

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Albertius, Claudius.

Titel | Title:

Bjergmandens Ring : original romantisk
Fortælling.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 1

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : A. Behrends Forlag, 1874

Fysiske størrelse | Physical extent:

2 bd.

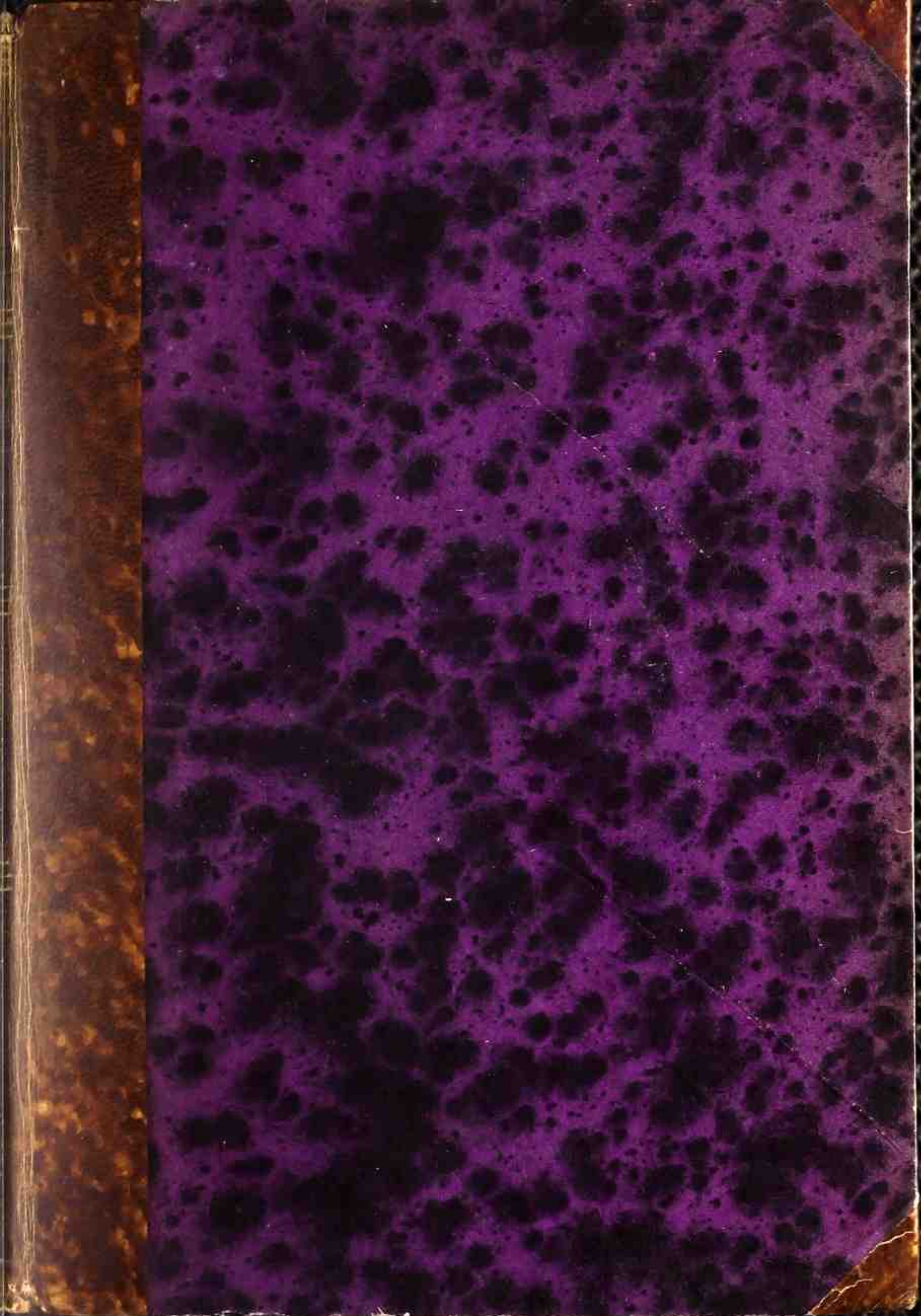
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

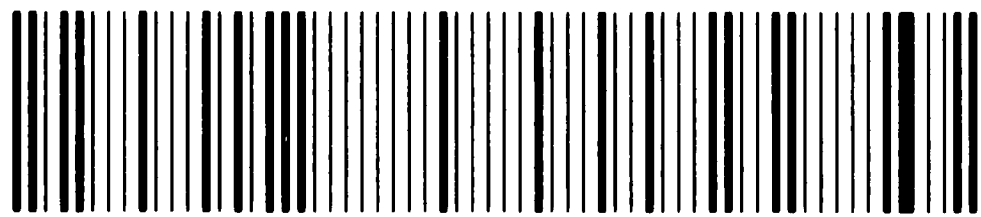
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57. 60.

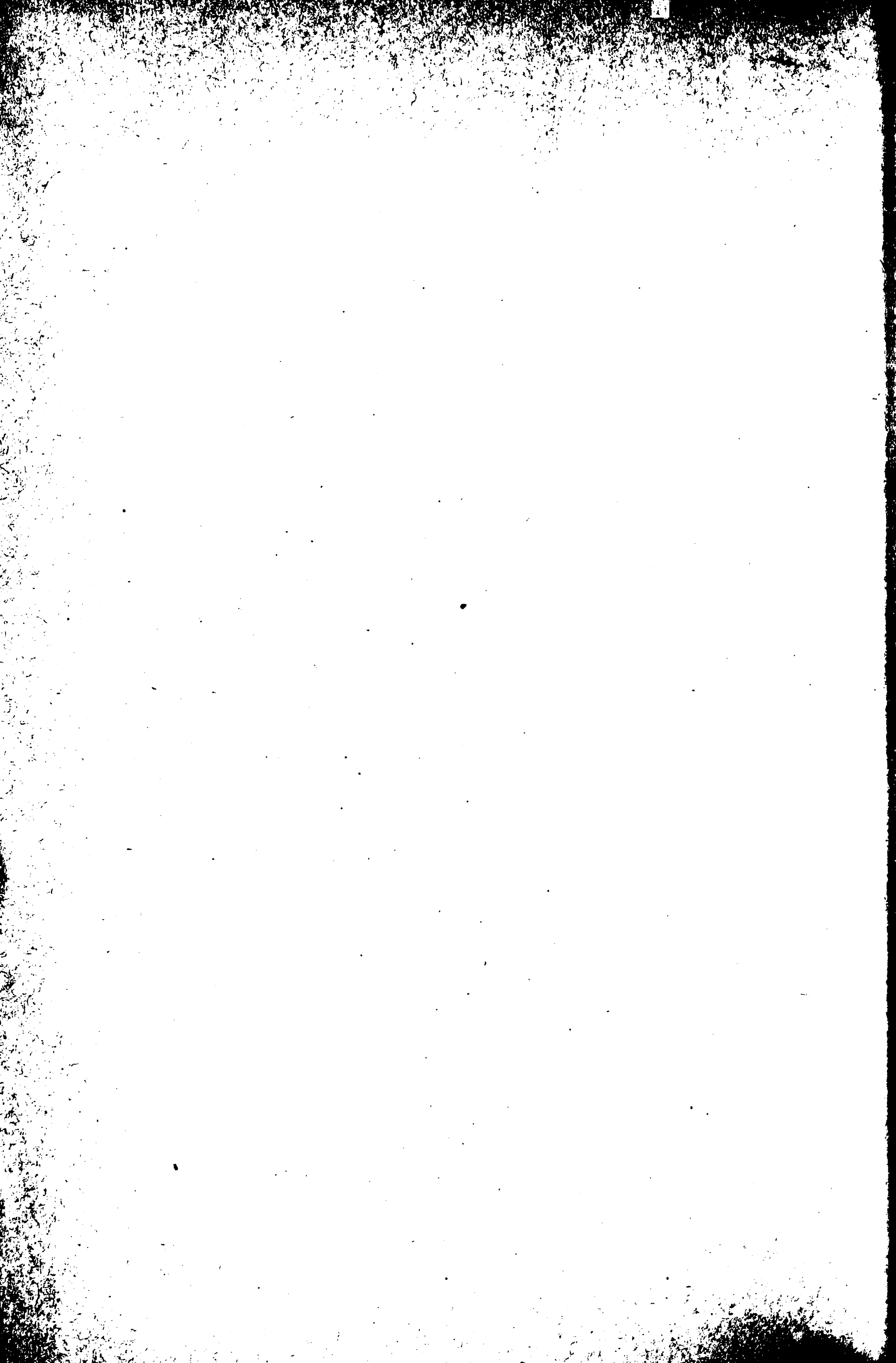
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 02213 0

+ Rex

Bjergmandens Ring.

Original romantisk Fortælling

af

Claudius Albertius.

Første Del.

Kjøbenhavn.

A. Behrends Forlag, Nabenraa 7 i Stuen.

Trykt hos Julius Behrend.

1874.

UNIVERSITATIS HAVNIENSIS

LIBRARIUS

10

1875

1875

Første Kapitel.

En Oversvømmelse.

Vor Fortælling begynder paa en lille Ø ved Slesvigs Vestkyst en Novemberaften for mange Aar tilbage.

Stormen hylede og tudede og pidkede Havets Bølger til Skum, medens den drev Skyerne med stor Jlsomhed hen over Himlen, fra hvilken Maanen af og til tittede ned paa det sørgelige Billede, som Den frembød.

Beboerne, af hvilke flere alt havde søgt Hvile i Søvnens Arme, foer forfærdede op.

Med en i Mand's Minde ukjendt Magt og Vælde var Havet brudt ind over Den.

Beboerne stod med Fortvivlelsen malet i hvert Træk og vare magtesløse ligeoverfor den mægtige Fjende, der truede med at tilintetgjøre mange Aars Flid og Sparksomhed, nogle faa Bølgeslag havde røvet Mange al deres Lykke og Velstand.

Helt nede ved Bynten laa et lille Hus, der udmærkede sig ved et skjønnere og mere velhavende Udseende end de andre. Ved almindelig Høivande krængte Vandet ind i den underste Etage, hvorfor

Beboerne havde alle deres mere værdifulde Gien-
dele i Etagen ovenover.

Her boede en Enke med sine Børn.

Hendes Mand var for kort Tid siden død,
efterladende hende fem velsignede Børn, af hvilke
kun en var konfirmeret — men ingen Formue,
skjøndt de i sin Tid havde været velhavende Folk.

Denne Familie havde endnu ikke bemærket
Uveirets Maseri.

Den ældste Datter, Frida, sad og læste i en
Bog, medens de Andre opmærksomt lyttede til.

Madam Smith var en Kone paa et halvt-
hundrede Aar, paa hvis Afsyn Sorgen alt havde
sat sit mørke Stempel.

Frida blev almindelig betragtet som Deus
smukkeste Pige; hun var nu 17 Aar, altsaa en
nys udsprungen Rosenknop. Det var dog ikke alene
Ansigtstrækkenes Regelmæssighed, der bevirkede
hendes Skjønhed, men det Udtryk af Mildhed og
Kjærlighed, der stod præget i hendes store brune Øine.

Moderen reiste sig nu, for i det tilstødende
Værelse at rede Børnenes Seng.

— Det er dog et Herrens Veir, mumlede hun,
idet hun nu bedre kunde høre Stormens Brølen.
Mon Vandet er trængt ind til os?

Hun tog det Lys, der stod paa Bordet, for
at overbevise sig herom. Men hun havde neppe

gjort et Par Trin paa Trappen, før hun forfærdet blev staaende.

— Min Gud! hvad er dette? udbrød hun blegnende.

Den stakkels Kone holdt Lyset frem, for at overbevise sig om, at det ikke var noget Drømmebilled.

Hele Værelset var fyldt med Vand og lignede en stor Sø.

Og det steg med en Hurtighed, der snart vilde bringe det ind i den Stue, hvor Familien befandt sig.

— Moder, Moder! . . . Lille Peter gaa med! udbrød det mindste af Børnene, en lille Dreng, idet han løb efter hende.

Madam Smith var altfor forstenet over det rædsomme Syn, til at lægge Mærke til Sønnen.

Da hørtes et Skrig og et Pladsf og den lille Dreng forsvandt i Bølgerne, uden at Moderen formaaede at forhindre det.

Den ulykkelige Kone maatte støtte sig til Trappen, for ikke at besvime ved dette gyselige Syn.

Da Frida var ene med sine Sødsfende, gik hun hen til Vinduet og stirrede ud i Aftenens Mørke.

Hun tænkte paa ham, med hvem hun saa mangen en Sommeraften havde vandret ved Strandbredden, medens Solen sank i Aftenglød og Bølgerne sagte skulpede.

Den sidste Gang, da de mødtes, havde han lovet, naar han kom tilbage, at bede hendes Moder om hendes Haand.

Hvor var han nu henne? . . . Tænkte han paa hende? . . . Var han ude paa Søen i dette Veir?

Hun gik hen til en Skuffe og fremtog en lille Ring, som hun opmærksomt betragtede og tilsidst kysede.

Naar vilde det Dieblif komme, da denne skulde sidde paa hans Finger, da den skulde være det Baand, der bandt dem for Gud og Menneffene?

— Hvad betyder disse to Bogstaver? sagde hun idet hun betragtede et B og et T, som stode indgraverede i Ringen.

Hun stod lidt estertænksomt; da gled et Smit over hendes smukke Ansigt.

— O, ja, udbrød hun; det betyder: Bli v tro! En Sømand seer saameget Skjönt og Smukt, at hans Tanker godt kan ledes bort fra Hjemmet; men da skal Ringen være min Talsmand. Naar hans Dine falde derpaa, da vil en Stemme hviske til ham: Bli v tro! — Bli v tro mod din danske Rige, der venter Dig, der længes efter Dig, der

elster Dig! Bliv tro i Sorgen og i Glæden, i Modgang, som i Medgang, i Ungdommens fagre Baar, som naar Alderdommen stunder til!

Atter bedækkede hun Kingen med Kys, medens en dyb Rødme farvede hendes Kinder og hendes Hjerte slog hæftigt.

I dette Dieblif var det at Moderen styrtede ind, ligbleg i Ansigtet.

— Vi ere redningsløst fortabte! stønnede hun. Bandet . . . Bandet kommer!

— Men, Moder, hvad er hændet? udbrød Frida og lagde sin Arm om Moderens Hals, medens de mindre Børn ængstelig forsamlede sig om hende.

— Vi maa alle dø, sagde hun; lille Peter er kun gaaet forud for os Andre.

— Nei, vi vil ikke dø! græd den ene af Børnene. Vi vil ikke, som Fader, puttes i en Kiste og graves i den sorte Jord.

Børnenes Graad og Jamren blandede sig nu med Stormens Tuden.

— En Baad kan maaske dog naae herud og frelse os, sagde endelig Frida.

— Nei, det er umuligt, Vinden er paalands, ethvert Forsøg herpaa vil være frugtesløst.

Men Moderen og Datteren sank paa Knæ og bad til Ham, der raader over Liv og Død, til Ham, der holder Livstraaden i sin Haand og afpæsfer dets Grændser.

Da en varm og inderlig Bøn var sendt til Gud, følte de dem styrket.

Frida nærmede sig nu Binduet og da Maanen lystede ind over Landet, kunde hun langt borte se nogle Mænd isærd med at arbeide dem frem med en Baad.

— Moder, Moder! se nu kommer der en Baad herud! raabte hun.

Madam Smith sad taus midt imellem de tre grædende Børn.

Da holdt Frida pludselig med et Skrig Hænderne for Ansigtet.

En Bølge kastede Baaden langt tilbage igjen og hun saae Mændene fortvivlet ryste paa Hovedet.

Maanen gled da bag nogle Skyer og indhyllede Alt i Nattens Mørke.

Frida støttede Hovedet mod Kuden og græd bitterlig.

Hvor det er tungt at skulle dø, naar Tanken er lysest, Sindet er lettest og Haabet er skjønnest; hvor tungt at skulde dø midt i sin Ungdoms gyldneste Drøm, naar man elsker og bliver gjenelsket!

Hun saae op mod Himlen, for at opdage om ikke en venlig Stjerne skulde blinke til hende.

Men Himlen var mørk. De svære Skymasser vare taarnede sammen og et Uveir brød løs.

For endmere at forhøje det Rædselsfulde i

denne Scene, var det eneste Lys, de eiede, nedbrændt og Familien sad i Mørke.

Et knyttrende Lyn oplyste Bærelset og et frygteligt Tordenskrald drønedes over deres Hoveder.

Lyn fulgte nu paa Lyn og forskrækkede Børnene.

Samtidig hørtes en sagte Nislen i Bærelset.

Det var Bandet, der trængte ind!

Andet Kapitel.

Skæbnens Bog.

Den, hvorpaa vor Fortælling foregaaer, hævede sig betydelig ind mod Fastlandet.

Paa den modsatte Side af den hvor Madame Smith boede, laa en lille Kro eller Kippe.

Et Par Timer før de beskrevne Scener foregik, var denne Kro fyldt med Fiskere, hvem Uveiret afholdt fra at udføre deres vante Dont.

Det var haardsøre Mænd, med det djærve og fjæffe Udtryk i deres Ansyn, som er Besterjyden egen; Mænd, der vare vante til at skue Døden i

Dinene, og som hvert Dieblif kunde vente fra deres lune Pasfiar og deres Kortspil ved et Nødskud at blive faldt ud paa det oprørte Hav.

I et Hjørne af Bærelset sad en gammel Kvinde og varmede sig ved Ildstedet. Hendes Ansigt var rynket og furet, som om aldrig Lykkens Sol havde skinnet derpaa, hendes Dine gled glandsløse hen over Forsamlingen, idet hun mumlede nogle uforstaaelige Ord.

For mange Aar siden var denne mørke Kvinde kommet til Den med et spædt Barn hængende i en Kurv paa Ryggen. Hun fik lidt Bescæftigelse hist og her, og var flink og arbejdsom. — Da døde Barnet; fra nu af bekymrede hun sig om Jntet, drev om og bjergede Føden, hvor hun kunde tigge den. Hendes Haar graanede, hendes Nakke bøiedes og Ilden i hendes Dine sluffedes.

Derfor blev hun kaldt „Løse-Malene“.

Ved et lille Bord sad en ældre og yngre Mand. Det var Fisker Anders Stefensen og hans Søn Søren.

Søren var en skrutrygget, skeløiet og rødhaaret Fyr, hvis hele Ydre var alt Andet end tiltalende.

Den gamle Fisker tog et Par Drag af sin Rridtpibe og sagde:

— Jeg er slet ikke fornøiet med Dig, min Søn Søren! Frida er den smukkeste Pige paa Den og Du er den rigeste Karl her; der kunde blive et

stolt Var af Eder. Naar Pigebarnet kom i sit Søndagsstads og Du i din nye røde Trøje med Sølvknapperne, det vilde blive et Syn, som man kunde glæde sig til. Ikke sandt, min Søn?

— Jo—o, Fader, svarede denne i en snøvlede Tone.

— Men hvorfor søger Du da ikke at preie hende og slaaer et Reb i Seilet, før det er forsilde? Du gaaer og seer paa hende, som om Du havde tabt Mælet. . . . Hvorfor taler Du ikke til hende? . . . Husk paa, at naar Kristian kommer tilbage, saa kan Du gjerne sætte Kursen en anden Bei, thi det er en flink og brav Fyr, der forstaaer at bruge sit Mundlæder, det kan man ikke nægte.

— Næ—æ, Fa'er!

— Godaften i Stuen! lød i det samme en frisk og klangfuld Stemme og to Mænd traadte ind i Kroen.

Den ene var en ung Sømand, hvis Ansigt straaede af Glæde og Livslykke, den anden var en ældre Baadsmand, en Typus paa en ægte gammel Spulsk, med et smilende Mashed og en Sømandsvittighed paa Læberne.

Det var Christian Bef og hans gamle Ven Palle Baadsmand.

— Godaften, Stefensen! sagde Christian og rakte den gamle Mand sin Haand.

— Velkommen hjem, svarede denne mut. Hvorledes er Du kommen herover i dette Veir?

— Vi slap herover lidt førend Uveiret ret brød løs.

Han hilste nu paa de andre Fiskere og hørte Nytt om hvad der havde tildraget sig siden hans Afreise.

Da han vendte sig om, fik han Die paa „Løse-Malene“.

— Godaften, gamle Malene, sagde han. Har Du Lyst til at spaa mig?

— Det er ikke altid godt at løfte Fremtidens Slør, svarede hun i en gnaven Tone; man faaer sjælden Godt at høre, ved at læse i Skæbnens Bog.

— Jeg vilde gjerne vide om min Hjertenskjær længes efter mig.

— Et Kvindehjerte er ikke godt at blive flog paa, brummede Hæren. Ethvert smukt Bigeansigt kan finde mange Tilbedere, og det er da ikke let for hende at vælge den Rette og det er heller ikke let at staa imod Fristelsen; men den værste Medbeiler er dog, naar han kommer med Leen i den ene Haand og Timeglasset i den anden.

— Vil J læse i min Haand eller vil J ikke? spurgte Christian, der kun kunde opfatte enkelte Ord af hendes Tale.

— Lad mig da se den!

Christian rakte hende sin Haand, som hun opmærksomt betragtede.

-- Den Linie, som betyder Glæde, Lykke og Belsignelse, den fattes Dig, min Søn, sagde hun; derimod er der nok som tyder paa Sorg og Modgang. Hvor Fortvivlelsens Ijsforpe har lagt sig om Hjertet, der drager Had og Bitterhed let ind og hvor disse Magter leire dem, avles altid onde Lidenstaber.

— Har Du slet intet Glædeligt at fortælle mig? Rænges saa min Hjertenskjær efter mig?

— Det vil Du snart faae at se. Men vogt Dig for at modtage en Gave af hende!

Spaafvinden standsede lidt, da vedblev hun med en dæmonisk Latter:

— Hvad nytter det at sige: vogt Dig, naar det alt staaer optegnet i Skæbnens Bog? Du vil velsigne denne Gave og bedække den med Rys, men Du burde forbande den og kaste den langt bort, thi det er den Ulykkesfugl, der spænder Dig paa Smertens og Kummerens Pinebænk, der udtørre din Livskraft og bortveirer din Livsglæde.

Christian trak Haanden til sig.

— Du er lige saa mørk, som Himlen i aften, siden Du kun spyer Galde, brummede han.

— Jeg siger kun, hvad jeg kan se; det er jo desuden Dig selv der vilde, at jeg skulde løse Munerne.

— Saa haaber jeg at Du har taget de feile Briller paa dengang, sagde Palle Baadsmand og traf Christian bort fra Hexen.

Lidt efter lød der inde fra Den en stærk Klemten.

— Hvad betyder dog dette? udbrød Anders Stefensen. Er der Ildløs?

— Nei, det er vist Bandet, der er steget for høit, udbrød en Anden.

Nu kom en Fisker styrrende ind.

— En stor Del af Den staaer alt under Band og flere Steder kan Beboerne ikke komme bort fra deres Hjem.

Fisken vare strax parate, for at ile de Trængende til Hjælp.

Et Par Baade, der netop laa paa Land, blev sat paa to Bogne og Dramaets Skueplads var snart naaet.

De traf mange af de Ulykkelige, der vare flygtede fra deres Hjem, og erfarede nu, at det ene Sted, hvorfra Beboerne ikke var kommet bort, var det Hus, hvori Madam Smith boede.

— De faaer nok ogsaa Lov til at blive derude, sagde Anders Stefensen; det er umuligt at en Baad kan komme igjennem den Brænding.

— Naa, sæt saa Baaden i Bandet! udbrød Christian.

— Den Uleilighed kan I gjerne spare Eder, sagde Anders; det vilde være Galmandsværk at

gaa ud i den Søgang. Det vilde være at offere baade Menneſkeliv og Baadene, hvilket jeg modsætter mig, thi Baadene ere mine!

— Husk det gjælder mange Menneſkeliv! indvendte Christian.

— Som maaske alt ere fortabte! fortsatte den Gamle.

— Lad os ikke haabe det Værste.

— Baadene komme ikke ud, sagde Anders bestemt.

Christian knappede sin Trøie op og fremtog en velfylt Bung.

— Se her, Anders Stefensen, sagde den unge Sømand og rakte den Gamle Pengesbøssen; her er alt hvad jeg eier. Laan mig saa Baaden. Kommer jeg og den ikke tilbage, saa tag heraf, hvad Tollen er værd, og giv Resten til min gamle Moder, tilligemed en Hilsen fra mig.

Stefensen følte sig beskæmmet; han tog Christians Haand og svarede:

— Du er en brav Fyr, unge Ven! Tag Baaden og drag ud med Gud. Skulde Du ikke komme tilbage, saa har din Moder bedst Brug for alle Pengene; men det haaber jeg ikke skeer.

Baaden blev sat i Vandet. Christian, Balle Baadsmand og et Par Fiskere sprang strax i den og greb Narerne.

— Komme vi først derud, brummede Balle,

idet han knappede „Sydvesten“; saa komme vi hurtigt nok tilbage. Blot Maanen ikke skjuler sig, førend vi naaer dertil, thi saa er det, splitte mig, ikke godt at styre Kompasset i Bælmørket. Det var heller ikke mere end billigt, at de tændte en Lanterne ovre i Gavlvinduet.

— Maaſte de allerede ere omkomne, ſvarede Christian mørk.

— Fremad blot, lad os ikke tabe Modet!

En vældig Bølge løftede i det ſamme Baaden ſom en Nøddeskål og ſatte den igjen ind paa Land, medens Beſætningen i den blev overſkyldet med Vand.

De to Fiſkere ſprang af Jollen idet de udbrød:

— Det er umuligt! Det er at offre Livet til ingen Nytte.

— Svigter J, Kammerater! udbrød Christian. Er der da Ingen, der vil gaa i deres Sted?

Fiſkerne rystede paa Hovedet, idet de ſaae ud over det oprørte Hav.

— Saa prøv vi ene, Balle!

— Som Du vil, ſvarede denne roligt.

Med Fortvivlelſens Kraft greb Christian atter om Rorerne.

Balle rystede betænksomt paa Hovedet, thi han vidſte jo ikke, at den Følelſe, der gjør den Svage ſtærk, beſjælede den unge Mand, at hans Liv, hans

Lykke, hans Elskede kæmpede med Døden ude i det lille Hus.

Baaden forsvandt igjen paa Søen, medens de paa Land staaende Fiskere med Ængstelse stirrede efter dem.

Da var det, at Lynene begyndte at knitre.

— Se saa, udbrød Palle, nu tænder Himlen sit store Fyr, for at vise os Veien!

Midt paa Den laa en lille Lund eller Skov.

Her gik en ung Mand med en Bøsse paa Skulderen frem og tilbage.

Han var elegant klædt, det vil sige, han var en Søn af en af Byens Embedsmænd. Han var meget ung og meget smuk, men der stod især i dette Dieblig et lidenskabeligt Præg i hans Ansigt, som tydede paa, at det ikke var de smukkeste Tanker, der husedes i hans Bryst.

Han spejdede længselsfuldt hen ad Veien.

Hvem ventede han paa?

Var det en Dame han ventede, var det sin Hjertes Udkaarne, han havde sat Møde her paa denne Tid og dette Sted?

Nei!

Thi i dette Dieblig dukkede en mørk Skikkelse frem af Skovens Indre.

Det var en ældre Karl med et stummelt Ansyn; han saae ud til at være istand til Alt, selv om det var at bore en Kniv i sin Modstanders Bryst.

— Er det Dig, Ib? udbrød den unge Mand.

— Javel, gode Herre!

— Jeg har sat Dig Stævne her, for at spørge, om Du har Lyst at gjøre en Forretning!

— Ja, naar der er Noget at tjene, er jeg parat til Alt.

— Til Alt? . . . Husk vel paa det Ord, Ib!

— Dog helst ikke Noget, der klæber Blod ved! brummede denne.

— Lad os først faae lidt Orden paa Sagen. Da jeg veed at Du let bliver hidsig, Ib, har jeg taget min Bøsse med, for at Du ikke skal komme paa den Tanke, at gjøre mig Noget.

— Til Sagen, gode Herre!

— Besvar mig først et Spørgsmaal: Hvad havde Du i din Baad forrige Fredag Morgen?

Ib udstødte en Ed, idet han udbrød:

— En god Fangst!

— Ja, en god Fangst var det ganske vidst, men Torst og Flynder var det dog ikke. Det var strandet Gods, som Du havde reddet og som Du havde unddraget Strandfogdens aarvaagne Bliif.

— Vil De styrte mig i Ulykke? . . . Det skulle De vogte Dem for, hvis De kjender Ib ret!

— Jeg vil jo netop give Dig Lykke, det vil sige Benge, hvis Du vil føie mig lidt. Men jeg vil kun lade Dig vide, at jeg kjender flere Smaa-ting om Dig, hvis Du skulde faae ifinde at pudse mig.

— Anseer De mig for en Karl, der ikke staaer ved sit Ord? foer Ib op.

— Lad os før gaa lige til Sagen. Seer Du, der er en ung Pige her paa Den, hvis Bekjendtskab jeg gjerne vilde gjøre paa en ridderlig Maade og Du skal hjælpe mig dertil.

— I Kjærlighedsaffærer er jeg vist kun en daarlig Makker, lo Ib.

— Denne unge Pige, vedblev den unge Mand, er Frida Smith; hun skal være Min, det koste hvad det vil; Du veed jo, at min Fader er en rig Mand.

— Javel!

— Min Plan er, at Du en Dag siger til Madam Smith: — Det er dog Pokkers, saa Deres Datter taber sig, hun trænger til frisk Luft paa Søen. Saaledes maa Du se at faae hende loffet i din Baad. Din Jolle er gammel og skrøbelig, saa der kan jo nemt bores et Hul i den?

— Na, ja, især naar det betales med Sølvtpoi.

— Det forstaaer sig! . . . Et Stykke fra Land lader Du Baaden gaa under.

— Skal hun druknes?

— Nei.

— Hvad skal der da udføres?

— Jeg styrter frem, kaster mig i Søen og bjerger hende; paa den Maade er jeg altsaa hendes Redningsmand. Resten skal jeg nok besørge. Prisen kan Du selv bestemme.

Efter endnu en Stund at have talt sammen, skiltes de.

Da den unge Mand var bleven ene, holdt han følgende Monolog for sig selv:

— William, William! Du er dog en Skurk! . . .
 Nei, nei, det er min Kjærlighed, min Lidenskab, der gør mig forrykt! . . . Frida, Frida, jeg elsker Dig med Afgudets Raseri! Du skal være den første Kvinde, der bedaares af mine Ord, den første Kvinde, der skal fælde Taarer for min Utroskab!
 — Det er Synd, Synd. — — Men hvorfor er det det? Kan jeg gjøre for, at jeg er udrustet med et Hjerte, der slaaer saa ømt og kjærligt for alt Smukt og Edelt! Og maa det ikke være langt bedre, om end kun for en Stund, at elskes af saadan en Mand, som mig, end at hentørre i en af disse Knaldhytter, hvor der stinker af Fisk og Tjære? Maa det ikke være bedre at klappes af denne lille hvide Haand, end af Sømandens barkede Næve?

Da Fiskerne havde forladt Kroen og deres Trin tabte sig i det Fjerne, reiste den gamle Spaa-
 kvinde sig op.

Hun gif hen og nippede til de Glas, som Fisserne havde ladet staa, idet hun udbrød:

— Jeg er en Tyv, jeg stjæler; men det er jeg vant til, jeg stjæler af Trang! . . . Forunderlige Verden, enten man stjæler af Nød eller man stjæler for Fornøielse, naar man har nok iforveien, er man dog en Tyv. Men den, der stjæler af Nød straffes, den der stjæler for Fornøielse gaaer fri.

Hun gif hen, aabnede Døren og stirrede ud over det oprørte Hav.

Da hun saae Fiskernes Kamp med Elementerne, lo hun spodsk:

— J lo af mig, J haanede mig! . . . Men jeg veed dog mere end Eder. Jeg kan se, hvor J gaaer iblinde, Liv og Død, Sorg og Glæde, Modgang og Medgang, Savn og Nød, Alt staaer i Skæbnens Bog. Det nytter ei at stampe imod Braaden. Staaer der Liv, saa lever Du, staaer der Død, saa dør Du, staaer der elsk, saa elsker Du og staaer der Had, saa hader Du! . . . Tæsten vilde Du ikke tro mig, Du dunløse Dreng; men den Dag vil komme, da Du indseer, at jeg saae klarere end alle Andre!

Hun rokkede tilbage og indtog sin Plads tæt ved Ildstedet, idet hun nynnede sin uforstaaelige, monotone Sang.

Men Blæden overvældede hende og hun sank bevidstløs om paa Gulvet.

— Skynd Eder, Minutterne ere kostbare! raabte den unge Mand.

Christian greb Frida paa sine Arme, Moderen tog Børnene og hele Familien sad snart i Baaden.

— Mangler vi ikke en lille Dreng? spurgte Palle, førend han løsrede Touget.

— Ham har Vorherre taget, sagde Madam Smith fortvivlet.

— Saa afsted i Guds Navn!

Neppe var Baaden kommen nogle Aarslag fra Huset før Palle halvøit udbrød:

— Det gaaer aldrig godt, vi ere for mange til den lille Baad!

Baaden gik næsten ganske med Havfladen; af og til skyllede Bølgerne ind i den.

Da hørtes bag ved dem et høit Brag.

— Hvad var det? udbrød Madam Smith forfærdet.

Et Lyn oplyste Scenen.

— O, min Gud! Det er vort Hus der er styrtet sammen!

Herved blev Havet end mere sat i Bevægelse.

Et forfærdeligt Skrig overdøvede Stormens Luden.

Et Lyn oplyste atter Søen, men de paa Land Staaende stirrede forgæves efter det lille Fartøi.

Baaden med hele Familien var sunken i Bølgerne. En uhyggelig Tausshed herskede blandt Fiskerne. Da udbrød en af dem med høi Røst!

— Kammerater! Lad Ingen faae Ret til at sige, at Vesterjyderne ikke have gjort deres Pligt! Lad os forsøge at redde vor brave Ven Christian.

Fiskerne adlød øieblikkelig denne Opfordring. Flere af dem skjød i Hast den anden Baad i Søen og greb Rarerne; de kraftige Rareslag drev den ud paa Bølgerne.

Den Baad, i hvilken den lille Familie befandt sig, var ved at synke kommen til at staa en halv Fod under Havfladen, da her ikke var dybere til Bunden.

Den anden Jolle naaede snart dette Sted og med endel Anstrengelse lykkedes det snart de deri værende Fiskere at bjerge de Forulykkede.

Stormen havde nu udraset, Bunden begyndte alt at løie af og Vandet samtidig at synke.

Omsider kom Alle i Land. Madam Smith og hendes Børn vare reddede. Det blev dog nu klart for hende, at det næstnyngste af Børnene manglede.

Fortvivlet spurgte hun en efter en af Fiskerne om Barnet, men Ingen havde bemærket det.

Smerteligt vred hun Hænderne og sagde med halvkvalt Stemme:

— Gud i Himlen, giv mig Kraft til at bære
Bjergmandens Ring.

det haarde Tab! To af Børnene og Alt hvad vi eiede har Uveiret berøvet mig!

— Trøst Dem, Madam Smith, sagde Anders Stefensen. Og tak den unge Mand der; thi havde han ikke været, da havde hverken De eller deres Døttre endnu været blandt de Levendes Tal!

Hjerteligt takkede den ulykkelige Moder de to brave Mænd for deres kjække Daad, medens Anders hvisttede til sin Søn:

— Det er vist bedst at Du lader den Fugl flyve, thi nu har Christian i Sandhed fortjent Pigebarnet.

Med den Besterjyden egne Gjæstfrihed søgte de nu at afhjælpe den Nød, som var indtraadt, og den bekymrede Moder og Børnene sov ind i en af de smaa Hytter og glemte i Søvnens Favn de overstandne Farer og Lidelser.

Fjerde Kapitel.

Et Skud.

Der var hengaaet et Par Maaneder.

Hvad der hin Aften havde tildraget sig paa Den, begyndtes saa smaat at glemmes og Havets Udelæggelser søgte man ivrigt at udjevne.

Christian havde den Aften forstuvet Armen og var saaledes tvungen til at blive paa Den.

Ungdommen glemmer hurtig Sorgen og derfor varede det ikke længe før han og Frida vandrede sammen om Aftenen og talte om deres Kjærlighed; men de vilde ikke underrette Moderen derom endnu, da hun var altfor nedbøiet af sit haarde Tab.

Med frivillige Gaver var Madam Smith atter sat i Stand til at aabne en lille Handel, saa at hun kunde forsørge sig og Sine.

Nede ved Stranden laa en lille Bænge, hvor især de Elskende mødtes. Her kom sjældent eller aldrig noget Menneſke.

Her udtaltes de samme Ord, i hvilke der ligger saa skjøn en Poesi, hvad enten de udtales af den rige Greve i den elegante Salon eller af den fattige Fisser ved Stranden, de Ord, der saa ofte ere udtalte og saa ofte vil blive udtalte: „Jeg elsker Dig!“

Og hun lænede sit Hoved til hans Skulder, deres Læber mødtes i et Kys og det ubeskrivelige, det henrykkende Dieblif, da to Hjerter mødtes, indtraadte.

Da de saaledes en Aften skulde skilles, sagde Frida:

— O, jeg veed ikke hvad der feiler mig i aften, men det var som om en Ulykke truede Dig!

— Hvad er det nu for et Jndfald, min elskede Frida?

— Ja, jeg veed ikke selv, men jeg er saa angst, saa ubeskrivelig bange.

— Her findes jo hverken Røvere eller onde Mennesker paa Den, udbrød Christian leende.

— Jo, seer Du, Christian, jeg havde inat en saa uhyggelig Drøm, at . . .

— En Drøm! afbrød Christian hende. Skulde vi lade os forstrække af en Drøm?

— Jeg synes at Du pludselig fik et Skud i Brystet, en Kugle borede sig derind, men vi opdagede aldrig Gjerningsmanden.

— Har jeg ikke netop en Beskytter paa Brystet, en Talisman, som vil beskyerme mig mod al Fare, nemlig min Fridas Billed, som Du veed jeg lod den unge Kunstner male, der var herovre paa Den.

— Maaske det Hele er en taabelig Jndbildning af mig, sagde Frida, idet et lydeligt Suk opsteg fra hendes Bryst.

Atter indtraadte en Pause; de vuggede dem, som alle Forelskede, i lyse Fremtidsbilleder, idet de begyndte at tale om deres Planer. Det har saa mange Elskede gjort før og vil gjøre efter dem — og vaagner da først, naar de indseer, at det Hele var en Drøm, naar Forventningerne ere skuffede og Haabet tilintetgjort.

Hadde Frida eller Christian seet lidt nøiere til, havde deres Frygt dog ikke været aldeles ugrundet.

William Falz' Plan var totalt strandet, dels ved at Frida skiftede Opholdssted og dels ved at hans Haandlanger Ib blev arresteret, da der ogsaa var andre end William, der havde seet ham „redde“ bjerget Gods.

Dette opflammede dog kun endmere den unge Mand's Lidenkab, thi ond var han egentlig ikke, men forvænt, forkjælet, vant til at Alt gik efter hans Befaling, at ethvert af hans Onsker skulde opfyldes.

Hans Kæseri steg endmere, da han en Aften saae Christian og Frida i en kjærlig Samtale. Frida, som havde indgydt ham en utæmmelig Lidenkab, hun skulde favnes af en Anden; nei, det var for galt!

En Aften gik han rastløs frem og tilbage i Marken, der hørte til hans Faders Hus.

Hans Sindsstemning passede ikke med de blinkende Stjerner og den stille Fred, især da han bemærkede de Elskende. Gjerne havde han i dette Dieblif begaaet enhver Misgjerning, naar han derved kunde erhverve sig Frida!

Gjerne havde han offret Alt af sit Liv og al sin Formue, for at være i Christians Sted.

Men dette var han ikke nu, dette havde han ingen Udsigt til at blive og det gjorde ham end mere fortvivlet.

Han udbrød:

— Skal han, den fattige, simple Knøs trykke min Frida, min Elskede, til sit Hjerte? Skal han tale Elskovsord til hende? Forstaaer han sig derpaa, han, den raa, udannede Karl! . . . Men hvorved skal jeg forhindre det?

Han tænkte lidt over denne Sag, da udbrød han:

— Er denne Mark ikke min Faders? . . . Her har ingen Fremmed Lov til at komme og her har jeg Ret til at skyde. Kan jeg gjøre for at Skuddet træffer ham? — Det kan jo være et Baadestud! . . . Man vil beklage ham, men man kan ikke straffe mig, thi jeg anede jo ikke hans Nærværelse. Jeg skal da nok „trøste“ hans Elskede! . . . Men det er jo et Mord! . . . Nei, nei, det er et Baadestud, og jeg skyder ikke fejl, jeg har havt en Bøsse i Haanden fra den Stund, jeg neppe

jelv kunde løfte den! Altsaa ingen Betænkkeligheder!
Et Slag med Hanen og Christian har forladt denne
syndefulde Verden, for at banke paa hos Fætter
Peter ved Himmeriges Port! — Nu vil jeg tage
Sigte! . . . Fyr!

Her fulgte et Knald og Christian styrtede til
Jorden.

Frida udstødte et høit Skrig.

— Min Drøm gik altfor snart i Opfyldelse!
udbrød hun forfærdet og styrtede om ved hans Side.

— Men Frida, hvad feiler Du? Er Du syg?
udbrød Moderen, da Datteren ligbleg og skælvende
kom hjem.

— O, nei, jeg feiler Intet! Jeg blev kun lidt
bange, uden at der var nogen Grund dertil, sagde
Frida undvigende.

— Hvorfor skjuler Du noget for mig? Hvor-
for tør Du ikke betro din Moder Alt? Jeg har
godt i den senere Tid bemærket, at Du hver Aften
sniger Dig bort fra Hjemmet og jeg aner ogsaa
hvor Du gaaer hen.

— Ja, Moder, jeg har haft Hemmeligheder
for Dig, men nu skal Du erfare Alt.

Og Frida fortalte nu aabenhjertig at hun og
Christian vare hemmelig forlovede og at de af og

til om Aftenen mødtes paa et affides Sted, da de ikke turde sige det til Moderen endnu, samt hvorledes i aften en Kugle pludselig var kommen susende gennem Luften og havde truffen Christians Bryst. Heldigvis havde han haft et lille Billed af hende ved Bryftet og dette havde afbødet Skuddet saaledes, at Kuglen kun var trængt ubetydelig ind, saa at han endog havde formaaet at reise sig og gaa til sit Hjem, støttet paa hendes Arm.

De havde, efter Christians Onske, besluttet at holde Sagen hemmelig saavidt mulig for Alle.

Skuddet maatte naturligvis være et Waadestud, thi hvem skulde med Forsæt have villet tilføjet Christian noget Ondt? Han var jo yndet og afholdt af sine Venner, derfor maatte det heller ikke rygtes, for at den, der af Uforsigtighed havde tilføjet ham dette Saar, ikke skulde komme i Forlegenhed.

— Men hvorfor har Du ikke talt til mig om Eders Kjærlighed? Troer Du at jeg vilde forhindre din Forbindelse med en brav og skikkelig Mand som Christian? udbrød Moderen.

— Hvad ville Du da sige dertil, kjære Moder?

— Gud velsigne Eder og skjænke Eder Livets bedste Nykke! sagde den brave Kone.

— Tak, Moder! . . . Maa jeg saa give ham denne Ring, det Eneste vi frelste hin sørgelige Nat? Maa den være det Trostabs-pant, der fæster ham til mig?

— Den Ring! . . . Nei, nei, mit kjære Barn, den vil ikke bringe Eder Glæde . . .

— Og hvorfor ikke, Moder?

— Hørte Du ikke, hvorledes Fader paa sit Dødsleie talte om denne Ring og advarede os imod at skille os fra den.

— Det er jo heller ikke at skille os ved den at give den til min Fæstemand, det er jo netop at binde ham til vor Familie. Der staaer et B og T i den, det betyder: Bliv tro!

— Nei, det betyder Bjergmandens Tak og Ringen er Bjergmandens Ring; Sagnet derom har din Fader ofte lovet at meddele mig, men dette Løfte tog han uopfyldt med i Graven.

— Skal vi virkelig være bange for gammel Overtro, Moder?

— Giv ham da Ringen, mit Barn, og Gud lægge sin Velsignelse deri!

*

*

*

Da William Falz havde udført sin Gjerning, blev han greben af en forfærdelig Angst; han frygtede for, at hans Brøde dog skulde opdages og han erholde Straf derfor. Liv for Liv, staaer der jo i Loven; af, skulde han alt have forbrudt sit unge Liv?

Han glemte næsten helt sin lidenskabelige Kjær-

lighed, der var Marsagen til Brøden, af Frygt for dens Følger.

Han blev derfor helt glad, da han hørte hvorledes Christian var undsluppet Faren, men en vis Afsty for Hjemmet greb ham; han havde ingen No paa sig, før han kom ud i Verden.

Man skulde nu tro at han havde faaet gode Lærepenge og at han ikke mere vilde lade sin Lidenskab faae Overhaand; men desværre, dette blev ikke Tilfældet!

Femte Kapitel.

Grosferer Dam.

To Gange har alt Vinter vexlet med Sommer, to Gange har det hvide Snelagen lagt sig over Jorden og to Gange har altsaa ogsaa Blomsterfloret igjen hævet sig.

Vi føre nu vore ærede Læsere fra den lille venlige D, til den store larmende Hovedstad.

Fra de smaa fattige Fisserhytter, hvor mangt et ædelt Hjerte slog, begive vi os ind i et elegant

og pragtfuld Salon, hvor vi træffe en ligefrem Skurk; thi den Mand, der her vandrer frem og tilbage paa Gulvet, i den sorte Kjole og med det hvide Halstørklæde, savner det, som findes hos mange af dem med „Sydvesten“ og „Fælenderen“, nemlig Retsskaffenhed og Ærlighed.

„Dam, Grosferer og Skibsreder“, staaer der paa Døren og i det forreste Værelse ere nogle magre, udtærede Personer beskæftigede med at skrive.

Grosfereren vandrede som sagt frem og tilbage paa Stuegulvet; tilsidst fastede han sig i en Scenestol og lod Røgen af sin ægte Havannacigar danne en tyk Taage om sig. Med lukkede Øine begyndte han derpaa paa følgende Monolog:

— „Havfruen“ er nu saa gammel og raaden, at den en skjøn Dag vil forsvinde fra Jordens Overflade, — jeg maa altsaa se at faae Varerne og Skibet høit assjureret — lad det saa bare gaa under med Mand og Mus — dog saa jeg gjerne at der var Folk ombord, som jeg helst vilde se forsvinde! . . . Blot den unge Pige, jeg saa igaar og som gjorde et saa dybt Indtryk paa mig, havde en Forlovet der var Sømand; han skulde gjerne blive den Overstkommanderende paa „Havfruen“! . . . O, aldrig har jeg seet en ung Pige med et Blik, saa fjærligt, saa blidt, saa ømt og saa indtagende! . . . Jeg elsker hende, skjøndt hun er forlovet. Dog Lykken, som saa ofte har føiet mig, hjælper mig vel

ogsaa dennegang og maaske han virkelig er en af Neptuns Søner! . . . Jeg hørte ogsaa hendes Navn, det var et smukt og yndigt Navn! — Frida, Frida . . . Du skal komme til at hvile ved mit Bryst.

*

*

*

Førend vi gaa videre i vor Fortælling ville vi lidt nærmere betragte Herr Dam, og omtale en af hans herlige Bedrifter, der faaer en indgribende Indflydelse paa denne Fortællings Gang.

I en By i Tydskland, tæt ved den danske Grændse, boede for mange Aar siden en rig Kjøbmand, der havde tre Søner, hvis Karakterer vare vidt forskjellige.

Den ene var en god, blid og munter Dreng, den anden stille og indesluttet og den tredie tegnede alt i sin Opvæxt til at blive af en hæftig, ond og lidenskabelig Karakter.

Efterhaanden som han voksede op, udviklede disse Egenstaber sig mere og mere. Han havde ikke Lyst til at lære noget Nyttigt. En Tid lang forsøgte han paa at blive Skuespiller; men da han ikke kunde drive det til noget Fremragende paa Scenen, opgav han at dyrke denne Kunst. Men Skuespillertalentet kom ham dog senere, som vi ville faae at se, tilgode i mere end en Retning.

Han reiste som en Slags Eventyrer om ved de tyske Badesteder, hvor han flere Gange med stort Held beilede til Fortunas Gunst ved Rulletbordet.

Her optraadte han under Navn af Grev Søderborg, skjøndt hans egentlige Navn var Ludvig Smith.

En Dag foresaldt der i en lille Kro tæt ved Leipzig en mindre behagelig Scene.

En ung Mand bemærkede, da han skulde betale Bærten, at han var frastjaalen sine Penge.

Bærten, der troede at det var en Bedrager, der vilde narre ham, tog ham paa en mindre blid Maade i Frakkekraven, skjøndt den unge Mand med de store alvorfulde Dine og det godmodige Udtryk i Ansigtet, slet ikke syntes at kunne ligne en Saadan.

Da traadte en anden ung Mand til og tilbød at laane den Reisende sin Pung.

Denne modtog med Glæde Tilbudet og de to unge Mænd sad kort efter ved en Flaske Vin i et andet Herberg.

Ved dette Møde var opstaaet et Bekjendtskab, men fra Bekjendtskab til Venskab er der jo ikke noget langt Spring, og de to unge Mænd aabnede snart deres Hjerter for hinanden.

— Deres Navn har jeg endnu ikke erfaret, sagde han, der var optraadt som den frelsende Engel.

— Heinrich Wrenskjold, lød det frimodige Svar; og jeg er eneste Søn af en rig fransk Adelsmand, som nu har opflaaet sin Bopæl i Leipzig; men hvert Aar aflægger jeg et Besøg i Paris og jeg er nu paa Veien hjem. Tør jeg saa til Gjengjæld erfare deres Navn?

— Baron Søderborg, eneste Arving til et mægtigt Gods i Nordtyskland.

— Endnu engang kommer jeg til at anmode Dem om et Laan, da jeg gjerne vilde efterlyse min Tegnebog, ikke saameget for de deri værende Penge, som formedelst et Billed, jeg ikke vilde miste for Meget, og endnu idag haaber jeg, at De er min Gæst i mit Hjem i Leipzig.

— Jeg staaer ganske til Deres Disposition i saa Henseende. Tør jeg være saa indiskret at spørge om dette Billed er af en kjær Slægting eller maaske det er Deres udkaarne Brud?

— Ja, det er det Sidste; det er Billedet af den deiligste Kvinde Paris eier.

— Ah, formodentlig en af de rigeste og mest fuldbendte Skjønheder?

— Nei, — hun er aldeles ikke rig.

— Men maaske dog af gammel fransk Adel.

— Nei, hun er fattig og staaer forladt og ene i Verden. Men da jeg trænger til en Ven, der kan dele min Glæde, saa vil jeg fortælle Dem Alt, dersom det kan interessere Dem at erfare min Kjærlighedshistorie.

— Vær forvisset derom, Herr Grève!

Wrenskjold kaldte paa Værten og forlangte en ny Flaske Vin og bad denne om at jende ham Regningen derpaa imorgen.

Efter at have tændt en Cigaret, begyndte Greven:

— For et halvt Aar siden gav en rig Adelsmand en storartet Fest paa sit Lystslot tæt ved Paris. Jeg havde længe glædet mig til denne Aften, thi her kom Blomsten af Paris' Beboere og de skønneste og mest fortryllende af den franske Adelsstands Damer. Aftenen frembrød. Jeg red ud til det lille Slot, der var forvandlet til en Fæehave; orientalske Lamper oplyste Havens Gange, i hvilket der bevægede sig et udsøgt og elegant Selskab. Jeg befandt mig ikke vel, et ubehageligt Ildebefindende bemægtigede sig mig, jeg følte mig svimmel og mat, og selv ude i den friske Luft i Haven følte jeg en Kvalme, som gjorde mig Opholdet der utaaleligt. De muntre Stemmer og den friske Latter gjorde et næsten uhyggeligt Indtryk paa mig. Jeg sneg mig bort fra Selskabet og gik hen ad Landeveien, som fører ind til Hovedstaden. Efter at have vandret nogen Tid omkring, kom jeg til en lille Kilde og det kolde Vand lædskede mig og gjorde mig godt. Da fik jeg Die paa en lille Portemonaie, der laa paa Veien. Jeg tog den op og undersøgte dens Indhold; det bestod af nogle faa Frank-

stykker og et lille Bisitkort paa hvilket stod skrevet med zirlig Haandskrift: „Amanda“ og en af Paris' Smaagader, der formodentlig var Cierindens Bopæl. Paa et andet Stykke Papir stod:

Min Faderarv:

Vær flittig, munter og arbejdsom!
og paa den anden Side

Min Moderarv:

Vær dydig og stol paa Ham, der er den Forladtes
Ven og de Fattiges Beskytter.

Jeg vendte tilbage til Lystflottet, man bestormede mig med Spørgsmaal om mit Befindende, men jeg havde slet ingen Tanke for Selskabet, al min Opmærksomhed var rettet paa mit Fund. Jeg afmalede mig i min Fantasi, at det var en ung Pige, der stod forladt og ene i Verden, omgivet af Tusinder af Farer og Fristelser. Natten forekom mig saa uendelig lang og jeg var næsten helt glad, da den sidste Fanfare lød fra den oplyste Dandsesal. Den næste Dag gennemkrydsede jeg den Labyrinth af Paris, der hedder City, til jeg endelig fandt det opgivne Sted; jeg steg op af en steil og faldefærdig Trappe, der tilsidst blev til en formelig Ønsfestige; jeg blev aandeløs staaende og standsede for at orientere mig. Da hørte jeg en Stemme lyng; en yndig og klangfuld Stemme var det, der gik mig til Hjertet, thi der laa en vemodig og blid

Klang deri. Jeg hørte hende tale til et levende Bæsen, der senere viste sig at være en lille Fugl.

— Ikke sandt, Pipi, Du seer forundret paa mig, fordi jeg kan være glad, skjøndt jeg har tabt hele min Fornøe, mine saa sammen sparede Fransstykker! udbød hun. Men hvad kan det nytte at sørge, jeg maa ikke tabe Modet saa let! — Vær munter og flittig, Du lille Arbeidsbi, ikke sandt, Pipi, og engang vil der komme en rigtig smuk og god ung Mand og bede om min Haand og mit Hjerte.

— Der laa en saadan Yde og Elskværdighed i hendes Tale, at jeg blev helt fortryllet og berust deraf. — Jeg traadte nu ind og spurgte hende, om hun var Eierinden til den fundne Bung og jeg formaaer ikke at beskrive hendes Henrykkelse. Under den hele muntre og lystige Passtiar erfarede jeg, at hun var fader- og moderløs, at hun stod ene og forladt, uden Veninder og Venner, og hendes eneste Fornøelse var, naar hun en enkelt Gang kunde faae Naad til at gaa i Komedie. — Uge Mennesker slutter sig snart til hinanden og det varede heller ikke længe før jeg og den smukke, elskværdige Pige havde sluttet et fortroligt Venskab, der lidt efter lidt udviklede sig til et Kjærlighedsforhold.

Her standjede Greven et Dieblif; et lykkeligt Smil var udbredt over hans Ansigt og han fortsatte ivrigt:

— Hun antog mig for Handelsbetjent, hvilket jeg havde opgivet at være, og først naar hun skal ræffe mig Haanden for Alteret erfarer hun min rette Stand, da skal hun faae opflarei, at det er en Adelsmand, der skal forenes med den fattige Sypige. I mit Hjem har jeg været opdraget i den gamle franske pedantiske Stivhed; mine Forældre og mine to Søstre har aldrig lært mig, at der var noget der hed Kjærlighed og Fortrolighed, de har aldrig ret kunnet forstaa mig, de har haanet og spottet mig, naar jeg talte om, at selv en fattig, simpel Arbejder kunde være Adelsmand, idetmindste Adelsmand i Sind og Tanke. De har aldrig talt et kjærligt Ord til mig, Alt har været afveiet paa Ceremoniens og Selskabslivets Bægttskaal, mit varme og fyldige Hjerte havde aldrig kunnet finde Sympathi hos dem, derfor er det saare let at forstaa, at Amanda blev min Lykke, mit Liv, min Glæde! Nu lærte jeg at indse, at den simple Mand er langt heldigere stillet i Kjærlighedsaffærer end Adelsmanden, thi han kan leve alene for sin Elskede og bryder sig Bøtter om Verden og dens Snak. Nu er jeg paa Veien til mit Hjem, men haaber atter snart at vende tilbage til Paris, for at føre min Elskede for Alteret i Madelainefirken som min Brud!

— Har Deres Familie da Intet imod dette Parti, denne Mesalliance? spurgte Baron Søderborg.

— Det er en Selvfølge; men derfor opgiver jeg ikke min Amanda. Intet uden Døden skal rive os fra hinanden!

Et umærkeligt Smil gled over Baronens Ansigt idet han svarede:

— Det er ædelt og smukt talt, Herr Greve, og jeg giver Dem fuldkommen Ret i, at den som man finder er den skønneste og bedste af de Kvinder man har truffet paa, skal man binde sig til, hvad enten hun er opvolet i Fløiel og Silke eller opdraget i Fattigdom og Armod, og ofte har den Sidste bevaret langt mere af Hjertets Uskyld og Renhed, end den, der er opfostreret i de elegante Sale, hvor Diet let blændes af Guldsmykker og funklende Diamanter.

— Vi forstaa hinanden tilfulde, udbrød Grrven glad. Lad kun min Slægt haane mig, min Fader forstøde mig og gjøre mig arveløs, jeg bliver min Amanda tro; jeg kan ogsaa arbeide og ialtfald har jeg min Moderarv, thi hun er ikke mere, saa der kan vel nok findes en Plet for et elskende Par. Men lad os bryde op, vi naaer ellers ikke Leipzig før Aftenens Frembrud.

Lidlig den næste Dag faaes Baronen ifærd med at aflægge den gamle Grenskjold et Besøg.

— Er Greven opstaaet? spurgte han en Tjener.

— Endnu ikke.

— Jeg ønskede at tale med ham i et saare vigtigt Anliggende.

— Før om et Par Timer er Greven ikke at faae i Tale.

— Jeg maa tale med ham og det strax! sagde Baronen barsk.

— Det kan ikke lade sig gjøre, forsikrede Tjeneren.

— Det skal kunne lade sig gjøre!

— Min Herre, husk hvor De er.

— Siig da blot til Greven, at hvis hans Søns Lykke er ham kjær, saa maa jeg strax tale nogle Ord med ham.

Tjeneren gif op til Greven og en halv Time efter kom denne, en gammel stiv Herre, ind til Baronem.

Efter at have hilst paa hinanden sagde den Baatrængende til Greven:

— De har en Søn, Herr Greve?

— Jeg har havt en; men en Adelsmand, der kan ægte en Parisergriette, er ikke min Søn. Han har ikke mit Blod i Aarerne.

— Naar jeg kunde skaffe Dem Deres Søn

tilbage, ville De da belønne mig derfor? vedblev Baronnen forskende.

— De mener, Herr Baron . . . ?

— Jeg formaaer at give Dem Deres Barn tilbage.

— De?

— Ja; jeg kjender den unge Pige, thi jeg har selv staaet i et temmelig intimt Forhold til hende og kjender tilfulde enhver af hendes Handlinger. Heinrich anseer hende for Dyden og Elfsværdigheden selv, men jeg veed, at der gaaer mange dunkle Rygter om hende. Og De maa da selv kunne indse, Herr Greve, at en ung Pige, forladt og forældreløs, ikke kunne staa ganske ene, uden at have streifet lidt ind paa Fordærvsens Grund; det vilde være formeget at forlange i en saa letsindig By, som Paris. — Derfor endnu engang, lad os komme tilbage til Hovedsagen: hvormeget vil De give mig, hvis jeg kan kurere Deres Søn for hans Hjerteonde?

— Skulle vi se at faae ham gift med en Anden, eller hvorledes tænker De at dette lader sig udføre?

— Saare let; dersom De for Exempel vil offre 6000 Franks derpaa, reiser jeg til Paris, naturligvis uden at Heinrich faaer nogen Anelse derom, og tilbyder Amanda disse Penge, dersom hun vil opgive al Tanke om den unge Mand. Dette gjør hun vist med Glæde, da jeg veed at der

er en fattig Maler, der har første Prioritet i dette yndefulde Bæsen, thi det kan ikke nægtes at Deres Søn har en god Smag, — altsaa nu kan hun og Maleren formæle dem, hvilket tidligere, paa Grund af deres Fattigdom, kun har staaet for dem som en Drøm, der aldrig blev til Virkelighed. Jeg har ikke kjendt deres Søn meget længe, men dog lang Tid nok til at lære at indse, at dersom ikke Knuden overhugges paa denne Maade, vil han virkelig sætte en Plet paa det gamle Adelskjold. Han vil naturligvis strax blive endel fortvivlet, tale om Selvmord og lignende Ting, men dog lidt efter lidt med Resignation finde sig i sin Skæbne.

— Jeg kan ikke nægte, at De vilde bevise mig en stor Glæde, hvis det kunde lade sig gjøre; men fremfor Alt, brug ingen Haardhed imod den unge Pige. Hun skal ikke lide, fordi Drengen har seet for dybt ind i hendes Dine. Se, her er en Anvisning paa Pengeløbet, som jeg haaber, ikke er forgæves anvendt.

Greven rakte Baronnen et Stykke Papir, som denne modtog med et tilfreds Smil.

— Men et endnu, Herr Greve, frem for Alt forbliver Hemmeligheden mellem os!

— Ja, det er en Selvfølge.

— Deres Søn vil strax blive et Bytte for den dybeste Melankoli, men jeg skal snart komme tilbage og opmuntre ham.

Efter udførligere at have talt om denne Plan, skiltes de to Mænd. Baronnen opsogte nu sin nye Ven, den unge Grev Wrenskjold.

— Jeg kommer atter til at forlade Dem, sagde han strax ved Indtrædelsen.

— Hvorledes det, Herr Baron.

— Jeg har idag faaet et Ilbud fra Paris. En Slægtning af mig er pludselig bleven dødsfyg og har sendt Bud efter mig.

— De skal altsaa til Paris!... Vil De være af den Godhed at medbringe min elskede Amanda et Brev?

— Frygter De ikke for, at jeg ogsaa skulde blive fortryllet af denne Skjønhed?

— Nei, jeg nærer ingen Skinsyge mod Dem, De er min Ven og De er en Adelsmand, er det mig ikke Garanti nok?

— Det glæder mig, at De har Tillid til mig, og jeg skal heller ikke svigte den! sagde Baronnen tilsyneladende rørt.

Greven satte sig nu til at skrive et Par Ord, som han i Hast forseglede og gav sin Ven, der tog en hjertelig Afsked med ham.

Da han kom til den første Station brød han Brevet til Amanda, gennemlæste det og nedskrev derefter Adressen, idet han brugte Brevet som en Tidibus.

I Paris' City hævede sig et ualmindelig høit og smalt Sted. Øverst oppe var der en lille Kvistleilighed, men her var just intet, der tydede paa Fattigdom. Alt var saa hyggeligt og saa venligt, Møblerne blankpolerede, Kluderne saa klare og gjennemsigtige, kort sagt Alt tydede paa Smag for Orden og Skjønhed.

Bærelset lignede et lille Duffeskab. Beboerinden var simpelt men net klædt.

Hun var en lille, mørk Brunette af blændende Skjønhed, med pypige Former og et Ansigt, der altid smilede og straaede.

Hun var iført en sort- og hvidstribet Kjole og et lille hvidt Forklæde samt Dandsesko.

Altid oplagt til Spøg og Kommerz, vidste hun dog at holde op, naar Spøgen var god, men Jngen havde endnu tænkt paa at krænke hendes Uskyld og Renhed.

Siden hun var bleven forlovet med Heinrich var der foregaaet en betydelig Forandring med hende; hun var bleven mere alvorlig og stille og hensank stundom i mørke Tanker.

Da hun saaledes en Dag sad og samtalede med sin lille Ven, Kanariesuglen, bankedes der paa hendes Dør.

— Kom ind! sagde hun og sprang forbauset op.

Baron Søderborg traadte med en firlig Kompliment ind i det lille Bærelse.

Med øiensynlig Tilfredshed betragtede han det lille Paradis og dets skjønne Eierinde.

— Det er formodentlig Jomfru Amanda jeg har den Ære at tale med? spurgte han.

— Ja, min Herre.

— Jeg bringer Dem desværre et sørgeligt Budskab.

— Fra hvem?

— Fra En, der elsker Dem høiere end alt Andet paa Jorden.

— Fra min Elskede, er han syg? . . . D, tal!

— Desværre ja; han er bleven saaret i en Duel, som han har havt med en Officeer, der tillod sig at komme med en haanende Bemærkning om Dem.

— D, er han farlig saaret?

— Ja; dog Saaret er maaske mere langvarigt end dræbende.

— Er det for min Skyld at han er bleven saaret? . . . D, hvor den Tanke gjør mig ondt! . . . Før mig til ham, at jeg kan pleie og trøste ham!

— Det lader sig ikke gjøre, det vilde vist kun gjøre et farligt Indtryk paa ham; Lægen har forbudt ham al Sindsbevægelse.

— Min Gud, hvor jeg er ulykkelig! sagde den unge Pige og skjulte Ansigtet i Hænderne.

— Trøst Dem Amanda, det er vel kun en forsvindende Sorg. Heinrich vil snart atter være rask.

— Jeg vil ikke kunne finde Ro og Fred, naar jeg skal leve i Uvisshed. Hver Nat vil jeg i Drømme se hans blege, døende Ansigt, hver Dag vil jeg tænke paa hans Lidelser og det vil berøve mig min eneste Rigdom, mit gode Humør.

— Jeg skal tillade mig at underrette Dem om enhver Forandring, som indtræder, hvilket den Læge, der behandler ham, har lovet at meddele mig.

— Vil De virkelig være af den Godhed? . . . O, hvorledes skal jeg takke Dem! . . . Enhver Bished, selv nok saa sørgelig, er bedre end den pinfulde Uvisshed.

— Lægen udtalte forleden Dag til den gamle Greve . . .

— Greve? afbrød Amanda ham forundret.

— Ja, Heinrichs Fader . . .

Baronen holdt pludselig inde, idet et Smil krusede hans Mund.

— Er Heinrichs Fader Greve? spurgte den unge Pige.

— Nei, De misforstaaer mig! Der er en gammel Greve, der meget interesserer sig for vor unge Ven. — Men nu Farvel, min Tid er knap!

Baronen havde naaet sin Hensigt, at fæste Tvivl og Angst ind i den unge Piges Hjerte.

Han forlod hende og hun blev ene tilbage, som et Bytte for de mørkeste Tanker.

Da Baronnen var kommen ned paa Gaden, gned han fornøjet sine Hænder.

— Lidt Uleilighed maa man jo have naar man skal stikke 6000 Franks i Lommen! mumlede han. Men jeg giver dog ikke saa let Slip paa den skønne Pige. Der maa forandres lidt paa min Plan. Hun skal nok komme til at kuffelure i stille Ensomhed bag Nonnecellens Mur, men først . . .

En dæmonisk Glands Lyste i dette Dieblif ud af Skurkens Die.

Han fortsatte ved sig selv:

— Jeg har altid havt Talent til at spille gamle Roller, nu skal jeg forsøge om jeg ikke har glemmt min Kunst!

Udenfor Paris hævede sig en skummel, uhyggelig udseende Bygning. Det var en Levning fra Riddertiden, en levende Begravelse for Ungdom og Skjønhed, et Sted, hvor Livet henvisnede som en Blomst, man har berøvet Solens Lys, nemlig et Nonnekloster.

En Dag bankede en gammel graahaaret Mand paa Klosterets Port.

Da denne pøb paa sine rustne Hængsler og et blegt Ansigt med en skurrende Stemme spurgte, hvad han ønskede, begærede han Priorinden i Tale.

Han blev ført ind i Modtagelsesværelset for Fremmede og kort efter kom Herskerinden i dette Fredens og Gravens Hjem tilsyne.

— Hvad ønsker De? spurgte hun den gamle Mand, idet hun viste paa en Træstol og bød ham tage Plads.

— Jeg er kommen til dette Fredens Asyl for at erkjendige mig om der ikke skulde være Plads for min Datter. Jeg er en gammel Mand, der alt vandrer paa Gravens Bred og Sømmene vil snart lukke Fjællevejgen over mig. Da staaer hun ene i Verden, dersom ikke den hellige Moder vil beskytte hende og tage hende i sin Favn. Hvad jeg eier er ikke Meget, men naar jeg lægger Vandringstaven tilfalder det Klosteret.

— Den hellige Moder beskytter enhver bodfærdig Synder, der beder om Fred for sin vildfarende Sjæl, svarede Priorinden.

— Min Datter er sytten Aar gammel, munter og flittig, men jeg maa tilstaa det, at naar jeg ikke var mere, vilde hun maaske lade sig lede paa Afveie.

— Leed da heller hendes Fjed til Klosterets Trøst og Frelse, sagde Priorinden andægtigt.

— Lør jeg haabe, at hun her kan finde en

Blads, da vil jeg med Glæde kunne lufte mine trætte Dine.

— Er det hendes eget Ønske at vie sit Liv til en Herrens Tjenerinde? .

— Nei, desværre, det er mit, men ikke hendes Ønske; hun er jo saa ung og saa uerfaren og kan ikke indse, at det er til hendes Sjæls Frelse.

— Hvorledes vil De da bevæge hende dertil?

— Det er netop derom jeg ønskede Priorindens Udtalelse, om det kunde tillades, at jeg bedøvede hende, medens jeg bragte hende herind; jeg er hendes Fader og hendes Slægtning, har jeg da ikke Ret til at bestemme min Datters Skæbne? Naar hun kommer til sig selv, naar hendes Haar er faldet for Sagen og hendes Dragt ombyttet med Nonnens tarvelige Klædning, da vil hun vel jamre sig og græde, men det er ikke første Gang at Taarer er fældet paa Cellens kolde Gulv, og engang vil hun takke mig derfor.

— Den hellige Moder vil tilgive en saadan Synd, da den jo skal frelse en Sjæl fra Stærildens Luer! svarede Priorinden.

Efter endnu at have aftalt de nærmere Omstændigheder, forlod den Gamle Klosteret.

— Alt gaaer jo brilliant! lo Baronnen, da han var kommet saa langt bort fra Klosteret, at han kunde aftage den graa Paryk, som han puttede i Lommen.

Samme Dag, henad Aften, aflagde Baronnen atter et Besøg hos den lille Pariserinde.

Da han var kommen indenfor i hendes Helligdom, udbrød han:

— Idag kan jeg da bringe Dem et glædeligere Budskab end sidst.

— Heinrich er maaske i Bedring? udbrød hun glad.

— Ja, Lægen har skrevet mig til, da min Ven er forhindret fra endnu at bruge sin Haand; men Lægen fortæller, at han snart igjen er fuldkommen helbredet. Heinrich har erindret at det idag er min Fødselsdag og efter hans Dnske staaer der endvidere i Brevet: „Siig til den lille Amanda, at hun idag skal drikke et Glas Vin med Dig paa din Sundhed, min tilkommende Brud maa repræsentere mig.“ For at føie min Ven har jeg derfor tilladt mig at bringe en Flaske Vin med! . . . Lør jeg bede Dem være min Værtinde? . . . Det er en smuk Tanke af Heinrich, at paa en Dag som denne, da man mere end sædvanlig føler hvad det vil sige, at staa fremmed i et Land, uden Venner og Bekjendte, da at henvise mig til Dem, der ved det ubrødelige Venskab, der hersker mellem ham og mig, ogsaa maa have lidt tilovers for mig.

— Det glæder mig at vise Dem og min Elskede denne lille Opmærksomhed. Saa maa jeg altsaa lægge Sntøiet og pynte mig lidt til Festen.

Det vil minde mig om den Tid, da Heinrich hver Søndag kom, medbringende en eller anden lille Maritet, som han vidste jeg yndede, det var gjerne Appelsiner eller Kager, hvilket vi saa fortærede, medens vi sad og passiarede som to smaa Børn.

Bordet blev nu ryddet, en lille, snehvid Dug bredt derover, og de to Stole, som den lille Sypige eiede, stillet om dette, medens hun stadig talte i sin lette, overgivne Tone, men dog paa den mest uskyldige Maade.

Baronen betragtede hende med sit uhyggelige Blik, som en Edderkop, der seer den lille Flue nærme sig det udspændte Næt.

Den unge Pige og Baronen tog nu Plads ved det lille Bord, hvorpaa han havde sat en Flaske Vin og en lille Pakke Kager.

— Kunde jeg i dette Dieblif læse hvad der staaer skrevet i Deres Hjertes Allerinderste, da ville jeg vistnok se, at det er et inderligt Ønske om at en Anden end jeg sad her, sagde Baronen.

— Jy, hvorledes kan De tro det om mig?

— Ja, jeg er ganske overbevist om, at Heinrich vilde være Dem mere kjærkommen end mig!

— O, ja; men han er jo ogsaa min første, min eneste og min sande Kjærlighed.

— Lær jeg da bede Dem at tømme et Glas paa at dette snart maa ske, at Deres Elskede maa indtage denne Plads, som jeg nu indtager? . . .

Men hvad er det . . . De nipper jo knapt til Glasjet, Deres skjønne Læber har jo neppe berørt dens Indhold. Mener De det ærligt med Deres Elskede, bør De tømme Glasjet til Bunden.

— Nei, nei, jeg bliver strax svimmel af et Glas Vin, jeg kan ikke taale det, da jeg kun er vant til at drikke Vand.

— Na, det er jo kun Damelikør. De maa da ikke tro, at jeg medbringer stærke Drikkevarer.

Den unge Pige lod sig endelig nøde til at tømme sit Glas.

— Syng mig en smuk Sang, jeg trænger til lidt Udspredelse, sagde Baronnen.

Den lille Sypige efterkom Opfordringen og sang en smuk Sang om en Fugl, der blev loffet ind i et Bur og spærret inde der til den døde af Længsel efter den friske Natur.

Stakkels Amanda! Hun anede ikke at Wisen passede paa hende selv!

— Men jeg synes alt, jeg bliver saa hed i Hovedet, sagde hun, da hun havde endt sin Sang; nu tør jeg ikke drikke mere!

— Blot dette Glas, Amanda. En Staal for Deres Fremtidslykke! sagde Baronnen og fyldte atter sin Borddames Glas.

Hun satte det til Læberne og tømte det, medens Baronens Læber krusedes af et djævelst Smil.

— Men hvad er dette? . . . Alt svimler for

mig! . . . Jeg er beruset! . . . Hvor har det kunnet more Dem?

— Ja, De er virkelig beruset; det er ikke skeet imod min Billie, men med fuldt Overlæg; jeg har gjort det fordi jeg havde en Sag at betro Dem, som vilde angribe Dem for meget, dersom De ikke havde faaet Styrke i den perlende Druesaft til at bære dette haarde Slag. Amanda, bedøm mig som De vil, fordøm mig om De vil, men jeg selv har faaet Kraft og Styrke til at betro Dem . . . til at fortælle Dem den uhyggelige Sandhed!

— Men hvad er det? . . . Forklar Dem! . . . O, De seer i dette Dieblif saa ond ud!

— Ja, jeg er ogsaa ond, jeg er et Uhyre, en Djævel; men han, som De har elsket med al Deres Hjertes Varme og Fylde, han er langt værre end mig . . . han har kunnet blive en Engel som Dem utro . . .

— Heinrich, min Elskede, utro? . . . Men hvad er dette, drømmer jeg eller er jeg vaagen?

— Hør da Alt, Amanda, det er desværre Sandhed. I dette Dieblif har Heinrich Bryllup! . . . I Notre-Dame-Kirken vies han til en ung og rig Komtesse; han selv er ikke en fattig Handelsbetjent, men af en gammel fransk Adelsflægt . . .

— Er det Sandhed? . . . Nei, det er umuligt!

— Jeg maa hen i Kirken for at overbevise mig om, at det ikke er sandt. . . . Men jeg formaaer

det ikke . . . jeg er lænket! . . . Og hvad har De gjort? . . . Det maa være en Trylledrik! . . . Heinrich, min Elskede, kom til mig . . . hjælp mig!

— Det er mig, der er bleven fortryllet, elskede Amanda; det er mig, der er bleven forherjet af disse yndige Dine og denne melodiske Stemme! . . . Kom i min Favn, henrivende Bæsen! . . . Lad mig være din Heinrich, lad mig nyde den Lykke, som han har bortkastet!

Han tog Amanda om Livet og satte hende paa sit Skjød.

— Slip mig, slip mig! sagde hun med svagere Stemme.

Det skjønnede Hoved bøiede sig sagte, de smukke brune Dine stirrede forvildede omkring sig og lukkedes da.

Baronen bedækkede hende med hede Kys og da Solen sank i Aftentaagen og den lille Fugl stak sit Hoved under Vingen og sov, var dens skjønnede Eierinde Skurkens villieløse Bytte.

*

*

*

En halv Time efter lod Baronen hente en Fiakre.

Da Vognen holdt udenfor Døren bragte han en stor Byrde ned til denne.

— Kjør alt hvad Memme og Tøi kan holde til Nonneklosteret udenfor Paris, det gjælder maaske et

Menneskes evige Frelse! raabte han til Rudsken.
Der vanter gode Drifkepenge!

Bognen fløi hen ad Gaderne, hoppede paa de skarpe Brosteen og naaede snart sit Bestemmelsessted.

Da Manden steg ud af Bognen bemærkede Ziakrefudsken til sin Forbauselse og Forfærdelse at han havde faaet graat Haar under Rjørselen, og han brød længe sit Hoved med at studere, hvilket sørgeligt Drama, der maatte være passeret i hans Bogn.

Baronen bragte sin Byrde, der var den afmægtige Amanda, op i Modtagelsesværelset, hvor snart efter Priorindens kolde og alvorlige Ansigt kom tilsynne.

— Her bringer jeg Dem min Datter; led De hendes Vej gennem Mørket til det evige Lys, sagde han med en djævelsk Taare i Øiet.

— Jeg skal gjøre Alt hvad der staaer i min Magt, for at frelse hendes Sjæl, svarede Priorinden.

Da Amanda kom til sig selv igjen, saae hun sig forfærdet om.

Hendes sorte Haarfletninger vare borte, hendes lyse Kjole var ombyttet med en sort, paa hvilken der sad en hvid Brystdug. Hendes lille Halsbaand, i hvilket hun altid havde haft sit farligste Baaben, sin lille Sax, var ombyttet med en Rosenfrands og istedenfor sit lille yndige Hjem, saae hun kun en kold, klam Celle, bag hvilken der havde lydt saa mange Suk og fældet saa mange Taarer.

Hun kunde slet ikke fatte og forstaa, hvorledes hun var kommet her; hun græd og hun bad, hun fortalte hele Sandheden, men man vilde ikke tro hende; hendes Fader havde jo sagt, at hun var lidt Skørhovedet.

Til sidst hensank hun i en Sløvhedstilstand, der bevirkede, at hun med Resignation fandt sig i sin Skæbne og ansaae den for en stng Drøm, der vel engang maatte ende, naar hun havde Taalmodighed.

Baronen morede sig kostelig over sin udmærkede Idee, der tilintetgjorde to Menneskers Lykke og gav ham en god Indtægt.

Han reiste nu til Danmark, hvor han fortsatte sit eventyrlige Liv.

Her var han dog mindre heldig, thi en Berøfelsesforfalskning blev opdaget og han kom en lille Tur i Forbedringshuset; en anden Forbrydelse, i hvilken han havde en Medskyldig, væltede han ganske over paa denne.

Han reiste nu til Amerika, hvor han ombryttede Navnet Smith med Titlen Grosferer Dam.

Lykken søiede ham, især da han selv tog Del i Arbeidet. Han vendte nogle Aar efter tilbage som en anseet Grosferer.

Den forhenværende Tugthusefange blev nu gift

med en rig Enke, der dog med eller mod hans Billie snart døde, efterladende ham en Søn og en Datter, der begge havde arvet endel af Faderens Karakter.

Han var nu en Mand paa cirka 50 Aar og saae ret godt ud, men der laa noget Listigt, Snedigt og Underfundigt i hans smaa graa Dine.

Paa Amanda tænkte han aldrig; det forekom ham kun som en Drøm.

Sjette Kapitel.

En Hædersmand.

Vi vende tilbage til Grosserer Dams private Bærelse.

En af Kontorpersonalet bankede paa Døren og overrakte ham en Liste med de Ord:

— Her er en Fortegnelse over de Folk, der søge Høre med „Havfruen“.

— Tak, det er godt.

Da Kontoristen var gaaet, vedblev han:

— Det var just den jeg ventede paa; lad mig se, hvem der skal stemples til Dødens visse Bytte.

Han lod Dinene glide hen over de optegnede Navne.

— Balle Baadsmand, det gamle Brøl kan gjerne komme med. Han er saa gruelig retskaffen. Lad ham bare pille af, han kan forlængst have udtjent. . . . Christian Bef . . . det er en rast Knøs! . . . Nei, ham vil jeg dog ikke af med.

Grosfereren fandt flere Personer, som skulde med „Dødningseskibet“, som han i sin Bittighed kaldte det.

Der bankedes atter paa Døren og Kontoristen mældte, at der var en ældre Mand, der gjerne ønskede at tale med Grosfereren angaaende den paatænkte Fribolig for gamle Arbeidere.

— Lad ham kun komme, sagde Dan.

En ældre, simpeltklædt Mand, med et bestemt og ærligt Ansigt, traadte ind.

— Naa, det er Dem, Herr Jansen, udbrød Dan. Vær saa god at tage Plads. Hvorledes gaaer det med den paatænkte Plan?

— Ret godt, især efter at Herr Grosfereren har lovet at tage Dem af Sagen. Det er jo en Selvfølge, at vi fattige Arbeidere maa tænke paa at lægge lidt hen, naar vi vil sikke os mod at staa uden Hus og Hjem naar vi blive gamle. Meget kan vi vel ikke undvære, men en Markespenge kan vi vel nok knibe sammen. Alle kan naturligvis ikke komme til at nyde Godt af disse Penge, men saa veed vi dog, at vi har bidraget lidt til et fælles Gode.

— Jeg har yderligere tænkt over Sagen, svarede Grosfereren; og det kan godt lade sig ordne saaledes, at naar der er gaaet en halv Snees Aar, saa kan idetmindste endel af Bidragyderne faae deres Penge igjen, naturligvis uden Renter og uden at de saa kan gjøre Fordring paa nogen Plads, naar vi engang faaer Friholigen reist.

— Vi vil da haabe, det ikke skal vare mange Aar, thi mange Bække smaa gjør jo en stor Aa, indvendte Jansen. Alle Arbeiderneovre paa Pladsen ere omtrent enige om at være Medinteressenter især efter, hvad jeg alt har sagt, at Grosfereren har interesseret sig for Planen.

— Har J tænkt paa, hvem der skal bestyre Kassen? spurgte Dam pludselig.

— Vi veed ikke om det er muligt, at Herr Grosfereren selv vil tage den under Opsyn?

— Ja, dersom Balget falder paa mig, saa skal jeg paatage mig det.

— Tak, det var godt, thi vi har dog ikke det rette Greb paa Sagen.

— Saa kan De mælde Deres Kammerater, at jeg til en Begyndelse har skænket 1000 Rigsdaler til Ederes paatænkte Boliger.

— Det er altfor megen Gode De gjør os. Vi veed ikke hvorledes vi skal gjengjælde det, sagde Jansen og bukkede dybt for Grosfereren.

— Naar mit Navn nævnes med en lille Smule

Tafnemlighed af flere hundrede simple Arbeidere og naar det længe vil leve iblandt disse, da ønsker jeg ikke mere, det er mig Løn nok.

— Ja, det kan De være forvisset om at det skal blive. Farvel, Herr Grosferer, nu gaaer jeg for at bringe denne glædelige Efterretning til mine Kammerater.

— Farvel, Herr Jansen! sagde Grosfereren venligt.

Og han, den fornemme Mand, nedlod sig til at trykke den simple Arbeiders Haand.

Jansen forlod Grosfereren med den Overbevisning, at det var en af de braveste Hædersmænd han kjendte.

Herr Dam fastede sig imidlertid i sin polstrede Lænestol og op slog en skraldende Latter:

— Ha, ha, ha, sikke Tossehoveder! . . . Saa de troer virkelig, at jeg skænker dem 1000 Rigsdaler. Nei, det Omvendte bliver netop Tilfældet, det er dem, der betror deres Penge til mig; naar der nu er gaaet en halv Snees Aar maa der være flere Tusinder, det er da alletider en god Komme-silling. Jeg har tænkt paa til den Tid at forelægge min Residens til Amerika, man risikerer for meget ved at blive boende her i Kjøbenhavn, jeg har dog ikke Lyst til endnu engang at faae Lænten om Venet! . . . De Penge vilde desuden kun blive druffet op, saa det er jo næsten en god Gjerning

jeg gjør, ved at tage dem under min Beskyttelse!
 . . . Men den paatænkte Fribolig kommer I rigtig-
 nok til at vente længe efter.

Medens den værdige Hædermand morede sig
 over sine Planer blev der mældt, at Styrmand Bef-
 ønskede at tale med ham.

— Lad ham komme, befalede Grosfereren.

Kort efter traadte Christian ind i Bærelset.
 De to forløbne Aar havde givet ham et mere kraf-
 tigt og mandigt Udseende.

Grosfereren bød ham tage Plads og under-
 holdt sig med ham om hans nys erhvervede Styr-
 mandsexamen.

— Jeg vilde forresten gjerne have haft Dem
 ud med „Havfruen“, yttrede Grosfereren; thi De
 har jo nu alt længe været i min Tjeneste og De
 er en Mand jeg kan stole paa; men det lader sig
 nu ikke gjøre, da jeg alt har lovet en Anden
 Pladsen. Men der kommer snart et andet af mine
 Skibe.

— Kommer Balle Baadsmænd da med „Hav-
 fruen“? spurgte Christian.

— Ja, det saa jeg gjerne, thi han er ogsaa
 en af de Mænd, man kan stole paa og jeg vil saa
 gjerne have idetmindste nogle paalidelige Mænd
 paa hvert af mine Fartøier, men jeg kan ogsaa
 nok fatte at De og Balle gjerne ville blive sammen,

det er saa rart, naar man har En ombord, til hvem man i Et og Alt kan betro sig, med hvem man kan tale om de hjemlige Forhold; men paa denne Tur kan det som sagt ikke lade sig gjøre.

— Ja, ja, saa maa vi jo finde os deri.

Herr Dam bemærkede nu Ringen paa Sømandens Finger.

— Jeg seer De er bleven forlovet, Herr Bef! udbrød han smilende. Maa jeg gratulere Dem!

— Min Forlovede staaer dernede og venter paa mig, hvis Herr Grosfereren har Lyst til at se hende, sagde Christian ivrigt.

Dam gif hen til Vinduet og saae en ung Pige, der stod paa den anden Side af Gaden.

Nu hævede hun Ansigtet og Grosfereren maatte beherske sig for at Christian ikke skulde bemærke hans Bevægelse ved Synet af dette ubeskrivelig yndige Ansigt.

— Det er hende, det er jo Frida! mumlede han begreistret. Kan jeg forlange at Lykken bedre skal føie mig!

— Hun venter nok paa Dem med Længsel, vedblev han høit. Ja, nu skal jeg dog tænke nærmere over Sagen, maaske den endnu kan lade sig ordne til Alles Tilfredshed. Jeg skal se at saae den anden Styrmand til at vente, thi jeg kan indse, at da den gamle Balle altid har været Deres bedste

Ben, vil De nødig skilles fra ham. Tæsten skal jeg sende Dem Bud.

Christian takkede Grosfereren og gif.

Da Sømanden og hans Forlovede gif hen ad Gaden, sagde Grosfereren med et fornøiet Smil:

— Det kunde Du jo have sagt strax, at Frida var din Forlovede, saa skulde Du saamæn gjerne blive Kaptain paa „Havfruen“, saa hører Du selvfølgelig til dem jeg vil fjerne fra Jordens Overflade.

Dvare fra Skibstømmerpladsen lød et svagt Ekko. Det var det Leve, som Arbeiderne, der vare forsamlede, udbragte for Hædermanden Grosferer Dam, efter at Jansen havde meddelt dem sin Underhandling med denne.

Senad Aften, da Christian og Frida sad og talte Kjærlighedens Blomstersprog, som tales bedre med Dinene end med Munden, da Alt om dem syntes saa skjønt og smukt, som det kan forekomme to Elskende, bragte et Bud Brev fra Grosfereren. Det underrettede ham om, at han dog blev nødsaget til at bede Christian om at tage med „Havfruen“, da den anden Styrmand havde narret ham og taget en anden Hyre.

Christian blev baade glad og bedrøvet, glad over at have faaet Pladsen, bedrøvet ved Tanken om, saa snart at skulde forlade Frida.

Da han senere forlod hende og flentrede ned ad Gaden, hilste en ung Mand ærbødig paa ham.

— Tager jeg ikke fejl, saa er det min gamle Ven og Nabo Christian Bek, sagde den Fremmede.

— Ja, det er mit Navn; men jeg troer dog ikke jeg kjender Dem.

— Jeg er William Falz, din Barndoms Legekammerat.

— Ah, Strandfogdens Søn!

— Lad os gaa op i denne Kafé, der kan vi bedre tale om de hjemlige Forhold.

Snart efter sad de to Mænd i Kaféen ved et lille Bord.

Sømandens kjække og aabne Blik fremhævede næsten det Lidenskabelige i Williams Ansigt; et hoverende Smil spillede om hans Mund, idet han tænkte: Sikken en Historie jeg skal binde Sødrenge paa Urmet!

Han begyndte derfor at indlede Samtalen.

— Jeg synes, at jeg idag faae Frida her i Byen, sagde han til Christian; var det virkelig din Forlovede?

— Ja, baade hendes Moder, hun og den næstældste Datter, Nanna, bo nu her i Byen; da det mindste af de tilbageblevne Børn ogsaa døde,

kunde Madam Smith ikke længer lide at bo paa den lille D, hvor Døden havde tilføjet hende saa store Tab. De leve nu af at sy for Folk. Det er desværre smaat for dem, men jeg haaber at kunne støtte dem lidt, naar jeg nu kommer ud igjen, thi jeg har ellers Ingen at sørge for mere, da min gamle Moder har endt sit Liv.

— Jeg interesserer mig meget for den Familie. Engang vare vi To Rivaler, thi jeg elskede ogsaa den skønne Frida, men da jeg saa at Du havde første og største Part i hendes Hjerte, opgav jeg denne taabelige Kjærlighed med den Overbevisning, at den unge Pige aldrig kunde faae en bravere Mand end Dig!

Christian rakte ham venligt Haanden, idet han svarede:

— Tak, min Ven, fordi Du ikke stillede Dig i Veien for min Lykke.

— Jeg er forresten ofte senere kommet til at tænke over, vedblev William, at vist Mange var af den Mening, at jeg havde affyret den Kugle, der dengang ramte Dig, og at jeg derfor saa pludselig forlod Den. Ganske vist havde jeg i det mindste seet hvem Kuglen kom fra.

— Hvad siger Du? Har Du nogen Anelse om, hvorledes dette er gaaet til?

— Ja; min gamle Bedstefader havde den Dag faaet Lyst til at gaa ud og skyde Maager, hvad

han ikke havde gjort i mange Aar. Jeg stod i Graastand og saae at han affyrede det ulykkebringende Skud, jeg saae hans Fortvivlelse og Sorg, da han troede at være en Morder, og hans Glæde, da han hørte at Du levede og at der ikke blev indledet Undersøgelse efter Dphavsmanden; jeg veed ogsaa med Bestemthed, at Du vil blive betænkt i hans Testamente. Ganske vist burde jeg ikke have meddelt Dig dette, men det er nu min Feil, Sandheden maa jeg sige, hvad enten det er til min Fordel eller til min Skade, derfor reiste jeg ogsaa bort hjemmefra, for ikke at bringe min Bedstefader i Forlegenhed.

— Dette Skud bragte mig tvertimod Lykke, saa jeg har aldrig tænkt paa at skade den, som uforskyldt saarede mig; dengang pleiede Frida mig saa kjærligt og ømt, og hun viste at hun saavel i Modgang som i Medgang ikke veeg fra min Side.

— Ogsaa fra dette Skud kan jeg datere min egen Lykke. Har Du maasse Lyst til at høre min Kjærlighedshistorie?

— Ja, fortæl kun; jeg har intet Hastværk.

— Da jeg kom her til Byen, fortalte William med et vist satirisk Smil, kom jeg i Huset hos min Onkel. Han havde en Datter i Alder med Frida, men af langt mere blændende Skjønhed. Den Kjærlighed, jeg havde nærret for Fiskerpigen, blev ligeoverfor min Rusine til en vild Lidenstabskab, og til

min store Glæde mærkede jeg snart, at hun ogsaa nærrede Følelser for mig. I min Onkels Have mødtes vi hver Aften og talte Ord saa blide, kjærlige og sømme, som kun Elskovsguden kan lægge os paa Læberne. Jeg vovede tilsidst at kaste mig paa Knæ for hende og tolke, at hun eller Jngen skulde være min Livsledsagerinde. Da bøiede hun det skjønne Hoved og vilde trykke sine koralrøde Læber mod mine, for at sætte Trostabsseglet paa denne Pagt; just i det samme kom Onkel tilsynne. Med en streng Mine befalede han Olivia at gaa og henvendte sig derpaa til mig, idet han sagde, at egentlig havde jeg fortjent en god Dragt Brygl, men jeg var dog lidt for stor dertil, skjøndt han antog min Optræden for Barnestreger. Jeg maatte først arbejde paa at blive til Noget, før jeg tænkte paa at forlove mig. Han forbød mig ikke sit Hus, som jeg havde ventet, hvorimod Olivia blev sendt til en Tante i Bordingborg. Først var jeg ude af mig selv af Fortvivlelse og tænkte som alle fortvilede Elskere paa at ende Livet ved selv at overskære den tynde Livstraad; men jeg betænkte mig dog foreløbig.

-- Som attenaarig Ungling er det ikke saa let at slippe bort fra Verdens mange Tillokkelser, for selv at styrte sig i Gravens idylliske Ro, vedblev han smilende. Jeg kastede mig derfor med en fortvilet Iver over mine Bøger, læste med en Flid

og Udholdenhed, som tilfulde viste, at jeg var en Mand og at det var min Agt at blive til Noget. Engang imellem mødtes Olivia og jeg i min Onkels Hus; vi kunne ikke komme til at tale et Ord sammen uden at Onkels Dine hvilede paa os; men da De selv elsker, veed De jo nok, at et Blik, ja et Haandtryk kan tolke og udtale meget, kan fortælle om Troskab indtil Døden, og naar Hænderne blot et Dieblik hviler i hinanden, kan de bedre end en Ordfulde gjentage: „Din for evig!“ — Da hørte jeg tale om, at Olivia skulde ægte en gammel rig Mand og min Beslutning var taget. Jeg havde netop samtidig taget Examen med første Karakter og gik derfor op til min Onkel og sagde:

— Nu, kan Du se, hvad jeg alt har drevet det til og det paa saa kort Tid. Vil Du skænke mig min Elskedes Haand eller imorgen skyder jeg mig selv en Kugle for Panden. Du vil maaske ikke tage Dig det saa nær, men din Datter vil Du snart efter kunne skænke i Jordens Skjød.

— Han kunde se paa mit Ansigt, at det ikke var Spøg, men mit ramme Alvor.

— Saa tag hende da, sagde han; men læg saa endel af din Fantastikhed paa Hylde, og bliv en Hverdagsmand.

— Nu er jeg forlovet og et af de lykkeligste Mennesker paa Jorden.

— Saaledes ere jo Begge blevene hjulpsne frem ved din Bedstefaders Skud, afbrød Christian ham.

— Ja, saaledes er jo Livets Gang, sagde William med sit spodske Smil.

Efter en længere Pause, vedblev Christian:

— Det er første Gang det falder mig tungt, at skulle afsted.

— O, det kan jeg saa godt fatte og forstaa. At skulle lade sin Elskede tilbage i alle de Farer og Fristelser, som findes i en By som Kjøbenhavn, det maa være ubehageligt.

— I den Henseende frygter jeg virkelig ikke for min Elskede; men det falder mig tungt at skulle reise saa langt bort og at det skal vare saa længe før jeg atter gjenseer hende.

— I saa Henseende mente jeg ikke at Du kunde føle Noget; en Sømand troede jeg ikke kjendte Hjemvee. Men, som sagt, jeg for min Part vilde ikke være veltilmode, naar min Elskede var fattig og forladt og jeg da skulde lade hende blive ene tilbage i en By som Kjøbenhavn, og især naar hun var af en saa blændende Skjønhed, som Frida. Jeg vilde f. Ex. forestille mig, at hendes Moder blev syg, at hun saaledes blev udsat for Fristelsen, at hun indsaae at enten maatte hun for Guld opoffre sin Uskyldighed eller ogsaa maatte Moderen dø af Sult og Nød, og hun da gav efter for

Fristeren. Hvorledes vilde man da bedømme hende? Man vilde foragte og fordømme hendes Dpoffrelse.

— Men hvorfor vil Du vække disse mørke Tanker? Hvorfor indgyder Du mig Tvivl om, at Frida formaaer at staa fast, naar Livets Bølgeslag gaaer imod hende?

— Saaledes opfattede jeg din egen Tale. Jeg har altid hørt, at en Sømand aldrig føler sig ret i sit Element paa Landet, at Jorden da brænder under ham.

— Saaledes har det været med mig, jeg følte mig kun i min bedste Stemning, naar de gyngende Blanker gjennemskar det mørkeblaa Hav eller naar Bølgerne rullede og Stormen foer hvinende gjennem Seil og Takkelage; men hvorhen jeg nu end gaaer, hvorhen Skæbnen end sender mig, da er der En, der følger med, En, der boer i mit Hjerte og leder min Tanke til Landet med de deilige grønne Skove, med de lyshaarede Piger med blaa Dine, med alt det Skjønne og Smukke, som findes i Danmark.

— Ja, se det kan jeg forstaa; men for at Du ikke skal lide af den Frygt, som jeg imod min Billie har vaakt hos Dig, saa kan Du jo skrive mig et Brev til, jeg skal da lade Dig vide, om der skulde være en eller anden Bi, der søger at suge Honning af din skjønne Blomsts Læber, og jeg skal i det Hele taget være en beskyttende Ven for hende. Nu behøver

Du ikke mere at frygte for, at jeg er en Rival for Dig, da jeg selv eier mere end Berler og Guld.

— Tak, min Ven; men jeg haaber ikke at Du vil komme til at tilskrive mig noget sørgeligt Budskab.

— Det ville vi haabe, skjøndt Alt jo hviler i Skæbnens Haand.

Det varede endnu en Stund inden de to „Benner“ skiltes.

Da Sømandens Skridt tabte sig i det Fjerne, op slog William en høi Latter.

Idet et veltilfreds Udtryk lagde sig over hans smukke Ansigt, sagde han:

— Du er dog et skikkelig Fæ, min gode Christian, man kunde nok gjerne faae Dig til at tro, at der kom to Torsdage i en Uge, Du stolede derpaa som paa et Evangelium. Jeg forlovet, nei, saa dum er jeg dog ikke! Enhver ung Pige er min Elskede, ethvert Bar milde Dine og foralrøde Læber kan faae mit Hjerte til at slaa; men Du, min skjønne Frida, Du var min første, min eneste sande Liden skab; havde jeg blot aldrig mere seet Dig, thi Synet af Dig bringer Blodet til at strømme som Lava gjennem mine Arer; Flammen var næsten udbændt, men der behøvedes kun et Blik af disse Duepine for atter at bringe den til at blusse op i al sin Bildhed. Du var den eneste Kvinde, der idetmindste for en længere Stund

kunde lægge den vilde Fugl i Lænke, ja, i Kjærlighedens Rosenlænke. Dette skeer aldrig; dog heller aldrig skal denne raa Sømand favne min Hjertenskjær, jeg skal fortælle ham at hun har bedraget ham, at hun er død, ja, Alt hvad min Fantasi kan hitte paa, kun ikke at hun er bleven ham tro!

Syvende Kapitel.

Den gamle Fange.

Nattens Mørke var udbredt over Charlottenlund Skov.

Det var en deilig, stille Sommernat, Stjernerne blinkede paa Himlen og Maanen tittede gennem Træernes Kroner og kastede sit Sølvskjær paa dem; Binden vuggede sagte Grenene, hvor Fuglestaren havde søgt Hvile, for ved Solgrøet atter at oplive den grønne Skov.

Uf og til lød en lystig Sang; det var et Selskab, der var paa Veien hjem, efter at have tilbragt Sommerdagen under den grønne Hvelving.

Da styrtede en Mand pludselig ind i det tætteste af Skoven. Han var gammel, ene og for-

ladt. Gispende efter Veiret, udmattet og skælvende sank han ned paa det grønne Mos. Sveden strømmede ned over hans Pande og Blodet sprang ud af hans Næse.

Hadde Maanens Lys kunnet gjennemtrænge det tætte Løv, da vilde dens Straaler have oplyst hans Dragt, den mørkegule Uniform, der røbede, at han hørte hjemme bag Jerngitteret og Fængselsmuren, at han var en udbrudt Tugthusefange, at Jernlænten var hans trofaste Ledfager.

Men nu var den brudt, Baandet der bandt ham var overskaaren og han var flygtet.

— Fri, fri! mumlede han. For første Gang i mange Aar seer jeg atter Bøgestoven og hviler mig i det bløde Græs, her er bedre end paa Træbrixen og her kan jeg atter se den stjernebesaaede Himmelhvælving. Alt er ligesaa skjønt og smukt, som dengang for 16 Aar siden, da man uskyldig dømte mig . . . uskyldig! . . . Ja, uden Brøde var jeg vel ikke!

Han støttede Hovedet i Haanden, medens mørke Tænder opfyldte hans Sind.

Han vedblev:

— Jeg stjal ganske vist; en Tyv var jeg, det kan jeg ikke nægte; men Nøden tvang mig dertil. Min Kone var syg, mit Barn skreg om Brød og jeg havde intet Arbeide. Forgæves havde jeg søgt at fortjene Noget, men Ingen havde Brug for mig.

Da man ikke kan stjæle Arbeide og Ingen vilde give mig Noget, tvang dette mig til at sætte min Fod paa Forbrynderbanen. Forgæves kæmpede jeg mod Fristelsen, min Kones Sukke og mit Barns Graad overvandt mine Betænkeligheder. Jeg brød ind hos den rige Bager, for at stjæle et Brød, men Ulykken vilde, at der samme Nat brød en Anden ind, ikke for at tilfredsstille sin Hunger, men for at myrde Bageren og røve al hans Formue. Ham lod de løbe, men mig greb de, puttede mig i Tyvehullet og beskyldte mig for Mord og Røveri. Jeg kunde ikke nægte at jeg var brudt ind for at stjæle, men de vilde ikke tro mig, da jeg besvoer, at jeg kun vilde stjæle lidt Brød til min forsultne Familie. De pinte mig saalænge, at jeg tilsidst halvt i Biddelse sagde Ja, jeg havde myrdet den rige Bager, Adolf Jul var en Morder. Man dømte mig til livsvarigt Forbedringshusarbeide! . . . Min Kone saae jeg aldrig mere! . . . Graven er forlængst tilkastet over hende, hun var vistnok den Eneste, der troede paa min Uskyldighed . . . men ham . . . ham, der har styrtet mig i denne Afgrund, ham skal jeg nok finde! . . . Jeg saae hans blege Ansyn, da han sneg sig ud fra Bagerens Stue, da han havde stødt Kniven i hans Bryst! . . . Dette Skurkesysiognomi glemmer jeg aldrig! . . . Engang senere har jeg seet ham . . . det var en Dag, da vi var ude at seie Gaden; han kom

kjørende i en elegant Wienervogn . . . Han, Skurken, Forbryderen førte fri og frank omkring, medens jeg, den Uskyldige, nedbøiedes under Slaveaaget og nedtrykkes af Lænten! . . . Forgæves vilde jeg have anklaget ham . . . jeg vilde bleven antaget for vanvittig! . . . En yngre Kammerat kjendte ham og udbrød:

— Se ham, den rige Grosferer Dam, han havde nok ligesaa godt som vi fortjent at bringes ind bag den røde Mur! . . . Men Fanden hytter nok sine!

— Grosferer Dam! Vi mødes nok engang! Bag Fængslets Mure avles Bitterhed og Hadets Maseri, jeg skal hævne mig paa Dig, Du rige Usling, Du skal lide som jeg har lidt, Du skal ogsaa krympe Dig for Smerten og Lidelsen! . . . Det er derfor jeg har overfilet min Lænte og aabnet mit Bur, for at jeg kan tilføie Dig alle de Lidelser, jeg har gennemgaaet. . . . Der er Ingen i Verden jeg nu bekymrer mig om! . . . Vel har jeg en Søn, min Albert, men dersom han er bleven et bravt og ædelt Menneſke, da vilde det være Synd, at jeg, Tugthusefangeren, mældte mig som hans Fader . . . lad ham da heller tro at jeg er død og borte! — Og er han selv skeiet ud, da vil jeg ikke kjendes ved ham, da har jeg ingen Søn! . . . Men hvor faaer jeg en anden Dragt fra? . . . Denne Slaveuniform vil bringe Enhver til at jage efter mig

som et vildt Dyr . . . De ville fange mig og bringe mig tilbage i den mørke Celle . . . Dog først skal jeg have hævnet mig paa denne Skurk, da kunne I gjøre med mig, hvad I ville; helst maa I dræbe mig, skjøndt jeg vel ikke har mange Aar tilbage at lide i.

Han reiste sig nu, lyttede forsigtig, om ikke der hørtes nogen mistænkelig Lyd, men da Alt forblev stille, listede han sig videre frem, idet han omhyggelig søgte at holde sig i Skyggen.

Bludselig standsede han og stirrede frem for sig.

Han befandt sig i Nærheden af nogle unge Mennesker, der trods Midnattens Stund endnu sad bænket i det Frie ved en Punschebolle.

For Enden af Bordet sad en ganske ung Mand paa cirka 18 Aar, med et smukttegneth og fintformet Ansigt.

Fangen kunde se ham, men han kunde ikke se den udbrudte Slave, der stod i det tætte Mørke af Skoven.

Enhvert Træk i Unglingens Ansigt mindede om Fangens Hustru, det var de samme blaa Dine, den samme Næse, den samme lille Mund, som hun havde besiddet dengang da de mødtes i Livets Baar, før Sorg og Modgang havde holdt sit Indtog hos dem.

Skulde det være hans Søn?

En af de unge Mænd reiste sig, greb et Glas og sagde:

— Mine Venner, en god Ting kan ikke gøres for ofte, vi har alt flere Gange tømt en Skaal for Fødselsdagsbarnet den unge Digter Albert Jul, og dog vil jeg bede Dem om atter at gjøre dette. Sine Forældre har han aldrig kjendt, men godhertede Folk tog ham til sig og gav ham en ypperlig Opdragelse. Han kom til Grosferer Dam, blev ansat paa hans Kontor og tegnede til at blive en dygtig Penneflifker, da opdagede uheldigvis eller heldigvis Herr Dam, at den unge Mand havde et godt Die til hans skjønne Datter, der havde været hans Barndomsveninde. Derfor blev den unge Mand jaget bort fra Grosfereren. Da hans Pleieforældre vare døde, stod han forladt og uden nogen Udsigt til at erhverve sig Noget, da greb han atter Bennen og blev Digter; han bliver vel aldrig en af vore store Mander, men det han alt har skrevet bliver læst med Fornøielse af den simple Mand, der kan forstaa og fatte hans Poesi. Lad os tømme et Glas for ham, at han maa bringe mangt et skjønt Blad i vor Literatur, en Skaal for at han maa bringe sin Elskede i Havn, at han maa finde sin Alice, som er bleven ham tro og hengiven! . . . Mine Venner! En Skaal for Alice Dam og Albert Jul!

Høie Hurraraab og Klang af Glas, der stødtes mod hinanden, lød efter Talen.

Slaven stod med Haanden knuget imod Hjertet, som om han vilde dæmpe den stærke Bevægelse, disse Ord havde fremkaldt hos ham.

Navnene: Grosserer Dam og Albert Jul vedblev at klinge for hans Øre.

Skulde det være Skurkens Datter og hans Søn, der skulde forenes?

Nei, aldrig!

— Min Søn! Min Søn! udbrød han og styrtede frem med udbredte Arme.

En almindelig Forvirring opstod.

Lyskæret faldt paa hans Dragt.

— En Slave, en Slave! udbrød de Forsamlede.

Disse Ord kaldte den gamle Mand til Bevidstheden, han indsaae at han stod i Begreb med at sætte sin Søn den Skamplet, at hans Fader var en Tugthusefange.

Han kastede et langt Blik paa sin Søn og udbrød:

— Nei, det er en Feiltagelse!

Derpaa styrtede han atter ind i Skovens Mørke.

— Sæt efter ham, sæt efter ham! lød flere Stemmer.

— Na, lad den stakkels Fyr løbe; hvad kommer det os ved om han er undløbet eller ei, sagde Albert Jul.

De unge Menneſker glemte dog ſnart denne Forſtyrrelſe.

Fangen ſant paa Kncæ inde i Skoven og bad en Bøn til Ham, der ſtyrer Alt i Verden, bad ikke om at faae bevaret ſin egen Frihed, bad ikke om Lindring i ſine egne Lidelfer, men om at hans Søn maatte finde lige ſaa megen Lykke, ſom han havde gjennemgaaet Ulykker.

Den gamle Fange faldt ned paa det bløde Tæppe og ſov ind.

Da han vaagnede op følte han, at der var Noget, der lagde Haandjern paa ham.

Han ſoer op og vilde gjøre Modſtand, men det var forgæves, en blinkende Bajonet blev rettet mod hans Brøſt.

— D, lad mig blot være fri een Dag! bad han; jeg ſkal da frivilligt vende tilbage; lad mig faae hævnet mig paa den Skurk, der har ſtyrtet mig i Ulykken.

— Nei, ſaa toſjede ere vi dog ikke! . . . Det var ingen lang Spadſeretur Du fik, ſagde den ene af de to Soldater, der havde grebet ham.

— Lad os ſaa komme afſted! Vi har da nu fortjent vor Morgensnaps, ſvarede hans Kammerat.

Og medens Fuglene ſang deres Morgenkvad og Skoven udsendte ſin balsamiſke Duft, førtes atter Fangen ned i ſin Celle, der dog ſnart efter

blev ombyttet med en endnu mørkere og endnu snevære, for at han ikke atter skulde bryde ud.

Attende Kapitel.

Et tungt Farvel.

I et høit Sted udenfor Borten, hvorfra der var en smuk Udsigt, boede Madam Smith med sine Døttre.

Værelserne vare smaa, men hyggelige; simple, men tydede dog ikke paa Armod. I Binduet stod to smukke Vaser med Roser, der udsendte en deilig Bellugt.

Madam Smith sad ved Binduet en tidlig Morgen og syede, medens de Forlovede havde taget Plads i en lille Sofa.

Afskedens Stund var nu kommet; Christian skulde reise, Skibet laa alt ude paa Rheden, om faa Timer skulde det lette Anker.

Der er altid noget Høitideligt og Stemningsfuldt i en Adskillelse for længere Tid imellem dem, der har hinanden kjær. Livets Vexlen og Forandring kan jo godt have grebet ind i deres lykkelige Tilværelse førend de atter mødes.

Christian vilde give sig Udseende af at være glad, og dog kunde han ikke bekæmpe en vis Frygt, eller overvinde en bange Anelse; det var ham som om han ikke mere skulde holde Fridas Haand i sin, ikke mere stirre hende ind i de skjønne Dine.

Men han forsøgte at le af sin egen Taabelighed, skjøndt Tosse-Malenes Spaadom hin Aften, da Oversømmelsen fandt Sted, lød for hans Dre.

Derfor var der saa tyst i det lille Bærelse; i det andet sad gamle Palle Baadsmand og saae ud over den smilende Omegn, medens Manna, som nu var en Pige paa 12 Aar, der tegnede til at blive en overordentlig Skjønhed, forsøgte at faae den gamle Sømand til at fortælle om fremmede Folk og fremmede Lande.

Madam Smith sagde nu til Christian:

— Hvorlænge antager Du at det vil vare, inden Du kommer tilbage?

— Om ni Maaneder tænker jeg, om da ellers Alt vil gaa godt.

Palle Baadsmand stak i det samme Hovedet ind ad Døren og sagde:

— Troer Styrmanden ikke at det kunde være et smukt Veir at gaa en god Spadseretur i med Deres Forlovede og Familien? Jeg synes her er lidt lummert inde i Kahytten. Jeg kan jo hente Dem med en Baad ude paa Strandveien.

— Det Udsald var ikke saa daarligt, gamle

Ben! . . . Har De, Madam Smith, Lyst til at tage med paa denne lille Udflugt?

Snart efter vandrede den lille Familie ud ad den deilige Strandvei. De Elskende forrest, bagefter Madam Smith og Nanna.

Det var en stille Sommermorgen, men Himlen var overtrukken med Skyer. Havfladen var klar og rolig. Alt var saa idyllisk stille og stemningsfuldt.

— Veed Du hvad jeg i dette Dieblisk vilde ønske? sagde Frida og saae op til Christian med det Blik, som kun en elskende Kvinde er i Besiddelse af.

— Du vilde vel ønske, at jeg atter var hos Dig?

— Ja, det er en Selvfølge; men jeg tænkte paa: gid vort Liv maatte blive lige saa smukt og fredeligt, som denne smukke Morgen.

— O ja, men selv om der kommer en Storm, saa er en Sømand jo vant til at gaa imod den, sagde Christian.

— Og en Sømands Brud maa jo vænne sig dertil, svarede Frida.

— Tak, min Elskede, Du har alt viist at Du saavel i Medgang som Modgang blev mig tro.

Atter indtraadte en Pause.

— Hvorhen jeg end kommer og hvad jeg end seer i fremmede Lande, saa behøver jeg blot at kaste et Blik paa Ringen, da vil en uendelig Længsel efter Dig besjæle mig, vedblev den kjække Sømand.

— Jeg vil heller aldrig i Tankerne glemme

Dig; Du er jo dog stedse i min Nærhed, sagde hun, idet hun betragtede det lille Portræt af Sømanden, der hang i en Medaillon om hendes Hals.

Efter at have vandret en Tur ud langs Stranden, vendte de tilbage til det Sted, hvor Palle havde lovet at hente Christian med Baaden.

Baaden var alt ankommen og ventede paa ham.

Sømanden slyngede sin Arm om sin Elskede, trykkede hende til sit Bryst og saa hende kjærligt ind i de store brune Dine, som om han vilde indprente sig Udtrykket af dem.

— Farvel da, min Frida! En eller anden venlig Stjerne vil bringe min Hilsen til Dig, sagde han skæmtende.

— D, ja, sagde hun og pegede op mod Himlen, hvor Solen i det samme brød igjennem nogle Skyer og kastede sit gyldne Skin paa Hav og Land; se, hvor Solen bryder frem af Taagen; selv om Veien skulde blive lidt mørk, da vil jeg stole paa en Haabets Morgen, hvor Solen atter bryder frem og bringer os en Glædens Dag.

— Ja, svarede Christian begejstret; denne Morgen er en Haabets Morgen, alt tegner saa lyst for os. Kaptainen sagde idag, at han efter denne Rejse ikke vilde fare mere og Grosserereren har lovet mig denne Post.

Atter omfavnede han hende.

Moderen stod og betragtede dem; et Smil gled over hendes blege Ansigt; det var maaske Mindet om en eller anden lignende erotisk Stund i hendes eget Liv.

Kun Nanna syntes ikke at føle det Høitidelige i dette Dieblif.

Hun legede med den gamle Baadsmand, der sad i Baaden, idet hun rakte ham en Rose; men den gamle Sø=Ulfs Dine vare dog fæstede paa de Elskende.

Et ganske ungt smukt Menneske var standset i Nærheden og var Vidne til dette skønne Maleri, som i saa høi Grad tiltalte hans poetiske Fantasi, uden at ane, at de tilstedeværende Personer skulde faae en mægtig Indflydelse paa hans Liv.

Morgenskræret lyste klart over Strandbredden og udbredte overalt sin idylliske Fred.

— Farvel, min Elskede! sagde Christian og sprang i Baaden, efter endnu engang at have trykket et Kys paa hendes Læber.

Neppe var Baaden kommet til Skibet, førend dette lettede Anker, Seilene udfoldede sig for den lette Morgenbrise og „Havfruen“ gled sagte ud af Sundet.

Den lille Familie blev endnu længe staaende og stirrede efter Skibet; Frida viftede med Lomme=tørflædet, medens i Agterstavnen en Mand svingede sin Straahat, saalænge han kunde øine sin Forlovede.

Samme Dag denne Scene foregik, gav Grosserer Dam paa sit Landsted ved Strandveien et Middagsgilde. Byens Pengearistokrater og Børsmatadorer vare forsamlede, Folk, der vare vant til at lege med Tusinder; Folk, for hvem 100 Rigsdaler kun vare Klatskillinger.

— Var det ikke et af Deres Skibe, som lettede Anker imorges? spurgte en af Gjæsterne.

— Det var „Havfruen“; mærkeligt nok, det er det af mine Skibe jeg føler mindst Bekymring for, sagde Dam. Selv om der ikke i lang Tid indløber Efterretning fra det, ængster det mig dog ikke; dels er det det solideste af mine Fartøier og dels har det de paalideligste af mine Folk ombord, derfor har den altid den kostbareste Ladning inde.

En af Gjæsterne hviskede til sin Nabo:

— Da har jeg dog hørt, at den er dobbelt saa høit asfureret som Ladningens Værdi.

— Ja, vor Vært er en lun Broder, svarede den Tiltalte.

I dette Dieblif traadte Husets Søn Magnus ind, ledsaget af en af sine Venner.

Magnus var en ung Mand, der Intet var og Intet tænkte paa at blive; som „Faders Søn“ drev han om paa Livets Reglebane, brugte mange Penge og gjorde Gjæld paa Faders Navn.

Herved havde han stiftet Bekjendtskab med

William Falz, og den Ben, han idag indførte i Faderens Hus, var denne værdige unge Mand.

Grosfereren havde ogsaa en Datter, som vi have hørt de unge Mænd i Skoven omtale; hun var rigtignok kun et Barn, da der endnu var et Par Aar til hendes Konfirmation, men i sit Ydre, i sin Paaflædning og Optræden var hun en fuldkommen Dame.

Magnus forestillede sin nye Ben for sin Fader, der talte et Par venlige Ord til ham, hvorefter han blev præsenteret for Gæsterne.

Da Grosfereren kort efter traf sig tilbage og gik ud paa Altanen, hvor han i sin Rikkert stirrede efter „Havfruen“, sagde han spottende:

— Farvel, Du gamle Skrog, lad mig aldrig mere se Dig glide ind over Sundets Bover! Farvel, alle I brave Hædermænd, Farvel Christian, for Frida skal jeg nok sørge!

Nede i Havens Gange stod William og fulgte ogsaa med Dinene den Retning Skibet havde taget.

— Nu haaber jeg da, at min Ben aldrig mere kommer til at trykke sin Frida til sit Bryst; hvad end det skal koste mig, saa skal de To ikke forenes; elsker hun ham, forsmaaer hun jo mig, og forsmaaer hun mig, saa har jeg en Grund til at hævne mig paa hende! . . .

Bludselig tog hans Tanker en anden Retning.

— Denne Alice Dam tegner til at blive en smuk

Pige, hun er rig, ualmindelig rig . . . det er dog bedst at holde lidt Dje med hende . . . skal jeg forlove mig, saa skal det da være et Fornuftparti! mumlede han halv høit.

Hvorledes disse to Mænd, den gamle og den unge Skurk, søgte at naae deres Maal og hvorledes dette lykkedes dem, skal vi erfare i et følgende Afsnit.

Niende Kapitel.

Bjergmandens Ring.

Tiden sneg sig langsomt bort for Frida. Et Brev havde hun faaet fra Christian og et havde hun sendt ham, men nu havde hun ikke i længere Tid hørt Noget fra ham.

Da blev Moderen syg og Frida maatte nu arbeide meget, da hun skulde forsørge hele Familien, og hun fik ikke megen Tid tilovers til sine Drømmerier; hver Morgen naar hun saae Solens første Straaler, tænkte hun paa hin Morgen, da han reiste, og hver Aften, naar den sank i Aftenrøden, da bad hun den om at medbringe en Hilsen til ham, der ghyngede ude paa Havets Bølger.

Det Gjemme, som havde indesluttet Ringen, var en af de faa Eiendele, som Familien havde frelst fra deres nedstyrtede Hjem.

En Aften, da Frida sad oppe og syede, vilde hun fremtage et Nøgle Garn af denne Skuffe.

Da saae hun at den havde en hemmelig Klap, som hun aldrig før havde bemærket.

Hun aabnede denne og fremtog deraf nogle beskrevne Ark Papir.

Med Forundring læste hun derpaa:

„Til min Datter Frida!“

Hun aabnede disse og hendes Forundring steg, da hun endvidere saae følgende Linier:

Fortællingen om „Bjergmandens Ring“, som jeg har nedskrevet efter min Faders Beretning paa sit Dødsleie, hvor han tog det Løfte af mig, at jeg ikke maatte betro det til Noget, før Døden løste op for mig. Men da denne ofte kommer uforberedt, ofte kommer uden at mælde sig, saa vil jeg nedskrive disse Efterretninger om denne Ring, og den forunderlige Spaadom, der knytter sig dertil, dersom Ringen kommer i Andres Hænder end mit ældste Barns. Han selv ansaae den for en Talisman, der havde bragt ham Lykke og Belsignelse, men han tvivlede heller ikke om, at Sorg og Ulykke vilde ramme den, der skilte sig ved denne.

Frida standsede, medens en Skælven bemægtigede

sig hende, hun havde jo skilt sig ved den og givet Christian den.

Efter at have fattet sig lidt fortsatte hun Læsningen:

— Min Fader var Læge og som Saadan reiste han udenlands for at undersøge de forskjellige Landes Hospitaller og Sygeforhold.

— Saaledes kom han ogsaa til England, hvor han forblev længere Tid i en lille Fabrikby, i hvis Nærhed der var en Kulgrube.

— Det interesserede ham at gjøre Bekjendtskab med Bjergværksfolkene, disse Mennesker, der vare vant til at henleve deres Liv under Jorden, der fra Børn ere opdragne i den umaadelige Hede, det dybe Mørke og den tause Ensomhed, som hersker i Dybet dernede. Solens Straaler seer de sjældent, deres Dine kan ikke taale dem.

— Dog lærte han, at disse Mennesker ere glade og tilfredse, naar deres møjsommelige Dagværk er endt, naar de trætte og afkræftede, bedækkede med et Lag af Kulstøv stige op, som Dødnings af Graven ved Midnatstide, med blege, udtærede Ansigter, da ile de skyndsomt til deres smaa, usle Hytter, hvor der dog ofte hersker mere Tilfredshed end i den rige Bjergværkseiers elegante Saloner.

— Blandt disse Bjergmænd var der en ung, smuk Fyr, der hed Robert; munter og glad var han altid; naar han laa nede i sin dybe Schakt,

hvor Gravens Ro og Mattens Mørke herskede udenom den svage Lyskreds, hans Bortførte frembragte, hvor han hørte den sagte Rislen af Vandet, der siver gennem Dybet, og det monotone Ekko af hans Hammerslag paa de sorte Kul, da sang han, som om han var en Fugl, der sad i det Frie og glædede sig over den skønne Natur.

— Forunderligt nok! Skjøndt dette Liv er en evig Fare: snart bryder Vandet ind og dræber alle dem, der er nede i Dybet, snart styrter Schakten ned og begraver dem eller Jldens fortærende Luer omdanner Dybet til et brændende Baal, i hvilket Bjergfolkene ynkelig maa omkomme, saa elske de dog deres byrdefulde Liv og man har Beviser paa, at disse Jordens Børn ere døde af Længsel efter Hjemmet. Saaledes ogsaa Robert. Han elskede sit Kald, naar han sad i sit dybe Bærksted og slog med Hammeren mod de haarde Kullag, da fløi hans Tanker saa vide om, men vendte dog stedse tilbage til det samme Punkt: et smilende Pigeansigt.

— Oppe i den lille Fabrikby vare to Veninder, opdragne og opvokrede sammen, men dog af saa forskjellig Karakter. Den Ene var munter og overgiven, den Anden stille og alvorlig, den Ene altid smilende, den Anden altid sørgmodig stemt. Men disse to Piger havde haft endnu en Legekammerat og det var Robert. Den raske Dreng havde været fælles Glæde og fælles Fryd for dem og han

var lige saa afholdt af den stille Anny, som af den muntre Jane. Men det gif her, som det saa ofte gaaer i Livet: Barnets Legekammerat bliver Ungdommens Kjærlighed! . . . Dog Skæbnen vilde, at hende han tænkte paa, naar han laa nede i sin snevne Celle, medens Hamren lystig løsne de sorte Kulmasser, hende, som han sendte sine smukkeste og skjønneste Tanker, det var den muntre Jane. Men hende, der tænkte paa ham den lange Dag, hende, der ængstelig lyttede efter Piben, der forkyndte Arbeidets Dphør og længselsfuldt stirrede efter dem, som Heisemaskinen bragte op af Dybet, bragte fra Mørket til Lyset — det var den stille, alvorlige Anny.

— Der hengif en lang Tid uden at dette Misforhold opklaredes. Annys Fader var en gammel Bjergmand, der nu hørte til Opsynet; da han saaledes var hele Dagen borte, boede Jane, der var et forældreløs Barn, hos sin Veninde. Robert var deres Nabo, han forsørgede sin gamle blinde Fader.

— Hver Aften samledes de tre unge Menneſker inde i Hytten eller ude i den lille Have, hvor der netop var Plads til en Bænk; de spøgede og skæmtede eller sang en af deres muntre Folkeviser.

— Jane talte med en vis Længsel om London, den By, om hvilken hun havde hørt saameget.

— En skjøn Dag kom Fabrikeierens Søn til den lille By og opholdt sig der nogen Tid; det

var en munter Fætter, uden videre smukke Tdeer og Principer.

— Han syntes godt om den muntre Jane og en Sommermorgen var baade hun og han forsvundet; hun var flygtet med ham til Hovedstaden, hvor han dog snart forlod hende; men det første Skridt paa Letsindighedens Bane var gjort og hun — forliste.

— Fra den Tid af foregik en stor Forandring med Robert. Hans Dine straaede ikke mere, naar han sank ned i Jordens Skjød, hans muntre Sang klang ikke mere i den stille Schaft, hans Hammer havde ikke længer sin travle Tver, han var pludselig bleven alvorlig og mørk, Arbeidet udførte han ikke længer med Lyst, men af den Grund, at hans gamle Fader ellers maatte lide Nød, og var det saa eiendommeligt, naar hun, der havde lagt Glæden i hans Bryst og Sangen paa hans Læbe, havde bedraget ham og var bleven ham utro.

— En Dag lød et hult Drøn nede i Dybet og Beboerne af Fabrikbyen ilede med Skræk malet i deres Ansyn hen til Kulleiets Nedgang; de kjendte jo denne Lyd og vidste, at det betød en Sammenstyrtning.

— Var nogle af deres Kjære iblandt dem, der vare døde eller kvæstede? — Det var den Tanke der drev dem herhen.

— Der var kun En, der var ramt af Ulykken

denne gang, En, der død blev bragt frem for Dagens Lys, det var Robert; men hvorvidt han selv i sin mørke Sindsstemning havde løsnet de Kolosser, der styrtede ned over ham, det veed Ingen uden Vorherre.

— Havde Anny før været stille og alvorlig, saa blev hun nu helt fortvivlet, da hun hørte, at den unge Bjergmand var død.

— Hele Dage kunde hun sidde ved hans Grav og stirre paa Trækorset, der bar hans Navn.

— Til sidst blev hun alvorlig syg og da var det, at min Fader blev kaldt til hendes Sygeleie. Den gamle Bjergmand sagde: Gjør Alt hvad De formaaer, for at bevare min Datters Liv. Hun er mit eneste Haab, min Glæde og mit Alt.

— Min Fader svarede, at Intet af hvad Menneskehaand formaaede at udrette, skulde blive sparet, mere turde han ikke love. Men da han fik den unge Pige at se, saa han snart at her nyttede hans Kunst, hans Grandsten og Videnskab Intet, her havde alt Døden holdt sit Indtog; thi her var en Sygdom, som mange kjender men kun saa forstaaer at helbrede, nemlig: ulykkelig Rjærlighed. Det var Solens Skær, der var taget bort fra den skjønne Blomst, og derfor begyndte den at sænke sig mod Jorden, thi dens Stængel var brudt. Gæt formaaede Lægen kun at gjøre, og det var at

lindre hendes Smertes og Kamp, og han søgte at oplive hende saa godt det stod i hans Magt.

— Men Anny sygnede hen Dag for Dag og den Stund kom nærmere, da hun skulde forenes med ham, med hvem ikke Livet men Døden samlede hende.

— Hun sov ind til stor Sorg for Alle, som havde kjendt hende og elsket hende.

— Den gamle Bjergmand takkede min Fader for al hans Godhed mod den Ufdøde, thi han havde været hos hende baade tidlig og sild; men der gives jo Tilfælde, hvor Lægens Kunst er aldeles uden Betydning.

— Men hvorledes skal jeg gjengjælde dette? sagde han. Vi Bjergfolk holde ikke af at skyldes Noget Noget.

— Intet, aldeles Intet, har De at gjengjælde mig, svarede min Fader; jeg har kun gjort hvad jeg i min Egenkab af Læge har formaaet; desværre var det mig umuligt at frelse Deres Datters Liv.

— Men Bjergmanden vilde dog endelig vise min Fader sin Taknemlighed og han tog derfor en Ring og sagde:

— Nu, da min Slægt er uddød, da der Ingen mere bærer vort Navn, da maa Ringen skifte Eiermand. Denne Ring er en hellig Gave i vor Familie; min Bedstefader fik den, fordi han frelste en af de smaa underjordiske Bjergfolk, der maatte forlade

deres Hjem dengang Arbeidet i denne Kulgrube begyndte. Saalænge Ringen er hos Dem, saalænge bringer den al Lykke og Belsignelse.

— Nei, nei, jeg vil ikke modtage den, sagde min Fader; det vilde jo være at berøve Dem al Deres Alderdomsglæde.

— Bjergmanden sukede idet han sagde:

— For mig er der kun saare liden Glæde tilbage her i Verden. Men den mystiske Spaadom, der knytter sig til Gaven, forbyder mig jo at skille mig ved den før paa mit Dødsleie. Døden kommer snart til mig, maa jeg da sende Dem denne Ring?

— Min Fader vægrede sig længe, men tilsidst indvilligede han dog i at modtage den.

— Men glem ikke, at De i Deres Dødsstund skal betro den til Deres ældste Søn eller Datter. Saalænge at Ringen da sidder paa Deres eller Deres Slægts Haand, vil al Jordelivets Fryd og Glæde opslaa sin Bopæl hos Dem og al Sorg og Kummer vige. Men skiller De eller den af Deres Slægt, der bliver Ringens Eiermand, sig ved den, da vil den kun bringe Sorg, Fortvivlelse og Ulykker, baade for dens Eiermand og den, der har skilt sig ved den, da vil endog den, der faaer Ringen, dræbe den, der er ham fjærest.

Frida læste ikke mere, det fortnede for hendes Dine og det beskrevne Papir faldt ud af hendes Hænder.

Hun tog det op, de sidste Linier maatte hun atter læse.

Den stakkels Pige skælvede af Angst; men nei, hun havde ikke seet fejl.

Der stod tydeligt og klart, at Ringen vilde bringe Christian og hende Sorg og Ulykker.

Hun vilde, hun kunde ikke tro derpaa og dog, hendes Moder havde jo ogsaa advaret hende mod at bortgive denne Ring.

Og der stod ogsaa, at han skulde dræbe den, der var ham kjærest; var hun ikke hans Kjæreste? Var det hende, at han skulde skille ved Livet?

Den ene Tanke mørkere end den anden bemægtigede sig Frida. Ingen kunde trøste og adsprede hende, thi hun vilde ikke betro sit Fund til Noget, end ikke til sin Moder.

Hun sank paa Knæ og bad til Gud, at denne mørke Spaadom ikke maatte gaa i Opfyldelse, hun havde jo ikke anet, at hun ikke maatte skille sig ved Ringen.

Hendes Faders Død var indtraadt pludselig, og uden at han i den sidste Stund havde sin Bevidsthed.

Nu indsaae hun ogsaa, at B. T. i Ringen ikke betød bliv tro, men derimod Bjerghandens Tak.

Styrket ved Bønnen satte hun sig atter til at sje; men det smukke Ansigt var blegt som et Lig og hun formaede ikke at bekæmpe sin Angst og Frygt.

Tiende Kapitel.

Søg over Søg!

Paa den Tid vor Fortælling foregaaer, laa i en af Kjøbenhavns mindre Gader et Sted, der ved Dagens Lys ikke havde noget Paafaldende ved sig, men naar Aftenen kom, især om Vinteren, antog det et mere livligt Præg; to røde Lygter viste Veien hertil og en dæmpet Musik lød derindefra blandet med højrøstet Tale.

Det var et Tempel, der var reist Terpsikore, Dandsens Gudinde, altsaa et Glædens Hjem. Dog, det var ingen mild og stille Glæde, man fandt her, men derimod en vild og tøilesløs Jubel, der ofte bragte Taarer og Sukke efter sig, og mere end et ungt Menneske var gaaet gennem denne Port til Fortvivlelsens Afgrund.

Gjæsterne her var en blandet Klasse af Samsundet, Søfolk, Soldater, Fabrikpiger, og Damer af et tvivlsomt Rygte; ogsaa Gavtyvene søgte herind, og mere end en Gang havde Retfærdighedens Tjenere her gjort en god Fangst.

Det var en kold og mørk Vinteraften. Salen var fyldt med Gjæster, der af og til forsvandt i de tilstødende Smaaværelser, for ved de skummende Bægere at søge Lise for Dagens Møje og Savn.

En tyk Cigarrøg opfyldte Rummet, saa at man neppe kunde skimte hinanden; baade „Herrerne“ og „Damerne“ dampede af deres Cigarer.

Musiken var vild og larmende, og Dandsen var der ikke megen Afvevling i, det var en hurtig Galop.

Man saae Scener her, der snarere var til at græde end le over.

I et Hjørne af Salen sad saaledes en ung Pige paa 18 Aar, med det yndigste, fintformede Ansigt, men hendes Dragt røbede at hun hørte til „de Skibbrudne“. Da hun aabnede den lille Mund, saae man den deiligste hvide Perlerade af Tænder.

Ved hendes Side sad en mørk, skummel, sømandsklædt Person, der ugenert havde lagt sin Arm om hendes hvide Hals.

— Vil Du drikke et Glas med mig, Laura? spurgte Sømanden.

Med en Stemme, saa klangfuld og frisk, som om det var Toner fra et Orgelværk, sagde hun:

— Ja, lad mig kun faae Noget at drikke, men noget rigtigt stærkt, saa jeg bliver beruset. Han er herinde i aften, han, som var den Første, der bragte mig ind paa denne Afgrund.

Og idet et Par Taarer perlede frem af de smukke Dine, vedblev hun med vild Latter:

— Men det var min egen Skyld! Hvorfor lyttede jeg til hans falske Stemme og bedaarende Ord, hvorfor foretrak jeg ham for min Elskede, der var saa god og blid? . . . O kom, lad mig faae Noget at drikke, lad mig glemme, hvad jeg nu er. Se, der staaer han henne!

Hun pegede hen paa en ung Mand, der stod og betragtede de Dandsende.

Han var elegant klædt og stak forunderlig af mod sine Dmgivelser, der betragtede ham med mistænksomme Blikke, idet de antog ham for en af Snusshanerne.

Med en vis overlegen Mine gled hans Blik hen over de Dandsende, idet han mumlede:

— Banditter er her vist nok af, men maaske ikke en Gavtyv, der kan gaa ind paa min Plan! . . . Klokkeren er strax 10, saa hun maa snart forlade Grosfererens Hus . . . Ha, ha, den lille Frøken og hendes Papa vilde vist sætte store Dine op, naar de faae mig her, efterat jeg har fortalt

dem, at jeg skulde til videnskabelig Forelæsning og endnu mindre have de nogen Anelse om, at jeg er i Begreb med at lokke deres bly Syjomfru, den skønne Frida, ind i denne Lastens Hule.

Den unge Pige havde imidlertid luffet sine Dine, ligesom for ikke at se de mørke Billeder af et forspildt og tilintetgjort Liv, der viste sig for hende, idet hendes Hoved lænede sig mod hendes Ledfager.

Denne foer op, idet han stødte hende ublidt tilbage, og udbrød tilfreds:

— Hvad seer jeg, det er jo min gamle Ven, Sognefogdens Søn! Der er løbet noget Vand i Stranden siden vi sidst taltes ved. Mon han vil kjendes ved en gammel Bekjendt!

Han gif hen og slog den unge Mand paa Skulderen.

— Godaften, Herr Falz, sagde han halvhøit.

— Hvad Pokker, er det Dig, Ib? Du kommer som om Du var kaldet, jeg stod netop og ledte om . . .

— Om en Gavyv? Ja, jeg skammer mig ikke for hvad jeg er.

— Sidste Gang, da vi vare samlede, gjorde vi Aftale om en lille Forretning, dengang blev der ikke nogen Makrel af den Sild.

— Nei, desformedelst at Oversømmelsen kom paatvers for vor Plan og desuden fik jeg andre

Forhindringer. Jeg kom i altfor nær Berøring med Politiet og blev puttet i Gullet. Da jeg kom ud igjen maatte jeg forlade Den, da jeg ikke kunde opholde mig der blandt de ærlige Fiskere, efter at være brændemærket; Kjøbenhavn derimod er en By, hvor den Ene ikke kjender den Anden, her kan man drive sine Forretninger i Ro. Med Forlov at spørge, gjælder Sagen atter den smukke Pige?

— Ja, netop. Hun boer jo' nu her i Byen . . . Men lad mig se om det kan have Nøiagtighed, vedblev han halv høit; kunne Christian nu være her i Byen? . . . Jo; det er tre Maaneder siden at det Brev, han skrev til mig, var affendt, og da var han paa Veien hjemester, saa i den Henseende mærker hun ikke, at hun gaaer i en Fælde . . . Naar Christian kommer til England, venter der ham et Brev fra mig, og det et Brev, der kan gjøre ham heed i Hovedet. — Men jeg glemmer jo helt at forklare Sagen for Dig, Ib!

William forlangte nu nogle Drikkevarer og medens han og Ib tømte Glasene, udviklede han sagte sin Plan for sin Medskyldige, der af og til forundrede sig over hans List og Underfundighed, men dog tilnikkede ham sit Bifald.

Da Alt var paa det Reene imellem dem og Sømanden reiste sig for at gaa, sagde William:

— Mon her ikke findes et lille Bærelse, hvor man kan tale i Enrum med sin Elskede?

— Jo, her er en deilig lille affidesliggende Rahyt, det vil sige naar De har Mønt!

— Benge er her endnu ingen Mangel paa; men lad mig nu se at Du skynder Dig, Klokken er jo strax ti.

William havde imidlertid taget sin velfyldte Bung op, for at betale for Drikkevarerne; Jbs Dine funkede ved Synet af de mange Spøvpenge og da han gik, brummede han:

— Hav De kun Deres Plan, unge Mand, Jb har ogsaa sin.

Frida havde faaet Brev fra Christian, at han var paa Veien igjen til Danmark, og hun ventede hver Dag at se ham eller høre fra ham, og hver Aften skyndte hun sig med fordoblet Jver til sit Hjem, for at se om ikke et Glædesbud ventede hende. Tankerne om de fundne Papirer forsøgte hun helt at glemme, men hvert Dieblif tittede de dog atter frem.

Hun spæde for Grosferer Dams Datter, uden at den gamle Skurk dog endnu havde opdaget hendes Nærværelse i hans eget Hus, da hun opholdt sig i Allices private Bærelse, som han aldrig betraadte.

Da hun i aften traadte ud paa Gaden, kom pludselig en sømandsflædt Person hen imod hende og udbrød hurtig:

— Er det ikke Jomfru Smith?

Hun svarede ham ikke, men søgte at undgaa ham.

— Det var heldigt at jeg kom, inden De var gaaet, vedblev Personen ugeneert. Men skynd Dem at følge mig, at De kan bevise hans Uskyldighed! Politiet vil arrestere ham.

— Hvem? udbrød hun forundret.

— Jh, begribeligvis Christian, som idag er kommet her til Byen.

— Er Christian kommet? sagde hun med et tvivlende Udtryk.

— Ja, skjøndt han hvert Dieblig har villet stikke fra os iestermiddag, saa har han dog ikke kunnet finde Leilighed dertil, og vi have nu drevet sammen omkring paa flere Forlystelsessteder. Herregud, naar Søfolk komme iland ere de jo lidt vilde paa Karethen! Da han havde været oppe for at hilse paa Dem og erfaret, at De først kom hjem Klokken ti i aften, fik vi ham trukket med ind paa en Dandsbod. Men neppe havde Politiet kastet et Blik paa ham, førend de faldt over ham og vilde arrestere ham, da de opdagede, at han havde en meget værdifuld Ring paa Fingeren, i hvilken stod graveret et B og T; thi igaar Aftes er der

bleven stjaalen en Ring fra Baron Twiss og det maatte være denne. Det nyttede ei, at han vilde søge at forklare sig, de bleve ved deres Tro, og han tilbød da at lade Dem hente, for at De kan bevidne hans Tales Sandhed og at Ringen virkelig er en Gave fra Dem; han bliver derfor foreløbig holdt i Arrest i et lille Værelse, indtil De har været der. Kan De ikke bevise at Ringen er Deres, bliver han dømt som en simpel Tyv.

— Ringen, Ringen! udbrød hun forstræffet.

— Ja, men kom, thi Diebliffene ere kostbare.

— Lad os da skynde os! stønede den unge Pige. O, min Gud, nu mindes jeg Spaadommen om Bjerghandens Ring!

Sømanden trak den unge Pige med sig. De mørkeste Tanker gæredede i hendes Indre og Taarerne strømmede ned ad hendes Kinder.

Efter at have passeret flere Gader kom de ind i den lille Gyde, i hvilken Dandsesalonen laa.

De ilede forbi den stirrende og larmende Mængde, der med Forundring saae paa den stakkels grædende Frida.

Isb førte hende gennem en lang Gang og aabnede en Dør, der førte ind til et lille Værelse.

— Denne Bei, lille Jomfru! sagde han, og idet Frida passerede den lille Dør, smækkede han den i efter hende og hun befandt sig nu ene med William.

Forstræffet saae hun sig om; Bærelset var meget lille, et Bord, en Sofa og et Par Stole opfyldte det næsten og Malerier af frivol Tendants bedækkede Væggene.

Paa Bordet stod en tømt Vinflaske og midt i dette Paulun for Bachus og Venus stod William.

Vinen, i Forbindelse med den Lidenstabs, der gærede i ham, gav hans Ansigt et vildt, uhyggeligt Præg; som en Tiger, der er parat til at styrte sig over sit Bytte, betragtede han med vildt rullende Dine den smukke Sydpige.

Da Ib havde udført sin paalagde Gjerning, ilede han ind i Dandsesalen, hvor der netop i samme Dieblisk indtraadte en Pause, i hvilken de dandsende Herrer forlod deres Skjønne for at offere de 2 Skilling paa Musikanternes Alter.

Han greb fat i en sværtbygget Fyr og trak ham noget tilside, hvorefter han hviskede ham endel i Øret.

Denne syntes godt om det, som Ib meddelte ham, thi han blinkede tilfreds med Dinene.

— Ja, laan mig blot din Kniv, Ib, sagde han, saa skal jeg nok besørge den Sag; men hvorledes kommer jeg derind?

— Den lille Sidedør ud til Gaarden er ikke lukket af.

— Det er godt!

Der var dog ogsaa en Anden, der hørte disse Ord og benyttede sig deraf.

— Endnu et Ord, sagde Ib; der maa ikke gjerne udgydes Blod.

— Det behøves heller ikke.

— Og jeg faaer Halvparten af Udbyttet?

— Det er en Selvfølge!

— Jeg skal da nok paase, at ingen uventede Gæster kommer den Nei.

Den Fremmede fik nu Ibs Kniv og forsvandt mellem de Dandsende.

Saaledes aftales paa dette Sted Gjerninger, der baade gjælder Tyveri og Mord, medens Musikken spiller sin brusende Galop og de Dandsende flyve hen ad det flisede Gulv.

Da Frida og William i nogle Dieblikke i Tausshed havde betragtet hinanden, gjenkjendte hun ham og udbrød forfærdet:

— Hvad seer jeg, William Falz!

— Ja, det er virkelig Sognefogdens Søn. . . .
Og det er mig, der har loffet Dem herind, under det falske Paaskud, at Christian var arresteret her. Jeg troede dog egentlig, at det var umuligt at De kunde mistænke Christian for at komme paa dette Sted! Ha ha!

— Min Gud, hvad betyder dette? udbrød Frida forfærdet. Hvor er jeg?

— Gne med mig, elskede Frida! Jeg har elsket Dem, jeg elsker Dem og vil vedblive at elske Dem! De har gjort mig gal, rasende, affindig! O kom, mit Livs Drøm, og lad de yndige Læber afkjøle min feberhede Pande!

Han søgte ved disse Ord at slynge sin Arm om den forskrækkede Frida, der bævende betragtede ham.

Men pludselig reiste hun sig stolt iveiret og udbrød:

— Hvad vover De, Ussling! Husk, jeg er en Andens udkaarne Brud!

— Ja, det husker jeg altfor godt, svarede William; at han har stjaalet mit Ideal, røvet mit Hjertes Fred og gnydt Had og Raseri i min Sjæl, saa at Alt, hvad der var skjønt og smukt, er flygtet derfra.

— O, William, William, glem mig, glem mig! De er rig, ung og smuk, De kan faae mange skjønne og velhavende Damer; glem den fattige Frida, og tænk aldrig mere paa mig!

— Nei, det kan jeg ikke, sagde han og slog sig med Haanden for Panden. Jeg kan ikke elske andre end Dem og ikke hade andre end ham, der berøvede mig min Lykkestjerne.

Da indtraadte en eiendommelig Scene i det lille til erotiske Sværmerier indviede Sted.

Den stakkels Frida fastede sig paa Knæ og hævede bedende de smaa hvide Hænder, idet hun sagde:

— Bed alt det, som De har kjær, beder og bønsfalder jeg Dem om, at lade mig og Christian i Fred. Vær ikke den, der tilintetgjør vor Lykke, og Guds Velsignelse vil ogsaa følge Dem!

De store brune Dine bad ham maaske endnu inderligere end hendes Ord.

Men William svarede kun leende:

— Ja, Gud velsigne Dem for al Deres Snak, Tomfru Smith; men maa jeg ikke elske Dem, saa hader jeg Christian, og ve den jeg hader! . . . Men hvorfor maa vi ikke Begge elske Dem? . . . Han færdes jo mest paa Søen og de salte Bover; i hans Fraværelse kunde de jo offre mig et ømt Blik og et hjærtligt Ord, naar han da kommer, forsvinder jeg, indtil han atter har forladt sin Hjertenskjær.

— Hvad vover De at byde mig! Vel er jeg fattig, men Sligt har endnu Ingen vovet at udtale til mig! raabte Frida harmfuld.

— Saa trøst Dem med, at er jeg den Første, bliver jeg ikke den Sidste, der vil forsøge derpaa, og senere gaaer det nok bedre; det er til man bliver vant dertil.

Altter vilde han omfavne hende.

— O, hjælp, hjælp! raabte Frida og styrtede hen imod Døren.

Men denne var aflaaaset.

— Hjælp, hjælp! skreg hun fortvivlet.

— De kan gjerne spare Deres søde Rosenmund med at raabe saa høit, sagde William spottende. Her kommer Jngen og frelser Dem, Folkene ere underkjøbte for Penge. Med Penge kan man gjøre den Slags Fyre baade blinde og døve.

— Vil De virkelig gjøre mig ullykkelig? sagde Frida med Taarer i Øinene.

— Nei, siig ikke dette Ord, skjønnne Frida, — og dog, jeg vil gjøre denne Sødreng, denne Alf, al den Skade jeg formaaer. Har han røvet Alt saaledes fra mig, at De ikke har et eneste ømt Ord til mig, da skal jeg gjengjælde. Vælg nu selv. Giv mig et Kys af Deres fortryllende Mund, eller naar han kommer til England, venter ham et Brev, der underretter ham om, at hans Elskede har været ham utro, at jeg, som han anseer for sin bedste Ven, har truffet Dem en Aften silde paa en Dandsjobod; — det kan De da ikke gaa fra?

Frida havde reist sig og gav sine Taarer frit Løb; hun var ikke mere istand til at svare ham; hun havde aldrig anet saamegen Ondskab, som hun nu var Vidne til.

— Er Tvivlen om Deres Trostab først vakt i hans Hjerte, da vil det være en lille Gnist, der lidt efter lidt bliver til en stor Lidenskab; naar Skinsygens Furier raser i ham og lukker hans Øre for Fornuftens Stemme, da er det saare let at fæste Had og Fjendskab mellem Dem og ham. Endnu engang, skal jeg elske Dem . . . ?

I det samme blev den lille Sidedør, der førte ned til Gaarden, revent op, og den unge, ulykkelige Laura styrtede ind.

Idet hun stillede sig mellem Frida og William udbrød hun:

— Tro ikke hans falske Ord, lyt ikke til hans bedaarende Stemme; se hvor dybt jeg er styrtet, fordi jeg engang troede ham.

Ved Synet af Laura foer der som et Knivstik gennem Williams Hjerte.

— Hvad vil Du her, Ulykkelige? raabte han skælvende.

— Hævne mig paa Dig, ved at frelse denne Kvinde fra dine Kløer. Flygt, flygt, stakkels Pige, flygt bort fra dette falske Uhyre. Lad ham ikke for anden Gang tilintetgjøre et Menneskes Livslykke!

Frida var hurtig flygtet ud af Døren.

William vilde forfølge hende, men Laura spærrede ham Veien og han veg næsten tilbage for hendes Dines bebreidende Udtryk, de smukke Dine,

i hvilke han havde været den Første til at bringe Taarer.

Hun jagde blot de saa Ord:

— Tilbage, Skurk!

Men det var kun et Dieblif at han lod sig forskræffe, da hævede han sin Haand og bibragte Laura et haardt Slag i Ansigtet, saa at hun sank til Jorden.

Harmfuld udbrød han:

— Lad Frida kun undslippe mig denne Gang, vi mødes vel nok igjen. Jeg bliver ikke staaende paa Halvveien!

Idet han vilde styrte ned ad Trappen, greb en kraftig Haand ham i Kraven og han saae en Kniv blinke for sine Dine, idet en hørs Stemme hvifkede:

— Din Pung, min Ben! . . . Høg over Høg! . . . Saaledes gaaer det stedse i Verden! Du vilde røve den lille Skjønnes Hjertefred, nu røver jeg din Pengebørs!

William vilde gjøre Modstand, men den Ankomne holdt ham, som om han vilde kvæle ham. Han formaaede ikke at røre sig af Stedet.

Røvereren tog hans Penge, hans Uhr og hans Kjæde, idet han barsk sagde:

— Se nu at komme afsted, og vov Dig ikke mere herind, hvis Du ikke vil at jeg skal flække Hovedskallen paa Dig.

William, der var meget feig, skyndte sig ned ad Trappen; Laura var under Striden mellem William og den Fremmede listet bort.

Røvereren aabnede Pungen og ringede paa den tjenstgjørende Mand, idet han mumlede:

— Man maa dog skille sig fra dette paa en honnet Maade, for at de ikke skulle lugte Lunten.

Da en lille tyk Mand kom tilsynne, sagde Gæstgæveren:

— Min Ben er for nylig gaaet, men jeg skal betale Gildet.

Efter at have flaret med Værten opsogte Røvereren Ib og Begge forsvandt i et lille Værelse, for at dele deres Bytte.

William styrtede hen ad Gaden, saa hurtig hans Been kunde bære ham; men han saae Intet uden den stille, folketomme Gade.

Han knyttede Haanden og truede mod den Bei, hvor Frida maatte være forsvunden, idet han mumlede:

— Flygt kun, Frida! Jeg hader Dig nu, hader Dig dobbelt! . . . Men vi mødes nok igjen!

Elleve Kapitel.

Skibbrudet.

Vi ville nu, med den ærede Læfers Tilladelse, opføre Christian.

Hen over det store Ocean gled „Havfruen“ for fulde Seil.

Rundt om Skibet laa det uendelige Hav udbredt og over samme hvælvede Himlen sig. Alt var stille, intet Skib, ingen menneskelig Sjæl var at opdage; Intet uden Hav og atter Hav; kun af og til tittede en af Havets Beboere op, for at trække frisk Luft.

Det var henad Aften; Søen spillede i en fosforagtig Glands.

I dag var det Søndag og der var derfor lidt Afvevling i det ensformige Liv paa Skibet.

Dagen iforveien var Alt pudset og poleret, vasket og gjort i Orden, thi Søndag var en Hviledag; om Morgenen samledes Søfolkene i deres bedste Puds paa Dækket og nu begyndte en simpel, men dog høitidelig Gudstjeneste.

Den gamle, hvidhaarede Kaptain stillede sig midt i Kredsen og læste med høi og tydelig Stemme et Stykke af Biblen.

Dernæst bad han en Bøn, hvorefter de Alle istemmede en Psalme.

Resten af Dagen tilbragte de med Læsning, Samtaler eller med at spille Dam.

Senad Aften tog Palle Baadsmand sin gamle Harmonika frem; vel vare endel af Tasterne istykket og Palle var ikke nogen dygtig Musikant, men naar han spillede en af de hjemlige Melodier, da istemmede de Alle en lystig Sang, og hen over de blanke Bover lød de danske Toner og de hjemlige Melodier og vakte hos dem Alle Tanken om Hjemmet og de Kjære derhjemme.

Baabegyndte Palle en lystig Dandsemelodi, svang de begede Gutter sig hen ad Skibets Planke, ret som om det var den bedste Dandsesal.

Saaledes ogsaa i aften; Sang og Dands verlede med lystige Indfald.

Kun Christian stod i Forstavnen og saae ud over Søen, medens hans Tanker fløi til hende i Hjemmet. Mørke Skygger viste sig paa hans Ansigt og udbredte et alvorligt Skær derpaa.

Palle havde overladt Harmonikaen til en yngre Kammerat og nærmede sig sin unge Ven.

Idet han lagde sin Haand paa hans Skulder, sagde han:

— Men Styrmand dog, hvad fattes Dig; jeg synes Du seer saa mørk og bister ud, som om Du vilde fluge Alverden. Husk dog, det er Søndag og Glædesdag!

— Na, Balle, det var Intet, hviskede Christian halvlyst.

— Har Du ikke mere Tillid til en gammel Ven? vedblev Balle alvorligt. Jeg troede ikke at Du var bleven stor paa det, fordi Du har faaet Styrmandspatent.

— Det er jeg heller ikke, Balle; men jeg veed ikke selv, hvad der feiler mig. Jeg lider af en ubegribelig Angst. Den Samtale, jeg før min Afreise havde med William Falz, vedbliver atter og atter at træde frem for mig. Saavidt jeg mindes har jeg fortalt Dig den?

— Ja, Splitte mine Bramseil, husker jeg den nok; han vilde bringe Dig til at tvivle om Sømandsbrudens Troskab.

— Men jo mere jeg tænker derpaa, desto mere Sandsynlighed finder jeg deri. Hver Dag, hver Time kan hun være udsat for Fristelser og Snarer, man kan fortælle hende at jeg er død eller forlist.

— O, tænk ikke Sligt! En Sømand maa ikke kjende til Frygt; hvad enten Veien gaar op eller ned, saa hviler det jo Alt i Skæbnens Haand, og vi ville haabe til det Bedste.

— O, Balle, Du taler som Du har Forstand til, Du har ikke kjendt Kjærlighed.

Balle lo bittert, idet han svarede:

— Jo jeg har baade kjendt dens Glæder og dens Kvaler; Balle har ikke altid været en gammel

Spølt; engang var jeg ogsaa ung og en ret fjøn Fyr, det var længe før Ansigtet blev veirbidt, Panden rynket og Haaret graat; da var jeg mere lettilbeens end nu; jeg var den Første til en Tremandsril, den Bedste i en Sertur og den Muntræste blandt de Glade. Pigebørnene vare helt forlibte i mig. Derfor har jeg to Gange været paa Nippet til at forlise paa Livets Sø, men hver Gang er jeg dog kommet paa ret Kjøl igjen.

— Fortæl mig hvorledes det er gaaet til, det har Du jo aldrig talt om før.

— Med største Fornøielse, Herr Styrmand, vi kan sætte os herud paa Bakken, der er mere Ro.

Da de havde leiret dem der, tog Palle et Par Drag af Kridtpiben og begyndte:

— Da jeg en Dag for mange Aar siden laa for Anker hos en gammel Bekjendt af mig, opdagede jeg at han under min Fraværelse havde faaet et Spødfendebarn i Huset hos sig. Det var en ung Pige med et Ansigt smukkere end den skønneste Gallionsfigur og med en Reising, som den stolteste Drlogsmand. Jeg blev forlibt, som en gammel Kotte i en Ost. Skjøndt jeg ikke havde nogen Forstand paa hvad dette Kjæresteri og Kysjeri egentlig ville sige, saa slap jeg, Spille mine Bramfeil, meget pænt derfra og vi bleve splittede sammen, det vil sige: vi verlede Kinge og gav hinanden

diverse Smæktys. Det kan nok være, at jeg var glad, naar jeg om Søndagen seilede ud med hende paa Slæbetoug og naar alle Folk saae paa hendes skjønne Ansigt. Saa seilede jeg; hun græd og fulgte mig til Skibet, og vistede med Næsefluden saalænge hun kunde pine mig . . . Hillemcæn, hvor jeg kjøbte ind i enhver By jeg kom til, Alt det Skjønneste og det Bedste skulde jeg have hjem til min Pige. Dmsider kom vi da tilbage igjen og det var en Søndag. Med Stormskridt ilede jeg ud til mit Pigebarn, hun var ikke hjemme, hun var paa Frederiksberg med sin Familie. Saa stormede jeg derud, for at overraske hende, men om Forladelse, jeg var kommen lidt for tidlig. Paa en Bænk i Haven sad min Pige med en Springsfyr af Landkrabbe, der nok skulde agere Stedfortræder i min Fraværelse. Jeg gik, med Skam at fortælle, lige hen og gav ham en lille Overhaling og dernæst traf jeg min King af og sagde:

— See saa, min Pige, nu er vi to hinanden kvit!

— At jeg blev lidt slukøret er en Selvfølge og jeg bandte paa, at jeg ikke mere skulde paa den Galei og at jeg vilde give Pigebørnene en glad Dag og en god Aften. — Men man siger jo, at Helvede er brolagt med gode Forsætter og neppe et halvt Aar efter løb jeg atter paa Grund. Du

fjender vel nok de smaa Huse i Kjøbenhavn, der kaldes Sømandens Hjem, nemlig Nyboder? Men har Du nogensinde været derindfor. Har Du seet de smaa hyggelige Kahytter, hvis Bægge ere bedækkede med Billeder fra Søen og Portræter af Lordenstjold, Niels-Jul og alle de andre Søhelte, og hvis Vinduer ere fyldte med Konfylier og Smaa-gjenstande, hentede hele Jorden rundt? Har Du seet disse smaa Hytters Beboere, de gamle djærve Søfolk med deres glade og tilfredse Børn, der, fra de har begyndt at kunne skjønne, lærer at elske det blaa Hav og de begejrede Gutter! Her lærte jeg min anden Kjærlighed, min Marie at kjende, en rigtig Nyboderspige, rast til sin Gjerning og altid i godt Humør og jeg var atter den lykkeligste af alle Matroser. Saa skulde jeg da afsted igjen, mødes og skilles er jo Sømandens Lod, og denne gang troede jeg nok at min Pige ikke svigtede Kulør. — Et Aar efter kom jeg tilbage, jeg kiggede efter Marie paa Toldboden, men der var hun ikke, skjøndt jeg havde skrevet at jeg kom. Da blev jeg jo lidt hed om Ørerne og steilede ud til Nyboder. Ved hendes Faders Dør standsede jeg. Maaſke hun ikke har faaet mit Brev, tænkte jeg og vilde liste ind. Da jeg kom indenfor blev jeg greben af en pinlig Anelse; der stod et Par Koner og græd, Døren ind til det lille Værelse stod paa Klem, jeg tittede derind og jeg saa et sørgeligt Syn. Hun

var ikke bleven mig utro, men han, den tause Gæst, der kommer til os Alle, havde bortført hende. Bleg og kold laa hun i den lille, snevne Kabyt, som man var isærd med at sætte Laaget paa; en Rosenbufet holdt hun i Haanden og Guirlander slyngede sig om hendes Baare. Jeg kom lige tilpas til at kaste et sidste Blik paa min Elskede.

— Den gamle Baadsmand taug bevæget; disse forlængst glemte Minder drog atter forbi hans Dø.

Christian rakte ham Haanden og sagde:

— Tilgiv mig, gamle Ben, hvad jeg sagde før, nu indseer jeg, at Du baade har kjendt Kjærlighedens Glæde og Sorg.

— Fra den Tid af, vedblev Palle, var Søren min Kjæreste og Studen min Brud; vi skilles ikke saalænge den gamle Baadsmand kan tage et Tag med. Dør jeg paa Søren, sænker J mig vel nok paa en pæn Maade i Havet, og dør jeg paa Landjorden, saa vil jeg hvile ved min Maries Side paa Skibskirkegaarden.

Efter en lille Pause vedblev Baadsmanden, idet han stirrede ud over Kælingen:

— Tager jeg ikke meget fejl, saa seer det ud, som om der tørnede Skyer sammen nede i Horisonten. Det seer nok galt ud for os, naar der kommer en rigtig Storm.

— Hvorfor troer Du det?

— Na, kun af den simple Grund, at Skuden næsten er saa skjør som et raaddent Æg.

— Er Du vis paa det?

— En Anelse derom fik jeg strax, da vi kom ud i Kattegattet og det begyndte at kule lidt, thi Bandet sivede ind paa flere Steder. Men nu har jeg faaet Visshed derom, thi Tømmermanden, der løb fra os i England, fortalte en Aften, da han havde en stiv Berial, at Grosjereren havde betalt ham godt for at erklære, at Skibet var i den bedste Orden.

— Og Sligt vil Du tro paa?

— Vor nuværende Tømmermand, der jo er en Engelsemand, har først fornylig begyndt at forstaa mig, men da jeg spurgte ham om han troede at Skibet kunde holde en ordentlig Orkan ud, rystede han paa Hovedet og trak paa Skuldrene. Hvad er det ogsaa for en Ladning vi har ombord? Skulde man ikke tro at den var beregnet paa at gaa tilbunds? Den er ikke Trediedelen værd af det den er asfureret for.

— Skulde Grosjerer Dam da, efter dine Anskuelser, have regnet det ud? udbrød Christian harmfuldt. Husker Du, at han er en Hædermand, som vi skylde i det mindste Tak og Anerkjendelse.

— Jeg maa med Skam tilstaa, at jeg troer at Grosjereren er en stor Filur. Især har jeg

hørt, at han skulde være en stor Elsker af det smukke Kjøn.

Christians Tanker faldt pludselig paa den Dag, da han fik Høre af Herr Dam.

— Der falder mig Noget ind, sagde han mørkt.

— Skulde det være Tilfælde, saa . . .

— Hvad mener Du?

— Den Dag, da jeg var oppe hos Grosfereren, saa beklagede han, at han ikke havde nogen Høre til mig; men da jeg i det samme viste ham min Forlovede, kom han pludselig paa andre Tanker, og jeg fik Høre. Dengang tænkte jeg ikke videre derover, men nu faldt det mig ind.

— Naa, lad os saa ikke tænke mere paa den Sag, og haabe at det gaaer efter den Almægtiges Villie deroppe og ikke efter Grosfererens Hoved, hvis han har regnet paa at det skulde gaa galt.

— Skal vi saa gaa tilkøjs, Folk? lød den gamle Kaptains malmfulde Stemme. Vi ere ikke ganske sikker paa, at sove roligt inat, thi der er et Uveir ivente.

Matrojerne forsvandt nu i Kabhytten og Alt blev stille paa Dækket.

Christian havde Vagt; han stod med Koret i Haanden og saae op mod den stjernebesaaede Himmel. Han tænkte paa sin Frida; maaske hun ogsaa sad og saae op mod Stjernerne og bad dem hilse hendes elskede Ven.

Nattens Stilhed gjød Fred i hans Hjerte; hvorledes kunde han tvivle om hendes Troskab, som hun dog havde givet ham saa store Beviser paa? Hvorfor kunde han tænke, at hun savnede Kraft til at modstaa Fristelsen, hvis den virkelig fandtes, hun der elskede ham saa inderlig og trofast?

Han kyskede Ringen og sagde:

— O, elskede Frida, det er mig der er utro mod Dig, utro i Tanken, idet jeg lader Angst og Tvivl omskygge dit skønne Billed. Men det vil Du tilgive mig, ikke sandt?

I det samme kom et hæftigt Vindstød og Søen begyndte at komme i Bevægelse.

Christian vendte sig om, bag ved ham var Himlen stærkt overtrukket, tunge Skyer kom med Lynets Hurtighed op over denne.

— Det lader dog til at Balle faaer Ret, mumlede han.

Styrmandens RIBE kaldte nu alle Mand paa Dækket og det var jo paa høie Tid at Seilene bleve hjergede, da Stormen begyndte at ruske i dem.

Midt paa Dækket stod den gamle Kaptain; Binden havde bortrevet hans Hat og legede med hans graa Lokker. Kraftig og bestemt lød hans Kommandoord gennem Stormens Luden.

Det varede ikke længe før Stormen tiltog og blev til en fuldstændig Orkan. Søen pidskedes til Skum og væltede sig i taarnhøie Bølger, medens

„Havfruen“ fastedes op og ned, som et villieløst Bytte for de vrede Elementer.

Matroserne udførte deres Manøvre i Ro og Stilhed, der dannede en stærk Kontrast til den Lystighed og Glæde, der for faa Timer siden havde hersket paa Dækket. De anede maasse at Stormens Tuden nu spillede op til Livets sidste Marsch!

Da kom en Bølge, der brød ind over Skibet og der hørtes en bragende Lyd.

Det var Roret, der var knækket, og Skibet sveiede nu frem og tilbage som et Siv.

— Vi har ingen Styr paa hende mere, sagde Christian til Kaptainen.

— Saa faaer vi at drive, hvor hun vil føre os hen, hvis hun ikke gaaer tilbunds med os. Baaden er gaaet overbord og Nødskud kan vi gjerne lade være at udsende, thi vi befinde os ved Sydspidsen af Amerika, udenfor øde, vilde Landstrækninger, der ikke kan yde os Hjælp.

Stormens Tuden overdøvedes nu af Tordenens Rullen, medens knittrende Lyn fulgte hinanden med faa Sekunders Mellemrum og Vandet strømmede ind. Skrigende og larmende kom hele Flokke af Maager og Søfugle og satte sig paa Skibets Master og Takkelage.

Regnen hørte dog snart op og da kom den stjernebesaaede Himmel atter tilsyne; det var ligesom om Skyerne havde delt sig. Det var et smukt Syn

midt i Elementernes Raseri at se den klare Svølbving; men det varede kun nogle faa Minutter.

Paa „Havfruen“ var alt Arbeide ophørt, man havde forundret betragtet det skjønne Naturscenen, men nu kom man atter til at tænke paa sin sørgelige Skæbne.

Der var hellerikke de skjønneste Udsigter til Livets Frelse; man befandt sig midt ude paa Søen i en rygende Storm, uden at Skibet lystrede Noret.

De fleste ventede Dødens Komme og forberedte sig derpaa, især da Tømmermanden havde underrettet dem om, at Skibet var læt paa flere Steder.

Men det var paa forskjellig Maade Søfolkene benyttede den lille Stund der var tilbage.

Nogle drak, sang og dansede med hinanden hen ad Dækket, med Dødsveden perlende paa Panden; det var en Art af Galsskab, der havde grebet dem.

Andre bad og lovede at blive de skikkeligste Mennesker paa Jorden, naar de blot slap levende herfra.

Kaptainen stod i Forstavnen og stirrede ud, om der skulde vise sig en frelsende Engel, men Alt var øde og mørkt.

Christian og Balle stod endnu ved Noret og betragtede Kompasset.

— Seer Du, Styrmand, sagde Balle med sin

ædvanlige Ro, jeg fik dog Ret; Skuden var til Rotterne, naar Neptun begyndte at vende det Laadne ud. Vorherre maa forresten vide, om vi slippe helsefinnet fra den Komædie, jeg troer det neppe.

— Skulde jeg virkelig dø her? udbrød Christian. Saa langt fra Hjemmet, dø fra min Frida! . . . O, det er altsaa den Angst, der har knuget mig!

Flere Timer forløb.

Natten begyndte at vige, Uveiret at tabe sig; men Tilstanden ombord paa „Havfruen“ blev kun mørkere, Vandet steg høiere og høiere.

Forgæves søgte Tømmermanden at stoppe Vandets Indtrængen, forgæves speidede man efter Land eller en Seiler, der var Intet at se uden Søen, der endnu skummede høit og bugtede sig som en umaadelig Slange.

Det var uhyggelige Timer, der sneg sig bort aa Skibet, medens Nogle ventede og Andre frygtede Døden, medens Nogle sang Drikkeviser og Andre bad.

Atter Andre sad hensunken i mørke Tanker og sendte en sidste Hilsen til dem i Hjemmet, og sagde Farvel til Alt, hvad de havde kjært i denne Verden.

Kaptainen tog en Flaske, puttede en lille beskreven Seddel i den og kastede den ud i Søen.

Paa Sedlen stod følgende Ord:

— „Havfruen“, Kaptain Holm af Kjøbenhavn, er forlist midt paa Oceanet og der er Ingen af Mandskabet der efter al Sandsynlighed vil blive reddede. Vi har neppe et Kvarteer at leve i, og kan intetsteds opdage nogen Hjælp. Hils alle vore Kjære!

— Seer Du, sagde Christian til Balle, idet han pegede paa Flasken; der gaaer Sørgebudskabet, der vil bringe Taarer og Sorg til saa mange.

Balle nikkede taus.

— Endnu har jeg ikke opgivet alt Haab om Frelse, saalænge der er Liv er der Haab, brummede han.

Lømmemanden havde imidlertid haft travlt; han hentede nogle Brædder og tømrede i Hast en lille Flaade deraf.

Bed dette Syn syntes Mødets atter at vaagne hos Søfolkene, de stimlede sammen om ham, og hjalp ham saa godt de kunde.

Alle Folkene kunde den lille Flaade ikke rumme og Kaptainen sagde derfor, at kun dem, der havde Kone og Børn skulde have Fortrinet.

Da der imidlertid kun var to gifte Mænd, maatte der træffes Lod om hvem der ellers skulde med.

Flere bekymrede sig dog ikke herom, de synes at den skrøbelige Flaade snart maatte forlise.

Kaptainen sagde:

— Jeg bliver paa Skibet, jeg forlader det ikke, der er Jugen, der bekymrer sig om mig eller længes efter mig.

Christian erklærede ogsaa at han blev.

Men Kapitainen vilde ikke tillade det.

— De skal bevare Deres Liv, saalænge der er Gnist af Haab, sagde han; om ikke for Deres egen, saa for Fridas Skyld.

Balle blev ogsaa tilbage.

— Jeg har dog snart udtjent, saa det vilde være urigtigt at jeg optog en Plads paa den skrøbelige Redningsbaad. Farvel, Christian, Gud være med Dig og hils Alle i Hjemmet!

Med endel Besvær blev Flaaden sat i Søen, nogle Fødemidler kastet ned paa den, og dem, der skulde ombord paa den, sprang ned.

Christian vilde ikke forlade Skibet, men baade Kapitainen og Baadsmanden tvang ham dertil.

For sidste Gang trykkede han de to brave Kvænds Hænder og med Taarer i Øinene skiltes han fra dem.

Den lille Flaade blev nu givet los og den fjernede sig hurtig fra Skibet.

Det varede dog ikke meget længe førend de saae „Havfruen“ lydløst forsvinde i Havets Skjød, det store Skib og dets Besætning sank i den vaade Grav, medens Bølgerne nynnede deres Dødsfang over dem.

En uhyggelig Stilhed herskede paa Flaaden.

Det begyndte at mørknes igjen, man var seilet mange, mange Mil, uden at opdage Spor af menneskelige Bøesner eller Opholdssteder.

Da lød der pludselig et høit Brag, Flaaden var stødt paa Grund og helt sønderslaaet.

Saa Minutter efter sank den tilbunds. Christian udstrakte Armene, idet han raabte:

— Farvel, min Elskede, først hisset kommer der en Haabets Morgen og en Glædens Dag!

Efter hin Scene i Dandsesalonen var det ikke uden en ængstelig Frygt at Frida hver Aften skyndte sig til sit Hjem; hun var bange for at møde William.

Hun behøvede dog ikke at være bekymret i saa Hensende, thi William vilde nok hævne sig paa en fin og intrigant Maade, men ikke saaledes, at Loven skulde kunne ramme ham derfor.

Fridas Moder var vel kommet sig; men da hun vedblivende var svag, saa var det navnlig Frida der maatte arbeide, medens den yngre Søster Nanna hjalp hende saa godt hun formaaede.

Saaledes sad de en Aften seent oppe, Frida

var træt og afkræftet af Nattevaagen, da hun næsten arbejdede over sine Kræfter.

Pludselig jagde den yngre Søster, idet hun fæstede sine blaa Dine paa Frida:

— Siig mig, Søster, hvad er det at elske?

— At elske, at elske! gjentog Frida forundret. Det kan ikke nytte at jeg vil fortælle Dig det, Du forstaaer det dog ikke.

— Og hvorfor ikke det?

— Du er for ung dertil. Men, vedblev hun, idet hendes Stemme blev mere begejstret, naar Du engang i Livets Vaar møder en ung Mand, naar det Dieblif kommer, da Eders Hjertes forstaaer hinanden, naar to Læber mødes og to Hænder lægges i hinanden, naar en hellig Følelse gennemstrømmer Dig og Verden synes Dig saa skøn og saa smuk, da forstaaer Du, da veed Du, da føler Du hvad det er at elske.

Og med Tanken paa Christian luffede hun Dinene, for at fremmane Billedet af ham, men de trætte Dienlaage forbleve sænkede og hun sov ind.

Manna lod hende sove, da hun syntes at det var Synd at vække hende. Hun havde imidlertid kun sovet nogle faa Minutter, før hun med et sagte Skrig pludselig soer op.

— Men, Frida, hvad er det? spurgte Manna angst.

— O, Gud være lovet, det var kun en Drøm,

udbrød hun. Men naar det nu var Virkelighed?

. . . O, nei, nei!

— Hvad saae Du da, Søster, der gjorde et saa hæftig Indtryk paa Dig? sagde Nanna og greb hendes Haand.

— Jeg syntes at jeg saae Christian bleg og afkræftet kæmpe med Bølgerne. Skibet var forlist og han selv drev om paa et Stykke Brag, sagde Frida, idet hun skjulte Ansigtet i Hænderne, som for ikke at se det skrækkelige Syn.

— Og jeg hørte hans Stemme, hans blide kjærlige Stemme, vedblev hun, der med svag Røst sagde: Farvel, min elskede Pige, der kommer ikke nogen Haabets Morgen eller Glædens Dag for os før i Himlen!

Nanna søgte at berolige Frida, Barnet talte Trøstens Ord til den elskende Kvinde; kunde Nanna ikke fatte Kjærlighedens Glæde, vilde hun heller ikke kunne fatte dens Sorg.

— Havde jeg vidst at Du vilde drømme saa stygt, skulde Du ikke have faaet Fred til at sove! hvistede hun.

Tolste Kapitel.

Tyveriet.

Vi have alt omtalt Magnus Dam, Sønnen af den gamle Grosferer.

En Formiddag gik denne unge Mand fortvivlet frem og tilbage i sit Værelse, medens hans Ven William Falz indtog en mere liggende end siddende Stilling paa den lille Sofa.

— Men saa giv mig da et Raad, William! udbrød den unge Dam; Du seer jo, at jeg er grændseløs ulykkelig.

— Hvortil skal jeg raade Dig? . . . Jeg veed kun een Raade paa hvilken Du kan tilveiebringe de bortspillede Penge.

— Saa fortæl den, een Udvei er jo ogsaa mere end nok.

— Skriv en Brev.

— Paa hvem skulde den Lyde?

— Paa din Fader.

— Altsaa en falsk?

— Ja naturligvis; den kan jo indløses ved Maanedens Udgang, naar Du faaer Mønt.

— Nei, nei, det er for risikabelt; fordømte Skæbne, at jeg ogsaa skulde spille saa slet, at jeg vedblev at tabe!

— Gjort Gjerning staaer ikke til at ændre, min kjære Magnus, Du maa før tænke paa, at Pengene skal betales.

— Jeg havde forresten selv en anden Plan, men den troer jeg dog jeg vil opgive.

— Lad mig høre den, sagde William.

— Nei, det er en Skurkestreg.

— Ny, lad ikke et saadant Ord komme over dine Læber, siig heller, at det var mindre hæderligt; men lad mig da høre hvad Du kalder saaledes?

— Seer Du, min Ven, sagde Magnus, jeg veed et Sted, hvor den Gamle nok saa pænt har et Par hundrede Daler liggende i Sedler, som jeg meget nemt kan faae Fingre i; der kan vist gaa lang Tid inden han opdager at de ere borte.

— Ypperligt, supert! Saa er Du jo frelst. Imidlertid maa Du knibe paa Skillingen, saa at Du kan spare disse Penge sammen og atter lægge dem paa deres Plads.

— Men hvis nu det strax blev opdaget?

— Saa faldt det mindst af Alt din Papa ind, at hans egen Søn skulde have rapsset dem.

— Men hvem faldt Mistanken da paa?

— Naturligvis paa en af Folkene eller hvem der i det Hele taget havde været sidst igjennem Bærelset.

— Altsaa en Ustyldig?

— Ja, det er en Selvfølge, at naar den Skyldige gaaer fri, saa kommer en eller anden uskyldig Stakkel til at gispe efter frisk Luft i Arresten.

En Tanke foer som et Lynglimt gjennem Williams Hoved.

En Hævnens, en mørk og styg Tanke var det, og dog smilede han deraf.

Idet han bortblæste nogle Røgskyer af sin Cigar, sagde han:

— Maa jeg faae Lov at styre din Faders Mening med Hensyn til Den, hans Mistanke falder paa?

— Som Du vil, naar kun jeg kommer ud af denne forbistrede Stilling.

— Men den maa dog helst falde paa Den, der lider mindst derved.

— Hvem er det?

— Det er den unge Sypige, der for Tiden spær hos Eder; jeg kjender baade hende og hendes Familie til Punkt og Prikke. Der er et farligt Hurlumhei i hendes Hjem, Faderen og Moderen slaes saa det er en Gru at høre paa. Frida har alt engang, saa fremt jeg ikke husker feil, været arresteret for Tyveri, saa hun vil føle sig tilfreds i Arresten, ialtfald vil det ikke være noget særdeles Nytt for hende.

— Saa lad hende blot blive mistænkt! sagde den Glendige roligt.

Grosjerer Dam vilde den næste Dag tage nogle Benge frem, som han havde gjemt, for at udbetale en Fordring; da opdagede han til sin Skræk at de vare stjaalne.

— Hvor Boffer ere Bengene henne? udbrød han, idet han undersøgte om de ikke skulde være gledet tilside eller maaske ligge bagved deres Gjemme. Men det var til ingen Nytte.

— Jeg er bestjaalen, jeg er bestjaalen, udbrød han harmfuld. Hvem kan Tyven dog være?

Grosjereren var yderst opbragt. At han bestjal Andre, fandt han ikke saa mærkeligt, men at man vovede at stjæle fra ham, det var oprørende og skændigt.

Men han skulde nok opdage den frække Tyv, Ingen skulde ustraffet begaa Sligt imod ham.

Da traadte William Falz ind i Grosjererens Bærelse.

— Godmorgen, Herr Dam, udbrød han smilende; tillader De, at jeg gjør Dem min Opvartning?

— Det er en yderst fatal Historie, ja De har

vel hørt, at man har bestjaalet mig? sagde Grossfereren, aftegraa i Ansigtet af Harmé.

— Hvilken mageløs Fræfthed, hvilken Skændighed! udbrød William. Og mærkeligt nok kom jeg for at bede Dem om at vise nogen mere Forsigtighed i Deres Pengejager, her er En i Huset, som jeg troer nemt lader sig bedaare til at tage, hvad der ikke tilkommer hende.

— Hvem er det? sagde Grossfereren forundret.

— Deres Datters Syjomfru.

— Hende kjender jeg ikke.

— Jeg finder at det er Urigtigt, at udsætte den Fattige for Fristelsen! vedblev William uforstyrret.

— Hvorledes er dette da skeet? spurgte Grossfereren forbausset.

— Jeg har nemlig flere Gange om Morgenén, naar jeg er kommen for at hente Deres Søn til en Morgentur . . .

— Undskyld, at jeg afbryder Dem, De mener vist, naar De kom hjem fra en Morgentur, der var begyndt om Aftenén! Naa ja, unge Mennesker skal jo more sig!

— Jeg maa indrømme at De har Ret. Men det forandrer kun Formen, ikke Sagen. Altsaa om Morgenén har jeg flere Gange seet den unge Pige gaa forbi Deres Kontor. Deres Folk ere meget paalidelige, men de holde nok af at faae dem en lille Passiar. Imidlertid har jeg da ofte lagt

Mærke til at den unge Pige standfede udenfor Deres Stakkammer og kastede længselsfulde Blikke derind. Hvad her regnes for en Ubetydelighed, vilde for hende og hendes Familie være en hel Formue, en Hjælp imod Armod og Sult. Kan det da være forunderligt, at hun maatte kæmpe med sig selv, for at komme forbi dette farlige Punkt, at hun maaste en Gang har været svag og har taget, hvad hun ingen Ret havde til?

— Hende maa det være, hun maa strax i Arrest! . . . Hvad hedder hun?

— Frida Smith.

— Frida Smith, gjentog Dam glad. Ja, hende maa det være, jeg ogsaa har lidt Bekjendtskab til denne skønne Slange, skjøndt jeg ikke har vidst at hun opholdt sig i mit Hus.

Kort efter sendte Grosserereren Bud efter en Politibetjent.

Frida var netop kommen hjem og havde indtaget sit tarvelige Aftensmaaltid, da der hørtes en stærk Trampen paa Trappen og lidt efter en kraftig Banken paa Døren.

Frida, hendes Moder og Søster bleve saa for-
 skrækkede, at Ingen af dem vovede at aabne Døren.

Da bankedes der endnu stærkere og en raa Stemme raabte:

— Lad nu barestens ikke, lille Jomfru, som om De var gaaet lidt ud at spadserere, vi veed meget godt, at De er derinde. Har De Deres Dørfylding fjær, saa luk os op, eller vi sprænge Døren i Lovens Navn!

Frida nærmede sig nu og aabnede Døren, iskælvende af Angst.

Da saae hun to Mænd, den Ene lille og tyk, den Anden tynd og lang, begge bevæbnede med tykke Stokke og med Politiskildtet prangende paa deres Bryst.

Den Lange stillede sig op ved Døren, den Tykke tog den lille Stue nærmere i Diesyn, medens Munden samtidig løb paa ham.

— Godaften, Jomfru Smith, jagde han; De havde nok ikke ventet saasnart at faae Besøg af mig, hi, hi, hi! Hvad er det, De nyder til Aften? Tørt Brød og The! Hillemcænd, det er ingen flot Anretning, De har nok ment, at det var bedst at gjemme Pengene til bedre hen, da det nu let kunde vække Mistanke; men nu seer De: Hvem der gjemmer til Ratten, gjemmer til Katten.

Madam Smith og hendes Datter havde med Angst og Stræf fulgt Betjentens Bevægelser, skjøndt det ikke stod klart for dem, hvad der var Grunden til hans Besøg.

— Kjender De mig ikke? vedblev han, idet han vendte op og ned paa Fridas Syæske og undersøgte den. Jeg hedder Niels Jensen og er Politibetjent i Kongens Kjøbenhavn; De betragter mig med en Mine, som om jeg vilde spise Dem! Naa, jeg kan nok gjerne spare min Uleilighed, Grunterne maa naturligvis være godt gjemte.

Han tog nu Plads paa en Stol.

— Svar mig nu oprigtig, lille Jomfru, De syer jo hos den rige Grosferer Dams Datter?

— Ja.

— En Morgen, da De skulde gaa forbi Grosfererens Dør, fik De nok Die paa nogle Hundredalersedler, der vare altfor tillokkende for Dem, De tog nok af Vandare og puttede dem i Lommen. Det skulde De ikke have gjort, lille Jomfru Smith, saa var jeg ikke kommet til Dem paa den Maade, som nu er skeet.

— Skal jeg have stjaalet? udbrød Frida, idet hun stolt reiste sig.

— Gillemcæn, fikken et dydigt Ansigt De kan sætte op; men tør jeg bede Dem om at tage Deres Dvertøi paa og i Følge med mig og min gamle Ven, følge med paa Kammeret?

— Vil De arrestere mig?

— Hvorvidt jeg vil er maasse et Spørgsmaal, men jeg skal; jeg er befalet dertil. Kom nu og lad os ikke gjøre saa mange Omstændigheder.

— Nei, De maa ikke arrestere min Søster, udbrød Nanna; hun er Den, der forsørger os; tag saa før mig, jeg er for ung til ret at bestille Noget.

Dette blev sagt paa en saa barnlig naiv Maade, at selv den gamle Politibetjent, der var vant til slige Scener, følte sig lidt rørt.

Det varede dog kun nogle Dieblkke, da gjenbandt han atter sit gode Humør.

— Hi, hi, den gaaer ikke, at komme med en Stedfortræder, sagde han leende. Men lad os nu ikke gjøre saa mange Dphævelser; det varer jo ikke saa længe, før De atter kommer paa fri Fod; men det skulde De have tænkt paa førend De tog Mønten.

Fridas Taarer, Moderens og Søsterens Bønner formaaede Intet; den unge Pige maatte følge de to Politibetjente til Kammeret og forblive der.

Samme Dag skrev William Falz følgende Brev, som han haabede skulde træffe Christian i London:

„Kjære Ben!

„Jeg har modtaget dit Brev, af hvilket jeg
 „seer, at Du lykkelig og vel er ankommet til dit
 „Bestemmelsessted og nu er paa Veien hjem igjen,
 „ligesom jeg hører at Du er sund og rask. Du
 „beder mig dernæst at lade Dig erfare, om jeg
 „kan meddele Dig Noget om din Elskede. Desværre

„ere mine bange Anelser gaaede i Opsyldelse,
 „Frida var kun en Kvinde, en svag Kvinde, og
 „hvor dybt det end smerter mig, hvor haardt det
 „end vil bedrøve Dig, saa maa Du erfare Alt;
 „den nøgne Sandhed er vel lidt bitter, men den
 „er dog bedre end den pinende Uvisshed; Du er
 „min Ven, min sande Ven, derfor vil jeg Intet
 „skjule for Dig.

„For nogen Tid siden kom jeg en Aften i
 „Selskab med nogle Venner ind paa en herværende
 „Dandsebod og hvo skildrer min Forbauselse, da
 „jeg traf Frida derinde i Følge med en ung Pige,
 „der hed Laura, og som alt var gledet ned ad
 „Fortabelfens Straaplan.

„Vil mig dine Venner, saa skal jeg sige
 „Dig hvem Du er! . . . Jeg iagttog med spændt
 „Opmærksomhed dit Kjærligheds Ideal. Grosferer
 „Dam, din Skibsrheder, syntes særlig at
 „interessere sig for hende og hun forlod Dandse-
 „boden i Følge med ham. — Derefter var det
 „mig umuligt i længere Tid at erfare Noget om
 „hende; men af Husets Beboere hørte jeg, at hun
 „var en forfløien Pige, at hun havde ladet sig
 „lokke ind i Glædens hvirvlende Malmstrøm.

„Forleden Dag fortalte en Bekjendt af mig,
 „der kommer i Grosferer Dams Hjem, at en
 „ung Pige, der hed Frida Smith, var bleven
 „arresteret for et større Tyveri. Jeg var naturligvis

„nysgjerrig efter at erfare om det skulde være
 „din Elskede; desværre viste dette sig at være
 „Tilfældet. Da jeg endnu nærede den Tro, at
 „Frida maaske stod til at frelse, naar Du kom
 „tilbage, gif jeg til Herr Dam, tilbød at erstatte
 „ham de kjaalne Penge, naar Sagen maatte blive
 „hævet; men han var ubønhørlig; han vilde have
 „den falske Kvinde straffet efter Lovens Strenghed.
 „Behøver jeg at skildre Dig hendes Moders
 „Fortvivlelse og Sorg?

„Hvormeget jeg end beklager det, saa har
 „jeg knust dine Forhaabninger og dine skønneste
 „Drømme; men glem hende, det er det eneste
 „Raad jeg kan give Dig; reis Verden rundt,
 „fornøi og adspred Dig, og udriid Billedet af en
 „troløs Kvinde.

Din hengivne Ven
 William Falz.”

— Min kjære Christian bliver lidt vemodig
 stemt ved at læse denne Sandhed med Modifikation,
 udbrød William, idet han gjennemlæste sin Skrivelse.
 Men kjender jeg ham ret, vil han tro derpaa som
 en Kjendsgjerning og opgive sin skønne Brud, og
 da har jeg faaet Hævn, da har jeg opfyldt min
 Trudsel om, at min Kjærlighed skal forvandles
 til Had.

Det var dog ikke Grossererens Plan at Frida skulde dømmes for Tyveriet.

Alt den følgende Dag tidlig traadte Politibetjenten med et tilfreds Ansigt ind til den unge Pige, og sagde smilende:

— Godmorgen, lille Jomfru, jeg bringer Dem en glædelig Efterretning!

Frida strøg sig med Haanden over Panden, som om hun vilde samle sine Tanker, hun havde tilbragt en søvnløs Nat, badet i Fortvivlelsens Graad, over sin mørke Skæbne.

Politimanden vedblev:

— De er frifunden; Grosserereren har faaet sine Penge tilbage, Pokker veed hvorledes det er gaaet til. Politiet er løbet med Limstangen og har kastet en Uskyldig i Brummen. Men De tilgiver mig nok, lille Jomfru Smith, De veed at jeg har en Overmand, hvis Billie jeg maa udføre, naar han siger gaa, saa gaaer jeg, siger han staa, saa staaer jeg. Men vær saa god, nu kan De løbe hvorhen De vil og uden min Ledfagelse. Dog, det er sandt, jeg skulde bede Dem komme op til Grosserereren!

Frida reiste sig forundret, som om hun fandt det mærkeligt, at hun blev erklæret uskyldig for en Brøde, hun ikke havde begaaet, og hun sagde:

— Jeg vil altsaa ikke igjen blive ført i Arrest?

— Nei, De er frikjendt, De har ikke noget

med Politiet at bestille og vi har heller ikke noget med Dem at gjøre. Farvel, Leevvel, til vi sees igjen! Glem ikke at titte op til Grosfereren. Det er en stor Skjælmsmester efter det smukke Rjøn, vogt Dem for ham.

Den unge Pige forlod Politiets skumle Arresthus og gik op til Herr Dam.

Hans smaa Dine spillede, da han saae den skjønnne Frida træde ind til sig.

Han gik hen til hende, tog hendes Haand, klappede hende paa kinden og sagde i en faderlig Tone:

— Staffels Barn, hvor jeg beklager denne Feiltagelse, som jeg er aldeles uden Skyld i; aldrig saasnart havde jeg hørt, at De var arresteret, førend jeg gjorde hvad jeg formaaede for at bringe Dem ud af Deres Fængsel. Jeg vidste, at De aldrig vilde falde paa en saadan Tanke. Bengene ere ikke komne tilveie endnu, men jeg maatte sige dette for at saae Politiet til at løslade Dem. Jeg veed nok hvilken Skamlet det kan sætte paa en ung Piges Værelse, blot at være mistænkt. Denne gang slap De med Skrækken, hvilket glæder mig hjerteligt, ikke alene paa Deres, men ogsaa paa den brave Styrmand Beks Vegne, der jo er Deres Forlovede.

Frida takkede Herr Dam, den brave Hæders-

mand, og spurgte om han ikke havde hørt Noget fra Christian.

— Endnu ikke, men jeg venter hver Dag Brev, gaa, nu hjem og glæd Deres Moder og Søster ved atter at vise Dem fri og frank for dem. Endnu Et: jeg haaber ikke at denne Scene vil forjage Dem fra mit Hus, men at De vedblivende vil betragte det, som om Intet var forefaldet.

Dette lovede Frida, hvorefter hun forlod Herr Dam.

Da hun var gaaet, mumlede den gamle Skurk med et dæmonisk Smil:

— Nættet snører sig langsomt sammen, hvori den lille Fugl skal fanges. Jeg vidste godt, at William Falz var paa Wildspor og at hun ikke havde rørt saameget som en Halvskilling. Men da Tilfældet vilde, at hun skulde blive nævnet, saa benyttede jeg mig af disse Omstændigheder, for at faae hende i mit Garn. Hi, hi, man er jo en gammel Spesulant paa Kjærlighedens Gebet. Nu staaer hun i en vis Taknemligheds gjæld til mig. Naar der nu kommer Efterretning om, at Christian er forlist, saa er Diebliffet kommet, da jeg kan høste Lønningen for mit Arbeide, da Frida skal glemme sin Sorg ved mit Bryst; Kløften, der er mellem min og hendes Alder, skal jævnes med de blanke Guldstykker. Langsomt men sikkert nærmer jeg mig mit Bytte; netop fordi jeg skal kæmpe mig dertil, fylder det mit Hjerte med

Glæde. Frida, Frida, det er længe siden at noget Kvindeansigt saaledes har anflaaet mit Hjertes fineste Streng.

Du Grosfereren senere paa Dagen modtog Telegram om, at man havde fundet den Flaske, som Kaptain Holm havde udkastet fra det synkefærdige Skib, lagde han sit Ansigt i de mest fortvivlede Følger, medens han dog i sit Indre var særdeles glad ved ikke at have forregnet sig.

Tjortende Kapitel.

Blandt Bilde.

Det er til en lille D i det store Hav at vi henflytte Fortællingens Gang.

Kysten frembød hele det tropiske Klimas Skønhed og Pragt, de høie Akuspalmer hævede deres slanke Stammer med tætte Kroner, rundt om dem udbredte de yndigste pragtfulde „Glimmerblomster uden Duft“ deres skønne Tæppe, al Naturen fremviste sin Glæde, i Træerne skreg de blaa og røde Papagøier, medens de smaa Kolibrier smuttede igjennem det tætte Løv.

De sølvblanke Bover ghygede ind imod det smilende Landskab, som om de sagte kyssede det fløilsbløde Græstæppe.

I Ly af nogle tætte Træer brændte et sagte Baal, hvor to tatoverede Bilde sad paa Jorden og delikaterede dem med nogle stegte Fisk.

Hadde de blot kastet et Blik paa den anden Side af det tætte Buskads, vare de ikke roligt forblevne ved deres Maaltid, thi her laa en af deres svorne Fjender, et af de „blege Ansigter“.

Det var en sømandsklædt Person; med Haanden under Hovedet hvilede han i en dyb Søvn.

Bludselig blev de to Bilde uenige og der opstod en Strid imellem dem.

Den Ene greb sin Kølle og gav den Anden et saa kraftigt Slag, at det vilde have lagt en Dre til Jorden; men de Bilde have jo en haard Hud.

Deres Strid var dog snart bilagt, og de rakte hinanden Haanden og satte dem atter til deres Maaltid.

Bed denne Støi var Christian — thi ham var det — vaagnet og saae sig forundret omkring.

Den foregaaende Aften var han — da Flaaden stødte paa Grund — bleven kastet op paa Kysten, men da alt om ham var indhyllet i Mørke, sank han træet af de ustandne Farer og Lidelser til Jorden og sov ind.

Styrket af den lange Søvn reiste han sig nu

og strøg sig med Haanden over Panden, idet han udbrød:

— Jeg er altsaa frelst, frelst! Maaske den Eneeste af Besætningen, der forblev i Live. Og nu gaaer Budskabet til mit Hjem, til min Frida, og fortæller at jeg er død! . . . Hvor er jeg? Er jeg paa en øde Ø, hvor jeg intet Menneske træffer? Gid jeg var død med de Andre!

I dette Dieblif stak de to Bilde Deres tato-
verede Ansigter frem imellem Buskens Grene.

Da de saae at det blege Ansigt ikke var bevæ-
net med det lange Nør, der udsender Torden og
Lynild, nemlig Gevær eller Pistol, styrtede de frem
og omringede ham, idet de ved Gebærder gav
Christian tilkjende, at han var deres Fange.

Han indsaae, at det var unyttigt at sætte sig
til Modværge eller at undløbe, ved at fæste sit Blik
paa de Bildes Pilefogger, som indeholdt endel Pile,
der efter al Sandsynlighed vare forgiftede.

Der opstod nu igjen en hæftig Ordstrid
imellem dem.

Kunde Christian have forstaaet deres Samtale,
vilde han have hørt Følgende:

— Han skal føres til Dødningshulen, sagde
den Eldre.

— Nei, Du veed at vor store Høvding har
forbudt at vi fortære de blege Ansigter, selv om vi
have fanget dem paa Krigsstien, indvendte den Yngre.

— Dog ikke dem, som Havets Beherster sender op til os, dem skænker han os!

Den Yngre lod sig finde i dette Argument og de bandt nu Christian med Reb af flettede Siv og førte ham bort med sig.

De gik gennem de tætte Skove med de brogede Plante- og Træarter, hvor Slangerne og det giftige Kryb havde opflaaet deres Boliger, de kom over de store Marker, hvor de næsten skjultes af det høje Græs.

Omsider kom de til en øde Klippeegn, hvor der herskede fuldstændig Døde og Stilhed; de gik over steile Klippeblokke, hvor Stenene løsnedes sig under deres Fødder og larmende styrtede ned i de dybe Afgrunde.

Den ene af de Bilde standsede, idet han af sit Bælte fremtog to Stykker Træ, som han med Behændighed gned mod hinanden, til der fremstod Ild deraf.

Da tændte han en Slags Fakkell af nogle tørre Kviste og de kom nu ind i en stor Hule.

Christian fulgte ligegyldig deres Bevægelser; han vidste at han gik Døden imøde, men han saae ingen Udvei til Frelse.

Et mystisk, hemmelighedsfuldt Mærke laa udbredt over den store Hvælving, hvorpaa den Bilde's Fakkell fastede sit sparsomme Skjær.

Solens Straaler listede ind gennem en

Sprætte foroven, saa at Christian omtrent kunde se hele Hulen.

Umaadelige Klippestykker hang ned fra Loftet og dannede de mest fantastiske Figurer.

Jødet de gik frem, snublede den unge Sømand over en Gjenstand paa Jorden; han saae ned og hans Dine mødte et Dødningshoved og Dødningsbeen og saa langt som det svage Lys formaaede at gjennemtrænge Mørket, saae han kun Dødens Stempel, de blege aspillede Been, der maaske endnu for kort Tid siden havde tilhørt et af de blege Ansigter, der var bleven et Offer for de blodtørstige Bilde.

Midt i Hulen var en aaben Plads, det maatte være Offerpladsen, hvor de bragte deres Guder Byttet; rundt om denne var der reist store Stene, hvor sandsynligvis Høvdingen og hans Nærmeste havde deres Sæde under det gyselige Skuespil.

Bagest i den store Hvælving fandtes et Fængsel, dannet af Naturen i Klipperne og lukket ved en Steendør af de Bilde.

De to Mænd naaede med endel Besvær denne Klippeblok og stødte Christian ind i det mørke Rum, hvor de ogsaa bandt hans Fødder.

Derefter fjernede de dem og han befandt sig alter ene, ene her i dette uhyggelige Opholdssted, hvor alle Mørkets og Nattens Dæmoner huserede og det giftige Kryb hvilede omkring.

Han forsøgte at befri sine Arme, for at kunne

drage sin Kniv og støde den i sit Bryst, da han hellere vilde skille sig selv ved Livet end pines ihjel af de Bilde; men forgæves! Sivene begyndte at sønderstøøre Rjødets, men de løsuede dem ikke.

En Time sneg sig bort, men for ham var det en hel Ewigheid, han troede at han havde tilbragt mange, mange Timer i denne Hule.

Da hørte han atter Fodtrin, det var ikke taftfaste Trin, som af de Bilde, der havde bortsjernet sig, men derimod lette elastiske Fjed, der gav et sagte Ekko i den store Hvelving.

Christian hørte, at der var Nogen, der forsøgte at aabne Døren, men hvis Anstrengelser vare forgæves.

Endelig lykkedes det den Udenforstaaende ved Hjælp af et Stykke Træ at faae Døren aabnet.

Den unge Sømand saae ved Lyset af den Fakkell, som hans Befrier holdt i Haanden, at det var en ganske ung Pige, klædt i den mest fantastiske Dragt, rigt bedækket med Smykker; i hendes Ører hang store Sølvringe og i Haaret var stuet imaa forgyldte Pile, hvilket røbede, at hun maatte tilhøre en af de Fornemste af Dens Beboere.

Med en skarp Kniv overskar hun hurtig Christians Baand og sagde til ham:

— Hvide Mand, Du er fri! Ingen skal frumme et Haar paa dit Hoved, naar Du først er i min Faders Wigwam. „Den blomstrende Rose“ er en

Datter af vor Høvding, og han har sluttet Forlig og røget Fredspiben med dine Benner. Ei mere skal Pilen flyve fra Buens Streng og i sin Flugt indhente det blege Ansigt, som fredeligt kommer over de blaa Perler.

Her pegede hun ud over de spejklare Bover, som kunde skimtes langt borte gennem Grottens Indgang, hvorpaa hun vedblev sin Tale, som Christian dog ikke forstod:

— Vil Du være min Behersker og Beskytter? Jeg elsker dit blege Ansigt, som jeg elsker den skinnende Ildfugle, der hæver sig af Vandet om Morgenen og synker bag Skovens Træer om Aftenen; som den bringer Lys og Varme, som den opliver og forfrisker, saaledes skal din Kjærlighed gøre mig henrykt. Du skal bygge Dig en Wigwam, hvor jeg kan koge din Mad og slibe din Stridsøxe, og naar Fjenderne vil bryde ind og lægge vort Land øde, da skal Du svinge den, men ikke naar dine Landsmænd komme fredeligt med Ildvand, kostbare Perler og Glas Smykker. Dog, lad os skynde os til min Fader, lad ham lægge vore Hænder sammen og bede til den store Mand, at den vil tage os i sin Baretægt, da vil Ingen kunne gøre Dig noget Ondt, som de nu har isinde, fordi Du ei er kommet i dit sømmende Hus, men sendt herop af Havets Konge.

Den unge Pige greb Sømandens Haand og

traf ham med sig, og da han kun forstod, at hun vilde frelse ham, fulgte han hende.

De havde dog endnu ikke naaet Udgangen, da de hørte Støi udenfor; hurtig sprang den unge Bilde ind i en Fordybning i Muren og traf Christian med.

• Havde Dødsangstens Sved ikke periet paa hans Pande, vilde han med Forundring have betragtet det Optrin, som nu paafulgte; men i sin Frygt for at de skulde opdage ham, der skulde spille en Rolle med i dette Skuespil, trykkede han sig saa meget som muligt ind i Fordybningen, medens et Par uskyldige Slangar, der blev forstyrret i deres fredelige Tilværelse, smuttede bort.

De Bilde, en Snes Mand, bevæbnede med Buer, Pile og Ører, vare alle Folk, der ikke ret kunde indse det Bedersyggelige i at fortære deres Fjenders Kjød og derfor søgte at omgaa deres store Høvding's Forbud.

Et Par af dem tændte først det mægtige Baal paa Ildstedet. Da dette sendte sine Flammer op imod de nedhængende Klippeblokke, begyndte alle de Bilde at danser rundt derom i de mest kanibaliske Spring, idet de istemmede en af deres Krigsfange.

Endelig standsede de og tog Plads paa Stenene, medens den største af disse dog forblev tom, da deres Høvding ikke var tilstede.

To af de Bilde gif nu hen for at hente deres Offer.

Medens de Andre med Dinene fulgte deres Staldbrødre, benyttede den unge Pige Diebliffet til at flygte bort med sin Redfager, hvilket ogsaa lykkedes.

Da de Bilde opdagede at deres Fange var borte, udstødte de nogle uhyggelige Skrig og ved deres Stridsøyer soer de den en forfærdelig Hævn, som havde befriet ham.

Christian og „den blomstrende Rose“ vare imidlertid komne ud imellem Klipperne, hvor de vandrede langs de dybe Afgrunde.

Bludselig standsede den unge Pige og sagde:
— Blege Ansigt, vil Du give mig den Ring, som Du bærer paa din Finger?

Christian forstod af hendes Gebærder, at hun vilde have Fridas Ring.

Men den vilde han ikke stille sig fra; han begyndte nu ogsaa af hendes Miner og Gebærder at forstaa, at hun elskede ham.

Han standsede tvivlraadig.

Var det derfor at hun vilde frelse ham, var det derfor at hun opbrød hans Fængsel? Hun maatte ikke tro dette, han vilde ikke et Dieblif blive utro mod Frida, selv om det var for at frelse sit Liv.

Disse Tanker bestormede ham og han blev derfor staaende, uden at røre sig af Stedet.

Langt borte hørte man de Bilde's Raab.

„Den blomstrende Rose“ greb Sømandens Haand, for at trække ham afsted med sig.

Men Christian stod hensunken i dybe Tanker.

De stod ved Kanden af en meget steil Afgrund og idet hun nu, imod sin Willie, slap hans Haand, da han blev staaende og hun ilede frem, kom hun til at snuble og styrtede baglænds ned i den dybe Afgrund.

Et forfærdet, hjerteskerende Skrig opfyldte Luften, idet den dumpe Larm af nogle Sten, der løsrev sig og fulgte hende ned i Dybet, gave et hult Ekko.

Denne Ulykke var skeet saa hurtigt, at Christian Intet formaaede for at forhindre den.

— Jeg er hendes Morder! udbrød han fortvivlet; skjændt Gud er mit Bidne, at jeg ikke bidrog Noget til denne Ulykke.

En mørk, uhyggelig Stemning greb ham; han vilde ende sit Liv, som nu synes ham dobbelt ulykkelig, da han ikke kunde befri sig for den Tanke, at han var Aarsag til den vilde Piges Død.

Endnu engang trykkede han et Kys paa Stingen, sendte en Tanke til Hjemmets Kyst, til hende, som han havde haabet skulde være hans Lykke, hans Fryd og Glæde, og bøiede sig frem over Afgrunden, for at styrte sig derned.

Da følte han sig greben bagfra og fastet til Jorden. De Bilde styrtede frem med høie Raab

og udstødte Trusler mod Sømanden. De havde seet den unge Pige forsvinde i Afgrunden og det forekom dem, at han havde styrtet hende derned.

Efter at have bundet ham forsvarligt, førte de ham tilbage over Klipperne, dog ikke til Dødningshulen, men til en Slags Landsby, en Samling af de Wildes Boliger, og standsede udenfor en Wigwam, der var lidt bedre udstyret end de andre.

Nogle af de Wilde vare imidlertid med endel Besvær steget ned i Dybet og havde hentet Riget af „Den blomstrende Rose“.

De bragte det nu paa en Baare af flettede Kviste og Grene ind i Landsbyen, hvor Kvinder og Børn kom tilstede og grædende og hylende fulgte dette Optog.

Christians Blik traf den døde Pige, han saae hende kold og stiv, som nys med sit vingelette Fjed havde villet føre ham til Frihed og Frelse.

Og det var kun Ringen, Ringen, som han havde haabet skulde bringe ham Lykke og Glæde, der var Marsag til den unge Piges Død.

Ud af Høvdingens Hytte, udenfor hvilken de vare standsede, traadte en ældre Mand med en imponerende Holdning.

Han var halvt klædt som Europæer, halvt i de Wildes pragtfulde Kostume.

Han gik hen til Baaren, bøjede sig ned derover

og kysfede den Døde; derpaa vendte han sig til Christian med et vildt Blik.

Flere af de Ældre og Høvdingen gik tilbage til dennes Telt, for at holde Raad om Sømandens Dødsmaade.

Efter en halv Times Forløb kom de tilbage, Dommen var nu fældet: i de to Dage skulde han beskydes med Pile og paa den tredie Dag skulde han bringes som et Offer til den store Mand; det var navnlig det sidste Punkt som Høvdingen ikke ret vilde gaa ind paa, men omsider gav han dog efter.

Christian blev ført hen til en opreist Pæl og han blev bunden fast til denne. I en betydelig Afstand derfra blev der flaaet en Kreds, hvorfra de Wilde havde Lov at beskyde Sømanden. Den ene Pil hvinede igjennem Luften efter den anden og flere af dem borede sig ind i hans Kjød, medens Kvindernes og Børnenes Hvinen og Skrig blandede sig med den Ulykkeliges Jamren.

Femtende Kapitel.

Fristelsen.

Dagen efter at Frida havde været arresteret, mistænkt for Tyveriet, sad den lille Familie atter i deres Hjem, da der igjen hørtes Trin paa Gangen.

— Hører Du, Frida, udbrød Nanna; nu kommer Politiet igjen for at arrestere Dig.

Frida fik ikke Tid til at svare, før der lød en sagte Banken.

Hun aabnede stiltiende Døren og Grosferer Dam traadte ind.

— Undskyld min Dristighed, Jomfru Smith, sagde han og bukkede ærbødigt for hende; jeg turde ikke betro det Budskab, jeg har at bringe Dem, til nogen Anden, da det skulde besørges med Omhu og Delikatesse.

— Hvilket Budskab? udbrød Frida forskrækket.

— Vær forberedt paa at høre et Sorgens Budskab. Livets Veie ere urandsagelige og ofte formaa vi ikke at granske Herrens Villie, fortsatte den Glendige.

— O, min Gud; Christian er død! udbrød Frida, idet hun forskrækket saae paa Grosfereren.

— Nei, død er han ikke endnu, men han er dog farlig kvæstet, han har lidt Skibbrud!

— Er han syg? . . . Hvor er han? . . . D, fortæl det, spænd mig ikke paa Uvishedens Pinebænk! hulkede den unge Pige og skjulte sit Ansigt i Hænderne.

Madam Smith og Nanna søgte at trøste hende, hvilket dog ikke lykkedes.

— Fortæl mig Alt, fortæl mig Sandheden, bad hun atter.

Grosserereren syntes et Dieblif rørt over dette Billede paa Sorgen, som viste sig for ham; men derpaa fortsatte han med fremhyklet bevæget Stemme:

— Jeg vil da aabent og ærligt fortælle Dem, hvad jeg selv veed, jeg har modtaget Budskab fra Kaptain Holm, der fører „Havfruen“ og han meddeler, at Skibet paa det nærmeste er synkesærdigt og at Alt tyder paa, at ikke en eneste af Mandskabet vil blive reddet, da der ikke var nogen Udfigt til Frelse. Senere har jeg modtaget et Telegram som meddeler, at Bragstumper, der tilhører mit Skib „Havfruen“, er drevet iland. Dette er jo dog ikke noget afgjørende Bevis for at Mandskabet er gaaet under, thi efter at Sorgens Budskab var affendt fra Skibet, kan godt en Redningsbaad have frelst dem.

Frida hørte ikke mere; halvt bevidstløs var

hun sunket om i Moderens Arme og Taarerne styrtede ned ad hendes Kinder.

— Død, død! udbrød hun. Skal jeg da aldrig mere se ham, aldrig mere høre hans elskelige Stemme, aldrig mere hvile i hans Favn?

Moderen søgte at berolige hende, men det vilde ikke lykkes.

Bludselig standsedes dog Fridas Taarer; hun reiste sig og hvissede sagte:

— Det er dog bedre at han er død, end at han skulde leve, hvis den mørke Spaadom om Bjergmandens Ring var gaaet i Opfyldelse. — Nei, det kan og vil jeg ikke tro, det var jo kun et Sagn, et Eventyr! . . . Men Christian, Christian . . . er han virkelig død? vedblev hun atter med taarefuldt Stemme.

— Trøst Dem, Jomfru Smith, Tiden læger alle Saar, hvor dybe de end ere. Den Dag vil nok komme, da atter Glædens Roser vil blomstre for Dem.

— Aldrig, aldrig! udbrød den unge Pige bevæget. Han var min første og min eneste sande Kjærlighed, aldrig skal en anden Mand besidde det Hjerte, han eier, aldrig skal en anden Mand kysse de Læber, som har mødt hans Mund; har end Døden nu adskilt os, saa vil den dog engang forene os, naar min Livstraad er udspunden og den fører mig

til det rette Glædens Hjem, hvor der da vil komme en Gjensynets Morgen.

Frida saae i dette Dieblif op mod Himlen med et forklaret Udtryk i det smukke Ansigt.

Efter en Pause vedblev Grosseren atter:

— Dgsaa jeg har lidt Noget ved dette Budskab; det var et af mine bedste Skibe og en af mine kostbarreste Ladninger; men det var kun et saare ringe Tab mod de mange brave Menneskers Liv, som ere tabte, thi jeg kan nu ikke Andet end tilstaa, at de seneste Telegrammer lyde paa, at Skibet maa være forlist med Mand og Mus, da man forgæves har søgt Oplysning om dets Skæbne hos de Skibe, der samtidig har været paa Havet . . . Iblandt disse brave Mænd var den gamle Baadsmand Palle, der har været i min Tjeneste saalænge jeg har været Grosserer, og saaledes vare de Alle mine bedste og mest betroede Mænd, som jeg mindst havde ventet at denne sørgelige Skæbne skulle ramme! . . . Men Ingen kan jo granske Guds urandsfagelige Villie og vi maa bøje os i Støvet derfor! . . . Jeg kan vel forsørge Enkerne og de Faderløse, understøtte de Efterladte med Penge, men deres Fryd, deres Glæde, deres Mand, deres Forlovede, deres Søn eller hvem de ellers har mistet, kan jeg ikke gjengive dem, i den Henseende kan jeg ikke hjælpe eller trøste dem, da syntes det mig, som om jeg var deres Lykkes Morder.

Efter endnu at have talt nogle Trøstens Ord til Frida, rakte Grosserereren hende Haanden til Afsked.

Da han og Madam Smith var kommet ud i det forreste Værelse, sagde han til hende:

— Søg at adsprede Deres Datter, Madam Smith, hun er for ung og smuk til at hensygne og henblegne af Sorg, Kjærlighedens Blæder kan endnu blomstre for hende.

— Af, jeg frygter selv for at hun vil dø af Sorg, thi Christian var hendes Et og Alt.

— Hun er vel Den, der maa arbejde flittigst i denne lille Familie? vedblev han.

— Hidtil har hun det, jeg er jo meget svagelig og Nanna er endnu kun et Barn.

— Se her, sagde Herr Dam og rakte hende nogle Sedler; kom til mig, dersom De savner Noget, jeg skal aldrig lukke min Pung for Dem, det er det Eneste hvormed jeg kan erstatte Dem hvad De har tabt; men sørg for, at Frida ikke for meget overgiver sig til sine egne Tanker, tag hende med ud og besøg mig paa mit Landsted, den friske Luft vil gjøre hende godt.

Madam Smith maatte love dette og Skurken forlod den lille Familie med et tilfreds Smil.

Den næste Formiddag sad Grosferer Dam i sin elegante Gyngestol hensejende i Tanker, der dreiede sig om, hvor let man dog kunde bedrage Verden, naar kun man forstod at tage den paa den rette Maade.

Ved Klaveret sad hans Datter Alice, hun begyndte nu ret at udvikle sig og Alt tydede paa at hun vilde blive en ualmindelig smuk Dame, men der laa noget Hovmodigt og Stolt i hendes Bæsen.

Paa en Stol ved hendes Side sad William Falz og betragtede med synlig Interesse hendes skønne Profil. Hun spillede med megen Færdighed en lille Romance.

Da den var tilende udbrød hun:

— Ved De hvad dette Musiknummer hedder, Herr Falz?

— Nei, jeg maa tilstaa, jeg kjender det ikke.

— Det er Klosterløftet. Det minder mig om en særdeles pikant Historie, som staaer i et af Dagbladene idag; har Du læst den, Papa?

— Nei.

— Maa jeg læse den høit, den handler om en ung Pige, der imod sin Villie kom i et Kloster.

— Na, Romansnak! udbrød Grosfereren.

— Nei, her staaer at det er en virkelig Begivenhed.

— Lad os da høre den.

Herr Dam strakte sig ligegyldig i Gyngestolen, medens Alice læste:

„En ligesaa eiendommelig som sørgelige Historie
 „er i denne Tid Gjenstand for Pariserne's Sam-
 „taler, skjøndt det er mange Aar siden at den
 „har tildraget sig. I en lille Gade i Hovedstaden
 „boede en Grisette, arbeidsom og flittig, glad som
 „Fuglen, der jubler over sin Frihed. Ved et
 „Tilfælde af Skæbnen lærte hun en ung Adels-
 „mand, Heinrich Wrenskjold, at kjende; han blev
 „forelsket i hende og satte dristig over alle For-
 „hindringer, for at føre hende for Alteret som
 „sin Brud. Dette skete dog aldrig.“

Grosferens Ansigt blev askegraat; hans smaa Dine spillede uroligt, men Alice mærkede det ikke og fortsatte:

„Adelsmanden havde en Ven, nemlig Baron
 „Søderborg, en ægte tysk Skurk. Denne lovede
 „ham ved et Besøg i Leipzig, hvor Grev Wren-
 „skjold opholdt sig, at vilde bringe et Brev til
 „den skønne Amanda, saaledes hed Sypigen.

„Wrenskjolds Fader var imod Partiet, og
 „Baronen gif nu til denne og tilbød ham for en
 „større Sum Penge at skille de Elskende. Den
 „gamle Grev Wrenskjold indlod sig paa denne
 „mindre hæderlige Handel, dog paa den Betingelse,

„at han ikke maatte anvende nogen BOLD imod
 „hende. Da Heinrich ikke senere fik noget Brev
 „hverken fra sin Ven eller sin Elskede, blev han
 „uroelig og reiste selv til Paris. Da han kom
 „hertil var Amanda sporløs forsvunden; Ingen
 „vidste hvorhen hun var flygtet, men der var
 „Flere der talte om, at hun havde styrtet sig i
 „Seinen efter at en ung Mand, der i den senere
 „Tid hyppig var kommen i Besøg hos hende,
 „havde forført hende.

„Dette Budskab gjorde et dybt Indtryk paa
 „Grev Wrenskjold; den unge Mand ældedes paa
 „faa Dage, hans Haar graanedes og Tiden i
 „hans Dine flukkedes. Han vilde ikke mere for-
 „lade den Plet, hvor hun, hans Kjærlighed og
 „Glæde, havde levet og virket. Han blev boende
 „her, som en Eneboer midt i den store larmende
 „Verdensstad, som en taus indesluttet Særling,
 „der intet Menneſke ſare uden ſin gamle Tjener,
 „der havde fulgt med ham. — Alt i den lille
 „Bolik blev bevaret, Alt blev vedligeholdt i
 „den Stand hvori den lille Grisette havde for-
 „ladt det.

„En Dag for kort Tid ſiden, da Grev Wren-
 „skjold var ene hjemme, bankede en Tigger paa
 „Døren. Det var en gammel Fiafrefudſk, der
 „var meget ſnakkeſalig og ſtrag begyndte at for-
 „tælle om et Eventyr, der havde tildraget ſig i

„dette Hus for endel Aar tilbage og neppe havde
 „han nævnet Navnet Amanda, før Grevens
 „hele Opmærksomhed var vaakt. Han erfarede, at
 „Kudsken dengang havde maattet føre en ung
 „bevidstløs Pige fra dette Sted og ud til det
 „nærliggende Nonnekloster og en Herre, der steg
 „ind i Vognen med hende var bleven graahaaret
 „medens de førte til Klosteret. Idet den svære
 „Dør for bestandig lukkede sig for sit Bytte, havde
 „Kudsken opdaget, at det var den lille Sypige
 „Amanda, som han vidste boede her, da hun
 „engang havde pleiet hans Kone under en haard
 „Sygdom; men det var forsilde, den aabne Grav
 „hadde Alt lukket sig over hende.

„Greven ilede endnu samme Dag ud til
 „Klosteret, efter rigelig at have belønnet den gamle
 „Mand for sine Oplysninger. Da han kom ind
 „i Klosteret herskede der en stille Høitid, fra Koret
 „hørtes en Sørgefang, en af de frommeste og
 „mest agtede Søstre havde nys for sidste Gang
 „trykket Krusifixet til sine Læber, og lukket sine
 „milde Dine. Det var hende, han søgte, det var
 „Amanda. Der laa hun skøn og bleg, som
 „Dødens Bytte og Christi Brud! Han kastede
 „sig ned ved hendes Baare og bedækkede hendes
 „Lig med hede Taarer.

„Af nogle efterladte Papirer erfarede Greven,
Bjergmandens Ring.

„at hans Ben dengang paa den mest under-
 „fundige og nederdrægtigste Maade havde bedraget
 „Amanda, fortalte hende at Heinrich havde været
 „hende utro, forført hende og bragt hende ind i
 „dette Kloster, hvor han ved Hjælp af en Baryk
 „optraadte som hendes Fader. Grev Wrenskjold
 „svaer da ved hendes Grav Skurken, eller hois
 „han var død, hans Nærmeste en gruelig Hævn,
 „dersom han kunde finde dem.“

— Men hvad feiler Dig, Papa, er Du syg?
 udbrød Alice, da hendes Blik vendte sig mod
 Faderen; Du er ganske ligbleg.

— Det var kun Historien, der gjorde et dybt
 Indtryk paa mig, skjøndt den vistnok aldrig er pas-
 seret, svarede Dam forvirret.

Grosjereren gik ind i sit Kontor og kort efter
 traadte William herind.

— Tilgiv min Dristighed, Herr Grosjerer,
 begyndte han paa sin sædvanlige ligefremme Maade;
 jeg ønskede gjerne at tale med Dem under fire
 Dine. Jeg har en Bøn til Dem.

— Saa tal kun frit.

— De veed nok, Herr Grosjerer, at naar man
 er ung, saa er man letsindig, jeg har derfor bort-
 ødslet flere Benge til Fornøielse, end min kjære
 Fader ret gjerne maatte erfare. Jeg skal nu fore-
 tage en lille Reise til Paris og London, hvor jeg

haaber at gjøre en indbringende Forretning, men jeg mangler Driftskapital; skulde De ikke ville vise mig den Tjeneste, at laane mig et Par Tusind Daler?

— Til Paris, gjentog Herr Dam ved sig selv, idet han synes at overtænke en eller anden Plan. Derpaa vedblev han høit:

— Jeg har ellers det Princip aldrig at laane unge Menneſker Penge, det er som at give et Barn Krudt at lege med. Men dennegang vil jeg dog gjøre en Undtagelse fra Reglen, De kunde da maaske til Gjengjæld gjøre mig en Tjeneste?

— Selvfølgelig rækker den ene Tjeneste den anden Haanden.

— Nuvel, jeg kan vel stole paa Deres Diskretion?

— Vær overbevist derom.

— Den Fortælling, min Datter nys læste, er ikke lutter Opdigtelse, den har virkelig tildraget sig, om der end nu er sat lidt Kulør derpaa, og jeg selv har spillet en Hovedrolle deri. Som De selv sagde: Ungdom og Daarſkab følges ad og hvad nu omtales som en hensynsløs Skurſagtighed, var egentlig en utilgivelig Letsindighed fra min Side. Da Gjerningen var ſket var det efter Amandas eget Ønſte, at hun ſøgte Fred og Liſe i Kloſtercellens Enſomhed. Nu er ſandsynligviſ Grev Heinrich ſaa forblindet af Had og Raſeri, at derſom

han opdager mit Opholdssted vil han hævne sig ved en eller anden Grusomhed og min Datter Alice, som snart vil være i samme Alder som hans Hjertes Udkaarne, vil vistnok blive et Offer for hans Efterstræbelser. Derfor stolede jeg paa at De vilde forhindre det.

— Hvorledes tænker Herr Grosfereren, at dette Onske kan lade sig realisere, da jeg naturligvis er beredt paa at udføre den?

— Paris er en By, der huser alle Sorter Folk, fra den braveste Adelsmand til den nedrigste Skurk. Søg iblandt den sidste Klasse af Samfundet og find en Mand, der ikke er bange for at bruge en Dolk. Slutningen paa Romanen bliver da, at Grev Heinrich en skøn Dag findes myrdet i sit Hjem.

— Det skal ske; men saa maa jeg naturligvis have saamange Penge, at jeg kan betale en saadan Handling.

— I Paris ere slige Skurkestreger ikke saa kostbare, Mord og Drab hører til Dagens Orden der.

Efter at have truffet nærmere Aftale om denne Sag forlod William Grosfereren.

Den første dybe Sorg begyndte at mildnes hos Frida; stille og vemodig forrettede hun atter sine daglige Gjæringer; men det var som om al Glæde

og Lykke havde vendt hende Nyggen, som om kun Sorgen var bleven hendes tro Ledfager.

Da hun en Dag forlod Alice Dam, bad Grosfereren hende om at komme ind paa hans Kontor, da han havde en Sag af Bigtighed, som han gjerne vilde tale med hende om.

Da hun traadte ind i det lille Bærelse, bad han hende venligt om at tage Plads.

— Jeg har en lille Sum Penge til Dem, Tomfru Smith; det er nemlig Herr Beks Hyre, indtil den Tid da Skibet forliste, af hvilken han kun har forbrugt en saare ringe Del. — Af hvilken Grund har De ikke opfyldt mit Onske, at aflægge et Besøg hos mig paa mit Landsted? Den friske Luft vilde være særdeles gavnlig for Dem. Ganske vist er denne Tid af Aaret ikke den mest beleilige, men jeg haaber at De, naar Foraaret kommer, vil gjøre mig den Fornøielse.

— Jeg takker Dem, uden dog at kunne benytte Deres ærefulde Tilbud. En fattig Pige som jeg, maa altid huske paa at bevare sit Rygte. Folk ville bedømme en saadan Handling paa en ganske anden Maade.

Grosfereren følte sig lidt ilde berørt ved denne Tale, men med sin sædvanlige Fræfthed vedblev han fort efter:

— Det var ikke alene for Deres Skyld, at jeg udtalte dette Onske; det har vist neppe undgaaet

Deres Opmærksomhed, at Deres Moder lider af en Sygdom, der, naar der ikke bliver søgt Raad i Tide, med hurtige Skridt nærmer hende til Gravens Bred.

— O, ti! bad Frida.

— Det er bedre at se Faren stivt i Dinene, end aldeles at lade som om man ikke bemærker den. Det var ogsaa af Hensyn til Deres Moders Sundhed at jeg foreslog en saadan lille Udflugt. Dog, i det Tilfælde, at jeg tør stole paa, at det bliver en Hemmelighed imellem os, skal jeg aabent og ærligt forelægge Dem en anden Plan.

— Jeg vil naturligvis ikke røbe hvad De betroer mig som en Hemmelighed! . . . Men fat Dem i Korthed, Herr Grosferer, min Tid er kostbar.

— Nuvel, den Doktor, som har Deres Moder under Behandling, har for mig erklæret, at hun snart vilde være Dødens Bytte, dersom der ikke indtræder en Forandring i hendes Levemaade. Hun maa for det Første ikke arbeide og dernæst trænger hun til Udspredelse, til frisk Luft; altsammen Noget, som det ikke falder let for den Fattige at erhverve sig. Jeg agter derfor at gjøre Dem et Forslag, som — hvis De antager det — vil frelse Deres Moder fra endnu i mange Aar at gjøre Graverkarlene Uleilighed.

Frida reiste sig utaalmodig og ængstelig; men Grosfereren bad hende om først at høre hans Tale tilende.

— Jeg maa forklare mig i Korthed, da De jo lader til at blive utaalmodig. — Som ungt Menneſke blev jeg gift imod min Willie. Opdraget i Rigdom og Belleevnet havde jeg kun Balget mellem at ſynke ned i Fattigdom eller gifte mig med en Dame, for hvem jeg ikke nærede Spor af Tilbøielighed. Dette Sidſte ſkete og mit Liv blev en Kæde af huſlige Sorger. Den Glæde, den Fryd, den Henrykkelse der ligger i Ordet Kjærlighed, følte jeg aldrig i mit Hjem; aldrig gav min Huſtru mig et venligt Ord eller et kjærligt Blik; neppe nok nærede vi gjensidig Agtelse for hinanden. Mine Børn lærte ſnarere at hade end at elſke deres Fader. Kan det derfor undre Dem, at jeg har ſøgt ved mine Forretninger at glemme diſſe ulykkelige Forhold? Alt var jeg begyndt at ældeſ, alt troede jeg at Kjærlighedens og Lidenſkabens Storme havde udraſet i mit Bryſt. Da ſaae jeg en Kvinde, der ved ſin Skjønhed og Hjertensgodhed har vaakt alle mine Følelſer og tændt den fyrige Elſkovsglød i mit Bryſt, og jeg fortæres næſtes af Længſel efter det Dieblik, da hun ſkal hvile i min Favn. Vil De hjælpe mig til at naae dette Maal?

— Kjender jeg denne Dame? udbrød Frida forundret. Nævn mig da hendes Navn.

— Jeg behøver ikke at nævne Navnet paa den ædleſte, ſkjønneste og meſt henrivende Kvinde. De veed godt hvem det er.

— Nei, jeg maa tilstaa . . .

— Det er Dem selv, dyrebare Frida! svarede han og vilde gribe hendes Haand.

Med en vis majestætisk Ynde reiste hun sig iveiret, fastede den Pung, der indeholdt Resten af Christians Hyre, hen ad Bordet og sagde stolt:

— Behold Deres usle Mammon, gamle Skurk! Frida er ikke tilfals for Guld; om end baade Moder og jeg skal lide Nød og Savn, foretrække vi dog dette for at jeg skulde offre det enesteklenodie, som jeg eier, min Dyd og Hjertets Renhed.

— Naa, naa, godt Ord igjen, lille Tomfru Smith! Deres Forlovede hviler paa Havets Bund, De har selv sagt at De aldrig vilde binde Dem til nogen anden Mand, er det da saa forunderligt at jeg vover at lægge Frelse for Sult, Sygdom, nedbrydende og svækkende Arbeide i den ene Bægttskaal; et venligt Blik, en barnlig Kjærlighed til mig i den anden?

— Ti stille, Herr Grosferer; den Rige troer at kunne byde den Fattige Alt, naar kun han rasler med de blanke Guldstykker. Nu fatter jeg al Deres Godhed og Omhu for os i den sidste Tid, men denne gang kunde De gjerne have sparet Dem Deres Uleilighed! sagde Frida med harmglødende Kinder og forlod hurtigt Bærelset.

— Stolte, halsstarrige Pige! mumlede Skurken, idet han forbittret stirrede efter hende. Din Harm

opvækker kun endmere min Kjærlighed og Lidenkab, der driver mig til Fortvivlelsens Raseri!

Udenfor styrtede Regnen ned i Strømme og Stormen hvinede om Gadehjørnerne.

Frida mærkede det ikke; hendes Sind var i Oprør, hendes Indre kogte af Bitterhed og Harm.

Da hun kom til sit Hjem var hun syg og anstrengt; forgæves søgte hun at arbejde, hun maatte gaa tilfængs.

Den næste Dag bragtes hun til Hospitalet.

En tung og sørgelig Tid henrandt for den lille Familie, der sank dybere og dybere i Armod og Fattigdom.

Frida kom efter et Par Maaneders Forløb ud af Hospitalet, men hun var nu kun en Skygge af den smukke, blomstrende Pige. Kinderne vare blege, Dinene matte og glandsløse.

Hun havde fortalt Moderen Alt, hvad der havde tildraget sig hos Herr Dam, og denne havde fuldkommen billiget hendes Opsørsel.

Sextende Kapitel.

Sos Grev Grenskjold.

Baarsolen begyndte at titte frem, Træerne at udbrede deres løvrige Kroner; i tætte Skarer myldrede Parisere tilvogns, tilhest og tilfods ud til Boulogneskoven for at hilse Fru Floras Forridere. Glimrende Toiletter og elegante Kjøretøier drog Side om Side med den jævne Borger og den bluseklædte Arbeidsmand.

Vi ville dog ikke blande os i det lystige og larmende Hovedstadsliv, men opsjøge den usle Gyde, i hvilken den lille Grisette Amanda boede.

Nar ere rundne, Tiderne har vexlet, af den Befolkning, som dengang levede og virkede, hvile alt mange under Grønsværet eller speide suffende efter Gravens Ro, og dem som dengang lagde i Buggens Skjød, fortsætte nu Livets uendelige Gaader.

Gader, Stræder og umaadelige Bygninger har reist sig og atter andre ere sunkne i Grus, men den lille Sypiges Bærelse staaer uforandret og vedligeholdt i den samme Stand, fredet som en Helligdom og et Minde om Renhed og Uskyld.

Men hun, den muntre og glade Amanda, hun var forlængst borte, Jngen opholdt sig i hendes

Hjem. Husets Beboere fortalte, at det om Natten spøgede derinde, at de havde seet en bleg Nonne vandre derop, med Haanden knyttet om Krucifixet, med stive og stirrende Blikke.

Alf og til kom en gammel Mand, Ryggen var bøiet, dog ikke af Alderdom men af Rummer, Haaret var graanet, ikke af Elde, men af Sorgen; et langt hvidt Skjæg hang ham ned paa Brystet.

Det var ham der fyslede og fredede om den lille Bolig og passede med stor Nøiagtighed at Alt forblev i den Orden, i hvilken Amanda havde forladt det.

Jungen, selv ikke hans gamle tro Tjener, fik Lov til at træde ind i dette Rum. Den gamle Greve havde leiet Etagen nedenunder, hvor han stundom opholdt sig, naar han aflagde Besøg i sin Ungdoms Elskedes Hjem.

I dag var det den 13de Marts og det lille Bortræt af Amanda, der hang paa Væggen, var omkrandsset med sort Flor.

Solen skinnede ind gjennem Vinduet og oplyste hendes smukke Ansigtstræk.

Greven traadte ind, hans Ansigt var endnu mørkere end sædvanlig, hans Dine lyste med uhyggelig Glands, netop Synet af dette Bærelse vækkede Hadet og Fortvivlelsen, hver Plet, hvert Punkt var et Dolkestik i hans Bryst.

— I dag er det 27 Aar siden at denne Bolig

blev berøvet sin Lykke og sin Glæde, mumlede han. 27 Aar siden at min Glædesol sank ned! . . . Hævnens Time nærmer sig . . . Den hellige Madonna, hvem jeg har betænkt med rige Gaver, har i en Drøm aabenbaret sig for mig og lovet mig, at jeg skulde finde Skurken; men Hævnen skulde først fuldføres naar 30 Gange Vinter og Sommer havde vexlet, naar han troede at sin Gjerning forlængst var glemt. Da skal Amanda i sin Himmel se, at Den, som drog hende fra Liv og Lykke til Sorg og Fortvivlelse, gjennemgaaer alle Helvedes Kvaler, alle Inquisitionens Pinsler! . . .

Hans Ansigt fortrak sig af vanvittig Glæde, ved Tanken om dette Dieblif, da han efter mange Aars Anstrængelse skulde faae Lise for sin Kval, ved at fryde sig over Skurkens Smerte.

Da aabnedes Døren og Grevens gamle, tro Tjener traadte ind.

Denne Mand var med Hengivenhedens Baand knyttet til den Wrenskjoldske Familie og havde forladt sin Slægt og sit Fædreland, for at følge Grev Heinrich i Landsflygtighed, for at dele hans isolerede Liv her i Paris.

— Hvad vil Du! . . . Bover Du at træde herind? udbrød Greven hæftigt.

— Naadige Herre, der er en Mand, som absolut vil tale med Dem, stammede Tjeneren.

— Du veed jo, jeg er ikke hjemme for Noget.

— Jeg har sagt ham det, men han er ikke at formaa til atter at forlade Deres Bolig, han skal tale med Dem, siger han.

— Lad ham komme igjen imorgen, idag er det den 13de Marts, Marsdagen for min Lykkes Ruin . . .

— Han kan ikke vente til imorgen, siger han, da han endnu idag skal begive sig paa Veien til England.

— Lad ham da reise, idag taler jeg ikke med Noget.

— Han udtalte et Navn, som De paa det Strengeste har forbudt mig at nævne, et Navn som De kun nævner med Harm og Forbittrelse.

— Hvorledes? udbrød Greven forbauset. Kjender han Baron Søderborg?

— Han vil meddele nogle Oplysninger om denne Midding!

— Hvorledes seer da den Mand ud, som vil tale med mig?

— Han er ung og smuk, men der er noget listigt og underfundigt i hans Blik.

— Se at faae ham til at vente til imorgen; byd ham Penge derfor.

— Han seer ikke ud til at trænge dertil.

— Da Herr Greven ikke synes at føle Lyst til at komme til mig, tager jeg mig den Frihed at komme til Dem! lød en ungdommelig Stemme

bagved dem og en ung, elegant klædt Mand traadte ind.

— Min Herre, jeg finder Deres Opførsel i høi Grad paatrængende og dristig, foer Greven ham hæftig imøde.

— Senere vil De takke mig for denne min uforfammede Dristighed, jeg behøver blot at tale to Minutter med Dem, men helst i Enrum, vil De være saa venlig at lade os et Dieblif ene? sagde den unge Mand henvendt til Tjeneren.

— Saa skynd Dem da, naar De ikke, trods mine Bønner, vil lade mig i Fred. Lad os være ene, Jean!

Tjeneren forlod Bærelset.

Den unge Mand tog strax Ordet, medens Greven var hensunken i dybe Tanker, der lod Minderne fra hans Ungdom glide forbi hans Blik.

— Jeg kan saare godt fatte, at De gjerne ønskede at erfare Baron Søderborgs Opholdssted . . . Men maa det først være mig tilladt at præsentere mig selv; William Falz er mit Navn og jeg er . . .

— Til Sagen, til Sagen! udbrød Greven utaalmodigt.

— Det er vel ikke videre hæderligt, at jeg røber Ting, som jeg ved et Tilfælde har erfaret, vedblev Falz; men min dybe Interesse for Dem

leder mig dertil, og tvinger mig for første Gang til at lukke Dinene for Uerligheden.

— Jeg har alt flere Gange gjort Dem opmærksom paa, at jeg ønskede at De fattede Dem i Kortshed! sagde Greven koldt.

— Jeg skal forsøge derpaa. At Baron Søderborg slet ikke har existeret, er en Selvfølge. Men under hvilket Navn lever og virker han nu? Det er det, som jeg gjerne vilde meddele Dem.

— Lad mig erfare Skurkens rette Navn.

— Først maa jeg dog tillade mig at bemærke, sagde William, at den ene Tjeneste rækker den anden Haanden. Tør jeg udbede mig et lille Laan?

— Ah, jeg forstaaer Dem. Forlang saameget derfor, De ønsker.

— Da Bessedenhed er Unglingens skønneste Bryd vil jeg kun forlange 2000 Franks.

— Gaa til min Bankier og faae dem udbetalt.

— Jeg kan ikke nægte, Herr Greve, at i vor polerede Tidssalder fordrer man lidt mere haandgribelige Beviser end det tomme Ord. Vil De være saa venlig at give mig en skriftlig Ordre til Deres Bankier?

Da William havde modtaget denne udbrød Greven:

— Tør jeg saa udbede mig Skurkens Adresse?

— Med Fornøielse, det er Grosserer Dam

i Kjøbenhavn, hans egentlige Navn skal være Ludvig Smith.

— Er han gift? vedblev Greven hurtigt.

— Nu ikke mere; han har været det.

— Har han Børn?

— Ja.

— Paa hvilken Alder ere de?

— Han har en Søn paa en Snees Aar, som er hans Afgud og en Datter, som han snarere affryer end elsker; derimod har han en anden Datter, et uægte Barn paa 18 Aar, det er en Sypige ved Navn Frida Smith, hvem han offrer al sin Kjærlighed.

— Hende maa det altsaa være, at Hævnen skal ramme! mumlede Greven.

Efter et Dieblis Tausked, vedblev han:

— Jeg har mine Grunde til ikke at lade Hævnens Time komme før om nogle Aar; skulde der i den Tid ske nogen Forandring med Baronens Opholdssted, haaber jeg De underretter mig derom.

— Herr Greven kan stole derpaa.

Da William klattrede ned ad den steile Trappe, jublede han med en vis Skadefryd:

— Alt lykkes over mine dristigste Forventninger. Naar nu et Par Aar ere gaaede kan jeg ægte Alice. Kort efter rammer en grusom Død den Gamle og den haabefulde Søn, og Alice bliver eneste Arving til alt det, baade lovligt og ulovligt erhvervede

Gods . . . og endda er det saa snildt lykkedes mig at hævne mig paa den stolte Frida. Det var en smuk Tanke af Grosserereren at sende mig paa denne Expedition.

Endnu samme Dag forlod William Berdensstaden for at reise til London, hvor vi ogsaa ville aflægge en fransk Visit.

I Nærheden af Themsen laa dengang et Herberg for tørstige Sjæle, der nærmest blev besøgt af Neptuns Sønner. Naar om Aftenen Tranlampen sendte sit melankolske Skjer ud over den smudsige Sal, mødte her Repræsentanter for alle Lande og i en Art babylonisk Forvirring blandede sig alle Tungemaal.

Ved et af de lange Borde sad en Aften endel Mænd, hvis djærve, kjække Ansigter og lyse Dine og Haar røbede, at de hørte hjemme i det lille Land ved de blanke Bover og med de tætte Bøgeskove, nemlig i Danmark.

Et Par af dem var nys traadt ind i Salen og vare blevne særdeles glade ved at træffe Landsmænd her.

De bleve snart bænkedede i Hallen, medens et velfyldt Bæger blev raft dem til Velkomsthilsen.

— Lever din gamle Isbjørn endnu? udbrød en af dem, der sad ved Bordet, til den Sømand, der først traadte ind.

— Ja, spille mine Bramseil, slap jeg atter fri, skjøndt jeg var indskreven til Storarmeen. „Havfruen“ gik jo nedenunder og hjem.

— Hvorledes slap Du da fra at komme ned til Hvalfiskene?

— Særdeles heldigt. Man holder nu engang saameget af denne syndefulde Jord, at man saalænge som muligt søger at holde Liv i Kludene. Da Skibet stak tilbunds, klattrede jeg og et Par andre Kammerater op i Merset for at fryde os ved Livet endnu et lille Dieblif. Bludselig stod Skuden stille, den maatte være stødt paa et eller andet Korallrev eller blindt Skjær og vi sad nok saa hyggeligt, især hvis vi havde haft en god Dram og en Bid Brød. Der sad vi altsaa og kuffelurede saalænge, at Tarmene begyndte at skrige af Sult, saa vi næsten misundte dem, der alt laa paa Havets Bund. Vi havde opgivet alt Haab om Frelse og vare just isærd med at give fortabt, da vi fik Die paa en Seiler. Den styrede hen til os, tog os ombord og bragte os hertil, der har Du min Historie.

Glasfene bleve nu tømte og atter fyldte.

— Du slap nemmere fra det, end en anden stakkels Fyr, som ogsaa har lidt Skibbrud.

— Det er da ingen af vore Folk? Fred være med dem, der sank med Skibet, men endel af Besætningen gif over paa en Tømmerflaade og Vorherre maa vide om de ere levende eller døde.

Den anden Sømand blev nu anmodet om at fortælle sin Historie, som han ogsaa strax var villig til.

— En Dag, da vi for en jagte Binde gled hen over det store Ocean, fik vi Die paa en lille Ø. Kaptainen fandt det rigtigst at lægge bi og forsøge, om vi ikke kunde faae noget fersk Vand, da vi begyndte at skorte derpaa. Vi gif altsaa en fem, sex Mand iland, Alt var saa tykt og stille som om her ikke fandtes en levende Sjæl. Vi frydsede da lidt op ad Landet til, da vi pludselig hørte en stærk Støi og da vi kom nærmere var der en Larm, som ikke vilde have været større, om end Alverdens Kjedelflikkere havde sat hinanden Stævne og forsøgt paa at overdøve hinanden. At vi blev lidt nysgjerrige er en Selvfølge og vi listede os nærmere, for at tage dette Optrin i Diesyn. Det lod til at være en eller anden Høitidelighed eller Offerfest; men midt iblandt dem saae vi en hvid Mand bunden til en Pæl og hvem Enhver synes at have gratis Udgang til at bruge til Skiveskydning. Spille mine Bramseil, jeg kan ikke nægte at det kriblede og frablede i os ved dette Syn, især da han paa godt Dansk raabte om Hjælp. Men Sagen var

lidt taaget, vi vare kun 5 a 6 Mand, ikke bevæbnet med andet end vore gode Knive, og de kunde ungefær være et Par Hundrede Bildmænd, hvoraf enhver var velforsynet med Buer og Pile, som de havde en usædvanlig Færdighed i at benytte. Vi gif da tilbage til Skibet, for at lægge en Plan eller høre de Andres Raad. Her bleve vi da enige om, idetmindste at gjøre et Forsøg paa at frelse vor stakkels Landsmand og efterat have faaet nogle gamle Luntebøsser ladede, som vi havde ombord, drog vi atter ud paa Eventyr. Styrmanden, som ledede Toget, bad os om at skyde det første Skud i Luften, hvilket vi vare saameget mere villige til, da vi vidste hvilket Indtryk Synet af Blod gjør paa de Bilde, idet det driver dem til Affindets Raseri. Da vi vare komne tæt hen til Forsamlingen brændte vi paa engang alle Bøsserne af. Hillemcæn, siffen en Virkning det gjorde, de maa vidst have troet at Dommедag var kommen, de fastede dem næsegrus paa Jorden eller steilede bort lige saa stærkt de formaaede. Vi benyttede os af Diebliffet, styrtede frem og løsgjorde vor stakkels Kammerat, der var saa medtaget, at vi maatte bære ham ombord. Havde vi kommet noget senere, kunde vi gjerne have sparet os den Uleilighed, men nu frelste vi hans Liv og slap lykkelig og vel ombord. Han er nu saa rask, at han ikke engang behøvede at komme

paa Lafarethet, da vi kom hertil, men han synes snarere at lide af Humørsyge.

— Hvad hedder han? spurgte Balle.

— Christian Bek, lød Svaret.

— Skulde det være ham? udbrød den gamle Baadsmand glad, idet han slog sin Haand i Bordet, saa Glasene dandsede rundt derpaa.

— Kender Du ham, Balle?

— Ja, spille mine Bramseil, gjør jeg saa, det er jo min Styrmand og min gamle Ven.

— Lad os da opsoge ham, det vil maaske opmuntre ham at se Dig! Pokker veed, hvorfor han hænger saadan med Næbet.

— Han frygter vel for at hans Pigebarn har taget en Anden, eftersom hun har faaet Budskabet om hans Død.

Balle tog nu Afsked med sine Landsmænd for at gjense Christian.

Da de to Mænd, der gjensidigt havde troet hinanden død, atter stod Ansigt til Ansigt med hinanden, blev der naturligvis en stor Glæde.

Den gamle Baadsmand greb Christian om Livet og svingede ham rundt, idet han udbrød:

— Hurra! Hurra! saa lever dog min gamle Ven endnu!

Balles lystige Humør vidste lidt efter lidt at bortjage de mørke Uveirsskyer, der havde leiret sig paa Christians Bende.

Den næste Dag fik den gamle Baadsmænd en god Ide; han tænkte nemlig, at der paa Posthuset muligvis kunde henligge et Brev til Christian, som han ikke havde tænkt paa at hente, og som han derfor vilde overraske ham med.

Han gik altsaa hen paa Postgaarden og spurgte det første det bedste Postbud, han mødte, hvor man skulde henvende sig for at faae Tingre i et Brev, der havde henligget i en tre, fire Maaneder.

Manden lod til at være i daarligt Humør, brummede Noget om, at de havde andet at bestille end at gjemme paa gamle Breve og vendte Palle Ryggen.

Den gamle Sømand lod sig dog ikke saa let afvise; han gik til en anden og mere høflig Embedsmand og med lidt Taalmodighed lykkedes det ham at faae det Kontor opspurgt, hvor man opbevarede de Breve, der ikke vare afhentede.

Her fandt han ogsaa virkelig et Brev, der var adresseret til Styrmand Bef og med den største Henrykkelse over sin fundne Skat skyndte han sig til Christian.

Denne kastede et Blik paa Udskriften; nei, det var ikke fra hende, hans Hjertenskjær.

Hurtig aabnede han det og læste det. Hans Ansigt blev ligblegt og hans Haand knyttede sig frampagtig om det.

Det var Brevet fra William Falz, der fortalte

ham, hvorledes Frida havde været ham utro og bedraget ham.

— Hvad er det? spurgte hans gamle Ven; er det et sørgeligt Budskab?

Christian fortalte ham dets Indhold.

Palle rystede vemodigt paa Hovedet.

— Ja, Kvindeluner ere jo omskiftelige, sagde han halvhøit.

— Og der kan ikke være nogen Tvivl om Sandheden af dette Brev, udbrød Christian fortvivlet, thi William er selv forlovet og desuden min gode Ven.

Dog kunde han ikke gjøre sig fortrolig med den Tanke, at alle Fridas Løfter om trofast Kjærlighed vare falske, at alle hendes Forsikringer om ubrødelig Elskov var Bedrageri, at hun saa hurtig kunde glemme den Ed, hun havde svoret, de sømme Tanker, hun havde skænket ham.

De haarde Lidelser han i den senere Tid havde gennemgaaet, de mørke Tanker, der havde kæmpet i hans Indre, lukkede hans Øre for Fornuftens Modbeviser og lod Skurken naae sit Maal, at stille de Elskende fra hinanden.

Maaske dog de smukke Billeder, han havde bevaret om sin Frida, vilde have feiret over hans Tvivl, hvis ikke hans onde Stjerne havde villet, at han netop skulde blive afbrudt i sine Betragtninger ved at høre William Falz' Stemme:

— Det kan man kalde Held, neppe har man sat Foden paa Taagens og Kulstøvets D, før man træffer en god Ven, som man tilmed troede død og borte!

— Jeg har netop i dette Dieblif modtaget dette Brev, som Du har sendt mig, sagde Christian mørkt.

— Nu ja, det er sørgeligt men sandt, sagde den Glendige med et skadefro Smil, hvilket Christian dog ikke bemærkede. Men tænk ikke mere paa den troløse Kvinde.

Christian lagde Haanden paa Williams Skulder og sagde alvorligt:

— Tør Du sværge mig til at det er Sandhed, hvad Du har skrevet?

— Bed Alt, hvad der er mig kjært, sværger jeg at det er den rene, usminkede Sandhed!

— Saa gif mine mørke Anelser i Dpfyldelse, udbrød Christian med Taarer i Sinene. Farvel da, mine gyldne Drømme, nu vil jeg udrive hendes ædle Billede af mit Hjerte, bortkaste hver skøn Tanke og hvert smukt Minde om hende.

— Saa drager Du vel ikke til Kjøbenhavn igjen? udbrød Palle.

— Jeg kunde dog nok have Lyst til at tale et Alvorsord med den Troløse.

— Det er galt beregnet, sagde William hurtigt; lad Du hende seile sin egen Kurs og drag Du ud

i Verden, adspred Dig, flaa til Søren og glem hende. Naar der saa er gaaet et Par Aar, kom da tilbage og tal et Alvorsord med den gamle Skurk af Grosserer, thi han kan have fortjent det.

— Du kan maaske have Ret, jeg tager en Hyre til Amerika.

Alt den næste Dag forlod Christian og hans tro Ledjager Balle, London, for at gaa med et stort Skib til Amerika.

William trykkede med en vis Skadefryd den unge Sømands Haand og sagde:

— Farvel, og lykkelig Reise.

Vi ville ikke atter følge ham over det store Ocean, men det er ved Tilbagekomsten fra denne Reise at vi gjenoptage Fortællingens Traad.

Syttende Kapitel.

En Høitidsdag.

Morgendæmringen laa endnu udbredt over Øresund, da en Brig for fulde Seil gled ind mod Kjøbenhavn.

Paa Dækket stod en ung Mand med et koldt og alvorligt Ansigt og stirrede ind over Byen.

— Se saa, Kammerat, sagde den gamle Baadsmand og lagde sin ene Haand paa den unge Mand's Skulder, medens han med den anden pegede ind over Hovedstaden, hvis Taarne begyndte at dukke frem, forgyldte af den opgaaende Sols Straaler; nu kan Du atter glæde Dig ved Synet af vort kjære Kjøbenhavn.

— Nei, den Stund er forbi, hver Blet vil minde mig om hende, der svor mig Troskab til Døden, der lovede aldrig at glemme mig og dog blev mig utro.

— Synger Du endnu den gamle Vise, sagde Balle utaalmødig; den troede jeg dog, at Du havde glemt.

— Hende glemmer jeg aldrig! . . . Jeg har forsøgt derpaa, men det er forgæves . . . O, dengang, da jeg var lykkelig, da var hun jo min eneste Tanke. Naar vi i Magsveir sad ude paa Bakken,

da tænkte jeg kun paa hende, og naar Stormen tubede gjennem Seilene og truede Skuden med Undergang, da gjaldt min Tanke, næst Gud i det Høie, kun hende; og jeg vilde langt hellere have fundet Døden, dengang jeg var nær ved den, dersom jeg havde anet, hvad jeg nu veed.

— Rast de mørke Tanker overbord; en Sømand har en Brud hvor han end kommer hen i Verden.

— Nei, Frida glemmer jeg aldrig.

Kaptainen kaldte paa Baadsmanden og Samtalen blev afbrudt.

Det var Konfirmations søndag.

En deilig, solklar Dag var det, de Handlende lukkede deres Butiker, Klokkerne ringede til Kirke, stille og høitideligt lød det, især for de Unge, for hvem det var en Høitidsdag.

Midt i St. Pederstræde laa et høit Hus, hvis Ydre bar Fattigdommens Stempel. De smaa Vinduer og de lave Bærelser syntes ikke at kunne rumme andet end Sorgen.

Oppe paa Kvisten føre vi Læseren ind, her træffe vi gamle Bekjendte. Alt er saa simpelt, fattigt og usfelt, men Alt er saa rent, saa hvidt

og saa propert, at det vidner om den haarde Kamp her føres, for at holde Armoden borte.

Kvisten bestod af to tarveligt møblerede Bærelser, der paa flere end et Punkt røbede, at det Stykke Møbel, der her havde staaet, havde Pante-laaneren taget under sin faderlige Beskyttelse, hvorfra det vist aldrig mere vilde løsrive sig.

I det forreste Bærelse stod en ung Pige paa nogle og tyve Aar med et blegt og udtæret Ansyn; paa det simple Sengested i det andet laa en ældre Kvinde med et Ansigt, der røbede et langvarigt Sygeleie, svag og afkræftet af Sygdom og Lidelser.

Med hendes Side sad en ung Pige i Konfirmationsdragt; hun var ikke alene skøn, men et Udtryk af Blidhed og Elskværdighed stod præget i de store blaa Dine.

Det var Madam Smith med sine to Døttre.

Med en flokkeren Stemme læste Nanna en Psalmehøit for Moderen.

Da hun var tilende dermed, blev den gamle Kone stille liggende i dybe Tanker.

Det var idag den 17de April.

Netop idag for 25 Aar siden havde den gamle Kone knælet ved Alteret, det var derfor hendes Dine lyst af Glæde, dengang havde Klokkerne ogsaa ringet og Præsten havde lyst sin Belsignelse over den Pagt, der blev sluttet, hun havde raft sin Hjertenskjer sin Haand og Lykken syntes at ville

følge dem; der kom Mar, lykkelige og glædefulde; de fik flere Børn, men de fik ogsaa Føden til dem, ja saa rigeligt, at de næsten kunde kaldes velhavende Folk. Men en skjøn Dag gik deres Lykkestjerne ned, og her traadte Laarerne hende i Dinene, thi Tankerne gik gjennem den mørke Labyrinth, der kaldes Sorg og Modgang.

Uheld fulgte paa Uheld; paa een Dag tabte de i en Pengekriise flere tusind Daler, hendes Mand blev syg og døde, derefter kom Oversvømmelsen og berøvede hende hvad hun eiede og to af Børnene, hvortil senere kom det tredie yngste Barn, der ogsaa blev taget fra hende; den ældste Datter blev forlovet, men hendes Elskede forliste. Saa kom Kampen, Kampen for det daglige Brød, en lang og sørgelig Historie, ensformig og trist som saa mange Andres før hende.

Disse Tanker vare det, der i dette Dieblif beskæftigede Madam Smith.

Endelig sagde hun:

— Tak, mit Barn, det var en smuk Psalme, Vorherre er dog en god Mand, at han lod mig opleve denne Dag, da jeg kan se, at Du er kommet saavidt; skulde jeg nu falde bort, maa Du og Frida trofast holde sammen.

— Tal ikke saaledes, kjære Moder, Du maa ikke tale om at dø, men om at leve og se os Alle lykkelige.

I det samme bankedes der stærkt paa Døren. Madam Smith og hendes Døttre saae forundrede paa hinanden.

Hvem var det, der alt saa tidlig vilde gjæste dem paa denne Høitidsdag?

De havde jo ingen Venner, men stod fattige og forladt i Verden.

Frida sagde: Kom ind, men saa sagte og frygtfomt, som om hun ængstedes for at Døren skulde blive aabnet.

Dette skete dog temmelig hurtigt og en høi, mager Mand traadte ind; han var iført en stribet Nattetrøie og Nathue og hans Ydre vidnede om at han og Flasken levede i selskabelig Sammenkomst. Det var Husværten.

— Er Madam Smith hjemme? spurgte han med sin dybe Basstemme.

— Tys, tal ikke saa høit, Moder er jo syg! sagde Frida ængstelig.

— Hvad Bøffer kommer det mig ved, har jeg maaske ikke Lov til at tale i mit eget Hus? Er Deres Moder syg, saa lad hende komme paa Hospitalet.

Frida svarede ikke, men hendes Dine fyldtes med Taarer ved denne haarde Tale.

— Forresten vilde jeg kun lade Dem vide at De skylder mig 5 Rigsdaler.

— Vi veed det, De skal nok faae Deres Penge i Ugens Løb.

— Jeg vil min S'æl og Salighed have dem endnu idag.

— De skal faae dem en af de første Dage, De veed jo at Nanna skal konfirmeres og derfor . . .

— Det er jaagu mig ligesedt, om De skal have Bryllup eller Barnestads, jeg siger blot: Pengene idag eller flytte imorgen.

Frida bad bønligt:

— Hav Taalmodighed, Herr Olsen, saa . . .

— Saa kan jeg lige efter dem i Reiviseren, den Bise kunne jo alle mine Husbeboere synge. Aljaa har De forstaaet mig, Pengene idag eller flytte imorgen . . . Skulde De ikke have Lyst til at flytte ud, sender jeg et Par paalidelige Karle herop, der kan sætte Deres Smule Skramleri paa Gaden, saa kan De reise hvorhen De vil. Det vil da sige, for at være ganske paa det Stene, lille Tomfru Smith, jeg tager saa meget af Skramleriet, som jeg vurderer til de Penge, De skylder mig.

— Min Gud, saa ond kan De da ikke være, sagde Frida.

— Ond, ond! . . . Kalder De mig for ond! brølede han. Er det Takken fordi man leier saadant noget fattigt Paf sin Leilighed?

— Moder, Moder, kom til Dig selv! Lød det

i det samme fra det andet Værelse en hjerteskærende Stemme.

Frida skyndte sig derind, hvor Nanna stod bøjet over den besvimede Moder, medens Olsen benyttede Leiligheden til at forsvinde, idet han smækkede Døren i.

— Er han borte? hviskede Moderen, da hun atter kom til sig selv.

Et lille Nif bekræftede hendes Spørgsmaal.

Der var et Dieblig stille i det lille Værelse; kun en sagte Gulken og Kirkeklokkerens Ringen afbrød Taussheden.

Nanna brød denne Pause.

Hun tog Moderens Haand og sagde:

— Nægt mig ikke en Bøn, kjære Moder, som kan bringe os ud af denne Forlegenhed?

— Hvorledes, mit Barn?

— Naar Frida og jeg komme fra Kirken, tager jeg mit Hverdagstøj paa og bringer denne Dragt til Pantelaa . . .

Hun fuldendte ikke Sætningen, Moderen og Søsteren forstod hende godt, men de ville ikke modtage dette Offer og formaaede dog ikke at afflaa det, da det var den eneste Udvei de havde.

Frida kom da pludselig i Tanke om, at hun eiede et Akenodie, som hun rigtignok nødigst af Alt vilde skille sig fra, men hun synes dog hellere dette end at modtage Søsterens Tilbud.

Med et tungt Hjerte tog hun den Beslutning, at opoffre Ringen, Ringen som hun havde faaet af Christian.

Hun tog den frem af den gamle Komode og kysede den, Mindet om Glædens og Lykkens Stund for hende, men som saa hurtigt forsvandt.

— Se her, Nanna, sagde hun; jeg eier jo endnu Ringen, den skiller jeg mig ved. Lad os nu komme til Kirke og glemme denne ubehagelige Scene.

— Nei, Frida, Du maa ikke offre denne Ring, som Du elsker saa høit. Lige saa trofast som Du har bevaret Mindet om ham, skal Du ogsaa bevare hans Ring, ikke sandt, Moder?

Madam Smith svarede ikke, hun kunde ikke give en af Døttrene Fortrinet i denne ædle Strid; hun kunde kun glæde sig over deres Kjærlighed.

— Lad mig nu faae min Billie idag, vedblev Nanna; jeg vil saa gjerne føle, at jeg idag har gjort en god Gjerning, og jeg maa itide vænne mig til at se vor Fattigdom stivt i Dinene. Troer Du ikke at jeg i min simple Hverdagsdragt vil føle mig langt lykkeligere i Eftermiddag, naar jeg veed at jeg derved har bidraget til at Moder ubekymret kan hvile i sin Seng! Men nu vil vi haabe, at vi snart skal faae det bedre, thi vi To, Søster, skal arbeide ufortrødent.

Hun tog sit Shavl og sin Psalmebog og beredte sig til at gaa.

Da hørtes der atter Trin paa Trappen.

Det var hurtige Skridt, som af et Menneske, der blev forfulgt.

Døren blev revent op. En sømandsklædt Mand styrtede ind; Hatten var borte og Haaret flagrede ham om Banden.

— Frels mig! stønnede han.

Han saae sig fortvivlet om, uden at lægge Mærke til Bærelsets Beboere.

Madam Smith og hendes Døttre derimod stirrede forfærdet paa ham.

— Christian! udbrød Nanna og Moderen, medens Frida hvissede:

— Min Forlovede! . . . Min Gud, kan de Døde da gaa igjen?

Den Fremmede hørte dog ikke disse Udbrud; han havde hurtigt undersøgt Terrænet og bemærket, at der udenfor Vinduet var et lavt Tag og at der paa samme var en Luge, der førte ind til et Loft.

Han svang sig ud af Vinduet, løb hen over Taget og forsvandt.

Alt dette var skeet i et Dieblif.

— Var det ikke Christian? udbrød Nanna.

— Det lignede ham, svarede Moderen; men han hviler vel nok i Fred. Dette var vistnok et Menneske, der ikke havde en ganske ren Samvittighed.

— Men gaa nu, Børn, Kloffen er alt mange.

De to Sødskende forlod endelig deres Hjem og vandrede til Herrens Hus.

Solstraalen tittede ind ad Binduet hen til den unge Moder; men hun bemærkede det ikke, thi hendes Tanker, der fulgte de to Børn, vare alt andet end Lyse.

— Er det ikke ligesom Barsler, sukede hun; Barsler om at mange mørke Pletter vil skyde frem og spærre Nanna Beien!

Og hun bad saa inderligt og ømt for den unge Pige med det friske, livsglade Sind og det varme Hjerte, at Skæbnen bedre vilde føie hende end Søsteren og skænke hende Livets bedste Lykke.

En halv Time før den sidst skildrede Scene foregik, føre vi den ærede Læser ind i Grosjerer Dams elegante Leilighed. Ogsaa her var en Konfirmantinde.

Alice stod foran Speilet og betragtede sig selv og sin hvide Atlaskestragt; Diamanter og Guldsmykker glimrede paa hende.

Hun havde ogsaa udviklet sig til en ualmindelig Skønhed, men der var dog ikke noget blidt og harmonisk i dette Ansigt, snarere noget vildt og trodsigt.

Hendes Broder Magnus stak netop sit spidske Ansigt ind ad Døren.

— Godmorgen, min Frøken Søsten, sagde han; jeg vil gjerne spørge hvad Tid jeg skal stille til Paraden?

— Klokken ni.

— Det er saamæn længe siden at jeg har været i Kirke; jeg føler ikke saa stærk Trang til det levende Ord, som jeg i dette Dieblif føler Trang til at komme ilag med en god Frokost og til at knække Halsen paa et Par Flaske Vin . . . det bliver der jo lidt knap Tid til! . . . O, hvor Du er henrivende, lille Søster; alle de unge Herrer, som komme her i aften, vil gaa bort med en Bil i Hjertet! . . . Staffels William, han kan nok sende Bud efter Bidstrupsvognen, thi Du gør ham forrykt. Var jeg ikke din egen Broder, troer jeg selv at jeg kunde blive skudt.

Alice besvarede ikke Broderens Drillerier, men udbrød ærgerligt:

— Alt er ogsaa som om det er forheyet idag; Slæbet paa min Atlaskestjole er meget for kort, Guldkjæden er for svær og Armbaandet for lille! Og hvem har valgt denne Brosche? Dens Facons er affkyelig og Diamantens Farve, som sidder deri, er ligefrem gyselig!

— Utilfredshed er et slemt Onde, lille Søster, og det er nok al den Tak Fader faaer af Dig idag.

— Tak! Hvorfor skulde jeg takke ham? Maa ske for hans Smagløshed?

— Alice, Alice, vedblev Broderen spottende; husk det er idag en Høitidsdag.

— Du skulde saamæn ikke befatte Dig med at prædike Moral, Magnus!

— Nei, jeg vil heller befatte mig med at spise Frokost, svarede han og vilde gaa.

— Na, husk at sende Johan hen til Konditoren, at han ikke glemmer at Kagerne skulde være her Klokken to.

— Ah, Du bekymrer Dig nok heller ikke blot om det „ene Fornødne“! — Godmorgen!

Alice hensant i Betragtninger over hvilken af de unge Mænd, der iasten kom hos dem, hun skulde se at gjøre mest Indtryk paa.

I det samme traadte Grosserereren ind.

— Godmorgen, Alice, udbrød han. Ah! Du seer jo helt sød ud! Jeg har tænkt paa, at vi godt kunne gaa de Par Skridt over til Kirken, det er jo et deiligt Solskinsveir.

Alice stampede med sin lille Fod i Gulvet og udbrød:

— Har da hele Verden besluttet at ærgre mig idag? Det manglede blot, at jeg ligesom en anden fattig Unge skulde spadserere ad Gaden.

— Naa, naa, Alice, jeg mente jo kun . . .

— Jeg vil kjøre, dermed er den Sag i orden!

— Saa faaer jeg at spøie Dig, da jeg forseent indseer, at jeg har forvænt og forkjælet Dig.

Han havde imidlertid nærmet sig Vinduet og kastede et Blik ned paa Gaden.

Grosfereren fik Die paa en sømandsflædt Person, der opmærksomt betragtede hans Sted.

Han veg nogle Skridt tilbage, medens en Dødsbleghed udbredte sig over hans Ansigt.

— Han lever! mumlede han.

— Saa sig til Ole at han skal spænde for, sagde Alice, der ikke havde bemærket sin Faders Forbauselse.

Den gamle Mand forlod Stuen, medens mange mørke Tanker gærede i hans Indre.

Da Dam traadte ind i det forreste Værelse, aabnedes Døren ud til Gangen, og den sømandsflædte Person listede sig sagte ind.

— Undskyld, Herr Grosferer, at jeg træder ind i Chefens Kahyt, men jeg vilde gjerne tale et Par Ord med Dem, begyndte han. Blev blot ikke bange, jeg er intet Spøgelse der gaaer igjen, men de Bilde fik mig ikke til Frokost denne Træfning og Haifistene slikkede dem ogsaa forgæves om Munden denne Gang.

— Hvad vil De her? afbrød Grosfereren ham. Tal, thi jeg har kun faare lidt Tid.

— Jeg skal fatte mig i Korthed! Jeg vil kun lade Dem vide, at da jeg forlod Dem, troede jeg at De var en brav og hæderlig Mand og nu er jeg overbevist om, at De er en Skurk!

— Hvad vover Du . . . ?

— Ikke saa hidsig, Herr Grosferer! Nu veed jeg, hvorfor det var Dem magtpaaliggende at faae mig ud med „Havfruen“, thi De vidste forud, at den var saa gammel og raadden, at den aldrig mere vilde ankre paa Kjøbenhavns Rhed.

— Hvorlænge troer De at jeg rolig vil høre paa Deres Grovheder, sagde Herr Dam med en vigtig Mine, førend jeg beder en af mine Tjenere at besørge Dem ned ad Trappen.

— Blot rolig, Herr Grosferer, hvis De ikke selv vil hidfalde Folk, thi denne Samtale bør helst være i Enrum. Som De havde beregnet ved Deres egen og Skibstømmermandens Kløgt, — ham, som De bestaf, for at han skulde erklære at Skibet Intet feilede — sprang „Havfruen“ en skjøn Dag læf. At det var umuligt i en svær Storm at holde det gamle Skrog paa Pumperne er en Selvfølge og vi forliste. Hvor mine Kammerater blev af, veed jeg ikke, men da jeg kom til mig selv igjen, laa jeg paa en øde Strandbred, omgiven af vilde Folk.

— Hvad Bøtter kommer hele den Historie mig veed?

— Mere end De maaste aner. Hvad jeg leed i den Tid, medens jeg opholdt mig her, hvorledes jeg blev pint som en Orm og vilde være død paa en ynkelig Maade, hvis ikke nogle Kammeraters

Landnærværelse havde frelst mig, skal jeg ikke trætte Dem med at fortælle; kun een Tanke holdt den svage Livsgnist tilbage, og det var Tanken om min Elskede, min Frida.

Grosferen gjorde flere utaalmodige Bevægelser, men Sømanden vedblev rolig:

— Da jeg kom til England modtog jeg fra en herværende Ben et Brev, der gjorde mig ti Aar ældre, deri erfarede jeg hvorledes De, den brave og skikkelige Hædersmand, havde handlet med min Lykke og Glæde, hvorledes De havde kredsset om hende, som Maagen om Stormasten, hvorledes De havde loffet og tryglet om hendes Elskov.

— Hvem har meddelt Dem dette? spurgte Grosfereren synlig forbauset.

— En Ben, har jeg jo alt sagt, Navnet gjør Intet til Sagen.

— Jeg ønskede nok at vide, hvem der har rovet . . .

— At tale Sandhed? . . . Af mig erfare De dog ikke dette. Jeg hørte endvidere at De havde meddelt hende min Død, længe før De endnu var ganske sikker derpaa, at De havde forestillet hende, at hendes Moder snart vilde være Dødens visse Bytte, dersom hun ikke kom under en Læges Behandling, og denne vilde De skaffe; De vilde sørge for at Madam Smith kunde leve sorgfrit, naar blot Datteren vilde se lidt kjærligt til Dem. Da Frida

var en kjærlig Datter, men en svag Kvinde, opoffrede hun sig og blev Deres Elskerinde . . .

Grosfereren hørte nu med Forundring paa denne fordreiede Sandhed.

Sømanden vedblev:

— En Tid lang sugede De Honning af Blomstens Læber, da fandt De en skjønnere og smukkere Kvinde, da jog De den stakkels Frida fra Dem, beskyldte hende for Tyveri og lod hende arrestere, da lukkede De Døren, da hun kom for at bede om et Par Skilling til at sænke sin Moder i Graven for, der var død af Sorg over hende. Gne stod hun nu i Verden med sin mindre Søster; vant til Fornøielse og afvænt med Arbeide var hun bleven, derfor sank hun dybere og dybere og nu er hun — forlist.

Grosfereren var ligbleg.

Han vilde tale, men formaaede det ikke.

— Nu er jeg kommet, for at fordre Erstatning for hvad De berøvede mig, vedblev Sømanden.

— Hvad forlanger De? spurgte Dam mekanisk.

— Deres Datter!

— Min Datter? . . . De behager nok at spørge, min kjære Herr Bef!

— Nei, De har berøvet mig mit Kjæreste, selvfølgelig tager jeg til Gjengjæld ogsaa Deres Kjæreste.

— Det anseer De altsaa Alice for?

— Det er vel næsten Dumbhed at tro, at De skulde elske Deres eget Barn. Jeg vilde maaske ogsaa gjøre en daarlig Erobring, da jeg ikke er i Besiddelse af saamegen Ondskab, at jeg kan gjøre en ung Pige ulykkelig.

— Men jeg sværger, det er Altsammen Løgn, hvad man har fortalt Dem.

— Kom nu bare ikke med Udflugter . . . Jeg forstaaer ikke ret at hævne mig, jeg vil heller ikke besmitte mine Hænder med Blod, men jeg vil dog haabe, at De faaer Deres Straf. Da jeg nu kom her til Byen, vilde jeg dog aflægge Dem et Besøg, for at lade Dem vide, at jeg vidste Alt; mit Liv har De ogsaa forspildt og jeg driver nu om som et Skib uden Seil og Kompass.

— Jeg takker for Besøget og vil anbefale Dem til mine Tjeneres Omsorg.

— Jeg har ikke udtalt endnu; jeg vil i Amerika søge at bane mig en Vej. Det er et Land, hvor man ikke tænker tilbage, men kun fremad. Der — men ogsaa kun der — kan jeg endnu komme paa ret Kjøl. Men for at hjælpe mig lidt paa Gled maa De give mig 2000 Rigsdaler, det er ikke for meget for den Skat, De har stjaalet fra mig.

— Er De gal? raabte Dam blodrød i Ansigtet.

— Stille, Herr Grosserer, husk blot jeg behøver

at tale lidt høit, for at hele Deres Hus skal erfare, at De er . . .

Et eiendommeligt Smil viste sig om Grosfererens Mund, idet han sagde:

— Jeg kommer vel til at spise Dem.

Han gik hen til Pengeskabet, fremtog en Bunke Sedler og gav Sømanden dem.

— Skynd Dem saa at komme bort herfra og lad mig aldrig mere se Dem for mine Dine, sagde han hurtigt.

— Farvel og Tak! brummede Sømanden og fjernede sig skyndsomt.

Neppes havde han lukket Døren, førend Grosfereren kaldte paa sin Tjener og sagde bestyrtet:

— Jeg er fornylig bleven bestjaalen! Pengeskabet har formodentlig staaet aabent. Har Du ikke seet Noget gaa herind?

— Jeg saae nylig en sømandsklædt Person snige sig omkring Huset, lød Svaret.

— Ham maa det være. Kan han være langt borte?

— Nei; det var i dette Dieblis.

— Skynd Dig, og grib ham.

Med Lynets Hurtighed foer Tjeneren ned ad Trappen.

Grosfereren gned fornøiet sine Hænder.

— Ha, ha! lo han. Du skulde ikke forsøge at optræde som Stratenrøver, min kjære Herr Bef

. . . Troer Du ikke at man vil fæste mere Lid til den rige Grosferers Udsagn om, at Du har bestjaalet ham, end til alle dine Opdigtelser! . . . Du staaer her fattig og forladt, uden Papirer eller Dokumenter, hvormed Du kan bevise min Brøde. . . . Hvad „Havfruen“ angaaer, kan jeg ikke gjøre for, at den var gammel og raadden og mit Forhold til Frida kan Loven da ikke gjøre mig Noget for. Selv om jeg havde naaet mit Maal, ere vore Love ikke saaledes indrettede, at der er nogen Straf for den Art Fornøielser, ha, ha! . . . Da jeg dog helst vil have Sagen dnyset ned og helst vil beholde mine 2000 Rigsdaler, kommer Du foreløbig til at kuffelure bag Raad- og Dombusets Mure . . . senere viser jeg min Udelmodighed ved at give Afkald paa at Du straffes mod at Du sendes til Amerika. . . . Det lærer Dig, bitte Ben, at vil Du spise Kirsebær med de Store, faaer Du Stenene i Dinene.

Herr Dam smilede veltilfreds over sin egen Klogskab.

Imidlertid havde Tjeneren indhentet Sømanden, der slentrede ned ad Gaden.

— Stop lidt, min Ben, udbrød Tjeneren, idet han lagde Haanden paa Christians Skulder, Du tog nok af en Feiltagelse nogle Penge med Dig?

Christian saae forundret paa ham.

— Du tager nok feil af Husnummeret!
sagde han.

Tjeneren vilde tage fat i ham, men Christian slog ham over Haanden.

— Fingrene af Fadet, Landkrabbe! raabte han.
Du løber nok forkeert i Byen.

— De var nylig oppe hos Grosjerer Dam?

— Ganske vist, jeg saae lidt op til det gamle Livstykke, hvis Du ikke har Noget derimod.

— De tog nok nogle Benge med Dem?

— Det er ikke rigtigt, jeg fik nogle Benge, som Herr Dam var mig skyldig, begrundet paa et Par Smaaaffærer, som er en privat Sag mellem ham og mig.

— Du tager feil, min Ven, Du stjal . . .

— Stjal?

— Ja, lad det nu gaa lidt villigt, giv mig Bengene tilbage, hvis Du ikke vil stifte Bekjendtskab med Politiamret.

— Hvad mener Du, Landkrabbe?

— Jeg mener kun at Du har stjaalet fra Grosjerer Dam.

Tjeneren vilde gribe Christian, men denne fastede ham tilbage og løb bort.

— Stop Tyven! raabte den Førstnævnte og ilede efter Sømanden.

Endel velvillige Sjæle forsøgte strax at opfylde denne Opfordring, og nu begyndte en vild Jagt.

Under denne Flugt var det, at han ved at dreie om et Hjørne undslap sine Forfølgere, idet han løb op i et Sted, og saaledes kom han ind paa det fattige Kvistkammer, hvor vi alt have seet ham.

Baade den fornemme Alice og den fattige Nanna kom ved disse indtræffende Omstændigheder temmelig sent til Kirken; de kom samtidig, men dog med saa forskjellige Følelser.

Nanna kom i sin simple Dragt, med Taarer i Øinene og Andagt i Sindet; Orgelets Toner og Psalmesangen lød saa deiligt i hendes Øre og Præstens Ord fandt Gjenklang i hendes Hjerte; hun forstod dem og opfattede dem, de milde, venlige Ord, hvormed han udlagde de Unge Skriftens Bog.

Alice kom derimod i sin kostbare Dragt, rigt behængt med Guld og Diamanter, hovmodig og stolt, med Bitterhed i Hjertet, thi hun havde nys ved at høre ved Døren været Vidne til Sømandens Samtale med hendes Fader, og skjøndt hun ikke fuldstændig havde forstaaet den, havde hun dog opfattet flere Brudstykker deraf, der gjorde et pinligt Indtryk paa hende, og Præstens Tale forekom hende som noget kjedeligt Præk.

Sag Alice sad den rige Grosjerer og foldede andægtigt sine Hænder, medens han opmærksomt

betragtede Frida, der sad bag sin Søster. Han kunde ikke ret forstaa, om det var den smukke Jomfru Smith, thi i saa Tilfælde, havde hun tabt sig forbandet!

Kirken var fyldt med Tilskuere, af hvilken en stor Del syntes at betragte denne Høitidelighed som en Fornøielse og samtalende og støiende vandrede op og ned ad Kirkens Gange.

To unge Mænd stode saaledes og lod deres Blikke glide hen over Konfirmantinderne.

— Kjender Du ikke hende, den lille spidsnæbbede Hvidklædte, der sidder derovre? sagde den Ene af dem.

— Ah, det er jo Frøken Dam.

— Hun har, mellem os sagt, en vis Lighed med et Guldsmedeskildt.

— Siig snarere Sølvmedeskildt, hendes Fader er vist en Mand med Sølvtpøi.

— Hvormeget vurderer Du ham til?

— Na, det er ikke let at sige, men en hovedrig Mand skal det være; jeg har aldrig seet Nogen trække paa Næsen af en Bærel, der er underskrevet med hans Navn.

— Død og Pine, saa maa jeg se at faae Fingre i det søde lille Bæsen.

— Du behøver ikke at uleilige Dig, der er en vis William Falz, der alt i flere Aar har arbeidet paa at faae første Prioritet i hendes Hjerte.

— Den unge Dagdriver?

— Ja.

— Jeg udfordrer ham! udbrød den ene af de unge Mænd leende.

— Tys, husk paa vi skulle være andægtige.

De to unge Herrer forlode deres Plads, som et Dieblif efter indtoges af to unge Damer.

— Gud, Amalie, udbrød den Ene; har Du seet Alice Dam? Hvor hun seer ud! Hvilken Smagløshed! . . . Hvem mon der har syet den Kjole? Hvem mon der har sat hendes Haar?

— Du har Ret, udbrød Amalie; man seer strax, at der savnes en Moder i hendes Hjem. Jeg er ogsaa kjed af, at jeg er inviteret til Dams iaften, der er saa uhyre kjedeligt.

— Se, nu skal hun velsignes! Hun holder ikke engang Hænderne for Dinene; hun skulde dog i det mindste lade som om hun græd! . . . Hvilken Mangel paa Opdragelse!

Præsten var en Mand af den gamle, gode Skole, der ikke sætter Konfirmanterne efter Rang og Stand, men efter deres Evner og Flid.

Saaledes kom den rige Alice og den fattige Nanna til at sidde ved hinandens Side.

Og da han havde spurgt dem Begge om de vilde forsage og tro og give ham Haanden derpaa, da lagde han samtidig Hænderne paa deres Hoveder og velsignede dem.

Hvilket foragteligt Blik kastede ikke den stolte

Alice ned paa sin simple Sidemand, og da anede hun ikke, at der skulde komme en Dag, da den fornemme Dame skulde finde Trøst og Lise hos den simple Sypige, at deres Veie ofte skulde krydses og iudvirke paa hinandens Livshistorie.

Nanna fatte sig hulkende ned igjen, hun formaede neppe at løfte Dinene; hun følte vel hvilket vigtigt Løfte hun havde givet, og at det maaske ofte vilde koste Kamp og Lidelser at holde dette.

Alice derimod fatte sig ligegyldig og lod sit Blik glide hen over Kirken, for at hilse paa sine Bekjendte, ønskende at den kjedelige Ceremoni snart var tilende.

Dette skete endelig. Præstens sidste Farvel lød til de Unge.

Da Alice reiste sig, flokkedes hendes Venner og Bekjendte om hende, for at lykønske hende.

Nanna følte sig forladt og ene; ingen af de mange Mennesker havde et venligt Ord til hende, og hun og Søsteren snege sig bort gjennem den tætte Brimmel.

Da de to Sødfkende kom til deres Hjem, gif den unge Pige hen til Moderen og kysfede hende.

I det samme faldt Nannas Blik paa en stor Tegnebog, der laa paa Gulvet.

Hun tog den op, den var fyldt med Pengefedler.

— Se her, udbrød Nanna; hvem har tabt alle de Benge her?

— Det veed jeg ikke, sagde Moderen; her har ikke været Noget siden Du gif.

— Hvor er den da kommen fra?

— Jeg veed det ikke, men formodentlig har det stakkels Menneſte, der imorges flygtede her igjennem, tabt den.

— Hvad ſkal vi da gjøre med diſſe Benge, Moder? Dem tør vi jo ikke beholde.

— Nei, men Frida vil nok bringe dem til Politiet.

Frida bragte kort efter den fundne Tegnebog op paa Kamret.

Her traf hun ſin gamle Bekjendt, Niels Jensen, der engang havde arreſteret hende.

— Jh, Goddag, Jomfru Smith, det kan jeg lide Dem for, at De ſeer op til gamle Benner! udbrød han muntert. Naa, hvad har De ſaa paa Samvittigheden?

— Denne Tegnebog, ſom er tabt i mit Hjem.

— Hilleman, tabt i Deres Hjem? De vil nok komme herop og fortælle Historier?

Frida fortalte nu hvorledes Alt var gaaet til.

— Ja, nu forſtaer jeg hele Sagen, ſagde Politimanden; det var en Tyv, ſom man var paa Spor efter. Han undløb og forsvandt midt i St. Pederſtræde. Lad os nu ſe om Bengene ſtemmer.

Efter at have talt disse vedblev han:

— 2000 Rigsdaler; det er jo ganske rigtigt. Den rige Mand, fra hvem disse Penge ere stjaalne, har udlovet 50 Rigsdaler til den, som bragte ham Pengene. De er Finderen, altsaa faaer De ogsaa at have Dusøren. Her er 45 Rigsdaler, Resten beholder jeg, lidt skal man jo have for sin Uleilighed.

Frida tog Pengene og skyndte sig glad til sit Hjem.

— Nu ere vi hjulpe! udbrød hun, da hun traadte ind i det lille Bærelse.

— Det er Vorherres Gave til Dig, Manna, sagde Moderen, da hun havde erfaret Alt.

Den øieblikkelige Nød var afhjulpen og der var en Glæde, en Tilfredshed og en Lykke i det fattige Kvistkammer; der var ingen larmende og støiende Munterhed, der var ingen „Ryk ind“ af Gæster, der blev ikke holdt Taler eller drukket Skaaler, men der var en mild og tilfreds Stemning, der havde grebet Beboerne i den fattige Braa; en urokkelig Tro paa at Gud ikke forlader dem, der stoler paa ham.

Hvor langt forskjellig var dette ikke fra den kjedelige, næsten ubyggelige Stemning, der herskede i den rige Alices Hjem.

Fornemme Gæster fyldte den store Selskabsaal, hvor Toiletterne straaledede i de mest moderne

Stikkelse, men en vis høitidelig Stilhed herskede, Ingen vovede at flaa Gjæften løs.

Leietjenerne løb frem og tilbage med de velbesatte Præsenteerbakker, medens mange af Gjæsterne dog mere længselsfuldt speidede efter, om ikke Fløiddørene til Spisefalen skulde blive aabnede.

Grosserereren selv var i yderst flet Lune, Alice havde Hovedpine og Magnus havde alt gjort temmelig godt Bekjendtskab med Vinflaskerne.

Blandt Gjæsterne var William naturligvis, og han kredsede stedse om den unge Konfirmantinde.

Efter sin Hjemkomst fra England havde han fortalt Dam, at Grenskjold ikke mere var blandt de Levendes Tal, men at en Morderhaand havde jaget ham en Dolk i Brystet. Grosserereren følte sig meget tilfreds derover og William var nu en stadig Gæst i dennes Hus.

For at kunne undgaa det mindre morsomme „Tjeshapperi“, havde Magnus bedt endel af sine Venner ind i sit eget Bærelse, for at røge en Cigar.

Da de vare komne derind, fandt Magnus det dog mere fornuftigt, at knække Halsen paa et Par Flasker Vin, og nu dreiede Samtalen sig navnlig om de unge haabefulde Mænds mere eller mindre galante Elstovseventyr.

— Nu er Turen til Dig, William, udbrod en af de unge Mænd.

— Nei, jeg kan ikke fortælle Noget, jeg har endnu ikke oplevet noget Interessant.

— Spil nu blot ikke den Fremmede, udbrød Magnus; skal jeg fortælle Eventyret om den smukke Laura og paa hvilken underfundig Maade Du bedrog hende?

De Andre trængte ind paa Magnus, for at faae ham til at fortælle denne Episode, hvilket han tilsidst ogsaa gjorde.

Kun en af de Tilstedeværende, en ganske ung Student, tog ikke Del i Konversationen; han sad taus og stille og blandede sig ikke i de Andres Munterhed.

Magnus fortalte:

— Vor unge Ben havde ved et Tilfælde stiftet Bekjendtskab med den skønne Laura, en deilig ung Pige. Hendes Fader var Skomager og Gulemand, ret en Typus paa en gammel Schuster, der passede paa sin Datter med den største Omhu, vaagede med den største Paapasjelighed paa hende og rugede over hende som en Drage. Hun var forlovet med en ung, skikkelig, men enfoldig Haandværksjvend, en Fætter til hende. Men Synet af Williams sorte Dine og sværtede Dverskjæg kunde hun ikke modstaa og den sølle Elsker fik Løbepas. I skulle have seet William nede i Kjælderen om Astenen; midt imellem den deilige Lillie og den gamle Tornebust sad vor unge Ben og talte Politisk med den gamle Skoflitter,

uden at denne nogensinde gjorde Tegn til at lade dem ude af Sigte.

— En Dag kom da William til mig og spurgte om jeg ikke kunde skaffe ham Svigerpapa fra Hjemmet. Da han satte to Flasker Champagne, hvis det lykkedes mig, søgte jeg at opfylde dette Ønske. Jeg gik derfor ned til Skomageren og sagde, at jeg gjerne vilde have et Par Støvler, men at jeg ikke havde Tid at vente til han havde taget Maal af mig. Hvis han derimod om Aftenen kunde komme til mig i mit Hjem, da vilde han gjøre mig en stor Tjeneste, thi Ingen i hele Kjøbenhavn kunde som ham sy et Par Støvler, der sad saa smukt.

— Dette kildrede det gamle Skrog og han anede ikke, at jeg kun arbejdede paa at skaffe min Ven en behagelig Aften i Enrum med sin Elskede. Jeg opgav ham som min Bopæl et herværende Beværtningssted, hvor jeg og et Par gode Venner, der bleve indviede i denne lille Spøg, havde leiet et Værelse for denne Aften. Da Tiden kom, sad vi leiret om en Bolle Punsch. Paa det bestemte Klokkeslet indfandt Skomageren sig.

— Velkommen, Herr Didrichsen, sagde jeg og reiste mig; tør jeg byde Dem en Stol, en Hædersmand som De, bør ikke staa!

— Ah, min gamle Ven Didrichsen, udbrød en af mine Venner; tør jeg tro paa den Lykke, at De vil tømme et Glas af denne ædle Nektar med mig?

— Stomageren lod sig ikke bede derom to Gange og tog det tilbudte Glas. Det blev ikke ved det ene Glas, han glemte aldeles sit Grinde, drak som en Børstenbinder, og fang lystige Biser, saa vi fik en gemytlig Aften. Til sidst var den gamle Stomager saa perialiseret, at han neppe kunde finde hjem. Vi lodsede ham da ned paa Gaden, hvor vi overgav ham til Vægterne, der i Triumf bar ham til Kamret. Smidlertid sad William hos skjøn Laura, trøstede hende over Faderens Udeblivelse og talte Elskovs sagre Ord, med en Varme og Begeistring, saa hun til sidst sank i hans Favn og da han forlod hende havde han røvet hendes Hjertets Uskyld og Tankens Fred og med Glæde offrede han de to Flasker Champagne paa hendes Dyd's Ruin. Saaledes ender dette Elskovs eventyr.

— Bravo! Bravo! lød det rundt omkring.

— Og saa vil William fortælle, at han ikke er en Don Juan!

Den unge Mand, som hidtil ikke havde deltaget i Konversationen, reiste sig og sagde med en vis Bitterhed i Stemmen:

— Enden paa Historien kan jeg maaste supplere, hvis De tillader det. Da den gamle Stomager indsaae, hvorledes baade han og Datteren var bedraget, blev han for første Gang ond og haard, lukkede Hjertet for alle blidere Følelser og jog sin Datter bort fra sit Hjem; men han selv synes ikke

længer at have Mod til at tømme Livets bedste Staal og en Hampestrikke besørge ham ind i en anden og bedre Verden. Naar De, mine Herrer, en Aften seent passerer Kjøbenhavns Gader og møder en ung smuk Pige, paa hvis Kinder Sminken skjuler Skamrødmene og som med Fræthed paa Læben tiltaler Dem, da er det den engang saa uskyldige og blide Laura. Skulde De en anden Gang følge den smukke Na, der slynger sig udenfor Kjøbenhavn og komme forbi det store Asyl, der hvælver sig for dem, der er sunkne tilbunds mellem Livets Klipper og Skær, da vil De maaske lægge Mærke til et ungt forfaldent Subjekt, og forse Dem over, at han trods sin Ungdom alt er kommen i de Skibbrudnes Række; det er Lauras Fætter, den forsmædede Elsker, der tog sig det saa nær, da hun brød det Løfte, hun alt havde givet ham, at han opgav at kæmpe imod Strømmen, men lod sig rive bort af den. Saaledes blev den lille Spøg tre Menneskers Ulykke og vil maaske blive en mindre heldig Gjerning at staa til Regnskab for, naar den store Dommer histoppe . . .“

— Stop, Holm, og gjem din Moral til et Sted, hvor man skjønner bedre paa den. Troer Du, fordi Du studerer Theologi, at vi skøtte om at høre Brudstykker deraf? sagde Magnus. Vi ere hverken bedre eller værre end de fleste Mennesker af vor Alder og vor Stand.

Denne Fortælling gjorde dog et stærkt Indtryk paa William; men det varede kun et Dieblif, da syntes han ligesom at bortryste de mørke-Tanker.

Disputen vilde maaske have udartet, hvis Grosfereren ikke var traadt ind i det samme.

— Ah, her træffer man vore unge Kavalerer! sagde han med et eget Smil. Jeg har forgæves søgt om dem nede i Salonen.

— Vi vare saa fordybede i et filosofisk Spørgsmaal, at vi aldeles forglemte, at man muligvis savnede os, bemærkede en af dem.

— Ja, ja da! Tør jeg saa bede Dem om at byde Damerne tilbords.

Fløjdørene bleve nu aabnede, Bordene bugnede under de kostbare Servicer, og alt det Guld- og Sølvstøi, der kunde finde Anvendelse, blinkede i Skæret af det mægtige Lyshav, der var tilveiebragt.

I høitidelig Optog marscherede man tilbords. Grosfereren forrest, med en fattig Kammerherres Frue under Armen; hun var af Adelsstanden og dette satte Herr Dam Pris paa. Derpaa kom Alice med William.

Den stive, ceremonielle Tone svandt lidt efter lidt ved Bordets Glæder, og enkelte vittige Indfald begyndte at komme frem, alt som Vinens Geist løsenede Tungebaandet.

Just som Grosfereren fastede et bredt Blik efter Leietjeneren, som han syntes blev utilbørligt længe borte med den sidste Servering, kom en af disse styrte ind under Udraabet:

— Brand! Brand!

— Ild! Ild! løb det fra de forsamlede Gæster, nogle foer forskædede op, thi en svæden Lugt underrettede dem om, at den ikke var saare langt borte.

— Hvor er Ilden? udbrød Grosfereren.

— I Deres Søns Værelse! var Svaret.

En af de unge Herrer havde ved sin Bortgang derfra kastet en Cigar og det var denne, der forarsagede den opstaaede Forvirring.

Samtidig hørtes Bægterens skingrende Piben, der under Raabet: Brand! Brand! underrettede Hovedstadens Beboere, der alle hvilede i Søvnens Favn, om Ildløsen.

Gæsterne skyndte sig at komme bort fra det brændende Sted og under idelig Støi og Skrig lykkedes det dem.

Sprøiterne ankom. Igjennem Spisefalen, hvor nys Tjenerne havde baaret de læckre Retter, trampede Brandfolkene med deres Vandspande, og hvor nys de mange Gæster havde siddet, stod Alice bleg og skælvende, medens William søgte at trøste hende.

Grosfereren var strax ilet over i sit Kontor, for at sørge for, at Pengesassen blev bragt i Sikkerhed.

Magnus var fulgt med nogle af sine Benner, brændte Reden fik man vel en anden; det var en Sag han ikke tog sig saa nær, især iasten.

Det lykkedes snart at faae Bugt med Ilden, men Vandet flød ned igjennem de kostbare Sale og ødelagde mere end Flammerne.

Grosfereren kastede et Blik paa de ødelagde Gjenstande og da han ikke kjendte Ildens Opkomst, mumlede han, idet hans Tanker vendte tilbage til Morgenens Begivenheder:

— Mon det skulde være hans Hævn!

Saaledes endte Høitidsdagen hos Grosferer Dam.

Frida kyslede endnu i det lille Bærelse, da Moderen og Nanna hvilede i Sønnens Arme.

Hun tog det lille Portræt frem, som havde siddet i Medaillonen, hvilket hun endnu besad, skjøndt hun havde maattet skille sig ved denne, der var af Guld. Ringen derimod, det sidste kostbare Minde om Christian, havde hun hidtil, som vi hørte i Begyndelsen af dette Afsnit, kunnet bevare.

Hun kysede Billedet og sagde:

— Hvorfor kan jeg ikke glemme den Mand, som jeg faae idag? Han lignede Christian saa

frappant, han mindede om ethvert af dine Træk. Men Du er død, død! vedblev hun hvissende. O, hvor tungt, at min Glæde saa brat skulde tilintetgøres. Havde jeg dog din Grav at frede om, kunde jeg blot knæle paa den Plet, hvor Du havde fundet Fred for Livets Storm, men den kjender kun Gud . . . Dog, hvis Du ikke var død, hvis Du nu som hin unge Mand, kom brødefuld og ulykkelig, jaget og forfulgt, o, da skulde jeg ligesuldt elske Dig . . . Jeg har aldrig og jeg vil aldrig elske nogen Anden end Dig, aldrig skal jeg være Dig utro, min elskede Christian!

Saaledes elskede Frida, men saaledes kan kun en Kvinde elske.

En Mand kan maasse elske med mere Lidenskab, men ikke elske med den Omhed, den Hengivenhed, den Barme og Trofasthed, der boer i en Kvindes Kjærlighed.

Vi forlod Sømanden, da det var lykkedes ham at undslippe sine Forsølgere.

Han bemærkede nu, at han havde tabt sin Tegnebog.

— Saa for Pokker, nu har jeg tabt Finantferne! udbrød han betuttet. Hvad vilde jeg ogsaa

med hans Penge? Kunde jeg ikke begribe, at der var Uheld ved dem?

Han flentrede ud mod Toldboden, hvor der netop laa en Baad fra Skibet, som han hørte til.

Christian vendte sig endnu engang om, kastede et Blik ind over Byen og mumlede:

— Farvel, Kjøbenhavn, Farvel, den By, hvor jeg har drømt om Livets Lykke, hvor hun hvilede i min Favn og svor mig Troskab til Døden. Farvel, Frida, Du er ikke den eneste Kvinde, der har brudt en Ed, Du er ikke den Første, for hvem Guldet har seiret over Dyden. Fra nu af skal Søen være mit Hjem og Orkanens Brusen og Stormens Hvinen skal være min Svanesang, thi min Brudesang fik jeg aldrig at høre.

Dagen efter var han atter paa Veien til Amerika.

Attende Kapitel.

To Mar efter.

Det er Nat.

Hele det larmende og støiende Kjøbenhavn ligger indhyllet i Nattens Stilhed og Søvnens Hvile; Drømmens Engel gjør den Fattige rig og den Rige fattig. Paa Gaden, hvor om Dagen hersker stadigt Liv og Færvel, er nu Ro og Fred og kun en enkelt Natteravn lister til sit Hjem.

Stjernerne blinke paa den klare Himmelhvælving og Maanen kaster sine Straaler paa de snebedækkede Tage og lade dem glimte som besaaede med Diamanter.

Men Ingen nyder den skjønnede Vinternats idylliske Ro, thi man hviler, som sagt, i Søvn-
gudens Favn.

Hist og her skimtes et Lys, som oftest paa et Kvistkammer, der røber, at Dagen ikke er tilstrækkelig til Arbeide for Beboerne af dette Sted, eller at en Syg gisper efter Veiret paa sit Smertensleie.

Begge disse Tilfælde forenede sig paa den lille Kvist i St. Pederstræde.

Skjøndt Kirkeuhret har forkyndt Midnattens Stund, sad Frida og Nanna endnu ivrigt beskæftigede med at sy.

De to Aar havde ikke tilveiebragt nogen synderlig Forandring i den lille Familie; de to unge Piger arbeidede flittigt, Moderen der stadig var syg, tilbragte sin meste Tid i Sengen, men hun selv var maasse kun den Eneste, der anede, at Skilsmisfens Time var nær, at Timeglasfset snart var udløbet og at Dødsenglene alt havde leiret sig ved hendes Side.

Fridas Kinder vare blege og den røde Kant om Diet vidnede om Nattevaagen og Overanstrengelse.

Mamma var nu 16 Aar. Hun var skøn og blomstrende, hendes Kinder glødede som to røde udsprungne Roser. Naar hun hævede det skønne Ansigt og lod de store klare Dine dvæle ud i Rummet, da var det som om man saae hende ind i hendes barnligfromme, kjærlige Hjerte. De vidnede om, at den unge Pige endnu ikke kjendte Livet, men at hun med Længsel speidede ud efter det oprørte Hav, paa hvilket hun maasse vilde blive revet med og forlise.

Af og til lod hun Haanden synke; hun sad da hængsunken i dybe Tanker, indtil hun foer op og atter lod Maalen med Hurtighed gaa gjennem den hvide Balkjole.

Hun var den, der opmuntrede og oplivede i den lille Familie, hun sang og spøgede med barnlig

Sorgløshed fra den tidligste Morgen til den sildige Aften.

Det tarvelige Hjem var hele hendes Verden, hun kjendte jo saa lidet eller intet til Livet.

Derfor forundrede det Søsteren, at hun i aften var saa tankefuld.

— Min Gud, Nanna dog, udbrød hun; hvorledes er det Du sidder og drømmer?

— Na, jeg mærker nok at jeg ikke kan bevare min Hemmelighed, sagde Nanna undseelig.

— Hvilken Hemmelighed?

— Na, det er kun Børnestreger.

— Du skjuler vel Intet for mig? sagde Søsteren alvorlig. Søg heller aabenhjertig Raad hos mig.

— Det er saamæn ikke noget af Bigtighed; men nu skal jeg fortælle Dig det: Som Barn lærte jeg et Vers, som man skulde fremsige Hellig tre Kongers Aften, naar man gif iseng, da vilde man se den hvis Brud man i Løbet af Naret skulde blive. Dette Vers lød saaledes:

I Konger tre,
Lad inat mig se
Den hvis Dug jeg skal brede,
Den hvis Hus jeg skal frede,
Den hvis Navn jeg skal bære,
Den hvis Brud jeg skal være!

— Igaar Aftes sagde jeg dette og inat saae jeg i Drømme en ung og smuk Mand. Han var Digter, han baade talte og skrev saa smukt og fjærligt og han var saa god og ædel. Jeg saae vort Hjem, det var ikke rigt, men hyggeligt, og Tilfredshed boede derinde. Han selv, drømte jeg, sad bøiet over Bordet og skrev, men da han hævede Ansigtet, syntes jeg at se et mørkt Udtryk i dette. Jeg lagde derfor min Arm om hans Hals og spurgte:

— Hvad feiler Du, min Elskede?

Og han svarede, idet han gav mig et Kys:

— Kun det, at jeg ikke ret forstaaer at skatte min Lykke.

— Var det ikke en smuk Drøm?

— Hush, lille Søster, at det kun var en Drøm, sagde Frida alvorligt.

— Ja, men den kan jo godt blive til Virkelighed og det synes at dette skal ske. Traften, da jeg var henne hos Kræmmeren, mødte jeg en ung Mand, der ganske lignede ham jeg havde drømt om; han saae saa vist paa mig. Da jeg kom til Gadedøren og jeg tilfældigvis vendte mig om, var han fulgt efter mig.

— Og nu troer Du at han kommer og tilbyder Dig sin Haand og sit Hjerte?

— Ja.

— Du er en lille Nar.

— Og hvorfor skulde han ikke blive forelsket i mig, dødelig forelsket i den lille Sypige! Han frier da til mig, jeg svarer Ja og saa lever vi saa lykkeligt, o saa lykkeligt.

— Vilde Du da forlade Moder og mig?

— Nei, I skulle bo hos mig.

— Du taler som Du har Forstand til.

— O, hvorfor maa jeg ikke i det mindste drømme saaledes, selv om det aldrig bliver til Virkelighed?

— Troer Du, at det altid gaaer til i Livet, som det gaaer til i Romanerne? — En Ting maa Du love mig, Søster, sagde hun pludselig alvorligt; vogt Dig for Kjærlighed, det er en farlig Fjende for os fattige Sypiger.

— Men Du har selv engang talt saa smukt og skjønt om Kjærligheden.

— Jeg talte om Kjærligheden paa en anden Maade. Jeg skal sige Dig, der gives saa mange, mange rige Herrer, der anseer Sypigerne for deres Legetøi. — Her inde ved Siden af boede for Exempel for nogle Aar siden en ung Pige, der hed Josefine, en lille venne- og frændeløs Staffel, der ogsaa tjente Livets Ophold ved at sy fra Morgengry til Midnatstund. Da kom hun en Aften ind til mig, glædestraalende og jublende, og fortalte, at en ung Baron havde forelsket sig i hende og tilbød hende at blive Baronesse. Hun fløi med ham fra den ene

Fornøielse til den anden, fra Baller til Masketader, fra Masketader til Baller, men Glædens Kalk var snart udtømt. Baronnen blev arresteret for Berøvelselse og dømt til Forbedringshusstraf. . . . Josefina blev anklaget for at have været hans Medskyldige og kom i Fængsel. . . . Da hun kom ud fik hun en ny Kjæreste, en gammel, rig Jøde, og nu gik det rask ned ad Bakke, thi Hjertets Uskyld og Renhed var borte. Da græd hun og ønskede, at hun aldrig havde lyttet til Kjærlighedens bedaarende Røst, men det var forsilde. Sorgen greb hende saa dybt, at Mandens Lys blev slukt, hun kom paa en Daareanstalt og er der endnu den Dag idag.

— Fordi En var saa slet at bedrage hende, derfor er da ikke alle unge Mennesker onde.

— Lad os ikke tale derom; men endnu engang, Mamma, vogt Dig for Kjærligheden!

— Du selv har jo elsket og elsker saa inderlig, som Noget kan elske.

— Ja, men jeg havde jo kjendt Christian fra Barn af og vore Hjerter vare smeltede sammen, alt gjennem vore Barndomslege.

Med Mindet om den smukke Drøm, som aldrig var bleven til Virkelighed, bøiede Frida sig ned for at skjule sin stærke Bevægelse.

I det samme lød en sagte Støi inde fra Sovestuen, hvortil Døren stod aaben.

Det var Moderen, der kaldte paa dem.

Da de kom derind, bleve de begge meget for-
 skrækkede over Moderens Udsæende; Døden havde
 alt trykket sit Stempel paa hendes Ansigt.

— Jeg er saa syg, hviskede hun; nu mærker
 jeg, at Timen er kommen, da vi skal skilles.

— Skal jeg hente Doktoren? sagde Frida.

— Nei, nei, det er forgæves, jeg har snart
 udstriidt.

Børnene kastede sig hulkende ned ved hendes Side.

— O, Moder, Moder, Du maa ikke dø! sagde
 de begge med taarefuldt Stemme.

— Jeg er træt og trænger til Hvile. Græd
 ikke for mig og Vorherre være med Eder! udbrød
 hun neppe hørligt. Men dersom Du kunde skaffe
 en Præst, da vilde jeg gjerne have den hellige
 Sakramente.

Begge Børnene vilde gaa, men Nanna bad
 Søsteren bønligt om at blive hos Moderen, medens
 hun gif hen til den gamle venlige Præst, der havde
 konfirmeret hende.

I den stille Vinternat gif den unge Pige langs
 de øde, mennesketomme Gader, hvor Sneen knirkede
 under hendes Fødder.

Hun kom til det Sted paa Nørregade, hvor
 den gamle Præst boede.

Hurtig trak hun i Klokkestrengen, for at vække
 Husets Beboere.

Forstræffet foer hun sammen ved den stærke Lyd, som Kloffen frembragte i Nattens Stilhed.

Alt forblev dog tyst og roligt, og endnu engang maatte hun ringe paa.

Lidt efter aabnedes et lille Bindue i Portnerboligen og et rødt Ansigt kom tilsyne, omgivet af en hvid Natkappe, medens en skingrende Stemme spurgte:

— Hvem der?

— O, luf mig ind, jeg skulde tale med Præsten.

— Hvem er hun, min lille Jomfru? udbrød Portnerkonen. Og hvad vil hun tale med Præsten om paa denne Tid af Natten?

— Min Moder ligger for Døden og hun har bedt mig om at hente Præsten. O, luf mig ind.

— Hendes Moder lever vel nok til imorgen, det vil være Synd at forstyrre den gamle Mand i sin Nattero. . . Min salig Mand troede ogsaa engang at han ikke skulde overleve Natten, men han levede Skam fire Aar endnu, jeg jagde derfor saa tidt til ham . . .

— O, skynd Dem, skynd Dem, Diebliffene ere kostbare! udbrød den unge Pige ængsteligt.

— Skynde mig! gjentog Portnerkonen lidt stødt ved at blive afbrudt i sine natlige Betragtninger over sin salig Mand. Skal jeg staa paa Binde for hende? . . . Kjender jeg hende? . . . Hun er maaste en Tyvetøs, der kun vil ind for at stjæle! . . .

Nei, jeg skal nok tage mig iagt; imorgen tidlig kan hun komme ind, men ikke inat . . . Farvel!

Med disse Ord smækkede hun Vinduet i og den unge Pige stod rystende af Kulde paa den kolde, øde Gade.

Da aabnedes et Vindue over hendes Hoved og en mild og venlig Stemme spurgte:

— Hvem ønsker De at tale med, mit Barn?

Mamma, der hørte at det var Præstens Stemme, fortalte med saa Ord sit Grinde.

— Om et Dieblif skal jeg være hos Dig, sagde han.

Med en for den gamle Mand usædvanlig Hurtighed stod han nogle Minutter efter ved hendes Side i fuld Ornat og med Sakramentet i Haanden.

Den gamle Mand og den unge Pige gik nu til den fattige Families Hjem.

Da Mamma var gaaet laa Madam Smith i nogen Tid stille hen og hendes Mandedrag blev svagere og besværligere.

Frida laa bedende ved hendes Side, som om hun ved sine Bønner vilde holde Sjælen i de svage Baand, der endnu bandt den.

Da aabnede Moderen atter Dinene og hvifkede sagte til Frida:

— Jeg havde i dette Dieblif en underlig Drøm . . . Jeg syntes at jeg var kommen til det lyse Rige, hvor jeg mødte din Fader . . . Han

blev saa glad ved Synet af mig, men han var saa bedrøvet for Dig og din Søster. Han sagde: Naar blot ikke den mørke Spaadom gaaer i Dpfyldelse — naar kun hun ikke havde skilt sig ved Ringen . . . Bjergmandens Ring . . .

Hendes Stemme sank ned til en uforstaaelig Mumlen og udmattet lagde hun sig atter tilbage.

Da traadte den gamle Præst og Nanna ind i Bærelset.

Paa sine Embedsvegne gav den gamle Mand Madam Smith det hellige Sakramente.

Derefter talte han mildt og kjærligt om, at om end Skilsmisjens Stund var haard, saa vilde der dog komme en Blædens og Gjensynets Dag, hvorefter de ikke mere skulde skilles.

Det lille Bærelse frembød et eiendommeligt, men dog sørgeligt Syn.

Paa den ene Side af Sengen laa de unge Piger hulkende, medens Moderen med Dødens forklarede No paa Læberne lyttede efter Præstens Ord.

Midt i Stuen stod den ærværdige Præst og talte Haabets og Trøstens Ord til den Sorgfulde og Befymrede, talte ikke i brammende og blomstrende Talemaader, men han brugte Ord, som kom fra Hjertet og gik til Hjertet.

Lampen kastede sit svage Skær over denne rørende Scene.

Endnu engang reiste Moderen sig, aabnede de milde Dine, tog Døttrenes Hænder og lagde dem i hinanden.

— Nanna, hvistede hun med sagte og afbrudt Stemme; betragt Du nu Frida som din Moder, lad hende trøste og raade Dig; hold smukt sammen og bevar stedse Mindet om mig . . .

Da lagde hun det trætte Hoved paa Buden og Dødsenglen lukkede hendes Dienlaag.

Forgæves faldte Frida og Nanna paa hende, for første Gang havde hun luffet Dret for deres Bønner, for første Gang havde hun ikke Hjerte for deres Taarer.

Madam Smith var død.

Aittende Kapitel.

Søngjængerken.

Bort fra denne Sorgens og Glendighedens Bolig, hvor Dødens Rædsel har holdt sit Indtog, bort fra de to stakkels Piger, hvem Taarerne strømme ned ad Kinderne, ja bort herfra og ind i den pragtfulde, elegante Leilighed hos Grosserer

Dam, hvor Silkefjolerne rasle og Diamanterne og Guldarmbaandene blinke i Lysekronens Prismes, hvor Champagnen skummer og Glæden tindrer i Diet.

— Leve de Nyforlovede, leve Alice Dam og William Falz! Lyder det til Glasfenes Klang.

Taler følge paa Taler. Og dersom Alt hvad der ønskes vilde gaa i Opfyldelse, saa maatte de Forlovede leve en lille Evighed og lidt til i Glæde og Solskin, uden at kjende det mindste Gran af Modgang.

Lidt efter lidt var Williams Kjærlighed vaagnet til Alice, han elskede hende med den Lidenskab, som var ham egen, og hans hævnagnistrende Følelser vaagnede ved Synet af enhver ung Herre, der nærmede sig hende.

Da William besad gode Talegaver og et smukt og vindende Ydre, havde det ikke været en saare svær Opgave for ham at vinde Alices Kjærlighed.

Det var heller ikke saa vanskeligt for William at erholde Grosfererens Samtykke, da han fremtraadte som Beiler til hans Datters Haand, dels troede Herr Dam, at Williams Fader var en meget formuende Mand, og dels vilde han ikke give den unge Frier Afslag, da han frygtede for, at han skulde aabenbare Noget om den Grenskjoldske Sag.

Derfor var der iasten Ffest, det var ikke en

Bjergmandens Ring.

stille, høitidelig Fest, som den der paa en saa uhyggelig Maade blev afbrudt, men en Glædesfest.

Man klinker og drifter, støier og jubler.

Bordet er hævet og i Dandsens Hvirvel jager man afsted.

De Nyforlovede havde trukket sig tilbage i en lille affides Salon.

William var iaften ualmindelig munter, han straaede, berust af Kjærlighed og Champagnen.

Idet han lagde sin Arm om Alice, udbrød han begejstret:

— O, min Elskede! Det er det skjønneste Øieblik i mit Liv, da jeg tør kalde Dig min Trolovede for hele Verden, mit Liv vil blive dobbelt saa skjønt, nu da jeg har vundet dit Hjerte.

— Ja, William, ogsaa jeg er uendelig lykkelig! stammede hun.

— Nu føler jeg først ret hvad Kjærlighed vil sige, Du er min Glæde, min Lykke, min Jubel. Og hvem har lært mig den rette Opfattelse af denne den ædleste af alle Følelser at kjende? Det har Du. Og hvor let er jeg ikke naaet til mit Maal, Alt har spiet sig, ingen Skygger har mørknet min Vej. Men selv om jeg havde maattet vandre gennem Sahara's Sandørkener eller gennem Amerikas Urskove, for at vinde Dig, ingen Vej vilde have været for lang og for tornefuld, naar

kun Lønnen for min Reise var Dig og dit Kjærlighedsrige Hjerte.

— O, William, hvor Du smigrer mig! Vil Du altid elske mig. saa høit; vil din Kjærlighed ikke være som Morgenrøden, der er saa skjøn, men saa snart forsvinder?

— Tvivler Du om min Trofasthed, min Alice? Kjærligheden kan komme vild og brusende, som Havet, naar det bryder igjennem dets Diger, men den kjølnes snart; den kan ogsaa komme sagte og langsom, som Bækken, der risler mellem Smaasteen og Grus, og da vil den vedvare og slukkes ikke, før Livets Traad er udspunden. Saaledes er min Kjærlighed til Dig.

— Tak, min Ven, saa er jeg tilfreds, sagde hun og kyssede ham.

— Hvor uendelig lang, vedblev han, falder ikke den Tid mig, da jeg ikke er i din Nærhed, hvor lang er ikke Nattens stille Timer, indtil Sønnens Gud tager mig i sin Favn og lader mig skue dit Billed i Drømmenes Rige.

— Ti dog stille, Smigrer!

En lille Dør førte fra det lille Værelse ud til Trappen.

Just som de Elskende sad i deres søde Drømmerier, aabnedes Døren, og en smuk, ung Kvinde med et forvildet Udtryk styrtede ind.

— O, tro ham ikke! udbrød hun henvendt til

Alice. Tro ikke hans falske, bedaarende Ord, hans giftige Løgne . . . D, jo, han taler maaske dog sandt . . . De er jo ikke fattig, som den stakkels Laura . . . De er jo rig og det er Deres Penge han tilbeder.

William var bleven bleg; han rystede af Garme, medens Alice ængstelig flyngede sig til ham.

— Han har naturligvis alt vundet Deres Kjærlighed, ved sine sletste Ord, vedblev den unge Kvinde. Saa er det forfælde, at jeg, der engang er bleven bedraget og forstødt af ham, advarer Dem.

William gjenvandt dog snart sin Fatning og hidkaldte nogle Tjenere.

— Her er kommet et forrykt Fruentimmer ind, som jeg ikke kjender. Sag hende bort, befalede han.

— Tilbage, Dagdrivere, rør mig ikke! raabte den exalterede Kvinde. Usling! Skurk! Se mig stivt i Dinene! . . . Husker Du hin skæbnesvangre Aften, da Du gjorde mig ulykkelig, at Du da brugte omtrent de samme Ord, som Du nys sagde til den Kvinde, Du vil elske for hele Livet?

— Hvad tøver J efter? sagde William barsk til Tjenerne. J seer da nok, at hun er forrykt.

Tjenerne kastede sig over hende og bar hende efter nogen Modstand udenfor.

— Alice, sagde William; behøver jeg at tilsværge Dig, at Alt hvad hun fortalte var Hjerne-spind af en forskruet og overspændt Natur, hvortil

maaske kommer en paafaldende Lighed mellem Navn og Udseende?

— Det behøver Du ikke, thi jeg skal aldeles ikke tænke paa denne ubehagelige Scene.

— Tak Alice, Du er dog en Engel.

Men igjennem Døren, der førte ud til Gangen, tittede et andet Ansigt, et listigt, fjækt Ansyn, der skulde faae megen Indflydelse paa de Elskendes Liv.

Festen var endt. Lyfene vare slukkede og Gjæsterne vare tagne hjem.

Haandtryk vare verlede og „Tak for iaften!“ gjentaget i det Uendelige, da William og Magnus tilsidst stod ene i Gjæstefalen. Alice og hendes Fader havde trukket sig tilbage til deres Bærelser.

— Ledfager Du mig maaske et Stykke paa Veien? spurgte William sin Ven.

— Na ja, en lille Smule; jeg trænger til lidt frisk Luft.

De to Mænd tændte deres Cigarer og forlod Salen, der nys havde gjenlydt af Klaverets Toner og de Dandsendes Taft, men nu er stille og tom.

Da de kom ned paa Gaden, udbrød Magnus:

— Naa, min Ven, hvad synes Du nu om min Søster, efter at være bleven forlovet med hende?

— Na, hun er en lille kofet Satan, som jeg mere end engang vil faae en haard Dyst at bestaa med.

— Hvad Boffer forlover Du Dig da for?

— For det Første, fordi hun er en ret net lille Pige, for det Andet, fordi jeg trænger til at faae lidt Baand paa mig, da jeg maaske vilde skeie lidt for galt ud.

— Nu vil Du altsaa forlade dine Ungdomsdaarstaber, forfage alle Sangerinder og Grisetter og blive adstadig og fornuftig?

— Ha, ha, nei, udbrød William, hvem Vinen steg til Hovedet, da den kolde Luft slog ham imøde; jeg vil dog ikke blive en Træmand, fordi jeg har begaaet den Daarstab at forlove mig.

— Du siger Daarstab?

— Ja, er det i Grunden ikke Daarstab, at sværge en Kvinde evig og ubrødelig Trostid og fortælle hende, at hun er den Første, hvis Billed har faaet mit Hjerte til at slaa Tappenstreg, især naar man tidt og ofte har fortalt Andre det samme.

— Du vil altsaa bedrage min Søster? udbrød Magnus harmfuld. Jeg synes det er en temmelig stor Frækhed, ligesom at tilstaa mig, at Du er en Usling.

— Nei, nei, stil Dig blot tilfreds, kjære Ven; hun har jo netop det, som de Andre savnede og som jeg anseer for Livets ædleste Gave, nemlig

Benge. Om Alices Bænde straalere der en Glorie, der i mine Dine gjør hende til den deiligste Kvinde jeg kjender, og det er de Tusinder, som hun skal arve efter din Fader.

— Var Du ikke min Ven, saa . . .

— Hvad saa? spurgte William.

— Saa skulde Du ikke hørte, hvad Du har saaet!

— Det er smukt af Dig, at tale saaledes; men var Du ikke min Ven, vilde Du ikke have erfaret, hvad Du veed.

De vare passerede flere Gader og kom nu igjennem St. Pederstræde.

Skjøndt Magnus og William vare særdeles gode Venner, kjendte den Første dog Intet til den Sidstes Forhold til Frida. William havde ikke havt nogen Fortrolig i denne Henseende, sin Kjærlighed og sit Had til den fattige Pige havde han hidtil sluttet inde i sit Hjertes Allerinderste. Men iasten røbede han, maaske mod sin Willie, sin Hemmelighed.

— Se histoppe, sagde han deklamerende og pegede op mod det lille Kvistkammer, hvor de to Søstre trætte af Nattevaagen og Anstrengelse var falden i en urolig Søvn og et Dieblif havde glemt deres dybe Sorg, thi det var bleven seent paa Natten.

— Se histoppe, gjentog han, hvor Maanen kaster sin Sølverglands paa Tagstjæret, der boer

ogsaa en Kvinde, jeg har elsket med Lidenskab. Havde hun villet gjengjælde mine ømme Følelser, da vi var hjemme paa den lille Ø, hvor vi begge første Gang har skuet Solens Lys, da havde Du vist aldrig blevet min Svoger. Da havde jeg levet et stille roligt Familieliv, ukjendt med Verdens Larm og Fornøielser. Men hun elskede en Anden, og jeg drog ud, for at glemme hende. Vi mødtes her igjen, og jeg forsøgte nu ved List og Magt at naae mit Maal, at trykke hende til mit Hjerte. Men forgæves; hun havde selv frivillig foretrukket Fattigdom for Rigdom, Mangel for Overflod, Sømanden for Pengemanden. Jeg var dog ikke den Eneste, der beilede til den skønne Piges Kjærlighed.

— Hvad hedder hun? afbrød Magnus ham.

— Frida!

— Et smukt Navn.

— Ja, baade et smukt Navn og en smuk Kvinde var det. Veed Du hvem jeg senere opdagede var min Medbeiler?

— Nei!

— Det var en af din nærmeste Familie.

— Du veed, jeg holder ikke af at bryde mit Hoved med at gjætte Gaader, sagde Magnus ærgerligt.

— Det var din Fader.

— Min Fader? gjentog Magnus forbauset.

— Ja, hvorfor skulde ikke ogsaa han kunne føle Kjærlighedens Sødme? Men vore Anstrengelser vare forgæves. Frida var døv for vore Elskovsflager, Guld og Glimmer kunde ikke friste hende, det var en Fæstning, som vi ikke formaede at erobre. Da kom Budskab om, at hendes Forlovede var død; men hun blev ham lige tro, hun svigtede ikke sit Løfte til ham. Da greb Hadets Raseri mig, og da jeg samtidig fik at vide, at hendes Forlovede, som jeg godt kjendte, ikke var død, skrev jeg til ham, fortalte at Frida havde været ham utro og flere andre skjønne Smaating, som naturligvis vare Fordreininger og Omskrivninger af Sandheden. Det var ikke ædelt og smukt gjort, men det var Had og Bitterhed, der dikterede hint Brev og det maa undskyldes mig. Nu kan han forresten komme hjem og hente sin Brud, nu skal hverken jeg eller din Fader staa ham i Veien. Tidens Flugt har berøvet Rosen sin Pragt, thi Fattigdom og Sygdom gjør tidlig gammel, hun falmende og er nu kun en Skygge af den engang saa deilige Frida. Men hun har en yngre Søster, som skal være et deiligt lille Bæsen. Hende vil jeg overdrage Dig at forsøge din Lykke med.

— Jeg?

— Ja, er det ikke pænt af din Svoger, at anvise Dig en saadan Kvinde, thi Du kan ikke let finde Mage til Skjønhed. Dog tvivler jeg ikke om,

at Søsteren har indpodet hende en Del af sin Halsstarrighed, saa Du vil faae Meilighed nok med hende.

— Hvo veed. Jeg modtager dit ædelmodige Tilbud. Hvormeget skal vi vædde om, at hun inden en kort Stunds Forløb skal være min Elskede?

— Du har stor Tillid til din egen Elskværdighed og Mannas mindre faste Principer! sagde William spottende. Da jeg er overbevist om, at Du taber, vil jeg ikke sætte mere end en Flaske Champagne.

— Godt, Tilbudet er modtaget. Inden kort Tid skal jeg have introduceret mig paa Kvisten.

— For Diebliffet skal dog, efter hvad jeg har hørt, deres Moder synge paa sit sidste Vers.

— Saa vente vi til hun er listet af. Det vil maaske lette min Plan.

Saa langt vare de to unge Mænd komne i deres mindre opbyggelige Samtale, da William idetsamme med Forfærdelse udbrød:

— Se der, se der!

Magnus fulgte med Dinene den Retning, i hvilken hans Ven pegede, og faae et eiendommeligt Syn.

Paa Kvisten, hvor de to Sødfkende boede, aabnedes et Vindue.

En ung Pige, halv paaflædt, viste sig i Vinduet.

Hun steg ud paa Tagstjæret.

Det var Manna!

Maanen kastede sine Straaler paa den unge Piges Ansigt, hendes Dine vare luffede og tilkjendegav at hun gif i Søvn e.

Den Ligbleghed, der var udbredt over hendes Ansyn, fremhævede endmere hendes Skjønhed.

De to Benner saae med Forbauselse dette vidunderlige Syn.

Nu gjorde hun et Skridt frem og stod paa Taget, et eneste Skridt til og hun vilde styrte ned derfra.

Begge Bennerne formaadede ikke at sige Noget, deres Dine traadte næsten ud af Hulingerne, for at følge den unge Pige.

Manna knælede ned paa Taget og hævede Hænderne op mod Himlen, som om hun bad.

En Sky gled forbi Maanen og skjulte den skjønne Kvinde for deres Blik.

Maalløse stirrede de gennem Mattens Mørke. Skikkelsen deroppe syntes atter at have reist sig.

Maanen lyste igjen paa Taget.

Hun vedblev at gaa frem — hun vaklede — om et Dieblif vilde hun maaske knuses mod Brostenene.

Hun bøiede sig forover, Foden gled, og de to Benner udstødte et forfærdet Skrig.

Tyvende Kapitel.

De to Naboer.

I en af de tilstødende Smaagader var der samme Aften Lys paa tvende Kvister, hvis Beboere ikke havde kunnet finde Hvile.

De to Naboer, som boede her, vare mærkelige Kontraster.

Den Ene var ung, den Anden var gammel, den Ene var smuk og den Anden var grim, den Ene var rig og den Anden var fattig, den Ene kæmpede frem for at vinde en Skat, den Anden rugede over sin tilkæmpede Skat, den Enes Kjærlighed var en ung Pige, den Andens det blanke Mammon, den Ene var Digter og den Anden var Snier.

Vi træde først ind til Digteren, Albert Jul, hvis Bekjendtskab vi alt have gjort i Skoven hin Nat, da Fangen var brudt ud. Det var ogsaa ham, der var Vidne til Fridas og Christians Afsked hin Sommermorgen.

Alt tyder paa, at det er en Ungkarleleilighed, thi Alt er i største Uorden her; paa Kommoden laa et halvt Brød og en Dstefkorpe vis á vis med en Støvleknægt og en Redekam. En trebenet Stol lænede sig fortrolig til Kommoden, medens et mere brugbart Exemplar tjente Eiermanden til Hvile.

Albert Jul havde et Par milde Dine og det brune Haar krøllede sig om hans Bænde og ned ad hans Nakke.

Han sad ved Bordet og skrev; han var iført Slaabrok; det hvide Slips tydede paa, at han var kommen hjem fra et Gilde og havde sat sig til at skrive.

Hurtig løb Pennen for ham, thi det han skrev var jo hans eget Hjertes Historie.

Det var en Fortælling om en ung Pige, der hed Alice.

Albert havde, som vi alt have hørt, været ansat paa Grosjerer Dams Kontor, havde faaet sin Afsked og havde da været uden Beseftigelse. Men da han besad en god og opvakt Forstand, fandt han snart paa en Udvei, han blev Medarbejder af flere Blade og hans livlige og eiendommelige Skildringer gjorde megen Opsigt, saa at han snart fik Mod til at skrive større Fortællinger, som han anonymt udgav og som gjorde god Lykke.

Qvad han skrev blev ikke læst af den fine Verden, men af den simple Mand; for dem forstod han paa sin egne og hjertelige Maade at skildre Kjærlighedens Glæder, dens Kvaler og Bitterhed, Livets Kamp og Møie og navnlig den Fattiges Farer og Fristelser, men hvorledes de dog seirrigt gik ud af Kampen.

Han var de Fattiges fattige Digter, og det

var netop hans Glæde og Stolthed. Selv om man havde budt ham Guld, for at haane og miskjende den simple Mand, for at skjule de Riges Feil, han havde ikke modtaget Tilbudet.

Han smilede, medens han skrev, thi hans Tanter gif tilbage til hans Barndomshjem.

Hans Pleiefædre havde været Portnerfolk hos Grosfereren. I Haven, der hørte til dennes Sted, legede Albert med hans Søn og Datter; Barndommen kjender ikke Standforskjellen. Alice var en Ridderfrøken, Albert en Ridder, der skulde forsvare hende, Magnus en Røver, der vilde bortføre hende. Albert kæmpede drabeligt for sin smukke Dame, der belønnede hans Tapperhed ved at hæfte en Sløise paa hans Bryst og lovede at blive hans Brud, naar de bleve større.

Marene gled hen og Børnene bleve fjernede fra hinanden. Albert saae sjældenere Alice og talte næsten aldrig med hende. Barnet blev til Ungling, hans Legekammerat og Barndomsveninde blev Gjenstanden for hans første sande Kjærlighed; han fik en Plads paa Grosfererens Kontor, men da denne en skøn Dag opdagede et Blad Papir, bedækket med Navnet Alice i de mest forskjellige Forsiringer og Slygninger samt en erotisk Udgydelse, fik den unge Mand sit Afskedspas.

Hver gif nu sin Bei, Alice blev ført ind i Glædens Malstrøm, Hovmod og Bengestolthed leirede

fig i hendes Hjerte; Albert maatte kæmpe sig frem i Verden, men Billedet af den skønne Alice var voxet fast til hans Hjerte, han glemte alle hendes Feil, hun stod for ham som det Skjønneste, det Edleste, det Bedste han kjendte, som Maalet for alle hans Bestræbelser, Lønningen for alt hans Arbeide.

Han lagde nu Pennen og gjennemlæste det Skrevne, det handlede om en ung Pige og hendes Kjærlighed til sin Ungdomsven, om hvorledes hun lykkelig slap over alle Fristelser og Skjær og forenedes med ham. Der var noget saa simpelt og barnligt i denne Skildring, men dog noget saa varmt, fyldigt og friskt deri; det var hans Haab og hans Tro der var nedlagt her.

Han støttede Hovedet i Haanden og sad længe hensunken i sine Tanker.

Skulde han aldrig selv nyde den Lykke, som han saa ofte fremstillede saa smukt og harmonisk? Skulde han aldrig finde det Maal, hvortil han stræbte, den Drøm, som han altid havde? Skulde det Dieblisk maasse aldrig komme, da Alice sank til hans Bryst og hvistede: „Jeg elsker ogsaa Dig!“

Var det kun et Gjøglebilled, et Foster af hans Indbildningskraft og poetiske Fantasi? Glæden og Lykken havde dog hidtil saa trolig rakt ham Haanden, at han stolede paa, at den igjen vilde staa ham bi, at virkelig den Dag vilde oprinde, da den rige Alice og den fattige Albert hvilede ved hinandens Side

paa Brudeskamlen, og at han førte hende ind i sit lille, men dog hyggelige Hjem.

— O Alice, udbrød han; sendte Du mig kun en Tiendedel af de Tanker, jeg offerer Dig, hvor jeg vilde være tilfreds! . . . Men tænker Du nogensinde paa din Barndomsven? . . . Ja, jeg kan ikke Andet end tro det, det er jo netop Dig, der gjør mig saa glad og tilfreds! . . . Mine skønneste Tanker kan ikke briste, de maa blive til Visshed . . . Jeg fattes en Kvinde, der kan indgyde mig Iver og Lyst, der kan hvile sit Hoved til mit Bryst og indgyde mig Mod og Trøst, naar Veien skulde synes lidt tornet . . . Alice, for din Skyld kunde jeg blive til Noget! . . . Jeg maa have Visshed i denne Sag, thi før jeg har den, faaer jeg ikke den rette Stadighed. . . . Men naar nu en Anden plukkede den Blomst, som jeg har haabet var min? — Nei, jeg vil ikke tro det, min Alice bliver mig nok tro.

Da Kjærlighed lukker Dinene for Livets materielle Sider, saa forglemte Albert i dette Dieblif, hvor latterlig det var for ham, den fattige Digter, at byde den rige, elegantopdragne Alice, at dele denne sin Kjærlighed.

Han greb atter Pennen og skrev et Brev af følgende Indhold:

„Elskede Alice!

„Naar De læser disse Linier, vil De forbauses over min Driftighed; men De maa og

„skal erfare, at der er En, der elsker Dem med
„sit Hjertes hele Barme og Fylde. .

„Jeg har elsket Dem og elsker Dem endnu.
„Forgæves har jeg søgt at indbilde mig selv,
„at De ikke har nogen Tanke for mig, forgæves
„har jeg søgt at indbilde mig selv, at De forlængst
„har skæntet en Anden Deres Hjerte. Haabet
„tittede dog stedse frem og hvistede: „Forsøg din
„Lykke!“

„Derfor, elskede Alice, forsøger jeg nu min
„Lykke og beder om Deres Haand, nu kan jeg
„ikke længer leve i Tvivl, jeg maa have Visshed,
„jeg maa erfare, om jeg skal velsigne eller for-
„dømme den Stund, da jeg lærte Dem at kjende.

„Nei, jeg kan kun velsigne den Stund, da
„Livets Veie førte os sammen, thi der binder
„jaa mange gyldne og lyse Minder dertil, ligesom
„De har aabnet mine Dine for alt det Smukke
„og det Gode her i Livet.

„Hvad jeg har at byde Dem er kun lidet,
„men jeg har af Gud faaet Geni og Evne til
„at bane mig Veie her i Verden, især naar det
„gjælder om at komme frem for Deres Skyld.

„Endnu en Bøn, elskede Alice, maaske min
„sidste til Dem i Verden: Jeg beder Dem
„erindre, at et Menneskes Fremtidsfæbne, hele
„Liv og Lykke afhænger af Deres Svar.

„J Haab om snart at erholde Deres glæde-
bringende Ja eller ulykkesvangre Nei, forbliver

„Seg selv i det sidste Tilfælde

„Deres til Døden evig Elskende

Albert Jul.“

I det samme hørtes der Skridt paa Trappen
og Digteren lyttede forundret.

Hvem bankede paa Gangen paa denne Tid
af Natten?

Da bankedes der sagte paa hans Dør.

— Hvem er det? spurgte den unge Mand.

— Boer Albert Jul her? lød en Stemme.

— Ja.

— Saa luk op.

— For hvem? Hvad vil De paa denne Tid
af Natten?

— Det er en gammel Ven, der vil gjæste Dig.

Førend vi gaa videre og fortæller Resultatet af
dette Nattebesøg, ville vi titte indensfor hos Digterens
Nabo, Jonas Smith, i det usle, kolde og klamme
Bærelse, hvori aldrig Ilden knittede i Raskelovnen,
begrundet paa at denne ikke findes, hvor en Stump
Tællelys fra en Flaskehals kaster sit usikre Skær saa
ubhyggeligt ud.

Alt hvad Diet mødte var kun Klude, Pjalter og Laster. Et Træbord og en Stol dannede Møblementet og paa denne sidste sad en gammel, gul og gusten Mand, næsten en Olding af Udseende. Dinene vare store og stirrende, Ansigtet rynket og de tynde hvide Haar hang ham uredt ned over Panden.

Dg midt i dette Armodens og Fattigdommens, Elendighedens og Smudsighedens Baulun laa flere Poser fyldte med Guld- og Sølvstykker.

Gnieren talte dem med feberagtig Tver, idet han af og til standsede for at lytte, om Ingen kom og overraskede ham i hans natlige Færd.

Men ingen Moder kunde betragte sin Søn med mere Omhed, ingen fyrig Elsker Gjenstanden for sine ømme Følelser med mere Lidenskab end den, hvormed han betragtede de blanke Guld- og Sølvstykker.

I en Krog af Bærelset stod en Haffe og en Kludepose. Endel af den Formue, der her fandtes, havde den gamle Mand pillet op ved Klude- og Papirstumper paa Byens Gader.

Hans magre, skælvende Hænder omklamrede med Underlighed det blinkende Mammon, ingen Englesang vilde lyde skjønnere i hans Øren end Klängen af disse Pengestykker, for flere af dem havde han gjerne folgt sin Sjæl til Fanden.

Det var, som om han kjendte hver enkelt, thi han betragtede dem med et lykkeligt Smil.

Bludselig formørkedes hans Blik, han synes at han mangler en i Pengetutten.

Med endnu større Feberild tæller han dem igjen, nei, der mangler ingen, den laa gjemt bag de andre.

Hvor forunderligt saae egentlig denne Pengestabel ud i dette Rum, hvor lidet gavtede den her, hvor Eieren sad klædt i de usleste Bjalter, ikke nænnende at spise sig selv mæt.

Han talte dem atter og atter; jo de vare der alle!

Med skælvende Haand puttede han dem tilbage i Poserne. Naar Morgensolen tittede frem maatte han jo gjemme sin Skat for Verdens Dine, den maatte ikke erfare at han var rig.

— Det er mit, det er mit! lo han, medens Pengestykkerne klang i Posen! Det er mine Penge! Saa troer Verden, at jeg er fattig, fattig! . . . Men hvad er det? . . . Her er jo Tyve!

Med disse Ord sprang han op, ilede hen til Vinduet og stirrede ud i Mørket.

Han greb en gammel, rusten Kniv og stod parat til at møde Enhver, der vilde trænge ind.

Han kunde dog have sparet sin Meilighed, thi det var kun hans Fantasi, der spillede ham dette Puds.

Han ilede nu hen til Døren, da han syntes

at der var Noget som puslede, men det var atter kun Indbildning.

Hans Fryd og Glæde var tillige hans Frygt og Angst, hans Uro og Bekymring; alletider troede han at Nogen vilde stjæle hans Penge.

Tællelyset var nu udbrændt, et tæt Mørke hvilede over det usle Kammer. Gnieren strakte Armene ud, idet han mumlede:

— Bort, I mørke Skygger, der komme frem, bort I forte Spøgelse! . . . I fortælle, at det er min Broders Penge, jeg har stjaalen! . . . Min Broders Penge! . . . Jeg bestyrede hans Regnskab, da han engang var syg, og at jeg dengang tog lidt for min Uleilighed er en Selvfølge! . . . Kan jeg gjøre for, at hans Hustru og Børn nu maa sulte og lide Nød? . . . Jeg vil ikke derfor stille mig ved mine kjære Sølvstykker! . . . Naar jeg engang dør, skal de jo arve mig, ja skal Frida og Manna faae de Penge, jeg laante af deres Fader . . . Naar jeg dør skal I faae dem! . . . Dør? — Hm, jeg vil ikke dø . . . Bort, I mørke Spøgelse, der true ad mig! . . . Jeg vil leve, leve med mine Penge, jeg vil ikke dø!

Han lagde Pengene omhyggeligt ned i en Fordybning i Gulvet, han havde her løsnet nogle Bræder bag hvilke han skjulte sine Skatte.

Derpaa fastede han sig ned i Galmen, der laa udbredt paa Gulvet, for at finde Hvile; men ingen

vedertvægende Svøn luffede hans Dienlaag, mørke Billeder foregjøgledede ham, Tyve og Støvere omgav ham stedse.

Da hørte han virkelig Trin paa Trappen, atter knugede han Haanden om Kniven og stillede sig paa Bagt.

Men han blev beroliget, da han hørte, at den natlige Visit ikke gjaldt ham, men hans Nabo.

Da Albert Jul aabnede Døren traadte hans Barndomsven Magnus Dam ind ad denne.

— Jeg overraster Dig nok, min gamle Ven, paa denne Tid af Natten, sagde Magnus; men da jeg kom forbi og saa at Du havde Lys paa Møllen eller rettere sagt: paa Kvisten, saa besluttede jeg at gjæste Dig; det er mange Aar siden, vi sidst talte sammen.

— Jeg kan ikke nægte, sagde Albert leende, idet han bød ham Plads paa sin Stol, at det er en komisk Tid af Natten at aflægge Besøg paa.

— Ja; men jeg har fornylig faaet opspurgt det Sted, hvor Du har opslaaet dit Pausalun. Veien førte mig nu her forbi, idet jeg fulgte min Svoger hjem.

— Din Svoger? udbrød Albert forundret.

— Ja, Alice er jo bleven forlovet.

— Alice, Alice, er Alice bleven forlovet?
stammede Digteren forvirret.

— Ja. Har Du maaske Noget derimod?

— Med hvem er hun det? vedblev den unge Digter.

— Med en ung Mand.

— Hvad er han? spurgte Jul, der forgæves søgte at beherske sin Bevægelse.

— Han er min Ven.

— Driv ikke Gjæst med mig, Magnus, svar mig alvorligt; hvad er han?

— Rig.

— Altsaa en Pengeemand.

— Idetmindste en Pengemands Søn. Min Søster troer at hun gjør et godt Parti og han troer, at min Fader er en Guldgrube. Begge tage nok høilig feil, thi ingen af de to Gamle staaer paa rigtig solide Fødder . . . Maaske William nu kan faae lidt Udstadighed, thi hidtil har han kun fortjent det Skudsmaal, at han var en forfløien Udeland, hos hvem Penge aldrig formaaede at finde et blivende Sted, en kjærkommen Gjæst for Nagerfarlene og en farlig Person for ethvert mere end almindelig skjønt Pigeansigt.

— Og med ham skal Alice troloves?

— Ja; det er alt fuldbragt i aften under Sang og Klang, medens Champagnepropperne smældede

mod Løftet og den deilige Nektar gjød Jld i Marerne.

— O, min Gud, saa er altsaa min skjøne Drøm tilintetgjort, sagde Digteren sagte.

Magnus blev nu opmærksom paa hans hæftige Bevægelse og udbrød:

— Men hvad feiler Dig? Du bliver bleg! . . .
Har Du ogsaa havt et godt Øie til min Søster?

Albert skjulte Hovedet i Hænderne og græd.

Han kunde ikke skjule sin dybe Smerte, Alt det han havde haabet, stolet og troet paa, Alt det, hvortil han med Tillid havde sat sin Lid og sit Fremtidshaab, var bristet.

— Saa Du har ogsaa sværmet for min Søster? lo Magnus, idet han saae sig om i det fattige Værelse. Dette her vilde ogsaa netop være Noget, som Du kunde byde hende og hvorover hun vilde blive glad, ha, ha, ha! — Nei, kunde Du ikke pynte hende som en Dukke, føie hende som et Barn og dog lystre hende som en Slave, da var hun ikke en Pige for Dig.

— Saa bort med alle mine gyldne Drømme! udbrød Albert bittert, uden at svare sin natlige Gæst. Alice skal altsaa være en Andens Brud.

— Det er sørgeligt, men det er desværre den rene Sandhed. Som enhver ulykkelig Elsker burde Du vende Dinene i Hovedet og fantasere om at hænge og skyde Dig. Men trøst Dig, min Ven,

at jeg netop var den, der bragte Dig dette Sorgens Budskab, skjøndt jeg ikke havde den fjerneste Anelse om, at Du har Kjærlighed til min lille Søster. Jeg skal oplive og trøste Dig, vi skal følges ad til Glæder og Fornøielser, Du har hidtil sat hjemme og kuffeluret, nu skal Du more Dig og tømme Glædens Kalk tilbunds.

Albert svarede ikke, han sad hensunken i dybe Tanker.

— I dag har jeg tabt en Pen, vedblev Magnus, thi det Menneske, der forlover sig, opfiger Pensket Guldstab og Trostab, men jeg har funden en anden. Jeg skal være din Revisor igjennem Glædens Labyrinth, hver Sangerpavillon, hver Dandseskneipe og Billardstue skal vi besøge, det vil netop udvikle dit Talent og give din Pen Fantasi og Styrke, Livets Lyse og mørke Billeder skulle nu som Perler paa en Snor drages forbi dine Dine og Du selv skal ikke blot være et derover frydende, men ogsaa et nydende Exemplar af Menneskeheden, i Verdens Støi og Larm vil Du snart indse, at Du hidtil kun har gaaet i Blinde, i Taage, i Søvn. — Apropos om at gaa i Søvn! Jeg var nys Vidne til en eiendommelig Scene af denne Art. Her omme i St. Pederstræde gif en ung Pige op paa Tagrygningen og promenerede i det yndige Maaneskin. Hun var netop ifærd med at styrte ned, da hun heldigvis

betænkte sig og kravlede tilbage igjen. Det var forresten et sødt lille Bæsen. O, jeg faaer en Idee, en brillant Idee! . . . Men Du sidder jo og falder i Staver, Albert!

Magnus slog Digteren paa Skulderen og denne foer op af sine Drømmerier.

— Nei, jeg hørte nok at Du fik en Idee, sagde han hurtigt.

— Ja, en god Idee.

— Lad mig høre den.

— Vi To kunne til en Begyndelse gaa paa Jagt efter de to Pigebørn, thi Svungjængersten skal have en ret net Søster, det vil være en Udspredelse for Dig.

— Nei, jeg vil ikke bidrage til den unge Piges Ulykke.

— Hvem taler om Ulykke?

— At gaa paa Eventyr, vil sige det samme som at for . . .

— Tal ikke Ordet ud, thi det findes ikke i Nutidens Konversationslexikoner, det er et stygt forældet Ord, som skal være banlyst fra enhver dannet Mand's Læber.

— Maaſke Ordet, men ikke Gjerningen.

— Du er mørk i Hu iasten, kjære Albert, derfor vil jeg nu forlade Dig og tage mig den Frihed at se op til Dig imorgen, for at træffe nærmere Aftale om denne min Idee.

— Som jeg forud siger Dig, at jeg ikke deltagere i.

— Imorgen er det atter Dag, saa tales vi ved.

Magnus forlod nu sin „Ben“.

Da Albert igjen var ene, gif han hen til Skrivebordet, fremtog Frierbrevet, som han nys havde skrevet, og gjennemlæste det endnu engang.

Da rev han det i smaa Stumper, idet han mumlede:

— Hun skal aldrig erfare, hvor inderligt jeg har elsket hende!

Man skal aldrig sige aldrig!

Enogtyvende Kapitel.

En uventet Tur.

Da Magnus havde forladt William, stod denne udenfor sit Hjem.

Han traf Bortnøglen frem, for at aabne Døren, medens han mumlede:

— Jeg er ret et Lyffens Skjøddebarn, hvor meget jeg end byder den Trods, fører den mig dog,

jeg har nu en smuk Forlovet, en rig Svigerfader og de mest gyldne Udsigter til snart at arve ham.

Idet han nu vilde lukke Døren, traadte en Skikkelse, indhyllet i en Kappe, frem og sagde, idet den lagde Haanden paa hans Skulder:

— William Falz, følg mig!

William søgte at undgaa ham, idet han antog, at det var en fuld Mand.

Derfor han havde kunnet skimte det Ansigt, der kom frem under Kappen, og havde han seet hint Ansigt, der under hans Samtale med sin Elskede af og til tittede ind ad Døren, vilde han have gjenkjendt de samme listige, snedige Træk.

Skikkelsen gjentog med dæmpet Stemme:

— William, følg mig!

— Hvem er De?

— Det gjør Intet til Sagen, følg mig, eller De er dødsens.

— Er De fuld eller gal? udbrød William fortvivlet.

— Følg mig, gjentog den Fremmede med truende Stemme, idet han lod en Dolk blinke i sin Haand.

— Hvorhen? spurgte William tilsyneladende rolig.

— Blot en lille Tur.

— Nei, jeg gaaer ikke af Stedet.

— Godt, saa maa De dø.

William faae sig om efter Hjælp, men Alt i Gaden var tyft og stille.

Bægteren sad paa en eller anden Kjældertrappe og drømte om sin Morgenstjerne og sine Tranlamper.

Den Fremmede bemærkede haanlig:

— Forgæves vil De speide efter en frelsende Haand. Vælg da: Liv eller Død.

Der laae Noget saa bestemt og fast i hans Tone, der imponerede William, som egentlig var en stor Kujon, og han svarede:

— Jeg følger med.

— Saa kom da.

I Tvivl med sig selv om det var Drøm eller Virkelighed fulgte William med Skikkelsen.

De gif gjennem flere Gader og passerede tildels den samme Bei, som William nys havde gaaet, men med ganske andre Følelser, thi en vis Uro og Frygt, en ubestemt Anelse havde bemægtiget sig ham.

De kom forbi de to Sypigers Hjem, hvor den tause Gæst Døden nys havde hentet sit Bytte og Sorgens dybe Beemod atter vilde vaagne med Morgengryet; de kom forbi det elegante Hus, hvor nys Glæden og Jublen havde hersket, men hvor nu kun hvilede Mørke og Stilhed.

Skikkelsen gif taus foran den unge Mand, idet den flere Gange standsede, naar de hørte Fodtrin.

Det var øiensynligt, at han ikke gjerne vilde træffe Mennesker og især synes han at have en vis Afsky for Retfærdighedens Tjenere.

De bøjede ned ad Østergade og de kom til den usle Gyde, der dengang udmundede her.

Intetsteds i hele Byen grændser Fattigdom og Rigdom saa tæt til hinanden, som her. Midt paa Østergade, Dverflodens og Velhavenhedens Hjem, førte en stor Port ind til Lastens, Glendighedens og Kummerens Hjem, hvor Solens Straaler næsten aldrig trænge ind, langt mindre dens blege Søster Maanen.

Alt var ogsaa roligt her, Søvnguden gjæster saavel Straaleiets som Edderdunens Eiermand og trykker Dienlaagene til saavel paa den Glade og Tilfredse, som paa den Sorgfulde og Befymrede.

Den Fremmede gik med sikke Skridt fremad i Bælmørket og standsede udenfor en lille Dør.

Først lyttede han dog meget forsigtig, om ikke en eller anden nysgjerrig Sjæl skulde være fulgt med.

Men der var ingen Lyd at opdage. Han hævede sagte den gamle Porthammer, der dog gav en temmelig stærk Lyd, men alt forblev tyst og stille.

Han bankede da hæftigt med Haanden.

Omsider aabnedes Døren og en Stemme spurgte:

- Hvem der?
- En arm Synder, lød Svaret.
- Hvad vil han?
- Skrifte!
- Med hvem?
- Med Mester Jonathan.
- Hvad betyder det?
- Forsigtighed.
- Saa pasfeer da!

Døren aabnede sig efter dette Løsen og de traadte nu ind i en stor Gaard.

Efter at have passeret denne og en lang Gang kom de ind i en firkantet Sal, hvor Williams Ledfager ved Døren atter gjentog det eiendommelige Løsen.

I Baggrunden af dette Værelse brændte en stærk Ild, som udbredte et dømonisk Skjær over samme og en tyk, kvælende Røg slog dem imøde og fik Dinene til at løbe i Vand. Det varede derfor lidt, inden William kunde skimte sine Omgivelser.

Da dette skete, fik han Die paa flere tauske Skikkelse, som bar en Halvmaske for Ansigtet.

Rundt om dem stod en Mængde større og mindre Maskiner.

De mørke Skikkelser hamrede, filede og bankede med stor Jver paa det blanke Metal, som de havde mellem Hænderne, og i en Krog af Værelset laa en

Bunke Sølvpenge, der vidnede om at den Industri, som her blev drevet, var Falskmøntneri.

Williams Ledfager havde fastet Kappen tilside og de unge Mænd, der skulde faae en saa uheldig Indflydelse paa hinandens Liv, stod første Gang Ansigt til Ansigt.

Skjøndt det listige og snedige Udtryk, den Fremmedes Ansyn havde, kunde hans Ansigtstræk dog kaldes ualmindelig smukke, men i hans brune Øine lyste en uheldspaaende Ild; en vild og utæmmelig Karakter.

En Dør i Baggrunden aabnedes nu og en høi, imponerende Mand, med et stort hvidt Skjæg og Halvmasse, traadte ud af denne.

Han gik hen til Williams Ledfager og spurgte sagte:

— Har Du funden den Rette?

— Ja, Fader.

— Før ham da ind i mit Kontor og lad os være ene.

William blev ført ind i et lille Bærelse, hvor hele Møblementet var en Stol, et lille Bord, en Træbrix samt et stort lukket Skab.

Den høie Mand astog nu Halvmassen og fremviste et gammelt, gult og gustent Ansyn.

Derpaa sagde han:

— Deres Navn?

— William Falz, stammede denne.

— Det er Ret; tal blot Sandhed og søi mig, saa skal vi nok komme ud af det med hinanden. — De er idag bleven forlovet med Grosserer Dams Datter?

— Ja.

— Hvad hedder hun?

— Alice.

— Kjender De noget nærmere om Deres Svigerfaders tidligere Liv?

— Ja.

— Hvilket?

— Jeg veed at han i sin Ungdom i Paris har begaaet en Riddingsdaad.

— Men De kjender Intet om hans senere Liv?

— Nei.

— De veed maaske ikke, at han har været i Stokhuset?

— Nei, udbrød William gysende.

— Vil De underskrive denne Kontrakt?

Med disse Ord bredte han et stort Ark Papir ud for William.

Denne formaaede dog ikke at læse dets Indhold, da den kvælende Røg havde blændet hans Øine.

Han stirrede derfor med Forundring paa det bestrevne Papir.

— Har De læst det? spurgte den gamle Mand.

— Jeg formaaer ikke at læse det.

— Saa skal jeg oplæse det for Dem.

Med langsom Stemme og stærk Betoning af hvert Ord oplæste den Gamle Følgende:

„At jeg Undertegnede og min Forlovede,
„Alice Dam, ere Medinteressenter og Medvidere
„i dette Falskmøntneri, bevidnes herved ved min
„Haands Underskrift.

„Kjøbenhavn, den 7de Januar 18**.“

— Vil De saa underskrive? spurgte den gamle Mand. Her er Pen og Blæk.

— Aldrig!

— Godt. Jeg vil dog give Dem lidt Betænkningstid og imidlertid fortælle Dem en Episode af Deres Svigerfaders Liv.

Med en Haandbevægelse gav han den unge Mand tilkjende, at han skulde tage Blads paa Træbriksen og denne adløb mekanisk.

— Denne Kontrakt, som jeg her vil have Dem til at underskrive, er et Baand, som jeg vil lægge paa Deres Svigerfader, jeg vil kun derved sætte Haardt imod Haardt; saalænge han lader mig i Ro, skal jeg ikke krumme et Haar paa hans eller hans Datters og Svigersøns Hoved. Men da han ved et Tilfælde har opdaget min Tilværelse og den Forretning, jeg nu driver, frygter jeg for at han vil angive mig, da jeg kan blive ham et farligt Bidne, dersom jeg vilde rippe op i vore Ungdoms-

minder; men der er nu løbet saameget Vand i Stranden siden den Tid, at jeg har tænkt, at det er bedst at lade den Sag være gjemt og glemt. . . . Dog, det var om mit første Møde med Herr Dam at vi skulle tale. Ved De, hvor vi første Gang saae hinanden? — — Det var i Stokhuset i den mørkegule Dragt, med Læuken om Benet. — Han kom derind, begrundet paa at han af Vandare var kommen til at skrive et Nul til paa en Bærel, hvormed han dækkede en af sine Kreditorer, og uheldigvis var dette Nul anbragt saaledes, at det gjorde Summen ti Gange større. — Jeg var kommet derind, begrundet paa nogle andre Smaasnyder. En Dag havde jeg nemlig i Kortspil paa en ærlig Maade vundet endel Penge fra en svensk Baron. Han troede at jeg havde bedraget ham og begyndte at udfælde mig for en Slyngel og en Ufjel og da Vinen var gaaet mig til Hjerneskallen gav jeg ham et Slag for Panden, der uheldigvis var saa haardt, at han ikke mere kom til at se Dagens Lys dengang. Som sagt, vi vare Begge komne i Tidtefadet. Da vi hørte hjemme i et bedre Selskab, holdt vi to sammen. Han var den Første, der havde „udtjent“. Da jeg havde en vis Frygt for, at Politiet skulde tro at jeg havde stjaalet de Penge, som jeg havde vundet fra Svenskeren, havde jeg omhyggelig gjemt dem. Da Dam nu skulde ud, betroede jeg ham denne Hemmelighed og bad ham bringe de to

Trediedelev af Bengene til min Moder, den ene Trediedel skulde han have for sin Uleilighed. Men da han altid har været en Hædermand, hentede han ganske rigtig Bengene, men foretrak at beholde dem allesammen selv, skjøndt han ved en Ed havde lovet at opfylde mit Ønske, og min Moder døde af den snigende Feber, som man kalder Sult. Senere kom der et andet skikkeligt Skrog i Forsørgelsesanstalten, hvor jeg opholdt mig. Han havde stjaalet et Brød, men var bleven dømt som Røver og Morder. En Dag, da vi vare ude at arbejde, fik han Die paa en Bogn, hvori der sad en elegant Herre.

— Der sidder Sturken! udbrød han forfærdet. Det er ham der egentlig skulde være i Slavedragten og ikke jeg!

— Jeg saae til min Forbauselse at det var min tidligere Kammerat, der nu var kommen til Hægterne, men den Sag kommer jo egentlig ikke mig ved, thi Enhver maa seie for sin egen Dør. Mange Aar ere nu gaaede, i hvilke Dam og jeg ikke have seet hinanden i det Hvide af Dinene. Men en skjøn Dag kom han undervejs med at jeg boede her og aflagde mig et Besøg. Vi talte i al Venfæbelighed, han fortalte at det havde været ham en Umulighed at opdage min Moders Opholdssted og at der kun havde været en Tiendedel af den Sum paa Gjemmestedet, som jeg havde opgivet. Jeg

troer ham dog ikke ret, han frygter vist, at jeg paa en eller anden Maade skal søge at hæbne mig og vil derfor stræbe at blive mig kvit. De maa nu kunne indse hvor fordelagtigt det vil være for mig at have Dem og hans Datter til Kompagnon. Jeg skal nok besørge Arbeidet og Frugten deraf skal jeg ogsaa høste, det er kun naar det gaaer skjævt, at jeg vil benytte denne Kontrakt; styrter Herr Dam mig og min Søn i Ulykken, trækker jeg hans Datter og Svigersøn med. Er det ikke særdeles logisk? . . . Vil De saa behage at underskrive?

William, som med en Blanding af Frygt og Aysgjerrighed havde hørt paa den Gamles Fortælling, svarede bestemt:

— Nei!

— De skal! raabte den Gamle.

— Hvorledes, vil De tvinge mig?

— Jeg er vant til at blive adlydt; har De Lyst til at se hvorledes jeg behandler Folk, der ikke lystre mig?

— Formodentlig findes her baade Torturkanre og Pinebænke, svarede William.

— Nei, jeg har nu mine egne Midler til at faae Folk til at føie mig. Har De Lyst til at se en Gjenstridig?

Med disse Ord trykkede han paa en hemmelig Fjeder i Skabet og en skjult Dør aabnede sig.

William foer forfærdet tilbage.

Ved det dømoniske Galvmørke, som herskede i Værelset, saae han — en Benrad.

Det grinende Dødningshoved syntes at nikke til ham.

Han udbrød forfærdet:

— Giv mig Pennen og lad mig underskrive; men før mig saa bort fra dette forherede Sted.

— Det er Ret, saa kom vi dog paa det Rene med Sagen paa en meget pæn Maade.

William tog Pennen og skrev med skælvende Haand sit Navn under Kontrakten.

— Nu vil jeg ikke opholde Dem længer, De trænger uden Tvivl til Hvile. Farvel, Herr Kompagnon.

I det samme aabnedes Døren og Williams tidligere Ledfager traadte ind.

— Du kom som Du var kaldet, Svar, vil Du være af den Godhed at føre Herr Falz tilbage til sit Bestemmelsessted! sagde den Gamle.

William blev ført samme Wei tilbage, som han var kommet.

Paa Gangen blev der bundet ham et Bind for Dinene og først da han var ved Enden af den lange Gyde, blev dette taget af og Svar forsvandt hurtigt, idet han sagde:

— Levvel, til vi sees igjen!

Der var en af de maskerede Personer, der

havde kjendt William og forgæves brød sit Hoved med Marsagen til hans Besøg.

Dette var Ib, Williams tidligere Kammerat, der havde funden en efter sine Begreber særdeles indbringende og behagelig Beskæftigelse i den omtalte Fabrikation af falske Mønter.

Den næste Morgen vaagnede Albert Jul og saae sig forvirret om.

Lidt efter lidt kom han til Bevidsthed om Gaarsdagens Begivenhed, der havde berøvet ham al Udsigt til Lykke og Glæde.

Han stod ved et Vendepunkt i sit Liv, et Vendepunkt, som Mange havde benyttet til at styrte sig i Glædens rivende Malstrøm, eller søge Lise hos Glasfen, Andre til selv at overskjære Livstraaden.

Disse Tanker opstod dog ikke hos Albert; nei, han vilde derimod arbeide langt flittigere end før, selv om Fristeren, i Skikkelse af Magnus Dam, vilde søge at lede ham bort derfra, han vilde stræbe efter at blive en rig og anseet Mand; Uergjerrigheden skulde indtage Kjærlighedens Plads.

Han stod og stirrede ud paa Vintermorgenens Fred, der havde udbredt sit hvide Siglagen over Byen; ogsaa over hans skjønneste og bedste Forhaabninger var der nu udbredt et Siglagen.

Da aabnedes Døren og en gammel Kone, der vaskede og gjorde rent for ham, traadte ind.

— Godmorgen, Herr Zul, sagde hun i en bekymret Tone. — Na, Herregud, nu er hun død!

— Hvem mener De?

— Hende, den stakkels Madam Smith, som jeg har talt om; Vorherre har nu løst op for hende, men en god og skikkelig Kone var hun, den Koes skal hun have med sig i Graven; mere end en Gang har hun delt sin simple Bid Brød med den, der havde endnu mindre end hende selv. Det maa være tungt saaledes at skulde rives væk fra sine Kjæreste, uden at vide dem forsørgede, udsat for Nød og Glendighed. Hun har to Døttre, skikkelige og eiegode Børn, Moderen op af Dage! Vorherre være med dem, da Moderen ikke længer kan vaage over dem. . . . Jeg har forresten en Bøn til Dem, Herr Zul . . .

— Tal kun ud, Madam, sagde Albert.

— Den stakkels Kone havde kun meget faa Venner og Bekjendte, saa hun kommer vist til at mangle Nogle til at følge hende til hendes sidste Hvilested; vil De ikke være saa god at ledsage hende derhen?

— Jo, den Gjerning kan jeg nok opfylde.

— O, mange Tak!

Det var en kold og barsk Vinterdag; af og til tittede Solen frem bag Skyerne, men dens Skin var blegt og den formaede ikke at opvarme og oplive, som om Sommeren; selv det hvide Snetæppe forblev uberørt deraf.

Fra en af Byens Kirker bevægede sig et Ligtog. Klokkerne ringede og Orgelets Toner bruste gennem Kirkens Hvælving, da de bar det ud; Kirken havde været opfyldt med Tilskuere og en smuk, hjertelig Tale var bleven holdt. Vel havde hun, der bare til den sidste Station paa Livets Wei, kun været ond mod sig selv og Andre, men rig havde hun været og gjerrig. Nu var hun død og hendes Arvinger havde givet hende en prægtig Begravelse, dog Sorg var der ikke Spor af at opdage.

Fra et Sidekapel kom ogsaa et Ligtog, som kun Faa lagde Mærke til; hele Følget bestod af sex Mand, der bar den simple Kiste, paa hvilken der laa et Par Krandsje.

Men der stod en Sorg og Bemoed præget i de to unge forklædte Pigers Ansigt, der fulgte efter Baaren, som vidnede om, at hende, der skjultes bag Sjællevæggen, var elsket og afholdt, savnet og begrædt.

Den gamle Præst havde sagt det sidste Farvel; thi hans Alderdom tillod ham ikke at følge med til Graven, der laa saa langt borte fra Kirken.

Det var ogsaa en stor Sorg for de to Døttre,

at Moderen skulde jænkes til sit sidste Hvilested uden den mindste Høitidelighed.

Men da de nærmede dem Graven, lød der en smuk og stemningsfuld Sang; det var nogle af Alberts Benner, som han havde bedt om at gjøre ham denne Tjeneste.

Efter at have jænket Madam Smith i Graven, forlod Følget Kirkegaarden og Frida og Nanna stode ene tilbage.

De holdt hinanden i Haanden, medens Taarerne sneg sig ned ad deres Kinder. En sagte Bøn steg op til hende, der nu var i Himlen, om at følge dem og beskerme dem.

Da lød en dump Lyd, der opskræmmede og kaldte dem tilbage til Virkeligheden; det var Graverkarlen, der kastede den første Spade Jord paa Moderens Kiste.

Toogtyvende Kapitel.

Nanna.

Flere Maaneder vare gaaede siden de sidst skildrede Begivenheder.

En Aften, da Albert Jul sad og skrev, aabnedes hans Dør og Magnus traadte ind, ledsaget af en Karl, der bar en Sømandsdragt paa Armen.

Da Karlen var gaaet, sagde Magnus:

— Goddag, min Ven, tillader Du at jeg benytter dit Bærelse til Paaklædningsfal?

— Kan det mere! Dig, saa vær saa artig; skal Du til Maskerade?

— Nei, jeg har en anden lille Spøg for. Forgæves har jeg søgt at nærme mig den lille Skjønhed, jeg har talt om, og jeg maa nu bruge List, for ikke at tabe min Champagne. Blæse være forresten med Champagnen, men det er min Ære, min Ære som Don Juan, som den altbeseirende og altovervindende Elsker, der her skal staa paa Prøve. Har Du ikke Lyst til at deltage i denne lille Spøg?

— Nei, jeg skal skrive.

— O, Du elendige Bogorm, Du skriver Dig da ind i en anden og bedre Verden; forgæves finder jeg den ene heldige Idee efter den anden, til

at føre Dig ud paa Livets Reglebane, forgæves søger jeg at lokke og drage Dig til at nippe til Glædens fyldte Pokal; som Klippen midt i det vilde Havs Brus, staaer Du urokkelig og fast, ryster det nøddebrune Lokkehoved og siger:

— Jeg skal skrive!

— Kast Du for et Dieblik din dyrebare Pen og deltag i denne lille Karnevals-spøg. Paa Veien skal jeg forklare Dig hele den snildt anlagde Intrige, som jeg dog ikke vilde have været istand til at opfinde, naar ikke Skæbnen og Lykkens Gudinde i Form af en Baskerkone, der kjender den nævnte unge Pige, havde staaet mig bi.

Disse Ord vakte hos Albert et skjønt og smukt Minde, idet hans Tanker lededes hen paa de to unge Piger, hvis Moder var død. Digteren havde tidt og ofte tænkt paa dem og med en vis Interesse hørt fortælle om deres flittige og arbejd-
somme Liv.

Var det maaske den smukke Nanna, der var udseet til et Offer for Magnus' Letvindighed?

En Gysen gennemfoer Albert ved Tanken herom og han spurgte:

— Hvad hedder din Elskede?

— Ah, nu begynder din Interesse at vaagne, Navnet er Nanna, Gaden hvori hun boer kjender jeg, men jeg har ikke lagt Mærke til hvad den

hedder. Staa, vil Du saa række mig en hjælpsom Haand?

— Nei og atter nei! Lad de to stakkels Pigebørn være i Fred og forstyr ikke deres rolige Tilværelse.

— Na, Du Dydsprædikant og Træmand, Du skulde blot engang have seet min Elskede. Jeg saae hende en Dag knæle paa det Sted, hvor hendes Moder var sænket i jorden Muld; men var jeg vingeskudt i Forveien, er jeg nu rasende forelsket. Alt hvad din Poesi kan hitte paa, Alt hvad din Romantik hersker over, formaaer ikke at skildre hende. Hun lignede en Engel . . .

— Naar dette er Tilfældet, saa er det jo dobbelt Skam at ville . . .

— Jeg fatter, hvad Du vil sige, men jeg har kun talt om at aflægge hende og hendes Søster et Besøg i en eller anden Forklædning, se dem i deres Hjem, tale og spørge med dem.

— Ja, jeg kjenner Dig nok.

— Naa, selv om det var Tilfældet. Er det Synd at plukke en Blomst, som staaer paa alfar Bei? Selv om man lader den staa idag, saa kom der nok En imorgen, der havde et mindre følsomt Hjerte og traadte den ned.

— Fordi en Anden vilde begaa en saadan Gjerning, er det da ikke nødvendigt at Du udføre den!

— Lad os ikke spille Tiden med enten det er Ret eller Uret. Vil Du følge mig?

— Nei.

— Saa drager jeg ene i Kampen, der dreier sig om at slippe ind i Tomfruburet.

Da Magnus havde iført sig Sømandsdragten, forlod han sin Ven.

— Lykke paa Reisen! udbrød Albert.

Men neppe var han nede af Trappen, før Digteren fulgte efter ham, idet han mumlede:

— Jeg kommer med til Maskeraden; men maaske lidt uventet.

Manna var ene hjemme. Frida var den Dag hos en Statsraadinde for at sy, og blev der hele Dagen.

Det var den første Aften i sit Liv, at Manna var ganske ene hjemme, tidligere havde jo altid Moderen været hos hende, naar Frida var ude.

Op og til hævede hun Hovedet og lod sine skjønne Dine løbe om i Værelset.

— Jeg troer næsten at jeg er bange, sagde hun; skjøndt jeg veed ikke hvad jeg skulde være angst for. Der er vel Ingen, som vil gjøre mig Fortræd.

Hun vilde gjerne læse i den lille Bog, hun havde laant, der laa Bordet, men hun havde ingen Tid dertil. Det var Albert Zuls Fortælling „Alice“.

Hun tænkte paa hvor det dog maatte være for et ædelt og godt Menneske, som kunde skrive saa smukt.

Hun kjendte ham, hun vidste hvem det var, det var den unge Mand, der havde fulgt hendes Moder til Graven; han saae saa mild og god ud.

Hvorfor bankede hendes Hjerte saa stærkt og hvorfor farvede en dyb Rødme hendes Kinder?

Vogt Dig, lille Nanna, vogt Dig, for den lille Dreng med Buen og Pilefoggeret, han har vist alt lagt Pilen paa Buen, for at skyde den ind i dit Hjerte!

Nanna elsker, kjøndt hun endnu ikke aner hvad det er for Følelser, der bemægtige sig hende ved Tanken om Albert Zul.

Hun udredes af sine Tanker ved at der lyd Fodtrin paa Trappen, som førte op til Kvisten.

Forskrækket foer hun op da en kraftig Røst raabte:

— Flynder og Stokfisk! Heller vilde jeg gaa op til Knappen af Stormasten, end ligge her og kravle! Holløi, her er en Seiler i Anmarsch, kom med en Lanterne, at jeg kan se Faldrebstrappen.

— Min Gud, hvem er det? udbrød den unge Pige forstræffet.

Der bankedes paa Døren.

Tvivlraadig stod Nanna nogle Dieblitke, da luffede hun op.

En gammel Sømand traadte ind.

— Spille mine Topseil, troede jeg ikke at De alt var gaaet tilkøis. Bliv inte bange, lille Jomfru, for en gammel Spulsk! Forlov at sidde ned, for atter at faae Beiret igjen.

Den gamle Sømand tog Plads paa en Stol.

— De seer nok, lille Jomfru, at jeg er en Isbjørn, der ikke forstaaer mig paa fine Basjelader. Med Forlov at spørge, kjender De ikke en Sømand, der hedder Christian Bek?

— Det var jo min Søster Fridas Forlovede; men han er død for flere Aar siden.

— Nei, paa det Lag, min lille Glut, nei, han lever i bedste Velgaaende.

— Lever Christian! udbrød Nanna forbausset.

— Ja, saa min Salighed gjør han saa!

— Vil han komme her?

— Ja, om en bitte Stund.

— D, er det virkelig sandt?

— De kan gjerne faae en drøi Sømandsød derpaa, hvis det kan more Dem.

— Jeg troer Dem! . . . Hvor det vil glæde

Frida, hun som har begravet ham og savnet ham saa uendeligt.

— Det fornøier mig ret, at jeg har faaet det Budskab at bringe, thi jeg tænkte nok, at De troede ham død og borte. Vel forliste han, men han blev reddet og siden den Tid flakkede han om i Verden, fattig drog han bort, men rig kommer han tilbage. Han sagde til mig: Hiis min Forlovede og bring hende mine bedste Ønsker og min Hilsen, hvis Du finder hende. Og jeg fandt Dem da, splitte mine Topseil, ogsaa, skjøndt det var en slem Høide at flattere op i.

— O, hvor De gjør mig glad paa min Søsters Begne. Jeg veed ikke selv hvad jeg kunde gjøre ved Dem, af Glæde over at se min Søsters Henrykkelse, udbrød Nanna.

— Kysse mig, ikke sandt, lille Jomfru? Giv mig da et Slik, det er mange Herrens Aar siden, jeg har faaet et Kys af en Kvinde.

— De har ærligt fortjent det, svarede hun naivt og kysede ham.

— Spille mine Topseil, det smager bedre end den bedste Dram, sagde Sømanden.

— Lever den gamle Palle ogsaa? spurgte Nanna efter en lille Pause.

— Hvem mener De?

— Palle Baadsmand?

Bjergmandens Ring.

— Na, det gamle Livstykke! Jo, han lever i bedste Velgaaende. Men hør, min Snut, vi Sømcænd holder ikke af at staa paa et Been. De maa give mig en lille Mundsmag til.

— Ja, men saa er det sidste Gang.

Hun kyssede ham atter.

I det samme rev den gamle Sømand Skæget og Barykken af og en ung Mand sank paa Knæ for hende.

— O, elskede Mamma, sagde han og greb hendes Haand, medens hun med Forundring og Forbauselse betragtede ham; jeg kan ikke vedblive at spille Komedie for Dem, at bedrage Dem. Jeg er et ungt Menneſte, der stedse bliver forfulgt af Ulykken. For en Forbrydelse af politisk Karakter, som jeg kun har haft saare ringe Begreb om og Del i, er jeg bleven dømt til Statsfængsel. Jeg udbad mig dog, førend jeg kom derind, Tilladelse til at besøge mine Forældres Grav. Her vilde Lykken eller maaske Ulykken, at jeg saa Dem knæle ved Deres Moders Grav og jeg behøvede kun at se Dem, for at elske Dem. For Deres Skyld har jeg gravet mig ud af mit Fængsel, skjøndt jeg derved har udsat mig for at komme til at lide den forsmædeligste Straf, ja Alt, selv Døden, vilde jeg gjerne lide, naar jeg blot engang havde seet Dem og trykket Deres Haand. Men denne Kjærlighed er vel ligesaa ulykkelig, som hele mit Livs Hændelser?

— Min Gud, hvad betyder dette? Hvad er dette? udbrød den forbausede Nanna.

— Kun et Menneske, der vil dø, dersom De siger, at De ikke elsker mig!

— Forlad, mig, min Herre, eller jeg skriger om Hjælp.

— Gjør det ikke, Nanna, lad mig ikke atter komme i det mørke Fængsel.

— Forlad mig, min Herre!

— De støder mig fra Dem?

— Ja.

— De foragter mig, elskede Nanna! . . . Saa Farvel, jeg styrter mig ud af Binduet for at knuses mod Steenbroen, thi heller vil jeg dø end leve med Deres Foragt.

— Min Herre, jeg forstaaer Dem ikke.

— Farvel da, min Elskede!

Han ilede hen til Binduet, som han aabnede.

— Hvad gjør De, Menneske! Er De vanvittig! raabte Nanna angst.

— Ja, mit hele Liv har været en Rjæde af Ulykker, ret skabt til at bringe Hjernen i Uorden. Er det da Synd, at jeg vil ende mit Liv, især efter at jeg har talt med den Gnefte paa Jorden, som jeg har kjær?

Han steg op i Bindueskarmen.

Nanna formaede ikke at skrige, hendes Tunge var lammet af Angst.

— Dog før jeg dør, sagde han, idet han vendte sig om imod hende; opfyld da min sidste, min eneste Bøn til Dem?

Manna blev staaende ubevægelig, forstenet, forfærdet, uden at svare.

— Tilgiv hvad jeg nys løi for Dem om Christian! vedblev han. Min Kjærlighed drev mig til at bedrage Dem, for at nærme mig Dem. Men min Bøn er: Giv mig et Kys. Lad mig en eneste Gang føle den salige Henrykkelse, at trykke Dig til mit Bryst?

— Nei, nei.

— Farvel da, min Lykke, min Skat!

— For Himlens Skyld, lad dog være! raabte hun fortvivlet.

— Beder De mig derom?

— Ja.

— O, Du maa altsaa elske mig, sagde han, idet han atter sprang ned, tog den forskrækkede Pige i sine Arme og trykkede hende til sit Bryst.

Forgæves stred hun imod, forgæves søgte hun at skrige, han dækkede hendes Mund med Kys.

Hans Kys blev hæftigere og hæftigere, lidenskabeligere og lidenskabeligere, hans Dine rullede vildt og han hvissede Ord, der frembragte Skamrødmen paa hendes ligblege Kinder.

— Hjælp! Hjælp! stønnede hun.

— Tys, min Elskede! hvissede han.

I dette Dieblif, da den unge Pige var ifærd

med at blive et Offer for Skurken, hørtes hurtige Trin, Døren fløi op og en Mand i Officeersdragt styrtede ind.

Idet han greb Magnus i Skulderen, udbrød han:

— Tilbage, Nidding! Hvad gjør Du?

Et stort Skjæg bedækkede den Indtrædendes Ansigt.

Uden at svare slap Magnus sit Bytte. Nanna sank ned for Fødderne af den Sidstankomne og stønnede:

— Frels mig!

Den Indtrædende greb den romantiske Elsker i Armen og sagde med truende Stemme:

— Med hvilken Ret befinder De Dem her, Magnus Dam?

— De maa tage fejl . . . stammede Magnus.

— Nei, jeg kjender Dem altfor godt.

Den Ankomne bøiede sig ned over Nanna, for at falde hende tilbage til Bevidstheden.

Da dette var skeet, vendte han sig atter til Magnus.

— Her er ikke Stedet, hvor vi kan afgjøre vor Regning, sagde han. Er De ikke en Usling, saa mød mig iovermorgen tidlig Kl. 4 ved den lille Indgang, der fra Frederiksberg By fører ind til Haven. Vaaben kan De selv vælge. — Pak Dem nu bort fra dette Sted, hvis Fred De nær havde vanhelliget.

Han aabnede Døren og Magnus forsvandt, uden at sige et Ord.

Til Mannas Forundring tog Officeren ogsaa sit store Skjæg af, idet han leende sagde:

— Ha, ha, jeg kan dog virkelig spille lidt Komedie. Han vilde have mig med paa dette Eventyr og jeg kom ogsaa med som ubuden Gæst.

Mannas Kinder bleve saa røde, saa purpurrøde; det var jo Albert Jul, den unge Mand, hun nys havde skænket saa stor en Del af sine Tanker.

Digteren stod længe taus og betragtede hendes smukke Ansigt. Endelig sagde han:

— Vi ere ikke saa ganske fremmede for hinanden og det glæder mig ubeskriveligt at jeg her kom i rette Dieblif. Magnus vilde benytte sig af Deres Ungdom og Uerfarenhed, for senere at kunne prale dermed som en Heltegjerning. Egentlig ond er han ikke, men han er letsindig, yderst letsindig. Dog her behøver De ikke at frygte, thi kjender jeg ham ret, vil han istedenfor at duellere søge at faae Penge til den Udenlandsreise, som han saa længe har talt om.

Albert talte endnu nogen Tid med den unge Pige og de besluttede at holde denne Sag skjult for Frida, der sikkert vilde tage sig den meget nær.

Til sidst rakte han hende Haanden og sagde:

— Farvel, Manna! Det er vel skjult om vi atter mødes.

— Skal De maaskee ogsaa reise? spurgte Nanna.

— Nei; men selv om vi mødes veed jeg ikke, om jeg tør vove at tale til Dem.

— Og hvorfor ikke? spurgte hun med barnlig Naivitet. Har De ikke viist Dem som min sande Ven?

De to unge Menneſter ſkiltes, forvirrede ved ved deres Hjerters Følelſer.

Den Aften, da Falſkmøntnerens Søn, Ivan, laa paa Lur efter William Falz, havde han ved at figge ind gjennem den aabentſtaaende Dør hos Groſſerer Dam, faaet et Indblik i det Liv, ſom pulſerede derinde.

For første Gang vaagnede der hos ham en Higen, en Længſel, en Tragten efter dette Liv. Hans Barndom og Ungdom havde været ſaa tom og glædeſløs.

Som Barn havde han fulgt med ſin Fader omkring paa Markederne, hvilke denne beſøgte ſom Kvakſalver, ſjælden eller aldrig kom han udenfor Teltet, hvor alt hans Legetøi var Medicamentkrufferne og Faderens største Skat: — en Beenrad. Saaledes var han opvoxt i Uvidenhed, Afſondrethed og Indefluttethed, med ſine egne Begreber om Verden og Livet i ſamme.

Senere forblev han hos Faderen og hjalp ham, da han kastede sig over Forfærdigelsen af det, som bedaarer og behersker hele Verden, det, for hvilket selv det Dyrebareste og Kjæreste er forraadt, Dyden beseiret og Uren overvunden, nemlig: Penge.

Han var endnu kun Lærling i Falskmøntneriet.

Men nu følte han det Døde og Glædesløse ved dette Liv; før havde han aldrig tænkt paa det Mørke, Skumle og Uhyggelige, der var udbredt over hans Hjem, nu tænkte han derover og for hans Fantasi viste sig den pragtfulde, oplyste Sal med de elegante Herrer og Damer, Musikken og Jubelen, som han den Aften havde lyttet til, og han saa sig selv i denne Kreds. Da vaagnede han af sin Drøm og de mørke Skikkelser om ham hamrede og filede paa det uædle Metal.

Han betragtede sig selv i Speilet; han var jo en smuk ung Mand, han vilde og han maatte frem i Verden; men hvad han ikke selv bemærkede og hvad der var og blev hans farligste Baaben, var hans Dine, et Par forunderlige Dine vare det, mørke og glindsende, men der laa en magnetisk Kraft i disse Dine, en farlig bedaaende Magt. See den Kvinde, der kom til at stirre for dybt i dem!

En Dag sagde han til Faderen:

— Fader, jeg vilde gjerne ud i Verden for at forsøge min Lykke.

— Vil Du forlade mig? sagde den Gamle vredt.

— Ja, jeg maa se mig lidt om og blive en Verdensmand; herhjemme bliver jeg aldrig andet end en Tugthusaspirant.

— Hvad siger Du, Dreng! . . . Gaa da og tag min Forbandelse med Dig.

— Nei, jeg vil have din Belsignelse. Alle dine Benge og al din Herlighed maa Du selv beholde, giv mig blot et venligt Ord med.

— Aldrig! Jeg havde haabet at Du skulde blive herhjemme og være min Alderdoms Støtte. Nu var det min Afgt at indvie Dig i den ædle Del af Konsten, at præge Mønterne.

— Saa bliver jeg, sagde Ivan med sønlig Lydighed, idet han betragtede det mørke Blik i hans Faders Ansigt.

Men kort efter kom en Gæst, som Faderen slet ikke havde tænkt paa, skjøndt han engang kommer til alle Folk, en Gæst til hvem det ikke kan nytte at sige: „Kom igjen imorgen.“ Det var Manden med Timeglasjet i Haanden, der havde sat sit Punktum for den gamle Forbryders Liv; det nyttede ikke, at han vilde protestere eller stride imod, han maatte med.

Og medens Sønnen sad ved Faderens Side og saae Livsgnisten mere og mere svinde bort, sad Ib og de andre Medhjælpere i en Krog af det mørke Lokale og holdt Raad.

— Nei, sagde Ik; af den dunløse Dreng lader vi os ikke beherske, ham vil vi ikke lystre. Jeg finder det mere passende, at vi stikke a' med hele Krammet.

— Du har Ret, sagde en Anden; lad os bare hole hvad der er Noget at tjene ved. Jeg har forresten hørt en Fugl synge om, at Politiet skulde være paa Spor efter os.

— Lad os saa se at haste af, jo før jo heller.

De tre Medhjælpere i Falskmøntneriet begyndte strax paa at bringe de mere værdifulde Gjenstande i Sikkerhed, for senere at forsvinde dermed til Amerika.

Inde i det bageste Rum, hvor Lampen kastede sit magiske Skær, sad Ivan ved Faderens Baare og græd. Vel var det et forbryderisk Liv, der her havde fundet sin Afslutning, men det var den Gnefte, der nogensinde havde havt et venligt Ord til ham.

Nu kunde han forsøge sin Lykke i Verden, nu var der intet Baand, som bandt ham.

Da Faderen var sænket i Graven, uden at en Ben fulgte ham til Jorden, uden at andre Dine end Sønnens fugtedes af Taarer, kun ledsaget af Graverkarlens Eder og Regnens Bladsken, da lovede Ivan sig selv, at hans Liv ikke skulde blive saa forspildt han vilde dø beundret og agtet, ledsaget af talrige Venner.

Da han om Aftenen sad hjemme i det øde,

tomme Rum og forundrede sig over at hans Medhjælpere udeblev, bankedes der paa Døren.

— Hvem der? spurgte han.

— I Lovens Navn, luk op! Lød en barsk Stemme. Disse Ord bragte Ligblegheden paa Jvans Kinder. For hans Blik viste sig Fængslets og Pinselens mørke Celle.

Fortvivlet saae han sig om, medens Ordene udenfor bleve gjentagne.

Med Lynets Fart ilede han hen til et lille Bindue, aabnede det og sprang ud.

Skjøndt det var et temmelig farligt Spring, lykkedes det ham dog, men han fløi næsten lige i Armene paa en Betjent, der stod hensunken i blide Tanker, støttet til sin Stof.

Betjenten blev saa forskrækket, at han næsten tabte baade Næse og Mund og lod Jvan løbe.

Da han lykkelig og vel var kommen bort fra det Sted — hvor nu Politiet forgæves gik og søgte efter Mennesker og med Forbauselse betragtede de forunderlige Maskiner — standsede han.

Han stod midt i den store Hovedstad, uden Penge i Lommen og uden Venner og Bekjendte.

Da følte han Noget i sin Lomme; det var et Ark beskrevet Papir, som hans Fader paa sit Dødsleie havde givet ham, og han stavede sig igjennem. Det var den Kontrakt, som den Gamle havde tvunget William til at underskrive.

— Den er det nok bedst at gjemme, sagde Jvan; den kan altid komme til Nytte.

Han drev nu om paa Gaden.

Det var Aften.

Bognene foer frem og tilbage paa Gaderne; Lygterne bleve tændte.

Jvan stillede sig op og kiggede ind af de oplyste Binduer, og saae mangt et hyggeligt Familieliv, men han følte da kun endmere sin Fattigdom og Forladthed og han følte at det vilde være længe før hans gyldne Drømme gik i Opfyldelse.

Han saae da en gammel pjaltet og laset Olding komme stavrende over Gaden, han anede ikke, at det var hans Lykkestjerne, der kom ham imøde.

I det samme kom en Vogn kjørende frem.

Tiggeren snublede og Vognen rullede hen over ham.

Rudsken lod, som han ikke bemærkede det, pidskede paa Hestene og Vognen foer afsted.

Tiggeren blev bevidstløs liggende. — Jvan sprang hen og hjalp ham op.

— Skal jeg hente en Vogn? spurgte han.

— Nei, støt mig lidt, min Søn, jeg boer tæt herved.

Med megen Møie fik Jvan den gamle Mand hjulpet op af de mange Trapper.

Da han havde lært lidt af Faderens Judsigt i Kvassalverkunsten, forbandt han den fattige Jonas

Smiths Saar, thi det var ham, der var bleven overført.

Da han vilde gaa, sagde han:

— Skal jeg ikke hente en Doktor?

— Nei, nei, sagde den Gamle ængsteligt; jeg er en fattig Mand og det koster Penge at holde Doktor.

— Nei, Fattigdoktoren forlanger intet Honorar.

— Han vil forgive mig; nei, nei, lad mig være i Fred.

Æreogtyvende Kapitel.

De falske Diamanter.

Dagen efter Magnus' uheldige Besøg hos Nanna, saae William ham isærd med at træffe Forberedelser til at reise.

— Hvad Pokker, udbrød William; er Du bleven bidt af Jerusalems Skomager? . . . Hvorfor vil Du reise? Du har det jo saa godt her, som Du kan forlange det.

— Ja, men jeg har nu engang faaet Lyst til at drage lidt ud i Verden!

— Har Du ellers ikke nogen Marsag? — Jo, tilstaa det kun, jeg kan se det paa Dig, vedblev Bennen, der ikke gjerne ønskede at Magnus skulde forlade Kjøbenhavn, da han saa muligvis kunde undgaa Grev Ehrenskjolds Hævn.

— Nogen egentlig Marsag har jeg just ikke.

— Bliver Du længe borte?

— Ja, maaste et Par Uar.

Efter en lille Pause vedblev Magnus:

— Er der en Marsag der driver mig, da er det Frygt.

— Frygt! . . . For hvad?

— Na, jeg veed ikke selv; jeg synes at der er Nogen, der stræber mig efter Livet.

William rynkede Brynene ved at høre disse Ord; han frygtede, at Magnus havde faaet Nys om, at Grev Ehrenskjold efterstræbte ham, for at hævne sig paa ham.

— Apropos, hvorledes gaaer det med den lille yndefulde Sypige? spurgte William.

— Den Fugl lod jeg flyve; jeg synes det var Synd at stække dens Binger.

— Ha ha; Tanken om det nærforestaaende Endeligt har nok sat Dig graa Haar i Hovedet. Du skulde tale med en Smedker, for at han kunde holde Ligkisten parat.

— Du har let ved at spotte . . .

— Men medens jeg nu husker det, agter Du at gjæste Paris?

— Naturligvis; jeg vil ikke foretage en Reise, uden at besøge Verdensstaden.

— Vil Du gjøre mig den Tjeneste at medtage et Brev? spurgte Falz, i hvis Hoved der pludselig opstod en Tanke.

— Til hvem?

— Navnet kan jeg ikke i Diebliffet erindre, det er en ældre, skikkelig Mand, forresten en Adelsmand, for hvem det er gaaet slemt tilgæters; han viste mig særdeles Opmærksomhed, da jeg opholdt mig der, saa jeg vilde gjerne sende ham et Par taknemlige Ord.

— Det skal jeg gjerne.

— Tak, min Ven, Navnet har jeg som sagt glemt, men Gaden og Numeret erindrer jeg; han fører et meget stille og tilbageholdent Liv. Du kunne forresten laane mig Pen, Papir og Blæk, samt en Konvolut, saa kan jeg skrive Brevet med det samme.

Et satanisk Smil krusede Williams Læber, medens han skrev, idet han dog stadig havde Dinene med Magnus, at han ikke overraskede ham ved at læse hvad han havde skrevet.

Brevet var til Grev Ehrenskjold, men han vilde ikke nævne dette Navn, da han frygtede for, at Grosfereren skulde faae at se eller høre, at han stod i Korrespondance med hans svorne Fjende.

Brevet lød saaledes:

„Herr Greve!

„Overbringeren af dette Brev er den unge
„Dam, en Søn af den Skurk, der optraadte under
„Navn af Baron Søderborg. Jeg tillader mig
„at meddele Dem dette, da De jo har en lille
„Regning at opgjøre med denne Familie; han
„er, som jeg engang troer at have bemærket,
„Faderens Diesteen.

„Deres meget forbundne
William Falz.“

Da William forlod sin Ven, gik han ind til sin Svigerfader.

— De har vel hørt at Deres Søn agter at forlade os? sagde han.

— Ja, og jeg billiger ganske dette Skridt; det er snart paa Tiden at han med Iver kaster sig over noget Nyttigt, og et ungt Menneſke har godt af at ſe ſig lidt om paa denne kjære Jord.

— Ganske viſt, ganske viſt; men jeg tillader mig dog at give Dem et Raad, med Henſyn til Magnus' Reifeſtipendium.

— De mener?

— At De ikke ſkal medgive ham for mange Benge. Med en velfylt Børs drages han let hen til de mange og talrige Forlyſteller og Friſteller, der aabner ſin Favn for at modtage ham.

— I den Henseende kan De være ganske rolig; jeg har alt taget samme Beslutning.

William mente paa denne Maade snart at faae Magnus til at vende hjem, hvis hans Plan skulde mislykkes med at faae ham til at løbe i Armene paa Grev UChrenskjold.

Kort efter, da Grosfererens Familie var samlet ved Frokostbordet, hørte Alice Tale om Broderens Bortreise.

— Du kan da gjøre mig en lille Billighed, sagde hun til ham.

Magnus, der var i daarligt Lune over de knappe Reisepenge, svarede mut:

— Naa!

— Forgæves har jeg søgt at faae mit Diamantsmykke sat istand her i Byen; vil Du ikke tage det med for at lade det istandsætte i Paris?

Ordet „Diamanter“ vækkede strax Magnus' Bevidsthed. En eller anden Tanke maatte være opstaaet hos ham, thi han var meget villig til at opfylde Søsterens Anmodning.

— Jeg havde forresten inat en mærkelig Drøm angaaende dette Smykke, vedblev hun. Jeg synes at jeg var bleven fattig, meget fattig; de kostbare Diamanter vare det Eneste, som jeg omhyggelig havde gjemt; men jeg var paa et Sted, hvor de ingen Værdi havde, hvor jeg, trods mine Kostbarheder, ikke kunne mætte min Sult.

— Na, fikken noget Sniksnak, sagde Grosserereren; sid nu bare ikke og fang Griller ved at tænke paa Drømmesyner.

Vi vende nu atter tilbage til Verdensstaden.

I en af Paris' mest elegante Gader laa en Juveleerbutik, hvis Vinduer prangede med Diamanter og Guldsmykker til en umaadelig Værdi; men dette var kun ved Dagens Lys, thi om Aftenen blev Alt forsigtigt indpakket og der blev stillet Vagt ved Døren, for at forhindre Parisergavtyvene fra at trænge ind.

Her stod Magnus nogen Tid efter sin Afreise fra Kjøbenhavn, i en ivrig Samtale om Juveler og Diamantslibninger.

— Er det et Arbeide der betaler sig, at slibe disse Stene? spurgte Magnus.

Dette Spørgsmaal syntes den værdige Mand ikke gjerne at ville besvare, han vilde ikke tilstaa, at de Mænd, der havde disse Kostbarheder mellem Hænderne, ofte led den bittreste Nød og Savn.

— Jeg interesserer mig meget for denne Industrigreen, vedblev Magnus, og det vilde glæde mig, dersom jeg kunde komme til at gjøre Bekjendtskab med nogle af Arbeiderne i denne ligesaa sjældne som ædle Kunst.

Jubeleren søgte at slippe ud af denne Forlegenhed ved at sige, at han ikke i Diebliffet kunde erindre en eneste af disse Folks Bopæl.

— Men maaske De, naar jeg kommer tilbage for at hente det Smykke, De har lovet at istandsætte, da kan meddele mig dette?

Da Magnus nogle Dage efter hentede Søsterens Diamanthalsbaand, traf han en af Jubelerens Kommisjer, der var mere aabenhjertig i dette Punkt og opgav ham et Par af Diamantflibernes Adresser.

Hvorfor var det af saa stor Interesse for den unge Mand at erfare dette? Var det virkelig hans Attraa efter at lære disse Arbeidets Børn at kjende?

Nei!

Vi skulle nu erfare Grunden.

Han styrede sine Skridt, ledsaget af en parisisk Gadedreng, der tjente ham som Cicerone, til en af Hovedstadens usleste Gyder.

Han standsede udenfor et ualmindelig høit og smalt Sted, der saae ud som om det havde forvoret sig. Efter at have betalt sin Fører, steg han op af en steil Trappe.

Ligesom man, ved at bestige et Bjerg efterhaanden kommer til Steder, hvor Vegetationen bliver sparsommere og Aandedrættet besværligere, saaledes var det ogsaa her. Efterhaanden som Magnus steg høiere op, vidnede de aabentstaaende

Døre om, at Luxus og Velstand blev sparsommere, Fattigdommen mere fremherskende og Luften mere trykkende.

Omfiger standsede han udenfor et Tagkammer, indenfor hørtes Børneskrig og Graad.

Han traadte ind, men blev et Dieblig forbausset staaende ved at se dette Billed paa Armod, Elendighed og Fortvivlelse.

Ved et lille Bord sad en ældre, mager, gul og gusten Mand, iført en blaa Bluse, og arbejdede ivrigt. Rundt om ham paa Bordet laa de kostbareste og værdifuldeste Stene. Saa stor var Tilliden til denne Mand's Uerlighed, at man, trods hans dybe Fattigdom, turde betro ham de uhyre Værdigjenstande.

En talrig Flok pjaltede usle Børn, der græd og jamrede dem af Sult, opfyldte Bærelset.

Døren stod paa Klem ind til et andet lille Hummer og her saae Magnus en Kone ligge paa Straaleiet; hendes luffede Dine og ligblege Ansigt vidnede om, at Døden nys havde gjæstet Fattigdommens Hjem, og at hun, der havde delt hans Armod og hjulpen ham at bære Livets Sorger, havde draget sit sidste Suk; og dog maatte Steensliberen ufortrøden fortsætte sit Arbejde, for at ikke noget Minut af den kostbare Tid skulde gaa tabt; han havde ikke Tid til at fatte sig i sin dybe Sorg.

Han hørte ikke at Magnus traadte ind i

Bærelset, han sad med Ryggen mod Døren og tystede paa de grædende Børn.

Et af disse raabte:

— Fader, er Moder vred? Hun vil ikke mere svare os?

— Nei, hun sover, mit Barn! lød hans sørgmodige Stemme.

— Naar vil hun da vaagne? vedblev Barnet.

— Aldrig!

Magnus stod nogle Dieblikke uvis med sig selv, om han skulde vende om eller fuldføre sit Grinde. Men da han kom i Tanke om, at han her vist neppe vilde møde nogen Modstand mod dette, besluttede han dog at fremsætte det.

Børnene havde forskrækket trukket sig tilbage ved Synet af den fremmede Mand.

— Jeg ønskede gjerne at tale med Steensliber Jerome, sagde Magnus høit.

Steensliberen foer forskrækket sammen ved Lyden af en menneskelig Stemme.

— Det er mig, sagde han derpaa, idet han reiste sig.

Den unge Mand fremtog Allices Diamantsmykke og viste Steensliberen det, idet han sagde:

— Er det ægte Diamanter?

— Ja, meget kostbare, svarede denne, idet han tog dem nærmere i Diesyn.

— Vil De tage dem ud for mig og indsætte

uægte i Stedet? . . . Omstændigheder, som jeg ikke gjerne vil forklare Dem nøiere, tvinger min Kone til dette Skridt.

— Det Arbeide kan jeg ikke paatage mig.

— Og hvorfor ikke? De vil have det brillant betalt.

— Hvorfor gaaer De da ikke til en Juveleer dermed?

— Fordi Jngen af den finere Verden maa erfare vor Fattigdom, og hele Paris vilde snart have Kundskab derom, naar dette skete gennem en Juveleer. Dels har jeg ogsaa den Anskuelse, at naar De selv paatog Dem Arbeidet, tjente de langt mere end naar jeg først gif til en Mellemmand, der tog Broderparten af Indtægten.

— Nei, naar jeg ikke har Garanti for, at det er Deres Stene og at De har Ret til at ombytte dem, paatager jeg mig ikke slikt Arbeide. De er ung, og Ungdom og Daarskab følges stundom ad.

— Nuvel, saa lad være, hvis De ikke vil tro en Adelsmands Ord. Jeg meente at hjælpe Dem ud af Deres Fattigdom ved dette Arbeide. Men støder De paa den Maade altid Lykken fra Dem, da er det ikke saa eiendommeligt, at den har vendt Dem ryggen. Der findes nok en Anden, som vil tjene Penge, uden at fordre Forklaring over, hvorledes jeg har faaet dette Smykke mellem Hænderne.

Fristeren havde endnu ikke opgivet sit Bytte.

— Jerome, jagde han; se paa Deres forfuldne Børn, se paa al den Nød og Glendighed, her titter frem, og spørg Dem selv, om De ikke vil fortryde at have stødt denne Fortjeneste fra Dem?

— Nei, sagde Steensliberen stolt; jeg glemmer ikke min Faders sidste Ord til mig: Enhver Arbejder er en brav Mand, naar han kun er en ærlig Mand, og ethvert Arbejde er en hæderlig Sag, naar det kun er ærligt.

— Saa Farvel, Jerome, sagde Magnus spottende; lad Deres Børn dø af Sult og Fattigdom, slid Dinene ud af Hovedet med Deres Ærlighed, den bringer Dem dog enten paa Fattiggaarden eller paa Galehuset.

Magnus forlod Steensliberen og begav sig hen til hans Kollega.

Denne boede ikke slet saa høit tilveirs, som hans Kammerat, og hans Leilighed saae langt mere komfortabel ud.

Beboeren af dette Hjem var en høi, skummel Tyr med listige Dine.

Magnus forebragte ham strax sit Ærinde og spurgte om han vilde paatage sig det.

— Ja, hvorfor ikke det, min Herre, det er ikke første Gang at man tilbyder mig Sligt. Jeg er paalidelig og taus som Graven; vilde jeg aabne Munden og sladdre af Skole, da kunde jeg fortælle mange Bidrag til Pariserlivet, jeg kunde meddele

Forfatterne Stof til mange Romaner, men naar jeg faaer min Løn blander jeg mig ikke i Folks private Sager. Her var nys en lille fin Dame, en Bankiers Hustru: jeg kunde godt se hvor hun kæmpede mod Fristelsen, men det var vist for at frelse sin Søn fra Gjældsarresten, at hun vovede dette Skridt, og jeg siger ogsaa, at Moder Maria maa beskytte hende, hvis hendes Mand opdager det, thi han skal være meget hidsig.

Skjøndt Steensliberen ikke blandede sig i andre Folks Affærer, syntes han dog at vide temmelig god Betsed med sine Kunder og Marsagen til deres Besøg hos ham, thi endnu længe underholdt han Magnus med Fortællinger herom.

Nogle Dage efter modtog den unge Mand Halsbaandet med de falske Diamanter og de ægte fandt, ved Steensliberens Hjælp, en Kjøber i en gammel Jøde.

Efter at Steensliberen havde faaet sin Part af Udbyttet, forlod Magnus ham.

Magnus tilbragte nu en herlig Tid i Sus og Dus i den store Stad, hvor der ikke er Mangel paa Forlystelser og Udspredelser for dem, der har Evne til at deltage deri.

Til sidst blev han dog kjed af denne Nydelse og fortsatte sin Reise.

Først da han var kommen et Stykke bort fra Verdensstaden, erindrede han sig det Brev, som han

havde lovet William at beførge, og var saaledes undgaaet den Fælde, som hans Ven havde sat op for ham.

Han kastede Brevet i en Brevkasse paa den nærmeste Poststation og bekymrede sig da ikke videre om, at det fandt derhen hvor det skulde efter den mangelfulde Adresse.

Alice havde imidlertid modtaget sit Diamantsmykke fra Paris.

Hun glædede sig meget derover og det varede længe førend hun gjorde den sørgelige Opdagelse, hvor skammelig hun var bleven bedraget af sin Broder.

Fireogtyvende Kapitel.

Den første Solstraale.

Fra Albert Juls lille Samtale med Nanna, den Aften da han optraadte som hendes Forsvarer og Beskytter, havde hun ganske erobret hans Hjerte; alt hvad han havde tænkt og drømt om Alice overførte han paa Nanna; det forekom ham, at alt hvad han havde tabt ved Alice, havde han

gjenfundet ved Nanna, hun var bleven hans Sjæls Tanke og hans Hjertes Ideal.

Albert hørte til en af disse varme, fyldige Karakterer, der altid maa elske. Derfor havde han med Varme og Underlighed elsket sine Pleiefædre, da de vare døde havde han med al sit Hjertes Fylde elsket Alice. Som Ridderen, der drog i Kamp for sin Elskede, havde han kæmpet med Livets Modgang og vunden Seir. Da han hørte, at hans Hjertes Udkaarne var bleven ham utro, da blev alt ham saa mørkt og trist, indtil han mødte Nanna og hun blev Gjenstand for alle hans varme og sømme Følelser.

Nu først begyndte han at overveie, at Alice maaskee slet ikke mere var den Kvinde, som stod for hans Fantasi, han havde ikke seet og talt med hende i flere Aar, og hun kunde jo have forandret sig meget i den Tid, hun kunde være bleven forfængelig og stolt, det var ikke sikkert, at hun, ligesom han, havde bevaret sin barnlige Fantasi og sin naive Tro paa Verden. Nu tænkte han først paa det dybe Svælg, der var imellem hans Fattigdom og Alices Rigdom og fandt, at han egentlig selv havde været en Daare. Det gik ham som det er gaaet saamange, der pludselig bortjager alt det, om hvilket de saalænge har pleiet og fredet, men der bliver dog gjerne en lille Gnist tilbage i Hjertet, som ved Leilighed kan blusse op igjen.

Nu lukkede han da sine Tankers Bom for alt hvad der hed Alice og lod Nanna indtage Hæderspladsen i hans Hjerte.

Hypeligt faldt nu hans Bei igjennem St. Pederstræde og mere end en Gang var han ifærd med at løbe Næsen imod Folk, ved at stirre op mod de smaa Kuder, bag hvilken han vidste at Gjenstanden for hans Kjærlighed sad.

Mangen en Aften stod han dernede og sendte hende sine Tanker, formede dem til Bers ved Synet af hendes Skygge, medens Binden legede med hans brune Lokker.

Skrive til hende vilde han ikke, han følte, at hun bedre vilde forstaa ham, naar han selv udtalte sin Kjærlighed, end naar det skrevne Ord tolkede det.

Da han saaledes en Dag gik denne Bei, mødte han Nanna; de to unge Mennesker hilste paa hinanden og talte nogle Ord sammen, deres Dine straaledede og Kinderne rødmede og de vare Begge lige forlegne.

Da Nanna ikke havde fortalt sin Søster om sit første Møde med Digteren, omtalte hun selvfølgelig heller ikke det andet.

Den næste Dag mødtes de ogsaa „tilfældigvis“ og nu skete det hypeligt, naar den unge Pige skulde et Grinde i Byen, at hun mødte Albert. De talte om mange Ting og dog om Jngenting, men deres glade Blikke vidnede om, at disse faa Dieblikke,

disse ubetydelige Ord, vare for dem en Glæde og Lykke, som kun den, der har elsket, kan forstaa.

Frida syntes vel nok at Nanna ofte blev ualmindelig længe borte, men den unge Pige skjulte saa omhyggelig sin Kjærlighed, at Frida ikke havde nogen Anelse derom.

Naar Digteren kom til sit Hjem, da jublede og sang han og Alt syntes ham her langt smukkere end før; Verden var bleven langt skjønnere og Nanna var det Smukkeste af Alt; da mindedes han hvert Ord hun havde sagt, hvert Smil, der var gledet over hendes Læber, da drømte han om, at hun sad ved hans Side og han kjærtegnede hende, kort sagt, Albert Jul var som alle Forelskede.

Naar han om Aftenen kom hjem, tænkte han sig, hvor lykkelig han vilde være, naar han aabnede Døren og hans Nanna fløi ham imøde. Da udredes han af sine Drømme ved at et Par forstyrrede Mus flygtede til deres Hjem og en Flagermus, der var smuttet ind ad Vinduet, fløi ham i Ansigtet. Han besluttede da, at han snart vilde forsøge at gjøre sin Drøm til Virkelighed.

En smuk Foraarsdag mødtes ogsaa „ganske tilfældig“ de to unge Mennesker. Nanna skulde et Grinde ud i Sølvgade og de gik langs Bolden.

— Vi kunne dog lige saa gjerne fryde os over det friske Foraarsgrønne, sagde Digteren. Skal vi gaa en Tur over Bolden?

Manna indvilligede deri, skjøndt hun bemærkede, at hun havde faare lidt af Tiden.

De gik op paa Bastionen, for at kaste et Blik ud over Forstaden.

Det var et deiligt Foraarsveir, Solen kastede sine Straaler ned over Stadsgravens Bover, der stille og fredeligt omspændte Grønsøeret. Hist og her tittede en lille vild Blomst frem og Tjørnehækkene stode iflædte deres hvide Foraarsdragt. Alt var saa høitideligt stille.

Omme bag Møllen stod en lille Bænk.

Da de to unge Mennesker kom hertil sagde Digteren:

— Jeg har en Ting af Bigtighed, som jeg gjerne vilde tale med Dem om; lad os tage Plads her paa Bænken.

Manna skælvede let; hun følte maaste at det var et alvorstfuldt Dieblif, Digterens Stemme havde en sittrende, men dog blid og harmonisk Lyd.

Hun satte sig ved hans Side. Intet Menneske saaes i Nærheden, kun i lang Frastand legede et Par Børn i Græsset, selv i Møllen holdt man Hvile.

Det var som om Elskovsguden selv havde stillet sig paa Bagt i Nærheden.

Albert greb Mannas Haand og udbrød:

— I et Dieblif som dette, da hele Naturen smiler saa skjønt og smukt, da føler man at den

No og Fred, der her er udbredt, ogsaa maa kunne findes for Menneskene. Nogle naae den aldrig, finde ikke den Glæde og Lykke, der kan spire paa Livets Bei, hvor To deler Glæde og Lykke, i Medgang og Modgang. Dette Dieblif føler jeg vil afgjøre om jeg skal finde den Fryd og Henrykkelse, der kan findes i Kjærlighed, thi, elskede Nanna, jeg kan ikke længer skjule, at fra den Stund, jeg første Gang saae Dem, har jeg elsket Dem. Har jeg gjættet feil, ogsaa De har en Smule Tilbøielighed for mig? Troer De, at De kan elske mig til Deres Livs sidste Stund, elske mig saa høit, at De kan skænke mig Deres Haand og Hjerte?

Han tav bevæget og betragtede hende opmærksomt.

Da hun hævede sit skjønnede Ansigt, laa der et usigeligt og ubeskriveligt Udtryk i hendes blaa Dine, hvori der glimtede et Par Taarer; men det var ikke Sorgens Taarer, det var Glædens og Henrykkelsens Taarer. Et sagte Suk undslap hendes Bryst, dog det var ingen Smertens Suk, det var fordi hun med tilbagetrængt Vandedræt havde lyttet til hans Ord, for at ikke et eneste af dem skulde undslippe hende.

Med Jnderlighed og Trofasthed præget i sit Ansigt rakte hun ham Haanden og sagde:

— Ja, jeg elsker Dem!

Begeistret slog Digteren Armen om sin Elskedes Liv og trykkede et Kys paa hendes friske Læber.

Et Par fjedrede smaa Sangere, der sad oppe i Træets Kroner over deres Hoved og en Møllerdreng, der stak sit megede Ansigt ud af et lille Glughul i Møllen, vare de tause Bidner til denne erotiske Scene.

I dette Dieblif tænkte Nanna paa sin Søster Fridas Ord, at naar den Stund kom, da to Hjerter bankede for hinanden, da to Læber mødtes og to Hænder lagdes i hinanden, naar Alt om hende var saa smilende, da vilde hun forstaa hvad det var at elske.

Dette Dieblif var nu kommet.

Længe sad de tause med hinanden i Haanden, de følte Begge at det var en af de lykkelige Timer i Livet, der saa uendelig hurtigt svinde bort.

Endelig reiste de dem dog, for at fuldføre deres Vandring.

Nanna vilde selv underrette sin Søster om det Skridt hun havde gjort. Albert skulde da komme henad Aften.

Da Frida saae sin Søster, mærkede hun strax, at der maatte være passeret en eller anden vigtig Begivenhed.

Nanna fortalte hende Alt, fortalte hvorledes hun havde gjort Alberts Bekjendtskab, hvorledes

hendes Kjærlighed til ham var vorret og endelig hans Frieri og hendes Svar derpaa.

— Hvad siger Du dertil, Søster? sagde den unge Pige.

— Jeg finder, at Du er lidt vel ung, men Du maa selv raade for din Skæbne. Mener han det oprigtigt, og det vil jeg haabe, saa give Gud Eder sin Belsignelse og give Dig en mere varig Lykke, end den, der blev mig tildel, svarede Frida og trykkede et Kys paa Søsterens Læber.

Kort efter kom Albert; hans friske, livlige Sind behagede Frida og hun syntes, at de To maatte passe for hinanden.

Digteren var saa munter og oprømt og for første Gang efter Moderens Død gjenlød det lille Bærelse af en hjertelig Latter.

Mamma fløi hen og kyskede Moderens Portræt, der hang paa Bæggen, idet hun sagde:

— O, Moder, blot Du var tilstede i aften, min Lykke vilde da være fuldstændig; men nu vil Du sende mig din Belsignelse, ikke sandt?

Der var noget saa Barnligt og Naivt ved Mammans Ord, at Albert fik Taarer i Øinene.

Hvor bankede hans Hjerte af Stolthed og Glæde ved Tanken om, at dette friske Barnehjerte, der dog forenedes med kvindelig Ynde, nu var hans Eiendom.

Og der gik mange Aftener, fulde af Tilfredshed

og Glæde for de Nyforlovede. Frida traf sig da ofte tilbage i en Krog, for at skjule et Par Taarer, der sagte listede sig ned ad hendes Kinder ved Tanken om dengang, da hun og Christian vare ligejaa henrykte, og hun foldede da sine Hænder og bad for Barigheden af sin Søsters Glæde.

Hun udstødte et dybt Suf og hvistede:

— Men jeg var selv Skyld i min Sorg, jeg vilde ikke følge Moders Raad, da hun advarede mig mod at give ham Bjergmandens Ring!

En Aften kom Albert hjem og satte sig til at skrive; det blev sent paa Natten før han tænkte paa at søge Hvile.

Just som han mente at det var paa Tiden at komme tilfængs, hørte han en svag, stønnende Lyd, som af et meget sygt Menneske.

Han saae sig forskrækket om. Hvorfra kom denne Lyd, der gjentog sig, snart svagere, snart stærkere?

Var der et Menneske i Dødsfare eller var det kun et Foster af hans Indbildning?

Nei, nu hørte han tydelig at der blev raabt om Hjælp.

Det maatte være inde hos hans Nabo, den fattige Kludesamler.

Han gik over ved hans Dør og lyttede.

Jo, Lyden kom derfra.

Han aabnede Døren og traadte ind.

Et uhyggeligt Syn viste sig for hans Blik.

Den gamle Jonas Smith laa henstrakt paa Gulvet, blødende og jamrende, medens hans Dine vare fæstede paa de Guld- og Sølvpenge, der laa udbredt paa Bordet.

Hvor blinkede og funkede de ikke og hvor dannede de ikke en mærkelig Modsetning til det nøgne, usle Kammer? Det lignede et Gulbleie midt i en øde Ørken.

Bed Synet af Digteren reiste den Gamle sig stønnende overende og udbrød med truende Stemme:

— Bort, bort herfra! . . . Hvem er Du? . . . En Gavtyv, der vil stjæle mine Penge, ikke sandt? . . . Bort, bort, se ikke min Skat, stjæl ikke mine sammensparede Skillinger!

Albert nærmede sig ham.

— Lad mig hjælpe Dem, De forbløder Dem! udbrød han deltagende.

— Nei, nei, bort herfra; stjæl ikke min Skat!

Den Gamle begyndte at sægte om sig med Armene; men faldt snart udmattet tilbage paa Gulvet.

Flere Gange søgte han ved en Kraft-

anstrengelse at reise sig, for at gribe efter det, han havde brugt et helt Liv om at samle; men det var forgæves.

— Bort, bort! gjentog han. Er Du sendt af hans Børn, af Frida og Manna, for at hente hvad jeg — stjal fra deres Fader? . . . Nei, jeg har ikke røvet fra dem! . . . Skal jeg dø, dø! . . . Nei, jeg vil ikke bort . . . jeg vil leve! . . .

Hans Stemme blev svagere og svagere. Hver Gang Albert søgte at nærme sig ham, begyndte han med al sin Kraft at kæmpe om sig.

Tilslidst forkyndte en dyb Rallen, at Livet var flygtet bort, Tiggeren fæstede sine brustne Dine paa sine Skatte og hans frampagtig knyttede Haand udstrakte sig imod samme.

Albert stod som fastnaglet og forstenet og betragtede dette uhyggelige Syn.

Han saae snart paa den Døde, snart paa de mange Benge.

Længe, længe stod han saaledes, afverlende betragtede Guldet og den fattige Kludesamler og tilslidst begyndte en ond Dæmon, Mørkets Dæmon og Fristeren, at hviske ham i Øret:

— Hvem tilhører disse Benge nu? — Ingen! . . . Hvem veed hvormange her er? — Ingen! . . . Hvem vil arve ham? — Staden! . . . Hvem giver Staden dem da til? . . . Til de Fattige og Forladte. Og hvem hører til de Fattige, der flittigt

og stræbsomt kæmpe mod Nød og Savn? — Det gjør Frida og Nanna, min elskede Nanna. Blot en lille Del af denne Skat vilde være en Belsignelse for dem og hvem forbyder mig at gjøre et Laan?

Med Magt udrev han sig af disse mørke Tanker, idet han udbrød:

— Bort, Du lede Frister, bort, I stygge Tanker, der vil beseire mig!

Han gif hen til den Døde, for at se, om der ikke skulde være en Gnist af Liv tilbage.

Men nei, Døden havde sat sit Stempel paa hans Ansyn.

En Gysen gjennemfoer Digteren.

Den Tanke opstod hos ham, at man kunde komme og træffe ham her ved den blødende Kludefamlers Lig, og man vilde da antage ham for en Morder og arrestere ham som en Saadan.

Men atter bemægtede sig de onde Tanker ham, idet han kom til at tænke paa, at Kludefamleren havde nævnet de to Søstres Navn.

— Udtalte han ikke de unge Pigers Navne? Var det Drøm eller Virkelighed? udbrød han og slog sig for Panden. Nei, det var Virkelighed. Maaske han er i Familie med dem, han talte jo om at han havde stjaalet fra deres Fader. Er det da nogen Forbrydelse, at jeg til Gjengjæld tager

nogle af disse Penge, som kunde brede Lykke i deres fattige Hjem?

En Tanke opstod da hos ham, som han maatte udføre.

Sagte listede han sig ind paa sit eget Værelse, hentede Papir og Blæk og vendte da tilbage.

Efter at have kastet nogle af de tilstedeværende Bjalter over Ligets Ansigt, satte han sig ned og skrev med store og fordreiede Bogstaver Følgende:

„Al den Formue, som jeg efterlader mig og
„som jeg har erhvervet mig ved Sparsommelighed,
„tilfalder mine eneste Slægtninge, de to unge
„fattige Sypiger Frida og Nanna Smith, boende
„i St. Pederstræde Nr. —

Kjøbenhavn, den 15de Mai 18**

Jonas Smith.“

Digteren gennemlæste det Skrevne og opdagede da først, at Navnet jo ogsaa var det Samme.

— Ja, jeg har kun været et Værk i Retfærdighedens Hænder, for at bringe det stjaalne Gods tilbage til dets rette Eiermand, mumlede han. Jeg har ikke begaaet nogen Forbrydelse.

En kold Sved perlede paa hans Pande.

Han vilde nu liste ind paa sit eget Værelse, for at vente med at hidkalde Husets Beboere til Dagen brød frem.

Lyskjæret begyndte nu at forjage Nattens Mørke.

Han kastede et Blik ud af Tagvinduet.

En første Solstraale brød frem og kastede sit Stjær paa Tagrygningen.

Det gjorde et dybt Indtryk paa Albert.

Det var som om han vaagnede af en styg og ubehagelig Drøm.

Han greb det falske Dokument, rev det i mange Stykker og sagde:

— Tak, Du lille Solstraale, Du frelst e mig fra at blive en Forbryder! Du mindede mig om, at kun ved Dagens Lys naaer man til det Gode og Smukke her i Livet, hvor den bedste Wei er den, der gaaer gennem Uerlighed.

Endnu engang dvælede hans Blik paa de mange Penge, da ilede han hurtig ud af Døren.

Sveddraaberne løb ned over hans Ansigt. Han gif ikke ind paa sit Bærelse, men ilede ud i det Frie, for at affjæle sit ophidsede Sind. Den kjølige Morgenluft slog ham imøde og gennemisnede ham; men han ændsede det ikke.

Da han kom tilbage til sit Bærelse, var han mat og afkræftet og han kastede sig paa sit Leie.

Da Bærtinden senere kom ind til ham, fandt hun ham i Feberfantasier; Overgangen fra Barmen til Kulden og de veylende Sindsstemninger om Morgenens havde paadraget ham en Sygdom.

Noget efter at Albert havde forladt Gnieren, kom Ivan for at se til ham, hvorledes han havde det.

Da han saa den Døde og de mange Penge, gned han fornøjet sine Hænder.

— Hvad Pøkker gaaer der af Dig, Gamle, har Du taget Udgangsbillet? udbrød han halvlyst. Det var forresten pænt af Dig, især hvis jeg skal arve Dig. Jeg kan erindre en Gang at have hørt en Fortælling om en Dreng, der ved at gnide en Robberlampe, kom ned i en Hvelving, hvor der var propfuldt af Diamanter og Edelstene . . . Jeg er meget lettere sluppen op paa en Kvist, hvor der voger Sølv- og Gulddukater . . . Det var dog en heldig Stund, da vi løb Næsen mod hinanden! . . . Men jeg staaer her og vaaser, istedenfor at benytte mig af Leiligheden, jeg vil dog se at bringe endel af Valutaerne i Sikkerhed, førend jeg hidfalder Mennesker! . . . Altfor rovbegjærlig maa man ikke være, jeg skal nok lade saameget tilbage, at Du kan komme de lovbefalede tre Men under Grønsværet.

Efter at have bragt Størstedelen af Pengene saa godt i Sikkerhed, at de ikke let skulde opdages af profane Blikke, satte han et ynkeligt Ansigt op og gik ned og bankede paa en Dør.

En ældre Kone aabnede Døren og spurgte hvad han vilde.

— Na, lille Madam, sagde han; vil De ikke være af den Godhed at sige mig, hvor der boer en Doktor eller en klog Mand; jeg kom for at besøge min gamle Onkel, som boer heroppe og finder ham da død og borte.

— Død! . . . Hvad siger De? udbrød Konen, idet hun slog Hænderne sammen. Er den gamle Ligger død? Det er nok en sand Tycho=Brahes=Dag; nys var jeg oppe hos min Logerende og han var bleven syg og fantaserede om en død Mand, maaske han er bleven forskrækket ved Synet af den Døde. Nu faaer vi maaske paa en Gang Sygebognen og Ligbognen for Døren; det er det jeg altid har sagt: en Ulykke kommer ikke alene.

Madamen fulgte nu op med paa Kvisten, medens flere af Husets Beboere bleve tilfaldte.

— Igaar kom jeg her til Byen, fortalte Zvan for at opsoege min Onkel og ved et Tilfaelde traf jeg ham paa Gaden, hvor han var bleven overkjørt. Jeg vilde hente Læge, men det vægrede han sig paa det Bestemteste ved og nu, nu er han død.

Han forsøgte at græde.

— Her er jo endel Penge, sagde en af de tilstedeværende Beboere; og saa troede man, at han var fattig som en Kirkerotte. Han nænnede saamæn ikke engang at spise sig mæt. Na ja,

der er da saameget, at han kan komme i Jorden derfor.

— Det behøves nok ikke, sagde Madamen, thi efter hvad jeg har hørt, skal han alt i levende Live have folgt sig selv til det anatomiske Musæum.

— Det gjør mig i Grunden mest ondt for den stakkels Fyr, der er kommen ind for at hilse paa sin Onkel, svarede den Anden, idet hun pegede paa Ivan, der knælede ved Gnieren's Lig.

*

*

*

Fjorten Dage efter den sidste Begivenhed standsede en overordentlig elegant og smuk Herre udenfor det Hus, hvori disse Begivenheder var foregaaet.

Jungen vilde let i denne smukke unge Mand med det hvide Halsbind og dito Handsker, de sorte Klæder og den ranke Holdning, have gjenkjendt den pjalte Fyr, der var kommen for at besøge sin Onkel.

Vi skulle senere erfare hvor han nu skulde hen, det var væsensynligt at han agtede sig til en eller anden Festivitet.

Idet han fæstede sin Lorgnet op mod Kvisten, mumlede han:

— Vidste jeg dit Navn, Du Gamle, skulde jeg gjøre Dig til min Skytspatron, hvis jeg da forresten

var Katholik. Følg mig nu ogsaa ved mit Forsøg paa at trænge ind i de finere Kredse, min Lykkestjerne var Du dog; uden dine Penge, dine omhyggelig sammensparede og sammenskrabede Moneter, vilde jeg ikke saa nemt have banet mig Vej. Det er Livets Lod, En er Arbeidet og en Anden høster Lønningen og jeg smigrer mig med at høre til de nydende Individier i Samsundet.

Femogtyvende Kapitel.

I Sorgens Hjem.

Vi ere paa Hospitalet, Sygdommens og Elendighedens Tilflugtssted, Sufferens og Taarernes Hjem.

Man gribes af en pinlig Følelse, naar man vandrer forbi de mange Senge og seer de blege, lidende Ansigter; man folder uvilkaarlig Hænderne og beder Gud om ikke at forlænge deres Smerter, men lette dem.

Man seer deres Nærmeste staa bekymrede og bedrøvede, ængsteligt lyttende efter om Haabet er steget eller sunket paa deres Livs-Thermometer.

I det Bærelse, hvor Handlingen foregaaer, er det saa uhyggeligt stille; man hører kun den Syges jagte Stønnen, her gjælder det en Kamp mellem Liv og Død, hvert Minut kan bringe den sidste Katastrofe, hvert Dieblif kan et Par Dine ventes at lukke sig i Dødens kolde Favn.

Hvor ængstelig og skælvende sidder ikke den unge Pige med hans Haand i sin og bøiet ned over ham, som om hun frygtede for, at Døden alt skulde have røvet hende sit Kjæreste.

Kun de af mine Læserinder, der selv har siddet ved en Sygeseng, hvori det Skjønneste og Bedste de eiede kæmpede mod Dødens iskolde Favntag, kan forstaa Manna's Angst og Lidelser, kan forstaa den navnløse Smerte, der tyngede hendes Bryst.

Manna kom hver Dag, naar Hospitalets Port blev aabnet og veg ikke fra hans Side, før der igjen lukkedes, saa maatte hun arbeide saameget senere om Aftenen.

Arbeidet for de to Søstre gif kun trist og mørkt; ingen Spøg, intet muntert Ord oplivede deres lille tarvelige Hjem.

Som hun saaledes nu sad ved hans Side, aabnede han pludselig Dine og fæstede dem paa hende.

Han trak Haanden til sig og foer med den

over den feberhede Bænde, som om han vilde orientere sig.

— Hvorledes har Du det, min Elskede? hvisttede hun sagte.

Det Bærelse, hvori Albert laa, husede kun et Par Patienter til, men de vare alt saa raske, at de vare nede i Grønnegaarden; Waagekonen fik sig en lille Middagslur, saa der var ingen Bidner til den Scene der nu paafulgte.

Den Syge svarede kun Nanna med et dybt Suf og sank ned paa Buderne.

Lidt efter aabnede han dog Dinene og sagde:

— Alice, elsker Du mig ikke?

Nanna saae forundret paa ham. Drømte han eller var han vaagen? Talte han maaske i Wildelse?

Hun hvisttede sagte:

— Min Albert, kjender Du mig ikke?

— Skulde jeg ikke kjende Dig, min Alice, min Barndomsveninde, min Ungdomsdrøm!

— Min Gud, hvem mener Du? . . . Taler Du vildt? udbrød Nanna, idet hun trykkede Haanden mod Hjertet, for at dæmpe dets Slag, thi Frygt og Angst havde bragt dette til at banke stærkt.

— O, Alice, vær ikke længer vred paa mig, sagde han sagte, lukkede atter Dinene og laa stille som om han sov.

Nanna sad endnu med hans Haand i sin, men med Dødens Blegghed paa Læberne, thi hans gjentagende Paafaldelse af Navnet Alice gjorde et dybt Indtryk paa hende.

Hvem var denne Alice? Han havde aldrig før nævnet hendes Navn.

Var det en Rivalinde? Var det en Anden, hvem han forlængst havde skænket sit Hjerte, hvilket han hidtil omhyggelig havde skjult for den stakkels Nanna?

Hver Gang han nævnede dette Navn, havde det været som om et Dolkestik gjennemfoer hendes Hjerte. Hvorfra kom denne ubestemte Anelse, denne ugrundede Frygt?

Da vaagnede en anden Stemme og bebreidede hende, at hun kunde mistænke ham, der var saa mild og god; hun bøiede sig ned over ham, trykkede et Kys paa hans Bænde og bad ham om Tilgivelse.

Da slog han igjen Øinene op og hviskede:

— Hvorfor kysser Du mig, Alice?

Han vedblev at kalde hende ved dette Navn. Hvor led den stakkels unge Pige derved.

Hun maatte forlade ham, da Hospitalet blev lukket.

Da hun sagde Farvel til ham, sagde han for første Gang idag:

— Nanna!

— Farvel, min Elskede god Bedring! udbrød hun lettet.

Han nikkede sagte og svarede:

— Farvel, Alice!

Det var som om de to Navne blandede sig til et i hans Fantasi.

Nanna gik til sit Hjem, for at græde ud ved sin Søsters Bryst; denne søgte forgæves at trøste hende.

— Bær blot taalmodig, Nanna, sagde hun. ud styrer nok Alt til det Bedste.

Der hengik flere Dage; hvergang at Nanna besøgte Alberts Sygeleie; gjentog den samme Scene sig; laa han ikke stille hen, kaldte han hende lige saa ofte Alice som Nanna.

Da traadte en Dag Lægen ind til den Syge, da hun var der.

Lægen var en ældre, kold, haard og alvorlig Mand.

Med Inderlighed og Interesse omfattede han sit Kald, men Patienterne var for ham kun et kjært Studium, enhver svær Sygdom var for ham kun et Afsnit af Videnskabernes store Bog, jo mere udviklet denne var, desto mere interesserede den ham. Alberts Sygdoms Udvikling havde han saaledes fulgt med stor Opmærksomhed.

Efter at have iagttaget den Syge med sit skarpe Blik, sagde han til Nanna:

— Nu kommer den unge Mand sig; men . . .

— O, Gud været lovet! udbrød Nanna glad.

— Lad mig dog først faae udtalt, førend De glæder Dem, sagde Lægen koldt. Legemet kommer sig, men ved Sjælen vil jeg sætte et Spørgsmaalstegn.

— Hvad mener De? spurgte hun ængsteligt.

— Jeg veed ikke, om De er stærk nok til at høre det.

— Min Gud, tal, jeg er forberedt paa at høre Alt.

— Alt? gjentog Lægen. Selv det Børste?

— Det Børste! . . . O, hvad mener De? . . . Døden! hulkede hun.

— Se nu taber De strax Fatningen . . . Nei, Døden er ikke det Børste?

— O, spænd ikke min Fortvivlelser Angst mere, lad mig erfare Sandheden.

— De verlende Scener, som maa have fremkaldt hans Sygdom, har tilføiet ham en Hjerne-rystelse. Jeg troer ikke, at vi kan helbrede ham. Han er og bliver vanvittig, sagde Lægen rolig.

Nanna støttede sig blegnende til en Stol. Smerten var næsten altfor overvældende og knusende, til at hun kunde tro derpaa.

— Nu maa han bringes til en Daareanstalt, vedblev han; om at han kan helbredes er dog næsten utroligt, efter hvad jeg, ifølge mit mangeaarige Kundskab til denne uhyggelig Sygdom, har

iagttaget. Patientens Mandslys er gradvis bleven svagere og svagere og er sandsynligvis udslukt for bestandig. Maaſke Ro, Stilhed og frisk Luft kan gøde nyt Liv i ham, men jeg tvivler derom.

— Til en Daareanstalt, gjentog Nanna med taarefuldt Stemme.

— Ja.

Den unge Pige fastede sig paa Kne for Doktoren og bad:

— O, frels ham, frels ham fra denne sørgelige Skæbne. Han er min Elskede, o jeg vil dø af Sorg, hvis jeg mister ham, hvis han skal spærres inde i et . . .

Det var som om hun ikke formaaede at udtale Ordet.

— Et Galehus, supplerede Lægen. Reis Dem, mit Barn, man bør kun knæle for Gud! Se kun Ulykken stift i Dinene, den haardeste Smerte varer som ofte ikke saa længe, som den mindre men stedse seigpinende. I Livet maa vi vænne os til at være forberedt paa de haardeste Skuffelser, jeg er jo heller ikke alvidende og det kan saamæn godt være, at den unge Mand om en Maaned er frisk som en Fisk; men jeg siger, at jeg ikke troer at dette vil ske og for Diebliffet er der ingen anden Udvei end at bringe ham til det Sted, hvor den Sygdom, han lider af, finder en bedre Pleie end her. Endnu en Dag skal jeg se Tiden an, naar De vil komme

igjen til denne Tid, imorgen kan De erfare, om der er indtruffen nogen Forandring til det Bedre.

Med disse Ord tog Lægen sin Hat, hvistede sagte nogle Ord til Waagekone og forlod derefter Bærelset, hvilket den unge Pige ogsaa lidt efter forlod.

Hvor lang, hvor uendelig lang var ikke Veien idag for Nanna, før hun naaede til sit Hjem.

Her sank hun fortviolet ned paa en Stol og skjulte sit Ansigt i Hænderne.

Frida lagde sin Arm om hendes Hals, kjælede for hende, som om hun var et lille Barn, trøstede hende saa godt hun formaede, medens denne betroede hende den store Sorg.

Men alle Fridas trøstende Ord hjalp kun Lidet.

Alt hvad Frida havde hørt og læst om Galehusene, stod nu klart for hendes Fantasi.

Sam, hun elskede saa høit, skulde nu tilbringe sit Liv mellem Mennesker, der vare som halv-vilde Dyr.

Hun tænkte paa disse gyselige Opholdssteder, uden Møbler, uden Noget, der mindede om menneskelige Baaninger, hvor Spændetrøien og Fangevogterens Skælden og Banden ledsager de Banvittiges Hulen.

Hun tænkte paa Albert, hendes Elskede; for kort Tid siden havde han været saa munter og glad,

og nu vare de klare Dine, i hvilke hun saa gjerne havde stirret ind, stirrende og glandsløse, de Ord, hun saa glad havde lyttet til, vare nu tankeløse og forvirrede.

Og hun kunde ikke dele hans Lidelser, ikke lindre hans Smerter.

Hun sank paa Kne og bad for sin Elskede, medens Søsteren føiede sin Bøn til hendes.

Da Nanna var kommet lidt til sig selv, sagde Frida:

— Trøst Dig, Nanna; hvor sørgeligt vilde det ikke være om Du ogsaa nu blev syg.

— O, gid jeg var død, svarede hun.

— Saaledes maa Du ikke tale, kjære Søster, hviskede Frida med et Suk.

Den næste Dag skulde Nanna jo atter sin sørgelige Gang til Hospitalet. Frida vilde gjerne have ledsaget hende, men der laa alt saa meget Arbeide ubesørget og forsømt, at hun ikke kunde offere en Time, hvis ikke hun vilde udsætte sig for at Runderne forlod dem.

Grosserer Dam gik fordybet i sine egne Tanker ned gennem Bredgade, da han bag ved sig hørte en sagte Gulken.

Han saae til sin Forundring en ung, ualminde-
lig smuk Pige, der hurtig gik ham forbi.

Men det ubeskriveligt smukke Ansigt vakte strax
den gamle Skurks Opmærksomhed.

Han vendte øieblikkelig om og fulgte hende i
nogen Afstand, idet han mumlede:

— Hvor kjender jeg dog dette Ansigt fra?
Jeg synes jeg engang før har seet hende.

Den unge Pige gik ind paa Hospitalet og
Grosserereren stod og ventede paa hende, om hun ikke
snart skulde komme tilbage.

En Mand kom hurtig spadserende forbi ham
og vilde gaa ind ad Hospitalsporten.

— Ih! God Dag, Herr Grosserer! udbrød
han pludselig. Træffer man Dem her ved Ind-
gangen til Sorgens Hjem?

— Ja, jeg fulgte just en Bekjendt hertil,
svarede Dam rolig. Jeg har, Gud ske Lov, Ingen
at gjæste i dette Hus, Herr Doktor.

Doktoren, der var Huslæge hos Grosserereren,
spurgte nu til dennes og Familiens Befindende.

— Jeg skal forresten ind og se til en stakkels
ung Mand, der hedder Albert Jul, sagde Lægen.
Han har formodentlig anstrengt Hjernen for meget
eller en eller anden uhyggelig Begivenhed maa
have gjort et for stærkt Indtryk paa hans Nerve-
system, thi han er gaaet fra Forstanden.

— Albert Jul, gjentog Grosserereren. Skulde

det monstro være den vilde, forfløine Knægt, jeg jog bort fra mit Kontor?

— Ja, han har nok engang været Kontorist; men i den senere Tid har han befattet sig med at skrive taabelig Romansnak. Det gjør mig forresten mest ondt for hans Forlovede, en deilig ung Pige, egentlig et helt Barn.

— Det var maaske hende, der nys gif ind paa Hospitalet?

— Det er nok muligt, thi hun skulde komme her i aften, for at erfare, om der skulde være skeet nogen Forandring, hvad dog vist neppe kan være muligt. I det Hele taget har han været et særdeles interessant Studium for mig.

— Jeg kunde nok have Lyst at se til den stakkels Fyr. Troer De, at han kjender mig?

— Nei, det behøver De ikke at frygte for.

Lægen og Grosfereren gif nu ind paa Sygeværkset, hvor Albert laa.

Bed Siden af Sengen knælede Nanna og skjulte sit Hoved i Hænderne.

Lægen gif hen og talte til hende og søgte at berolige hende.

Nanna saae paa ham med et bedende og fortvivlet Udtryk i det smukke Ansyn.

Han rystede kun betænkeligt paa Hovedet, efter at have talt et Par Ord med Waagekonen.

Albert aabnede Dinene, betragtede med sit

forvildede Blik de Personer, der stod rundt om Sengen, og udtalte nogle utydelige Ord.

Grosfereren traf sig lidt tilbage, som for at den Syge ikke skulde bemærke ham; men denne kjendte ham dog ikke, han kjendte ikke engang sin Elskede.

Hvad bevægede da Herr Dam til at opholde sig her og være Vidne til denne uhyggelige Scene?

Det var hans Lidenstabs, der var vaagnet ved Synet af Nanna.

Lægen underrettede Nanna om, at da der aldeles ingen Forandring var indtraadt i den Syges Tilstand, maatte han bringes til en Daareanstalt.

Den unge Pige udstødte et Skrig og sank besvimet om paa Gulvet.

Lægen kaldte hende dog snart til sig selv igjen, men hun var utrøstelig og halvt med Magt maatte man skille hende fra hendes Elskede.

Da Grosfereren gik, sagde han til Lægen:

— Jeg vilde gjerne høre lidt om den unge Mand's Befindende, naar De af og til faaer Underretning derom.

— Det skal jeg gjerne gjøre, svarede han og tilføiede sagte:

— Blot ikke den unge Pige der gaaer samme Vej.

Den næste Dag blev Albert Jul bragt til Galehuset.

Der var gaaet en Maaned. En lang og sørgelig Maaned havde det været for de to Søstre.

Den, der hidtil havde været den Gladeste, var nu den der var mest bedrøvet.

Hele Timer kunde de sidde ganske tause, men flittigt maatte de arbejde, for at vedligeholde Livet.

Frida bebreidede sig ofte, at være Skyld i Søsterens Ulykke, idet den sørgelige Spaadom om Bjergmandens Ring ogsaa maatte have Indflydelse paa hende.

En Dag var Nanna gaaet ned at hente Mælk og Brød, der var deres eneste Føde. Et Stykke friskbagt Hvedebrød og en Kop nymalket Mælk var deres Frokost, deres Middags- og Aftensmad.

Paa Trappen mødte hun et Postbud, der spurgte efter Nanna Smith.

— Det er mig, udbrød hun.

— Saa er dette Brev til Dem!

— Tak, sagde hun og betragtede forundret Brevet.

Hvem var det fra? Bragte det en glædelig Efterretning om Albert eller maaske en sørgelig? —

Nei, det kunde ikke blive sørgeligere end det alt var.

Paa en Kant af Brevet stod skrevet:

— Læs det ikke, uden at De er ene.

Hvad skulde det betyde?

Hun brød strax Seglet og læste til sin Forbauselse:

„Jomfru Nanna Smith!

„Deres Forlovede begynder at komme sig;
 „men for at han skal blive fuldstændig helbredet,
 „er det nødvendigt at han foretager en Reise,
 „istedenfor at vende tilbage til Hovedstaden,
 „til Kampen om det daglige Brød og sit trættende
 „tende Skriveri. Han har dog ikke selv Noget
 „til at sætte en saadan Reise igjennem med. Jeg
 „tilbyder at forstrække ham med Penge, ikke
 „tillaans, men til evig Arv og Eie. Forundret
 „spørger De maaske, hvad der kan bevæge mig til
 „at vise ham den Tjeneste, og jeg vil da lige-
 „strax tilstaa at det skyldes min Kjærlighed til
 „Dem. Jeg elsker Dem og haaber, at naar jeg
 „frelser Deres Elskedes Liv, vil De til Gjengjæld
 „skænke mig et venligt Ord og et kjærligt Blik.
 „Fasteu Klokken 8 venter jeg Dem ved „Hesten“
 „paa Kongens Nytorv, hvor det da nærmere kan
 „bestemmes, om De vil frelse Deres Elskedes Liv.

En, der elsker Dem.“

Manna stod nogle Dieblikke med Brevet i Haanden og læste det atter og atter, som om hun ikke ret forstod dets Indhold.

— Skal det være Spot eller Gaan, udbrød hun; eller skulde det være ham, der engang har villet lede mig i Fristelse? — Nei, han er jo reist bort! . . . Men hvem kan da dette Brev være fra? — Og hvis det nu var Tilfældet, hvis jeg virkelig kunde bidrage til at frelse hans Liv ved at han atter gjenvandt sin Fornuft, vilde det da ikke være rigtigt af mig at opoffre min Lykke for ham? Selv om jeg gif tilgrunde derved og høstede hans Foragt, saa havde jeg dog den Bevidsthed, at have frelst ham fra Ulykken.

Den unge Pige, hvis Lidelse forhøjedes ved at hun ikke turde betro sig til Søsteren, kæmpede fra nu af en haard Kamp med sig selv.

En Stemme hvistede i hendes Indre, at hun havde i sin Magt at gjengive sin Elskede Fornuftens Brug, men at hun, naar hun gjorde dette, berøvede sig selv den Lykke, der ventede hende, hvis han senere kom sig.

Saaledes og endnu vildere gjærede Tanterne i Mannas Indre.

Men hun seirede dog over dem, rev Brevet smaa Stykker og undlod at følge Indbydelsen.

Dog neppe var den til Mødet bestemte Tid forbi, før hun fortrød at hun ikke var gaaet derhen;

hun havde maasse misforstaaet Betydningen af Brevet.

Hun syntes at Albert stod bleg og lidende for hende og spurgte med fortvilet Stemme:

— O, Manna, hvorfor vilde Du ikke frelse mig?

Serogtyvende Kapitel.

En ubuden Bryllupsgjæst.

Udenfor Vor Frue Kirke i Kjøbenhavn, havde samlet sig en talrig Skare; det var dog mest Ungdommen og Alderdommen, der havde sat hinanden Stævne; Børn og gamle Koner stode forventningsfuldt opstillede for at se paa Stadsen og kiggede nysgjerrige ind i den oplyste Kirke, hvor Lysene paa Alteret tilkjendegav, at der skulde være Bryllup.

— Hvem er det der skal have Bryllup? spurgte en Nysgjerrig en af dem, der havde taget første Plads.

— Det er den rige Grosjerer Dams Datter.

— Ja saa; med hvem skal hun giftes? Det veed De maasse ikke?

— Jo mæn veed jeg det; det er en Baron eller Greve. Hun kan sagtenſ være lykkelig.

Den, der havde ſpurgt hvem Bruden var, ſpurgte nu:

— De veed vel ikke om hun hedder Alice Dam?

— Jo mæn veed jeg det. Hun hedder Alice lige ſaa ſandt, ſom jeg hedder Mo'er Mathieſen. Og Brudgommen hedder William Falz, ja mæn gjør han ſaa!

Den Fremmede, der var en ung, velklædt Mand, gjentog diſſe Navne, traf et beſkrevent Ark Papiir op af Lommen og nikkede tilfreds idet han mumlede:

— Ja, det maa være dem!

Derefter forsvandt han i den pragtfuldt oplyſte Kirke.

Den gode Kone, der havde udtalt: hun kan nok være lykkelig, var dog ſelv maafſke dette i langt høiere Grad end Alice.

Thi denne ſad paa en Kanapé i ſit lille Boudoir, henſunken i mørke Tanke.

Myrthebrandſen ſlyngede ſig ind i de mørke Lokker og den hvide Atlaffeſkjole bølgede om hende, medens Halsbaandet med de falſke Diamanter omſlyngede den hvide Hals.

Tankeerne drog hende lidt tilbage og bragte mange ſkjønne Minder fra den Tid, der var henrundet i dette Hjem, ſom hun nu ſkulde ombytte

med et andet. Vilde Glæden ogsaa følge hende derhen eller vilde den for bestandig have sagt hende Farvel?

Var det ikke som om en ubestemt Angst og Frygt svarede: Ja, Glæden er vejet fra Dig!

En Tjener traadte ind med et Brev.

— Hvad vil Du, Johan? spurgte hun vredt.

— Dette Brev skulde øieblikkelig afleveres til Frøkenen, svarede Tjeneren lidt betuttet.

— Fra hvem er det?

— Det veed jeg ikke; her var et Bud med det.

— Det er godt; gaa!

Tjeneren forlod hende. Hun brød Brevet og læste dette, der var skrevet med en meget daarlig Haandskrift.

Det lød saaledes:

„Endnu engang advarer jeg Dem mod at
 „ægte William Falz, førend det er forsilde. Han
 „er ikke Den, De antager ham for, men et ruineret,
 „forgjældet og ødelagt Menneſke, der er en stadig
 „Gjæst paa alle Sangerkneiper og Dandsesaloner.
 „Endnu engang vil den ulykkelige Laura sende
 „et advarende Ord og ſige: Bogt Dem for ſelv
 „at styrte Dem i Ulykken. Lærer De ham ret
 „at kjende, kan De ikke opfylde den første af
 „en Hustrus Pligter: At agte og elſke ſin
 „Ægtefælle.“

Ligbleg blev Alice siddende, medens to Taarer gled ned paa den hvide Kjole.

En Stemme hvistede i hendes Indre: Endnu er det ikke forseent, endnu er Du ikke lænket til denne Mand!

Hun havde alt i nogen Tid synes, at han ikke længer var den sømme Elsker, som i deres Forlovelses første Dage, og naar han nu alt var kold mod hende, hvorledes vilde det saa gaa senere?

Alice var netop en af de Karakterer, der vilde have Alt selv; hun vilde have hele hans Kjærlighed og ikke dele hans Hjerte med nogen Anden; hun vilde have Alt eller Intet.

I dette Dieblif bankede Grosfereren paa Døren, idet han udbrød:

— Er Du ikke færdig, mit Barn?

Hun knugede Brevet sammen, idet hun mumlede:

— Nei, jeg vil ikke tro det, det er en skændig Bagvaskelse og Opdigtelse, og det er kun Indbildning af mig selv, at han ikke elsker mig saa høit som før.

William stod samtidig i sit Bærelse i mørke Tanker.

Den unge Mand kunde nok lide at more sig selv paa egen Haand, men ligeoverfor sin Forlovede led han af den værste af alle Syger — Skinsygen. Ingen maatte se eller tale med Alice; ingen mandlig Skikkelse kunde nærme sig hans tilkommende Hustru, før alle Skinsygens Furier huserede i hans Bryst.

I dette Dieblif tænkte William for første Gang tilbage og gyste for den Sorg og Ulykke, hvori han havde styrtet Christian og Frida.

Han indsaae nu først ret, hvor ond, hvor ubeskrivelig slet han havde været og vilde Straffen derfor nu komme over dem? Skulde han nu selv komme til at gaa igjennem denne Sorgens og Fortvivlelsens Labyrinth og trække Alice med sig?

Var det ikke en Synd mod den unge, uskyldige Pige, at lænke hende til ham, at binde hende til at dele Straffen for hans forbrøderiske Liv?

— Ha! troer jeg ikke at det har behaget den Onde selv at plage mig idag! udbrod han, idet han søgte at bortjage de mindre hyggelige Tanker. Hvorfor skulde jeg frygte? Har jeg Noget at klage over, har Lykken vendt mig ryggen! Nei, afsted til Kirken, for at høre Belsignelsens Ord udtalt over mig og den skønne Alice! . . . Forunderlige Tanke! Og dog — ville disse Belsignelsens Ord ikke være mindre smukke og skønne, naar ikke hans Belærværdighed Pastoren havde den skønneste Udsigt til at faae dem godt betalt? Jo! — Alverden er jo Skurke, hvorfor skulde jeg da ikke være det?

Med denne oplivende Tanke steg han i Bognen, der førte ham til Kirken.

Denne var fyldt med Tilskuere til den festlige Aft. Her indensfor var det dog de unge Damer, der vare talrigst repræsenterede.

William sad nu oppe ved Alteret og ventede sin Brud.

Der gik fem, der gik ti Minutter, som for ham dog syntes hele Timer; men der kom ingen Alice.

Ungstelig speidede han efter, om ikke en eller anden velvillig Haand skulde aabne Kirkens Fløidøre; men disse forbleve lukkede.

Var der maaste tilstødt hende et eller andet Uheld?

Endelig kom hun dog og Orgelets Toner brusede hende imøde, medens hun ved Faderens Arm skred hen over Kirkegulvet.

Nu stode de med hinanden ved Haanden for Guds Alter, medens Sangen stille og høitidelig tonede gennem Kirken og stemte Sindet til Andagt.

Præsten talte varmt og kraftigt om, hvor yndigt det er at være To, især naar de To dog ere Et, han talte om, at hun havde været en kjærlig Datter for hendes stræbsomme, hæderlige Fader, i hvis Hjem der nu vilde blive en tom Plads.

Bed at høre disse Ord, at han var en hæderlig Mand, gled et Smil over Grosfererens Ansigt.

— Ja, mumlede han; jeg er en ærlig Mand!
 . . . Nei, Du gamle Sortkjole, Du kunde med langt mere Berettigelse tale om Forbryderens Datter!

En Skælven gennemfoer Grosfereren, thi i

dette Dieblif, paa dette hellige Sted, drog forbi hans Blik Synet af den Sorg og Jammer, han havde forarsaget, og istedenfor den oplyste Kirke, synes han at se Tugthuset, hvor han engang for mange Aar tilbage arbejdede som en Træl med Lænnen om Benet.

Skulde nu Faderens Synd hjem søges paa hans Børn? Skulde hans Datter lide, fordi han var en Skurk, thi han vidste jo, at den Mand, med hvem hun nu forenedes, heller ikke havde den reneeste Samvittighed.

Bleg og skælvende reiste Grosjereren sig; han vilde skride ind før det var forsilde!

Han gjorde et Skridt fremad og raabte:

— Holdt!

I det samme lød Præstens Stemme:

— Ligeledes tilspørger jeg Dig, Alice Angelika Dam, om Du vil række William Falz din Haand og være ham en kjærlig og trofast Hustru?

Hun svarede med et sagte: Ja!

Ingen havde bemærket Herr Dams Bevægelse, han havde imidlertid fattet sig og trak paa Skuldrene ad sin egen Svaghed.

Nu var det forsilde.

Da lød Præstens Stemme:

— Saa erklærer jeg Eder for rette Ægtefolk at være!

Gjennem Kirkens Hvælving hørtes i det

samme en tydelig Stemme, der udtalte de Ord temmelig høit:

— Jeg forbander Eder!

De Fleste hørte Ordene og saae sig forundret omkring; men de kunde ikke opdage hvem det var, der havde udtalt dem.

Bruden og Brudgommen havde ogsaa hørt denne Trudsel og stode blege som to Marmorbilleder.

En uhyggelige Tausshed indtraadte; da hørtes endnu engang:

— William Falz og Alice Dam jeg for . . .

Mere kunde ikke høres, thi fra Orgelet lød atter dets klangfulde Toner.

Brudeskaren forlod Kirken, medens de Tilstedeværende endnu i lang Tid tabte sig i Gisninger over denne hemmelighedsfulde Stemme.

Jungen af de i Bryllupsfesten Interesserede vare veltilmode, den støiende Hob, der udenfor fik hele „Stadsen“ at se, var langt mere tilfreds.

Om Aftenen, da de Nygiftes Hjem var fyldt med Gjæster, traadte en ung, elegant klædt Herre ind og anmodede en af Tjenerne om at skaffe ham Herr Falz i Tale.

Tjeneren bukkede ærbødigt, men blev dog staaende et Dieblif.

— Hvad venter Du paa? spurgte den Fremmede.

— Deres Kort min Herre.

— Det behøves ikke; siig at en god Ven, der er hjemkommen fra Udlandet, ønsker at tale med ham.

Da Tjeneren var gaaet, befandt den Fremmede sig ene i Forværelset.

Idet han selvtilfreds betragtede sig i et af Speilene, udbrød han:

— Mon jeg nu kan gjøre min Lykke her? Idag i Kirken syntes min Optræden som Bugtaler at vække særlig Opmærksomhed.

Inde i Salen skulde man netop til at drikke The, da Tjeneren underrettede Herr Falz om, at en fremmed Herre ønskede at tale med ham.

— Hvem er det? spurgte William.

— Det vilde han ikke siige.

— Hans Kort?

— Det vilde han ikke aflevere; han udtalte, at han var en Ven af Herren, der har reist i Udlandet.

William betænkte sig lidt; derefter udbrød han:

— Det skulde da ikke være Magnus, min Svoger?

— Nei, ham kjender jeg godt; men denne Herre mindes jeg aldrig at have seet.

— Besynderligt! mumlede William, idet han gif ud i Forværelset.

Den Fremmede bukkede smilende for ham.

— De ønsker at tale med mig? spurgte William.

— Jeg ønsker kun at gjæste Dem i aften.

— Min Herre, jeg tænker at det heroer paa en Misforstaaelse, jeg kjender Dem jo ikke.

— Jo, De gjør saamæn. Tænk Dem rigtig om, har De aldrig seet mig før?

— Aldrig.

— Og De staaer dog i Kompagni med mig.

— Hvorledes?

— Erindrer De ikke dette?

Med disse Ord trak den Fremmede et Dokument op af Lommen.

William kastede et flygtigt Blik derpaa og blev bleg.

Det var det Papir, paa hvilket han havde undertegnet sig og sin Forlovede som Medvidere i Falskmøntneriet.

Han havde levet sig ind i den Tro, at hin Scene kun var en Drøm, et Foster af hans Indbildningskraft.

Men nu saae han desværre at det var Virkelighed.

Nu gjenkjendte han ogsaa i den Fremmede den Person, der hin Aften havde ført ham til Falskmøntnerbanden, skjøndt han var undergaaet en total Forandring i sit Udseende.

— Vil De være saa venlig at forestille mig for Deres Gjæster? vedblev han med sit ironiske Smil; De kan da indse, at jeg paa en for Dem saa høitidelig Aften som denne, maa gjøre Dem min Opvartning og bringe Dem og Deres Brud min hjerteligste Lykønskning, selv om jeg bliver en ubuden Gjæst.

— Men . . .

— Intet Men! Jeg kan ikke taale Modsigelser. Før mig nu ind. Jeg længtes efter at hilse paa Deres Brud. Mit Navn er Ivan Gøbe.

— Tør jeg saa bede Dem om at følge mig. Den Fremmede, der jo er vor gamle Ven Ivan, fulgte med William ind i Salonen, hvor han blev forestillet for Alice.

— Det glæder mig at gjøre Deres Bekjendtskab, Frue, sagde Ivan; jeg kjender Dem jo alt gjennem min Vens Breve. Har han aldrig talt om mig?

— Ikke det jeg erindrer.

— Ja, Amor har jo Monopol paa at gjøre os blind for alt Andet, selv for vore bedste Venner. Men jeg haaber, at De vil give mig Revenge for hans Forglemmelse.

Hun saae forundret paa ham, medens han ligegyldig lod sit Blik glide hen over Selskabet.

Gjæsterne stak Hovederne sammen. Ingen kjendte den unge Mand, Ingen havde før seet ham, men de vare dog enige om, at det var et elst-værdigt ungt Menneske, lystig og overgiven.

Undertiden syntes han at blive lidt forlegen, naar Konversationen kom ind paa et eller andet Thema, i hvilket han ikke syntes at være rigtig med, men han undskyldte det med hans lange Ophold i Udlandet og man lagde ikke synderlig Vægt derpaa.

William Falz kaldte ham sin Ven og syntes dog omhyggelig at undgaa ham, hvad dog ikke generede Herr Gøge, der syntes at befinde sig som hjemme.

Men hvad man mere lod til at bemærke var, at hans Blik stedse syntes at ledsage den unge Brud, saa at hun mere end en Gang blev overrasket ved Synet af det næsten magnetiske Blik, han bejad.

Uvilkaarligt vendte hun sig et Par Gange om, for at se efter Ivan, og stedse mødte hendes Blik de mørke, flammende Dine og hun spurgte sig selv, hvem dette Menneske var.

Man gik nu tilbords og den unge Eventyrer tog Plads ved Siden af en af de elegante Damer.

Her var han kommet i Knibe, da den unge

Dame ogjaa havde reist i Udlandet og jaaledes gjorde ham flere Spørgsmaal, som bragte ham i Forlegenhed; men han vidste dog at jno sig jaaledes dersfra, at hun ikke mærkede hans Ubefjendtskab med de Forhold, hvorom man talte.

Jvan reiste sig, slog paa sit Vinglas og udbragte i jaa, men hjertelige Ord, en Skaal for de Nygifte.

Efter Bordet blev der dandsjet, idet Klaveret udjendte sine forførende Toner.

Jvan dandsede med Alice og efter at Balsen var endt, jørte han hende ind i et lille affides Kabinet.

— Jeg maa gjentage min Forundring for Dem, min Frue, over at min Ven jaa aldeles har glemt mig, at han slet ikke har omtalt mig, jagde han strax ved Jndtrædelsen; vi have dog stadig staaet i Brevvexling med hinanden.

— Mit Dphold her med Dem er lidt stridende mod Etiketten, jagde Alice stødt og vilde trække sig tilbage.

— Blot et eneste Dieblit, naadige Frue, jagde han ivrigt; jeg vilde blot forklare Dem, at engang vare vi som Et, vi delte al Fryd og Sorg, vi delte Alt, Stort og Smaat, dengang lovede vi hinanden, at hvor forskjellig end vor Livsstilling og Forhold kunde blive, jaa ville vi dog vedblive at bevare vort Venjskab ubrødelig og uroffelig, som i vore unge Dage. — Se der kommer William; jeg jøler en uimodstaaelig Trang til at forsøge om

han kan vrede sig paa mig, selv om jeg begaaer en Ting, som maaske vilde koste en Anden Livet.

Alice saa paa ham med et Blik, som om hun tvivlede om hans mentale Tilstand; men hurtigere end det kunde forhindres, kastede Ivan sig paa Kne for hende og udbrød:

— Alice, jeg elsker Dem over Alt i Verden!

William blev som lynslaaet staaende i Døren; lidenskabeligt formørkedes hans Ansigt, idet han med dirrende Stemme udbrød:

— Herr Gøge, hvad betyder dette?

— Na, kun en behagelig Spøg, udbrød denne, idet han smilende reiste sig. Jeg vilde kun sætte Venstabet paa Prøve; men af, det er ganske forsvundet, Kjærligheden har bortveiret det saa aldeles, at Du endog kan tiltro mig de mest uædle Tanker, f. Ex. at vilde forsøge mig som Elsker ligeoverfor din Hustru. Jeg burde egentlig straffe Dig derfor men, — han bøiede sig tæt til William og hviskede ham i Øret:

— Høst vi ere i Kompagni!

Da William ligesom med en Gysen erindrede den Magt, som denne Mand besad over ham, saalænge han var i Besiddelse af hint ullyksalige Dokument, vedblev Ivan:

— Nu vil jeg overlade Dig til din Brud, da J naturligvis helst ønsker at være i Enrum.

Han vendte tilbage til Gjæsterne, som ikke havde mærket noget til denne Scene.

Da William og Alice vare ene, udbrød hun:

— Men William dog, hvem er dette Menneske, over hvem der er udbredt en saadan Hemmelighedsfuldhed; thi din Ven er han vist neppe i dette Ords egentlige Betydning?

— Han er snarere en Djævel, svarede William harmfuldt.

— Men hvorledes har Du da gjort hans Bekjendtskab, og med hvilken Ret trænger han sig ind til os?

William betænkte sig et Dieblif og gav da til Svar:

— Jeg tør ikke godt nægte at modtage ham, thi han lider af en Art Galsskab, der indfinder sig, naar han bliver drillet eller naar han ærgrer sig, og i saadanne Anfald er han helt rasende; det var egentlig kun fordi jeg frygtede for en saadan Afbrydelse i denne Aftens Glæde, at jeg aabnede min Dør for den halvfjollede, ubudne Gjæst.

— Du kjender ham dog altsaa?

— Kun saare flygtig; jeg traf sammen med ham i Paris, jeg søgte stadig at undfly ham, men han vidste med den mest utrættelige Udholdenhed at finde mit Tilflugtssted . . . Lad os dog ikke mere tale om ham; jeg har en anden Sag at tale med

Dig om, det er da egentlig et Forslag jeg har at gjøre Dig.

— Og det er?

— Om vi skulle foretage en Bryllupsreise?

— Men, kjære Ben, hvorfor har Du ikke talt om det før?

— Fordi det skulde være en Overraskelse. Jeg ønskede heller ikke at det skulde omtales til Noen; vi reise alt imorgen.

— Som Du vil; og naar komme vi tilbage?

— Det beror paa hvad Du synes om Opholdet i Udlandet; befinder Du Dig vel, vender vi ikke tilbage for det Første.

Jvan Gøge var under Slutningen af denne Tale vendt tilbage og hørte, skjult af en Portiere, denne Samtale.

— Ah! mumlede han; det lader til at Du vil fortrække til en anden Del af Jordkloden, for at undgaa min behagelige eller ubehagelige Nærværelse. Reis kun, jeg finder nok dit Spor, thi ogsaa jeg trænger til at se mig om i det Fremmede.

Synsøgtvende Kapitel.

Paa Daareanstalten.

I en af Sjællands smukkeste Egne, omgivet af Skov og Eng og indesluttet af en Hæk af vilde Roser, laa et Sted, der i sit Ydre saae ret hyggeligt ud, men dog i sit Indre var Arnestedet for saa mange mørke Billeder; det var en Art Kirkegaard i Livet, thi de Ulykkelige, der førtes til dette, blev alt levende begravet. Vel levede de, men det, der hæver Mennesket til sit høie Standpunkt: Manden, var flygtet, de vare nu kolde for Livets Modgang og Medgang, dets Sorg og Fryd. Forgæves lægger en venlig Arm sig om deres Hals, forgæves lyder et fjærligt Ord i deres Øre, de kjender ikke mere dem, der har været deres høieste Lykke, lytter ikke mere til den Stemme, der for dem har havt den lifligste Klang

Skuffet Kjærlighed, feilslagne Forventninger, Hadets Bitterhed og navnløse Kvaler leder Personerne til den Deligence, der fører til dette Sted; Unge og Gamle, Rige og Fattige følges ad, thi her kjendes ikke Rang eller Standsforskjel.

Efteraarssolen sendte sine sidste Straaler ud over den store Have, hvor Løvet hvirvlede hen ad Gangene.

Frem og tilbage i disse spadserede de mere fredelige Beboere af dette Opholdssted.

De vare klædte i mørke Dragter, der gav dem Lighed med Munkene og ledede Tanken tilbage paa den Tid, da de fromme Fædre færdedes i deres Klosterhave.

Haven var vedligeholdt med Smag og Omhyggelighed og dog blev den nærmest passet af de Forrykte selv.

Den lille Mand, der med en vis høitidelig Mine spadserede ned ad Havens Gange, havde været Præst; men han havde grundet for dybt i Videnskabens og Kundskabens luffede Bog, saa hans Mandlys var flygtet; den høie, blege Mand ved hans Side, var en Skræder, der havde figget for dybt i Flasken. Lidt tilhøre gif en Mand, nær Støvets Nar; ham havde feilslagne Forhaabninger bragt først til Bettelstaven og senere til Daareanstalten, medens en ung Mand, der stod i nogen Frastand, ved et i Sus og Dus forspildt Ungdomslev, havde bragt sig selv hertil. Saaledes havde hver sin egen Historie, sit eget Kapitel af Livets store Roman.

Her søgtes ikke ved Lænker og Baand, ved Haardhed og Strengthed, at lede Mandens Lys tilbage, men ved Mildhed og Kjærlighed, ved al den Omhu og forfriskende Pleie, som staaer i

Menneskehaand, at lette de Ulykkelige deres sørgelige Lod.

Nogle af dem synes dog at befinde sig særdeles godt, de spøgede og morede dem og man vilde maaste ikke have anet deres sørgelige Tilstand, naar ikke Hjertets Speil, Dinene, ved deres uhyggelige Glands havde forraadt dem.

Det var dog kun de mere fredelige, som vandrede her; inde fra den store Bygning hørtes af og til Brøl, der mindede om vilde Dyr, og en opmærksom Jagttager vilde have kunnet opdage vilde, fraadende Ansigter og spøgelseagtige Skikkelser, der forgæves ruskede i de kolde Jernstænger, som de vilde sønderbryde.

Lægen traadte ud af Hovedbygningen, ledsaget af en Kone og et Par Børn, der kom for at se til deres Fader. Det var et hjerteskærende, sørgeligt Syn at se dem kalde ham „Fader“ og flynge sig til ham, medens han ligegyldig vedblev at lege med nogle Træstokke, idet han fæstede sine Dine paa dem, uden at han gjenkjendte dem. Selv hende, med hvem han havde delt Livets Modgang og Udegang og som stod hulkende ved deres Side, formaaede ikke at fremkalde et lyst Dieblif hos ham.

Flere af de Forrykte, hos hvem Lyset ganske er uflukt, føle sig langt mere glade end de, hos hvem Mindet af og til opstaaer om, at de befinde

dem her og som da erindre, at de ere paa en Galeanstalt.

Dette var Tilfældet med den unge, blege Mand, der stod lænet til Hækken og lod sine Dine glide hen over sine Omgivelser.

I dette Dieblif havde han sin Fornufts Brug og huffede, om end noget uklart, de Begivenheder, der var gaaet forud for hans Ophold her, og dette gjorde et pinligt, kvælende Indtryk paa ham.

— Gal, gal! mumlede han et Par Gange og der laa noget saa uhyggeligt og rædselsfuldt i dette Ord, at en kold Sved brød frem paa hans Pande ved Bevidstheden herom.

Hvor langt mere tilfreds var ikke den Gale, der i det samme Dieblif kom ham forbi med en Træpind i Haanden, idet han bildte sig ind at være en General, der anførte en Armee, eller den gamle Gnier, der antog, at den Melon, han havde funden, var en Guldklump, som han havde faaet til evig Arv og Eie.

Dpshynsmændene gif omkring, tause og alvorlige, som om de vare forstenede i disse Omgivelser.

De havde kun at iagttage, at ingen Norden skete eller Noget forsøgte at undvige; men de vare næsten sikre paa, at dette ikke vilde ske.

Den unge Mand havde nu begyndt at vandre ned ad Havens Gange, idet hans Ansigt snart

udtrykte den dybeste Smerte og snart den høieste Glæde.

Han mindedes, hvorledes hans Elskede, hans Nanna, havde siddet ved hans Sygeseng og pleiet ham saalænge hun formaaede.

Hvor længe var det siden han kom ind og hvor længe vilde det vare inden han kom bort fra det Sted, hvor han blev erklæret for gal?

Det syntes ham, som om hans Sygdom havde været en lang, uhyggelig Drøm; han havde ingen Anelse om, hvorlænge den havde været. Maaske Nanna var død eller havde svigtet ham.

Medens disse Tanker gærede i hans Indre, havde en lille gul og gulsten Mand stillet sig op og betragtet Albert.

Længe havde han i Tausshed iagttaget Digteren, da udbrød han med den de Forrykte egne Latter:

— De hedder Gul, ha ha; ja, jeg kunde saamæn godt kjende Dem, skjøndt jeg aldrig har seet Dem!

— Hvorledes kommer De da paa den Tanke, at falde mig ved mit Navn?

— Deres Fader har saa tidt bestrevet mig Deres Udseende, saa at det stod klart og tydeligt for mig; De har ogsaa flere Enkeltheder i Deres Ansigt, som ligner ham, for Exempel den spidse Næse, de buede Dienbryn. Men, medens jeg huster det, blev De nogenstinde forlovet eller formælet med Skurkens Datter, med Alice?

— Alice . . . min Fader . . . Hvad mener De? — Forklar Dem tydelig, sagde Albert med skælvende Stemme.

— Svar mig først: Er Alice Deres Elskede endnu? Det er Deres Faders største og dybeste Sorg, han frygter for, at dette skulde være skeet. Mere end en Gang har han forsøgt at bryde ud, for at opdage sin Søn, men det er mislykket ham, han er jo i Uvidenhed om, at De opholder Dem paa dette Sted.

— Hvor er da min Fader? sagde Albert og greb den Lille i Armen. Siig mig, er han ogsaa paa dette ulykkelige Sted?

— Nei, nei; han er nok i Fangenskab, men det er under et andet Regimente end vort.

— Svar dog fornuftigt.

Den Forrykte bøiede sig over mod Albert og hvistede ham i Øret:

— I Børnehuset!

Albert udstødte et Skrig, der dog heldigvis ikke blev bemærket af Opsynsmændene, der ellers vilde have kastet sig over ham.

— Min Fader, min Fader i Fængsel! udbrød han smerteligt. O nei, det er ikke Sandhed, siig at det ikke er Sandhed!

Den lille Forrykte kom dog pludselig i andre Tanker, idet han vendte sig om sagde han:

— Nu skal De ikke erfare mere idag; det er bedst at have Noget til hver Dag i Ugen.

Albert blev staaende nogle Diebliffe fortvivlet og stirrede efter ham.

Han vilde gjerne tro, at alt det, den Forrykte havde fortalt, var Hjernesvind og dog var jo Navnet Alice paa en saa forunderlig Maade blandet deri.

Samtidig dukkede Mindet om hin Nat frem for hans Grindring, da han med sine Benner sad i Skoven og en udbrudt Slave under Raabet: „Min Søn!“ styrtede frem og efter et Dieblif atter at have betragtet ham, forsvandt i det tætte Buskads.

Albert henvendte sig nu til en af Opsynsmændene og spurgte ham, om han kjendte Noget til den lille Mand.

— Ja, lidt. Han har været herinde engang før.

— Er det Tilfældet, at han har været i Slaveriet?

— Nei, det er jo netop et af hans tosfede Indfald.

Med disse Ord gif Opsynsmanden videre, da han ikke gjerne maatte tale med de Sindssyge.

Det var dog ikke Tilfældet; den lille Mand havde virkelig været i Fængsel, men det maatte ikke omtales her, for ikke at vække Harmen hos hans Lidelsesbrødre.

Albert vidste ikke, hvad han skulde tro.

— O nei, jeg vil ikke tro det! raabte han pludselig. Det er, som om Alt har sammensvoret sig, for at bringe mig fra Forstanden. Ja, jeg er jo alt gal . . . gal! . . .

Han skjulte sit Ansigt i Hænderne.

Imidlertid havde Anstaltens Læge endt sin sørgelige Mission med den Hustru og de Børn, der havde besøgt deres Fader, og traadte nu ind med en Anden, der vilde gjæste de Forryktes Hjem.

Det var den Læge, som havde haft Albert under Behandling paa Hospitalet.

Idag var hans Ansigt mindre koldt end sædvanligt og han sagde i en næsten glad Tone:

— De troer altsaa, at den unge Mand, jeg sendte Dem ud, kan helbredes?

— Ja, svarede Anstaltens Læge; den friske Luft, den milde Behandling, kort sagt, min Fremgangsmaade og hans gode Natur har bevirket, at Anfaldene blive sjældnere og sjældnere, og en lille Krisis, f. Ex. et glædeligt Gjensyn med hans Fader og Moder eller hvem han ellers har kjær, vilde gjengive ham Alt, hvad han har tabt.

— Skulde det være muligt! Jeg veed ikke selv, hvorfor jeg saa stærkt interesserer mig for denne Patient, vi ere jo vant til med koldt Blod at se saa meget Gyseligt og Sørgeligt, at vort Die lukkes for alle blidere Følelser. Men denne unge Mand havde noget saa godt og inderligt ved sig,

og hans Forlovede var et saa yndigt lille Bæsen, at jeg vilde føle mig meget tilfreds, hvis jeg kunde føre dem sammen igjen til Lykke og Glæde.

— Hvis hun vil tage herud, saa troer jeg ubetinget at han vil være frelst. Dog er der een Ting endnu, som De i Forveien maa bemærke, dersom den unge Mand kunde sættes istand til at foretage en Reise til det Sydlige, da vilde det være særdeles gavnligt for ham, istedenfor at vende tilbage til Hovedstaden.

— Jeg har selv tænkt derpaa og maaske det kan lykkes mig at skaffe ham et Reifestipendium. En ældre Groszferer, som ogsaa synes at interessere sig for ham, havde halvveis lovet at forstrække ham med Reisepenge, men pludselig fik han Skrupler og vilde ikke offere en Skilling, da han havde bragt i Erfaring, at han var en forfløien Edelmand. Enhver har jo sin egen Tro, og jeg har en dunkel Anelse om, at det ikke hang saaledes sammen, men at han havde troet at friste den unge Pige til at svigte sit Trofskabsløfte. Skulde dette være Tilfældet, glæder det mig ydermere, at hun har staaet fast i denne Kamp, saa at jeg kan bringe hende Lønningen ved at føre hende i sin Elskedes Favn.

De var nu naaet hen til Albert.

Hospitalslægen underholdt sig noget med ham og syntes meget tilfreds med Udfaldet af sin Samtale med den Sindssyge.

Med sin Afsted sagde han til sin Kollega:
 — En af de følgende Dage vender jeg tilbage
 med hans Forlovede.

Taarefilben kan tilsidst standses, Sorgen kan da ikke mere lattes derved. Saaledes var det gaaet Nanna. Hendes Smerte var saa dyb og saa frygtelig, som den første Dag, da Albert blev bragt til Daareanstalten, men den var indesluttet i hendes Hjerte, og kun hendes marmorblege Afsyn viduede om den uendelige Kval, hun var Gjenstand for.

Der gik en Maaned, men for den unge Pige var det som et helt Aar, uden at der indløb nogen Esterretning fra Albert; hun haabede og haabede, at der dog snart vilde ske en Forandring, hun kunde ikke ret gjøre sig fortrolig med, at det var for bestandig han havde forladt hende.

Engang til havde hun modtaget et anonymt Brev af lignende Indhold som det første, engang til havde hun kæmpet mod at offere sig selv for at frelse Albert, men der var dog en Stemme, der raadede hende fra at gjøre dette fortvivlede Skridt.

En Dag yttrede hun til Frida, da de sad og syede:

— Jeg veed ikke hvorledes det er, men det var som om der hvilede en Ulykke over dette Hus.

Frida følte sig smerteligt berørt heraf; hun bøiede fortvivlet sit Hoved og mumlede:

— Ja, det gjør der ogsaa og jeg er Skyld deri, jeg sendte Lykken og Glæden bort og aabnede Døren for Sorg og Kummer ved at bortskænke Bjerghandens Ring.

Mamma lyttede opmærksomt efter hendes Ord.

— Hvad taler Du om, Søster? spurgte hun.

— O, om Intet — Intet.

— Hvorfor kan Du ikke betro mig det? Jeg hørte Du nævne Bjerghandens Ring.

I det samme bankedes der paa Døren og Hospitalsdoctoren traadte ind.

— Goddag, Frøken Smith, sagde han venlig, idet han rakte hende Haanden; jeg kommer for at invitere Dem en Tur med paa Landet.

— Til Albert? udbrød hun glad; men tilføiede langsomt og sørgmodigt:

— Troer De, jeg vil være istand til at udholde dette Syn?

— Det er maaske ikke saa skræffeligt, som De tænker Dem det.

Medens Mamma gjorde sig istand til denne Udflugt, saae Lægen med synlig Tilfredshed paa den omhyggelige Orden, der herskede i det lille Bærelse.

Senad Aften kom Lægen og Nanna til Daareanstalten; Solens sidste Straaler udgjød sit gyldne Skjær over de Forryktes Arnested, medens Havens Blomster udsendte en forfriskende Duft, før Nattens Dronning lukkede deres Bæger.

De Sindsvage vendte nu tilbage fra Mark- og Havearbeide og Klokken kaldte dem til Aftenmaden.

I nogen Frastand kunde man antage denne Bygning for en stor Avlsgaard, hvis Arbeidere vendte hjem, trætte af Dagens Møje og Besvær.

Dette troede ogsaa Nanna og blev meget forundret, da hun hørte, at hun var paa Daareanstalten.

Med Forbauselse saae hun sig om.

En mindre behagelig Tanke opstod hos hende.

Hun troede, at hun var lokket i en Fælde, at det var Doktoren der havde skrevet de to anonyme Breve, som hun havde modtaget, og nu, da dette var mislykket, havde benyttet sig af hendes Godtroenhed til at lokke hende i en Snare.

Stakkels Lille! Hun var altfor mistroisk, hun tvivlede om at der eksisterede Nogen, som vilde gjøre Godt og Uedelt her i Verden, for det Godes og Uedles egen Skyld.

Var der ikke ogsaa foregaaet en Forandring med Doktoren? Han, der før havde været saa barsk og kold, var idag saa mild og venlig.

Hun saae paa ham med et bedende Udtryk i de blaa Dine og sagde:

— D, hvor kunde De dog narre mig saa skændigt!

— Jeg har sandelig ikke narret Dem, mit Barn.

— Dette her er jo ikke Daareanstalten! udbrød Nanna.

— Ah, nu fatter jeg Meningen, sagde Doktoren smilende. De har hørt saamange gyselige, rædselsfulde og gruopvækkende Historier om dette Sted; De havde i Deres Fantasi dannet dem med et Billede, hvori Lænker og Baand, Mishandling og Brutalitet, som De har hørt eller læst om, spillede Hovedrollen. Saaledes har det været, men saaledes er det ikke mere nu. Vi ere virkelig paa Daareanstalten, men paa et Sted, hvor alt hvad menneskelig Biden og Skarpsindighed har kunnet udgranske og udfinde, for at lette vore Medskabningers sørgelige Lod, er tilveiebragt. Læg nøie Mærke til de Skikkelser, som gaaer derhenne, se deres Bevægelser og Fagter, ikke sandt, de kan ikke tilhøre noget fornuftigt Menneske.

Lægen og hans Ledfager mædte dem nu hos Anstaltens Doktor.

Siden hin Scene mellem 2 Albert og den lille Mand, var den unge Mand ikke at bevæge til at gaa ned i Haven, saalænge han befandt sig der.

Lægen og Nanna bleve derfor viste ind i hans Bærelse.

Albert stod ved Vinduet og stirrede ud over Landskabet.

Lægen hvisttede nogle Ord til den unge Pige, da de vare traadte ind, uden at den unge Mand havde bemærket dem.

Hun listede sig hen og lagde sin Arm om hans Hals, idet hun hvisttede:

— Min Albert, min Elskede!

Hurtig vendte han sig om, idet han udbrød:

— O, Nanna!

Glæden over dette Gjensyn var overvældende, i dette Dieblis følte han, at der var En i Verden, der elskede ham, der led med ham, der ikke havde svigtet ham, og denne Glæde gjør saa godt, naar man troer sig forladt af Alle.

Han sank ned paa en Stol og skjulte Hovedet i Hænderne.

— Det er efter min Beregning, sagde Anstaltens Læge; der vil indtræde en afgjørende Krisis; om saa Dage haaber jeg at De vil faae Deres Forlovede tilbage. Det vil dog kun vare kort, inden de atter maa skilles, thi min Kollega har lovet at forskaffe ham et Reifestipendium; men det vil heller ikke falde Dem saa svært at undvære ham, naar De kun veed at han har det godt.

— Ja, jeg vil stole paa Deres Ord! udbrød Nanna bevæget.

Der hengik nogle Dage, fulde af ængstelig Forventning for den unge Pige og hun begyndte alt at fortvivle over hendes Elskedes Tilstand, da han selv fund og rast indfandt sig.

I en Uges Tid nød de Gjensynets Lykke, da maatte Albert forlade hende for at reise til Italien, og her ville vi træffe ham i det følgende Kapitel.

Atteogtyvende Kapitel.

I Italien.

Vi befinde os i en lille By ved Foden af Alperne.

Fra en Bjergskraaning, som sænker sig lodret ned, har man en yndig Udsigt over Byen, der ligger i en Dal. Aftensolen kaster sine Straaler over den lille By, medens Bjergenes mørke Masser med de snebedækkede Toppe hæve sig op i Baggrunden.

Aftenklokken har ringet.

Gjennem Byen snoer sig en lille Bæk med fine blanke Bover. Aftenen er mild og stille, men fra Bjergene vifte en svalende Vind.

Alt i Byen er fredeligt og tyst. En enkelt Hyrde vandrer hjemad med sine Faar og Geder og Klokkernes Lyd paa den forreste af dem, blander sig med Kirkeklokkens dumpe Klang.

Ved Indgangen til Byen, tæt ved den lille Bæk, staaer en Bænk.

Her sidder de elskende To!

O, lad dem i Ro!

Oppe paa Bjergsraaningen staaer en ung Mand og betragter det henrivende Panorama, idet han udbryder:

— O, gid jeg var Maler, saa at jeg kunde fængsle dette Billede til Lærredet!

Det var Albert Jul, der nu stod heroppe, støttet til sin Vandringsstav, og hans Blik faldt paa de to Elskende nede i Dalen og hans Tanker gik fra det varme Syden hjem til det kolde Norden, fra Sydens fyrige, mørke Kvinde, søgte Tanken hjem til hende med de blaa Dine og det blonde Haar.

Var hun glad og tilfreds? Længtes hun efter ham?

Hvor var hun i dette Dieblik? Tænkte hun paa ham?

Jo, det vidste han, det følte han og han følte

ogsaa, at hun gif med ham, hvor han end drog hen.

Han lagde sig ned paa Grønsværet i den deilige Aftenstund og bad de smaa hvide Skyer, der foer hen over Himlen, om at bringe en Hilsen til hende i Hjemmet.

— Hils, min lille Nanna og siig hende, at jeg kun savner hende ved min Side, for at være den Lykkeligste af alle Dødelige, siig hende, at jeg seer saameget Skjönt og Smukt, om hvilket jeg skal fortælle hende, naar jeg atter staaer i Hjemmet; siig hende, at jeg tænker paa hende, hvor end Veien gaaer hen.

Da hørte Albert et hvinende Skrig bag ved sig. Han foer hurtig op.

En lille Bogn kom farende hen ad Veien. En Mand stod opreist i samme og søgte forgæves at standse de løbske Heste, som havde taget Magten fra ham.

En ung, smuk Dame klyngede sig ængstelig til ham, de brune Lokker flagede vildt om det dødblege Ansyn.

Med al sin Magt søgte Manden at stramme Tøilerne, men disse sprang, og de smukke Heste foer afsted med endnu større Vildhed.

Med rivende Hurtighed nærmede de sig den steile Brink, hvor Bognen sikkert maatte styrte ned i den dybe Afgrund.

Den unge Dame luffede sine Dine, ligesom for at undgaa Synet af den skræffelige Katastrofe, som vilde indtræffe.

— Hjælp! Hjælp! stønnede hun, medens hendes Egtfælle mumlede en Ed mellem Tænderne.

Da sprang Albert frem og greb Hestene i Tøilen med sikker Haand.

De stællede og sprang, saa at den unge Digter nær ogsaa maatte give fortabt, og de vare isærd med at trække ham med ned ad den steile Strænt.

Da gjorde han dog et heldigt Ryk og Bognen stod stille.

Damen i Bognen var befvimet; men det lykkedes dog snart at falde hende tilbage til Bevidstheden.

Da dette var skeet, sagde Manden:

— Maa jeg takke Dem, min Herre, fordi De har frelst mit og min Hustrus Liv!

— Det glæder mig at have gjort Dem denne Tjeneste, saameget mere som jeg hører at vi ere Landsmænd.

Damen var imidlertid sprunget ned af den lille Bogn og havde i nogle Dieblikke betragtet ham opmærksomt. Da udbrød hun:

— Maa ogsaa jeg takke Dem paa det Hjerteligste, fordi De frelst mig ud af Dødens Favn,

Herr Zuel, thi jeg skulde tage meget fejl, hvis jeg ikke skulde gjenkjende min Barndomsven Albert.

Den unge Mand saae forundret paa hende og sagde:

— Kjender De mig, Frue?

— Ja, jeg maa tilstaa, at jeg næsten finder det forbausende, at De saa ganske har glemt den lille Alice, der dog engang var saameget i Deres Tanker.

— Alice, er det muligt! . . . Jo, nu gjenkjender jeg Dem.

Alice svarede:

— Underligt er dog Livets Gang, nu har jeg ikke seet Dem i flere Aar og saa fører Skæbneu, Tilfældet eller hvad vi nu vil kalde det, lige hertil, saa at De styrter frem og frelser mig, just som jeg svæver paa Afgrundens Rand.

— Paa Afgrundens Rand, gjentog William, der havde været et stumt Vidne til denne Gjenkjendelsesscene.

Derpaa henvendte han sig til Albert og sagde:

— Da jeg hører, at De er en Ungdomsven af min Kone kan De jo fortsætte denne Samtale i Hjemmet, thi jeg haaber at se Dem i mit Hjem.

Disse Ord bleve sagt i en alt andet end venlig Tone og ledsaget af et Par alt andet end venlige Diefast, hvilke den unge Mand dog ikke bemærkede.

William tog Blads paa Forsædet, medens hans Hustru og Digteren indtog Bladsen bagved dem, da Fruen spøiede sine Bønner til hendes Ægtefælles, om at Digteren skulde gjæste dem.

— Beed De, Frue, hvad denne Rjoretur minder mig om? sagde Digteren, da de havde taget Blads.

— Nei; mener De maaske en eller anden Episode fra Barndommen?

— Ja; erindrer De ikke det Rjoretøi, i hvilket De sad som en Prindsesse, medens Røvereren vilde bortføre Dem og Ridderen søgte at forsvare Dem?

— O jo, udbrød Alice smægtende; hvorofte tænker jeg ikke paa den Tid, saa lykkelig som man er som Barn bliver man dog aldrig. Saa flart, saa lyst, saa skjønt seer man ikke Alt, som gennem Barneøiet.

— Er De da ikke lykkelig nu?

— Jo, jeg er uendelig lykkelig, svarede hun; men fæstede i det samme et Blik paa Digteren, der sagde noget ganske Andet og vidnede om et Hjertes Kamp og Lidelser.

Alice vedblev:

— Hvor har det ikke glædet mig at læse Deres lille Bog, som De har opkaldt efter mig og hvori De har blandet Sandhed og Digt, saa smukt og naivt og mere end Træf af den Tid, vi legede

sammen, findes gjengivet deri. O, blot Bogen var eller rettere vilde blive Sandhed.

Atter saae Juel forundret paa hende, og atter saae hun paa ham med det sømme kjærlige Blik.

Men han saae ikke det vilde Blik, der prægede sig paa Williams Ansigt, ved at lytte til denne Samtale, han saae ikke det skinsyge, rasende Diefast, som han sendte ham.

Det var bleven saa seent, at Digteren ikke vilde gjæste sine nye Venner i aften, men lovede at komme den næste Dag.

— Hvormeget er jeg Dem skyldig, fordi De frelste mit og min Hustrues Liv? spurgte William i en isnende Tone.

— Jeg forstaaer Dem ikke, min Herre! svarede Digteren opbragt. Skal det være en Fornærmelse?

— Jeg beder Dem blot opgive, hvormeget jeg er Dem skyldig.

Albert saae forbauset paa William og derefter paa Alice.

Hun gjorde en Bevægelse, som om hun vilde sige, at han ikke skulde bekymre sig derom, og at det ikke var rigtig fat med hans Forstandsevne.

— Nu har Du nok igjen en af dine fire Ideer, sagde hun halvhøit; men jeg haaber ikke, Herr Juel, at De vil lade Dem affrække fra at lade mig nyde den Lykke, at kunne tale om den glade Barndom.

— Kom De kun imorgen, saa kunne vi bringe denne Sag i orden, sagde William haanlig.

Idet Albert gik, hvistede den unge Hustru med et Blik paa sin Mand:

— Han drikker!

Da Digteren kom til sit Hjem, gik han hæftig op og ned ad Gulvet, et Bytte for sine Følelser.

For hans Blik stod stedse de bønligt-bedende Dine, hvormed Alice havde betragtet ham. Alice, som han havde kjendt og drømt om, Alice, der havde udtalt som Dufte, at den Bog, hvori han havde skildret sin Kjærlighed til hende, var Sandhed. Denne Alice var lænket til et Uhyre, der pinte og plagede hende, medens han selv berusede sig. Saaledes var altsaa den unge elskværdige Alices Liv forspildt for stedse.

Han lagde sig til Ro, men Sønnen flyede hans Dine, Alice stod stedse for ham og bad ham med det mest kjærlige Blik om at frelse hende.

Han forsøgte at tænke paa Manna; tilsidst slumrede han ind og drømte om Alice, Alice med det af Smerte og Lidelse fortrukne Ansigt, der bad ham om at frelse hende fra sin Tyrann af Mand, og da flygte bort med hende.

Den næste Dag kæmpede Albert med sig selv; en Stemme advarede ham mod at gjæste Alice, og en anden Stemme bød ham at komme.

Til sidst besluttede han dog at gaa.

Som vi alt have sagt, herskede der et ulykkeligt Forhold imellem William og Alice. Skjøndt de endnu neppe havde været gift i tre Maaneder, blev deres gjensidige Kjærlighed og Agtelse for hinanden mindre og mindre.

William begyndte at længe efter det frie, ubundne Liv, og hvor han kom hen befandt han sig bedre ved et godt Glas Vin, blandt gode Venner, end hjemme hos Alice.

Hun turde næsten ikke vise sig nogle Steder, thi naar blot der gled et Smil over hendes Ansigt, ved en Bemærkning af en eller anden Kavaleer, bemægtigede Skinsygen sig ham og drev ham til Raseri. Enkelte kjærlige Timer tilbragte de vel endnu sammen, men de bleve sjældnere og sjældnere og Egtetskabets Barometer stod langt hyppigere paa Storm og Regn end paa smukt Veir.

Alice elskede endnu William; men med Fortvivlelse saae hun Kløften imellem dem blive større og større, og en uoverstigelig Mur af Kulde og Ligegyldighed reise sig.

Stundom søgte hun selv at vække hans Skinsyge, i det Haab, at hun derved kunde lære ham at indse, at han dog holdt af hende; men ueppe saae hun hans Ansigt fortrækkes af Raseri, før hun søgte at berolige ham.

Mere end en Gang havde hun ved alle sine elskværdige Egenskaber søgt at fængsle ham til sig,

naar han vilde forlade hende for at deltage i et eller andet natligt Drgie; naar nu dette mislykkedes, blev hun forstemt og fortvivlet, og den ene mere eventyrlige Plan opstod hos hende efter den anden; hun vilde flygte bort fra ham, der forsmaaede hendes Kjærlighed, der haanligt nedtrampede al hendes bedre Følelse; hun ønskede, at der virkelig vilde komme En, hun kunde skænke, hvad han ikke vilde modtage, saa at han i Virkeligheden kunde faae Grund til Skinsyge, saa at han ret kunde føle alle de Kvaler, han havde tilføjet hende.

I saadanne Dieblikke kunde Alice være bleven en brødefuld Kvinde og have svigtet sit Løfte til William, hvis Fristeren var kommen med Elskovs bedaarende Køst, og denne skulde desværre komme — til Skade for Alice og Albert.

Da Alice og William vare ene, efter at Digteren havde forladt dem, opstod der naturligvis en ubehagelig Scene.

Alice græd og bebreidede ham, at han saaledes havde behandlet den unge Mand, der havde frelst deres Liv, blot fordi at hun kjendte ham.

— Skulde jeg have takket ham, fordi han frelste vort Liv? udbrød han bittert. Er Døden ikke at foretrække for Livet, især naar dette kun er et Helvede!

— Et Helvede! gjentog hun med dirrende Stemme. Og hvem skaber da dette Helvede?

— Det har jeg selv gjort, ganske vist! Det er Straffen fordi jeg begik den Dumbhed at gifte mig med Dig . . . taabelige Kofette . . .

— Men William, William, Du taler over Dig . . . sig, o sig, at Du ikke mener, hvad Du siger!

Hun gik hen og lagde Armen om hans Hals, men han stødte hende bort.

Stormen var nu paa sit Høieste; dog begyndte den lidt efter lidt at lægge sig.

William indsaae, at han var gaaet temmelig vidt, og han begyndte at give gode Ord og for første Gang i længere Tid blev han hjemme.

Alice blev da strax særdeles glad og søgte at lægge al sin Kjærlighed til ham for Dagen.

Da Albert den næste Dag kom for at gjæste dem, modtog William ham meget forekommende.

— De maa være særdeles forbauset over min Opsørsel igaar, men De vil maaske undskylde mig, naar De hører, at jeg lider af den ulægelige Sygdom, som hedder Skinsyge. Og et gammelt Ordsprog siger jo, at Kjærlighed gjør enøiet og Skinsyge gjør blind, og dette maa forklare min upassende Handlemaade, sagde han undskyldende.

Albert sagde, at han slet ikke havde lagt Mærke dertil; han havde ikke Noget at bebreide sig lige overfor ham.

Til sin Forundring traf Digteren Alice meget
Bjergmandens Ring.

glad og tilfreds; hun sendte ham ikke nogle af de bedende Blikke, som han igaar havde bemærket.

Da William i nogle Dieblkke lod dem ene, fordi han vilde ned og se til sine leiede Heste, sagde Alice:

— De kan vel indse, at hvad jeg tgaar fortalte Dem om min Mand, var en lille Usandhed, da jeg skammede mig over hans Opførsel, hvortil De ikke kunde gjætte Grunden.

Dette Møde, her i det fremmede Land, gjorde et dybt Indtryk paa Digterens Hjerte; det var ikke langt fra, at han lod sig beherske af de smukke Dine og brune Lokker, og det var ikke langt fra, at han begik den Synd mod Nanna, at tænke, at hun dog i Grunden kun var en ganske almindelig, ret smuk, men fattig Pige, og at hun savnede den Glorie, det romantiske Skjær, den poetiske Skjønhed, der hvilede over Alices marmorblege Ansigt.

Alice havde ikke erfaret, at Albert var forlovet; han havde ikke talt derom, og han havde, for ikke at vække den bekjendte italienske Tyve- eller Røverlyst, gjemt Forlovelsesringen.

Aftenen efter, da William vilde forlade Alice, for at aflægge et Besøg hos nogle Venner, sagde hun:

— O, bliv, William, jeg beder Dig saa hønlid derom.

— Jeg kommer snart tilbage, sagde han.

— Men jeg beder Dig om, slet ikke at gaa; en eiendommelid Anelse behersker mig, det er som om der vilde ske en Ulykke.

— Overtro og Børnesnak, eller rettere, Kvindeluner! Og Du veed, at jeg ikke føier dine Luner.

— Nei, jeg veed nok, at den Tid er forbi, da Du opfyldte mine Dnsker.

— Dine Luner, mener Du; gjorde jeg det, vilde Du snart blive min Behersker, istedenfor Du nu er min Slave, min ægteviede Slave!

— O, William, William, hvor kan Du tale saaledes? Hvad har gjort Dig saa ond og saa bitter?

— Det har Du! Jeg antog, at Du var en Engel i Dyd og Renhed, i Mildhed og Godhed, men denne min Drøm er forlængst forbi. Havde jeg ikke revet Dig bort fra Byen, vilde Du nu have brudt det Lofte, som Du svor mig ved Alteret.

— Hvad vover Du at bestylde mig for? udbrød Alice hulkende.

— Er det ikke en kjon Historie, alt paa Bryllupsdagen at finde sin ægteviede Hustru i et affides Kabinet; medens hun stiltiende hører paa en Kjerlighedserklæring af en ung Mand, der har fastet sig paa Kæde for hende?

— Jeg har jo alt flere Gange forklaret Dig,

hvorledes dette gik til, og Du afgav jo selv den Erklæring, at han ikke var rigtig klog.

William bed sig i Læberne, som for at beherske sin Gærme ved Mindet om denne Aften.

— Det var ikke for min Skyld, at jeg bad Dig om at blive, vedblev Alice efter en lille Pause; det var for vor Lykkes Skyld.

— Hvorledes det?

— Jeg veed ikke selv, men en knugende Angst behersker mig. Jeg veed, at Du gaaer til en Spillebank; maaske Du vil tabe mange Penge i aften.

William gik frem og tilbage i Bærelset, uden at svare. Endelig sagde han:

— Jeg har engang lovet at komme og saa maa jeg møde. Ganske vist vil jeg beile til Fru Fortunas Gunst, men jeg vover aldrig mere end jeg veed ikke kan skade mig.

Alice kastede sig paa Knæ og greb hans Haand.

— Bliv, bliv hos mig, vær min Beskytter og Forsvarer! bad hun.

— Men hvad fejler Dig, Alice, er Du forrykt?

— Jeg veed ikke selv, hvad der fattes mig, men jeg frygter for at være ene i aften.

— Tidligere har Du aldrig bedt mig om at blive, da vilde blot et eneste Ord have gjort mig venlig og god; mangen en Aften har jeg ængstelig lyttet efter din Stemme, om ikke et kjærligt Ord skulde naae mit Øre, men det skete ikke.

Alice hørte taus paa denne Bebreidelse; hun svarede da stille og blidt:

— Lad os ikke tale mere om hvem der er Skyld i de første haarde Ord; men lad os, som i de gode Dage, tale om vore Fremtidsplaner. Ikke sandt, Du bliver hjemme?

I det samme slog Uhret otte Slag, som for at minde ham om, at det nu var paa den Tid, han havde lovet at møde ved Spillebordet.

I det han tog sin Hat og nærmede sig Døren raabte hun fortvivlet:

— O, bliv!

— Nei, jeg kan ikke!

Han skyndte sig ud ad Døren, som han aflaaede efter sig.

Alice sad i nogle Dieblikke hensunken i sine mørke og fortvivlede Tanker.

Da reiste hun sig, gik hen til det aabne Vindue og stirrede ud over Landskabet.

Maanen havde begyndt at sprede sit Sølvstær over Egnen.

Hun tænkte paa Samtalen med William og kunde ikke skjule for sig selv, at den unge Mand, der hin Aften var kommet i deres Hus og var bleven forestillet for hende som Williams Ven, havde gjort et mægtigt Indtryk paa hende.

Atter og atter lød de Ord i hendes Ore, han hvistede til hende, da han reiste:

— Farvel, min Elskede, vi sees snart igjen!

Hun satte sig paa en Stol paa Altanen.

Hendes Dienlaage luffede sig, Søvnuguden tog hende i sin Favn, indvugget af Blomsterduften og Aftenens Stille.

Op til Binduet snoede Vinranken sig ad et Espalier.

Lidt efter kom en ung Mand snigende sig frem med en Guitar i Haanden.

Han syntes i Nattens Taushed at have ifinde at sende sin Hjertenskjer et Elskovskvad.

Han betænkte sig dog og blev raadvild staaende nogle Dieblikke.

— Jeg troer, det er bedre at gaa paa med Dødsforagt, mumlede han.

Hurtig steg han op ad den noget usikre Stige, som Vinranke-Espalieret dannede.

Da han naaede Altanen, paa hvilken Alice sad, blev han i nogle Dieblikke staaende i dyb Henrykkelse over det skønne Syn.

Han sprang ind paa Altanen og nærmede sig hende sagte.

Alice hviskede et Ord i Søvne, et Navn, der bragte den unge Mand til at smile.

Han sank paa Knæ og trykkede et Kys paa hendes Haand.

Hun foer forfækket op og stirrede raadvild

paa ham, som om hun tvivlede om, at hun virkelig var vaagen.

— De her, min Herre? sagde hun.

— Ja, min Frue; tør jeg udbede mig nogle Minutters Samtale med Dem?

— Paa denne Tid og paa denne Maade? Guff, det gjælder min Grev.

— Alt har jeg overtænkt. Alle her i Hotellet hvile for Diebliffet i Sønnens Arme.

— William kunde komme; forlad mig, min Herre!

— Deres Mand? Nei, han sidder velforvaret ved Spillebordet. Hvad jeg har at sige Dem, gjælder Deres og min Lykke!

— Vor Lykke! gjentog hun.

Den unge Mand havde talt rolig og alvorlig, der var ikke Spor af Galsskab at opdage hos ham.

Var det et Paafund af William eller var hun nu ene her, i den stille Nat, med en Banvittig?

Den unge Mand vedblev:

— Min Frue, De maa vist forlængst have opdaget, at jeg elsker Dem.

— Min Herre, jeg gjentager: forlad mig! Jeg behøver blot at udstøde et Skrig, og Hotellets Beboere vil da trænge herind; et Træk i denne Klokkestreng vil bringe dem Alle paa Benene i faa Minutter.

— Saa vil jeg angive mig selv som en Tyv,

der var trængt ind til Dem, for ikke at plette Deres Ære, sagde han i en underlig vemodig Tone og saae paa hende med et Blik, der uvilkaarligt trængte hende til Hjertet.

— Underlige Menneſke! Hvad vil De mig? sagde hun halvt for sig selv.

— Elſte Dem!

Hun reiste sig, som om hun vilde nærme sig Klokkestrengen.

— Lad være et Minut! bad han bønlig.

Hendes Haand havde alt grebet om Snoren, men hun tøvede dog med at lade Klokken lyde.

— Havde jeg ſeet Dem lykkelig, vedblev han, da vilde jeg aldrig mere have traadt frem for Deres Dine, da vilde jeg være reist langt, langt bort og aldrig, aldrig mere frydſe Deres Æie; thi vidſte jeg kun, at De var lykkelig, da vilde jeg med Glæde renoncere paa min egen Lykke . . . Men dette er langtſra Tilfældet med Dem. Den Mand, til hvem De nu er knyttet ved et helligt Baand, er Dem ingenlunde værdig! Han elſker ikke den Skat, hvis Eiermand han er bleven. Iſtedenfor med Kjærlighed, møder han ſin Ægtevivo med Kulde, iſtedenfor Ærbødighed viſer han hende Ringagt . . . Iſtedenfor at tænke paa, at han er i Beſiddelse af det Skjønneste, det Ædleſte, det Bedſte Jorden kan ſkænke ham, nemlig en god og Kjærlig Huſtru, ſaa behandler han hende, ſom om

hun var hans Slavinde . . . Og er det ikke forunderligt at tænke sig, at det Folk, som høit og lydeligt udtaler sig imod Slaveriet og sætter Himmel og Jord i Bevægelse, for at lette de stakkels Negeres Skæbne, ganske rolig seer paa, at der her, midt i vort civiliserede Europa, findes en lignende skændig Institution, at der her findes en Art Livegue, en Art Slaver, og det er — Kvinden! . . . Er hun først solgt til en Mand, det være ved Forældrenes Overtalelse eller egen Ubefindighed, har hun først sagt Ja til ham ved Alterets Fod, da kan han tyrannisere og behandle hende som han vil, Loven giver ham Ret dertil; derimod vil det, især i de finere Kredse, blive betragtet som en stor Forbrydelse, hvis hun fordrede at skilles fra ham. Hun er lænket til ham. Kun En formaaer at gjengive hende Friheden, kun En formaaer at skjænke det forpinte Hjerte Fred og det da kun en sørgelig, uhyggelig Fred, thi denne En er — Døden!

Alice var forundret bleven staaende og hørte paa hans ildfulde og kraftige Tale, der paa mere end et Punkt traf hendes Hjerte.

— Ogsaa De, Alice, fortsatte han, er lænket til en Uværdig, ja, som dette Dokument vil bevise, endog til en Forbryder.

Med disse Ord traf han et Dokument op af Lommen, og rakte hende det.

— Det har kostet mig megen Umage og Møie

at skaffe dette tilveie og dog sværger jeg ved min Sjæls Salighed, at det er aldeles ægte.

Mlice kastede et Blik paa Papiret og ved Hjælp af Maanens blege Straaler læste hun den Kontrakt, som William blev tvungen til at underskrive af Falskmøntneren.

— Hvad betyder dette? spurgte hun.

— Hvad De seer: en Pagt om at begaa en Forbrydelse eller rettere sagt i at være Medvider i at begaa en Forbrydelse imod Samfundet, og da han mener, at hans Slave skal følge ham i Ondt og Godt, indtegner han hende som Medinteressent. . . . Fatter De nu den Magt jeg besidder over ham? „Stokhuset“ er det Stikord, hvormed jeg har fremkaldt vort Venskab . . .

— De bedrager mig . . .

— Jeg sværger ved min Sjæls Salighed, ved Alt hvad der er mig kjært, at jeg taler Sandhed.

— Nei, jeg kan ikke tro det.

— Læg især Mærke til Datoen, vedblev Ivan; det er den samme Dato, der staaer præget i Deres Forlovelsesring, og saa det, der staaer skreven under dette Dokument. Viser dette ikke den største Skurkestreg?

Mlice stirrede paa Dokumentet, som hun atter gjennemlæste.

— Den samme Nat, da han aabenbarede sin Lykke for alle sine Venner, da han for første Gang,

idetmindste aabenlyst, trykkede et Kys paa hendes Læber, da han maatte være henrykt og berust af sin Glæde, da havde han dog Tanke for og Tid til at begaa en saadan Misgjerning og havde endog den Frækhed at sætte sin Elskedes Navn paa et Ark Papir, der var et Udgangskort til Forbedringshuset.

Hurtigere end Jvan kunde forhindre det sønderrev hun Papiret og sagde derpaa:

— Hvilken skændig Bagvaskelse, at William skulde have skrevet dette; lad ham end være som han være vil, han er dog min Egtesælle og jeg kan ikke tro noget saa Slet om ham.

Nu var Turen kommen til Jvan at blive forbløffet, da han ikke kunde forhindre at den unge Kone sønderrev Papiret.

Al den Magt og Indflydelse, han havde besiddet over William, var nu gaaet tabt.

Nu maatte han sætte Alt paa et Kort, og se selv at naae sit Maal.

Han sagde derfor i en egen melankolsk Tone:

— Erindrer De, at Livet kun er saare kort, at Ingen veed, hvorledes eller hvor det fortsættes, og da vil det engang være en gruelig, en pinlig Tanke, at hele Livet har været forspildt.

— Jeg fatter ikke ret Deres Tale og ønskede helst . . .

— Maa jeg bede om Tilladelse til først at

faae udtalt. Ganste vist er min Tale maaske lidt forvirret, Synet af Dem beruser og fortryller mig og bevirker at mine Ord og Tanker ikke kan holde Tridt.

— Endnu engang gaa og tag Deres falske Anklage med Dem! raabte Alice.

— Saa De troer, at det var et falsk Papir, vedblev han i sin blide og harmoniske Tone; troer De, at jeg behøver at gribe til flige nedværdigende Midler? Jeg seer alt i Deres Dine, at De elsker mig. Deres blussende Kinder og bævende Stemme, elskede Alice, har udtalt det.

— Hold inde, før De gaaer for vidt, sagde hun harmfuldt.

— Tilgiv mig, atter forglemte jeg mig selv. Nu veed De Alt, og jeg kommer derfor til det Forslag, som jeg har benyttet saamange Krogeveie for at komme til. Det er: Flygt med mig, der maa nok et Sted i Verden findes en Plet, hvor to Hjertes, der banke for hinanden, kunne finde Ro og Fred!

Alice stod som fastnaglet og betragtede ham med et harmfuldt Blik, der dog ved hans Tale mere og mere forsvandt.

Der kan gives Dieblifte i Livet, hvor selv det mest hæslige Ansigt kan blive skjønt, naar det taler efter Hjertets Sandhed og Overbevisning.

Hvormeget mere var det ikke i dette Djeblif

Tilfældet med Jvans alt i Forveien saa smukke Maayn, som han stod der med Begeistringens Rødme paa kinden, med Ild og Barme i sine smukke Dine.

— Ved et Tilfælde og tildels mod min Villie, vedblev han, var jeg Bidne til at Deres Mand underskrev dette vanærende Dokument, ved et Tilfælde saae jeg ham senere ved Deres Side og jeg formaaer ikke selv at forklare eller beskrive den Følelse, der da bemægtigede sig mig. Ved uhyre Opoffrelser og Anstrengelser lykkedes det mig at komme i Besiddelse af dette Dokument, som De nu med saa liden Ret har tilintetgjort. Ved Hjælp deraf trængte jeg mig ind i Deres Hus paa Deres Bryllupsdag. Deres Mand søgte at undfly mig og reiste derfor bort med Dem, men jeg kom dog omsider paa Spor efter Dem, thi mine Følelser for Dem drev mig ind paa den rette Wei og nu staaer jeg her og gjentager: Flygt med mig!

Man kunde se paa Alices Ansigt, at Bligt og Kjærlighed begyndte at kæmpe i hendes Indre, da der blev givet hende det Forslag, at realisere en Tanke, som hun saa ofte havde tænkt paa og drømt om.

Jvan søgte at lægge sin sidste Aest af Barme og Kraft i sin Stemme, idet han sagde:

— Nu forlader jeg Dem og det berøer nu paa Dem selv, om De vil se mig mere i denne Verden. Jeg forlanger heller ikke at De skal flygte

med mig inat, jeg vil vente, selv om det var i tyve Aar . . . Kan De blive lykkelig ved Deres Mands Side, saa tænk ikke mere paa mig, men vil han kun pine og plage Dem, da husk, at der er En, der til sin sidste Stund vil vove Alt for at se Dem tilfreds.

Han rakte hende Haanden og sagde:

— Farvel, maasse for stedse!

Den unge Mand vendte sig om og forsvandt ad den Vej han var kommen.

Alice stod et Dieblit tvivlraadig. I de saa Dieblikke strømmede der saamange forskellige Følelser gennem hendes Bryst, i saa Dieblikke kæmpede der i hendes Hjerte en Kamp, saa haard, at hun, den fra Barn forkjælede Alice, neppe kunde gaa ud deraf som Seirherre.

Uvilkaarlig hørte hun sig ud over Balkonen og hvistede:

— Bliv i min Nærhed!

En sagte Elskovssang, ledsaget af Guitarens Toner, lød op til hende.

Da denne var endt, lænede hun sig atter ud over Balkonen og sagde:

— Ivan, bliv i min Nærhed!

Ordene naaede hans Øre, han kyssede haa Fingeren og sagde:

— Tak for disse Ord, elskede Alice!

Derpaa blev Alt stille.

Alice sank ned paa en Stol og hulkede høit:
— O Gud, hvor jeg er ulykkelig!

I Udkanten af Byen laa et lille Hus. I sit Ydre havde det intet Baaafaldende ved sig, Skodderne vare lukkede, og man maatte formode, at Beboerne alt slumrede.

Men det var ikke Tilfældet.

Om et Bord inde i det inderste Værelse, hvor ingen Uvedkommende tilstedtes Afgang, sad endel ældre og yngre Mænd og spillede Baset.

Penge vandtes og Penge tabtes. Fortuna uddelte sine milde Gaver og vendte snart igjen Lyffens Yndlinge Ryggen.

Hun rakte dem sin Haand, for et Dieblif efter at trække den til sig. Se den Ulykkelige, der sætter sin Lid til hende og stoler paa den lunefulde Kvinde!

William Falz syntes dog især at være begunstiget af hende og Pengebunken foran ham vorede stadig.

En gammel Major snoede ærgerlig sin Anebelsbart, thi han tabte sine Baluta.

— Hvem der har Held i Kortenspil, har intet Held i Kjærlighed, sagde han, idet han tog sig en Pris.

— Jeg kan dog rose mig af begge Dele, svarede William. Lyffens Gudinde synes at have raft

mig en hjælpsom Haand, og jeg har ogsaa en elskværdig Kone.

— Hm, hm! brummede Majoren; hun ligner Fortuna, hun er ustadig.

— Hvad mener De dermed? Er De saa god at forklare Dem tydeligt!

— Na, jeg synes at det er temmelig letfatteligt, svarede han tørt.

— Kan De bevise, hvad De siger, Herr Major?

— Ja, jeg skulde have seet meget fejl, dersom jeg ikke saae en Herre voltigere op ad Winranke-Espalieret; nu sidde de vel deroppe paa Balkonen, som en ny Udgave af Romeo og Julie.

— Hvad vover De at sige?

— Sandheden! sagde Majoren.

— Jeg kan ikke tro det. Jeg maa have Wisshed derom! udbrød William pludselig, idet han foer op.

— De tvivler altsaa; ja saa, ja saa. De har jo en yndig, elskværdig Kone, om hvem De ikke behøver at tvivle, sagde Majoren spottende.

William hørte ikke dette, han greb sin Hat og styrtede afsted.

— Skulde det være Digteren? mumlede han, medens Skinsygens Dæmon rasede i hans Bryst. Jeg mærkede strax, at han og Alice vare gamle Venner; hun talte saa sømt og saa fjærligt til ham,

som jeg ikke har hørt hende tale i lang Tid; eller skulde det være den Anden? Nei, det er umuligt! Han kan ikke have opdaget mit Opholdssted. Maaske det kun var en Opdigtelse af den gamle Lurendreier, fordi jeg vandt hans Benge! Nu sidde de maaske og spotte mig . . . men jeg maa have Bished!

*

*

*

Mester Richardt,
Baabensmed,

stod der malet paa et stort Skildt, med prangende Bogstaver, midt i Byen.

Baabensmeden var en lille, undersætsig Mand, med et stort Hoved og efter sine egne Begreber, et godt Hoved.

Han og hans Nabo, Skomageren, sad og fik dem en lun Paffiar paa en Bænk udenfor Huset.

Medens de der sad og sliffede Maanestien, delikaterede Skomageren sin Ben med Rejseerindringer og fortalte om Kirken i Strasburg med det mærkelige Uhrværk, der viiste Aarets Maaned og Dag, og hvor de tolv Apostle kom frem hver Time; alt var saa kunstigt indrettet, at Dinene var bleven stukket ud paa ham, der havde lavet det, for at han ikke skulde forfærdige Mage til det. Dernæst fortalte han om, hvorledes han paa en Fodvandring i Tydskland var bleven saaledes plaget af Tørst, at

han havde givet Alt hvad han eiede for et Glas mudret Vand, som han kjøbte af en anden Vandrer, han mødte. Til sidst kom de to gamle Benner til at tale om deres Yndlingsthema, nemlig om Aander og Spøgelse, thi Begge havde oplevet Ting, der beviste, at ikke Alt her i Verden gaaer ganske naturligt til.

Maanen stod alt høit med sin Sølvskive, da Smeden kom i Tanker om, at nu var det nok bedst at de „trodde“ i Seng.

De to Benner skiltes; Baabensmeden skulde til at lukke og slukke, da en ung Mand styrtede ind i Bodden.

Det var William.

— Hør, Mester, har J en god Bøsse, da var det godt, at J ikke havde lukket.

— J kan jo ikke sige, at det var godt. Ved J, unge Mand, om vi har haft Gavn af vor Samtale? Den, der dømmes efter Skindet, er en Nar.

— Hør, Mester, det var denne Bøsse.

— Bøssen, ja vel ja. Men ikke i aften. Kom igjen naar Solen er staaet op; Morgenstund har Guld i Mund! det er nu mit Valgsprog.

— Sælg mig den dog i aften, Mester, da — da — da jeg skal reise imorgen!

— Min Butik er lukket, og naar Slaaen er sat for og Skiltet taget ned, ja er Handelen endt

for den Gang. Orden maa der være i Alting! det er nu mit Balgsprog.

— Forlang hvad De vil, men sælg mig en Pistol.

— Vilde jeg sælge Dem et Baaben, da forlangte jeg ikke mere, end hvad der tilkommer mig. Enhver Sit og Jngen formeget og Jngen forlidt! det er nu mit Balgsprog.

— Na, hold dog inde med det Tøieri af Balgsprog, udbrød William; og giv mig en Bøsse.

— Har J ikke Stunder at høre mig, saa gaa Eders Bet igjen.

— Et Menneskes Lykke er maasse afhængig deraf!

— Et Menneskes Lykke! Ja saa! Jeg har ogsaa en Pistol, der har gjort et Menneske lykkelig; lad mig se, det var i Maret 1825 . . . nei, maasse det var i 1826 . . . for jeg troer ikke at det var i 1827 . . .

— Skynd Eder, Mester.

— Hastværk er Lastværk! Der er jo ogsaa Tid nok til imorgen tidlig!

William stod som paa Gløder; men det varede dog længe før Mester Richardt fik tændt sin Lampe, fik udviklet sine Balgsprog og udkrammet sit rige Fond af Livserindringer, thi da først begyndte han at tænke paa en Pistol, og efter lange Omsvøb fik den unge Mand en saadan, og efter nogen Parlamentering ogsaa Kugler og Krudt. Men da

dette skete var Fuglen, han vilde jage, alt forlængst fløiet.

Dette anede han dog ikke, men ilede hurtig hjem til Hotellet.

Han havde Nøglen til Døren, den Wei kunde den hemmelige Elsker ikke slippe bort. William vilde derfor krybe op ad Vinranke-Espalieret.

Han begyndte ogsaa derpaa.

Men han kom ikke langt.

I sin febrilske Hurtighed traadte han feil og styrtede ned.

Pistolen, som han holdt i Haanden, smækkede til og Kuglen foer hvinende op i Luften.

Han sprang hurtig op og saae sig forstræffet omkring.

Tæt bag ham lød en uhyggelig, hoverende Latter.

Derfor Baabensmeden og Skomageren havde været tilstede, vilde de have paastaet, at have hørt den skindbarlige Fanden i egen Person, thi intet menneskeligt Væsen var at se.

En og anden af Hotellets Beboere viste sig, opskræmmede af Skuddet, ved de aabne Vinduer, men forsvandt snart igjen, da der intet Mistænkeligt var at se.

William gik bag om Huset og op ad Trappen.

Da han traadte ind i sit Værelset laa Alice og sov.

Han ilede her til hende, og, idet han kaldte paa hende, holdt han hende Pistolen for Ansigtet.

— Svar mig, eller jeg skyder Dig en Kugle gennem Hovedet: hvem har været her? raabte han.

Alice saae forfærdet paa ham.

— Hvem har været her? gjentog han rasende.

— Her har Ingen været.

— Hvem var den Mand, der fornylig krøb ind ad Vinduet?

— Det veed jeg ikke.

— Svar, elendige Kvinde, eller jeg jager Dig en Kugle for Panden.

Alice pegede paa den Plet paa Væggen, hvor hendes Gulduhr pleiede at hænge, men som hun, anende denne Scene, omhyggelig havde gjemt.

— Det er stjålet! udbrød hun.

Nu forstod han Meningen deraf.

— En Tyv, en Tyv! udbrød han glad. En Tyv! O, lad ham blot beholde det! — Og jeg som kunde tro — som kunde mistænke Dig!

— Mistænke mig? gjentog hun.

— Ja, jeg troede at Du havde været mig utro, min Elskede!

Alice svarede ikke, men saae stille hen for sig.

— Tilgiv mig endnu dennegang, min Alice, da skal jeg aldrig mere nære en saadan Tanke.

— Saaledes har jeg ikke hørt Dig tale i lang Tid! udbrød hun.

— Men saaledes vil jeg nu vedblive at tale; jeg vil aldrig mere nære Skinsyge imod Dig.

Der opstod et Dieblig den Tanke hos Alice, at fortælle William Alt hvad der var hændet hende denne Aften, men hun kunde dog ikke faae det over sine Læber.

Da hørte han en Stemme udenfor paa Gangen og en Larm, som om et Menneske faldt ned ad Trappen.

William aabnede hastig Døren og faae en Mandsperson.

Hans tilbagetrængte Skinsyge brød atter frem, han styrtede ned ad Trappen og greb Skikkelsen i Armen.

— Hvem er Du, Elendige? raabte han hæftigt.

Et høit Brøl var det eneste Svar han fik.

— Svar, eller jeg slaaer Dig ihjel.

— Ja, lad mig først faae Tid til at fatte mig.

— Naa, hvad vil Du, hvad bringer Dig her hen paa denne Tid af Natten?

— Jeg skulde tale med en Herr, Herr — ja, nu har jeg glemt Navnet.

— Hvad har Du at bestille her paa Gangen? Du skulde vel staa paa Lur?

— Nei, gode Herre, jeg er en fattig, skikkelig Bondeskarl, som gaaer Grinder for Postmesteren. Just som jeg skulde tilfængs kom der Bud efter mig, at jeg skulde her hen med dette Brev. Postmesteren

frygtede for, at han, der skulde have det, vilde reise før Posten imorgen blev bragt ud i Byen.

— Lad mig se det, sagde William, snappende Brevet fra den forbausede Bondekarl og, idet han afstrøg en Svovlstik, holdt han denne over Brevet, Han læste nu sit eget Navn.

— Brevet er jo til William Falz! udbrød han forbausset.

— Ja, saadan var det han hed.

— Godt, det er mig.

Karlen blev dog rolig staaende, og da William brød Brevet, uden at bekymre sig om ham, hostede han, og da dette ikke vilde hjælpe, sagde han:

— En lille Drifkeskilling synes jeg dog nok jeg kunde have fortjent, gode Herre!

— Tag her, Bondelømmel, udbrød William og gav ham en Sølv mønt; og forsvind saa.

Bondekarlen synes dog ikke at tænke derpaa, thi han pleiede altid at benytte en saadan Leilighed til at falbyde sine Frugter:

— Skulde Herren ikke have Brug for nogle søde Ferstener, Vindruer og Meloner? mumlede han.

— Pas Dig nu affted.

— Ja, saa skal jeg komme herop imorgen.

William gik nu ind for at læse Brevets Indhold ved Maanens klare Straaler, medens Bonden trampede ned ad Trappen og med et bredt Grin puttede Sølv mønten i Lommen.

William syntes at blive ilde berørt over Brevet, thi han støttede sig mod Balkonen og mumlede:

— Fallit . . . han er død . . . ruineret! —
Alt er tabt!

I et følgende Afsnit skulle vi erfare, hvad der havde bevirket dette Brev.

Den lette Morgenvind viftede hen over det smilende Landskab. Solen havde forlængst afløst sin blege Søster, og begyndte sin Bane over Himlen, der hvælvede sig langt mere klar og blaa, end vi Nordboere kjende den.

En og anden smuk Italienerinde kom ud af de smaa Hytter, med de snehvide Bøtter, for at malke deres Geder.

Mændene vare alt ude i Marken for at passe deres Dont.

En gammel Mutter kom rokkende ud af sin Hytte og satte sig paa en Træbænk, der vistnok havde været et taust Bidne baade til hendes Ungdom og Alderdom, baade til hendes Glæder og Sorger.

Hun syntes ret at ville nyde Solens milde Skær og sad og smilede venligt til Enhver, der skred forbi hende, medens nogle smaa Kollinger snart begyndte at lege „Tittit“ om den gamle Kone.

I dybe Tanker, der dannede en skærende Kontrast til det idylliske, fredelige Landskab, gik Ivan hen ad Veien.

Da han ikke vilde have at William skulde mærke hans Tilstedværelse der i Byen, gik han ud for at tilbringe Dagen mellem de skikkelige Bønder.

— Forunderlige Verden! mumlede han. Hvad er i Grunden vi Mennesker, hvad er vor Stræben og vort Maal? Længe kæmpe vi for at naae et Maal, og naar vi have vundet det, da bekymre vi os ikke mere derom. Engang troede jeg at have naaet al Livets Lykke, naar kun jeg kunde leve og bevæge mig i de finere Cirkler; aldrig saasnart har jeg naaet dette Maal, før jeg atter opgiver det, idet jeg gribes af Lidenskab for denne smukke Kvinde! O, Alice, nu vilde jeg gjerne bo i Verdens fjerneste Aftrog, naar kun Du fulgte med mig! . . . Du skal følge mig, hører Du, Alice, Ivan siger: Du skal!

Han var nu naaet hen til den gamle Bondedone.

Han begyndte at indlede en Samtale med hende og den gamle Kone fik snart Munden paa Gled.

— Hør, Mutter, sagde Ivan under Samtalen; I skulle vel ikke tilfældigvis kjende nogle Urter, af hvilke der kunde tillaves en Elskovsdrif?

— Jo, det gjør jeg rigtignok.

— Ja, for seer I, Mo'erkil, jeg har en god Ven, der beskæftiger sig med alt hvad der hedder Botanik, og han vilde gjerne undersøge en saadan Drif, for om mulig at udgrandste de Urter, hvoraf den tilberedes og deraf at anstille en Jagttagelse, der kunde føre til en Analyse af hvad Kjærlighed egentlig er.

Den gamle Kone spærrede forundret Dinene op ved den unge Mand's Tale.

Jvan smilede tilfreds over Virkningen af sine Ord.

— Kan I saa tilberede mig en saadan Drif? sagde han endelig.

— Ja, naar den blot ikke benyttes til at berøve et Hjerte sin Fred!

— Nei, Mo'erkil, det er jo til min Ven!

Den gamle Kone rokkede tilbage til Hytten, fyszlede noget derinde, og kom da tilbage med en lille Flaske.

— Se her er den berusende Drif, der kan bringe et Kvindehjerte til at svulme af Begeistring og Kjærlighed for dem, der kan faae det til at pine af Længselens Kvaler.

— Tak, sagde Jvan og stak hende en Guld-mønt i Haanden.

Han dreiede den lille Flaske i Haanden, idet han mumlede:

— Jeg vil være ganske vis i min Seir og derfor, Alice, skal Du nippe til denne Gift.

I det samme kom Konens Søn hjem med en Kuro fuld af Vindrueer og Ferskener.

— Skal Du til Byen, min Søn? spurgte hun.

— Ja, jeg skal ind paa Hotellet med denne Kuro Frugt.

Da Ivan hørte dette, kjøbte han en af de smukkeste Ferskener, dryppede i Smug noget af Flaskens Indhold derpaa og forklarede Bonden til hvem han skulde overlevere det, men paa en Maade, at Ingen seer det.

— Udfører Du dette til min Tilfredshed, skal Du nok blive godt belønnet, naar Du kommer tilbage, thi jeg forbliver her.

Alice stod og betragtede det smilende Landskab, medens Mattens Hændelser som brogede Billeder drog forbi i hendes Tanker.

Hendes Ansigt var roligt og smilende, men i hendes Indre rasede Kampen endnu, Kampen mellem Tilbøielighed og Bligt.

Hun var ene, thi William var gaaet ud for at underrette sine Venner om sin Afreise og fordre Satisfaktion af Majoren, eller at han idetmindste skulde tage sine Ord tilbage.

Dette var den gamle Major villig til, idet han spottende sagde:

— Ja, ja, jeg er jo gammel og seer ikke godt, maaske det var en stor Kat, der krøb omkring paa Vinranke-Espalieret.

Den unge Egtemand havde endnu ikke underrettet sin Hustru om, at de skulde reise samme Dag og om det Brev, han havde modtaget, thi han var gaaet, inden hun endnu var vaagnet.

Bonden traadte nu ind til Alice og røgtede sit Hoved paa en Maade, der lod formode, at han ikke var saa ganske ueffen som Kjærligheds-Postillon.

— Hvem sender mig denne skønne Frugt? spurgte hun.

— Spørg ikke, naadige Frue, thi jeg veed det ikke; men det er fra En, der har Eder kjær.

Da Bonden var gaaet tog Alice Ferstenen og bed deri. Hvad var det for en forunderlig bitter-sød Smag den havde?

Hvad var det for en forunderlig Ild, der begyndte at strømme gjennem hendes Arer, der opflammede en higende Længsel i hendes Hjerte, der fik hendes Kind til at gløde, stærkere end Aften-solen, naar den sank i Havet og farvede Himlen rød.

Hun skælvede og syntes dog at være saa glad, hun frøs og var dog saa varm, hun smilede og var dog nærvæd at græde.

— Ivan, Ivan! mumlede hun sagte. O kom, o kom!

Da kom William ind og underrettede hende om, at de skulde reise, og meddelte hende det Sørgebudskab, han havde modtaget.

Men paa Alice syntes det ikke at gjøre noget Indtryk, hun var kun bekymret over at de saa snart skulde reise.

— Nei, her er saa skjønt, her er saa smukt, udbrød hun, at jeg ikke kan løsrive mig herfra.

— Men Alice, hvad fattes Dig, seer Du ikke, hvad Brevet fortæller?

— Jo, at han er død, men han har aldrig elsket mig, hvorfor skulde jeg da sørge derover?

Atter saae hun med det stirrende Blik ud over Landskabet, medens William med et Udtryk af Bekymring betragtede hende.

Altiogtyvende Kapitel.

En eiendommelig Familie.

Naar man er kommen over Børnehusbroen paa Christianshavn og følger Gaden, der fører ned langs Kanalen, kommer man til endel af Stadens usleste og fattigste Baaninger.

Der er et lavt Sted, som strækker sig helt ned ad den lille Gyde, og bærer et Navn, der just ikke passer for en menneskelig Bolig, nemlig „Graven“. Den rette Forbindelsestank, der kan findes ved dette Navn, er vist, at mange af Stedets Beboere vilde være mere tilfredse, om Døden havde ført dem ud til sin stille Have, med de hvide Roser, og havde ført dem bort fra deres uhyggelige Tilværelse, thi de fleste af dette Steds Beboere ere Ulykkens Børn.

Her boede den eiendommelige Familie, til hvem vi nu fører den gunstige Læser ind.

Her saae just ikke saa uhyggeligt ud, som det ellers var Tilfældet hos Beboerne af dette Sted.

Det er Fattigdom, som man uvilkaarligt næsten føler sig tiltalt af, det er, naar Alt vidner om, at Kampen for Tilværelsen ikke er opgivet, men at

man stræber at holde de mørke Dæmoner borte, der ofte følge med Armoden.

Dette var Tilfældet med de to smaa Kamre, som Madam Klofs havde leiet.

Her boede hun, hendes Datter og deres Logerende, thi det er næsten Tilfældet med de fleste af disse Leiere, at de igjen leie en Del af den usle Leilighed ud.

Madam Klofs havde kjendt bedre Dage.

I sin Tid havde hun været Figurantinde ved Theatret, men da hun nok gjorde sit Navn tilskamme, maatte hun forlade denne Virkefreds, samtidig med at hun bragte et Barn til Verden.

Hun begyndte da en anden Virksomhed, nemlig med at vadske og stryge for Folk og ombyttede sit Jomfrunavn med den i hendes Stilling mere velklingende Titel: Madam Klofs.

Hendes Datter voksede op, et ualmindelig skjønt og smukt Pigebarn blev det, rigt udviklet med Mandens Gaver; men hun manglede dog et af Menneskets ædleste Evner, hendes Dine vare lukkede, hun var blind!

Men naar man saae hende, anede man ikke, at dette glade, tilfredse, smilende Barn var blind.

Tiden gik. Rigolette, saaledes hed den Blinde, blev sytten Aar; Madam Klofs begyndte at blive gammel. Hendes Forretning gik kun smaat og hun begyndte derfor at vaage over Syge.

Da det saaledes gif tilbage for dem, var det, at de flyttede ind i „Graven“, thi Madam Klofs havde en afgjort Afsty for at bo paa Kvisterne, da hun en Nat havde drømt, at Rigolette var falden ned ad Trapperne.

I Stuen i det fattige Sted boede de nu, Bolden var i Nærheden og der gif den gamle Kone hver Dag op med sin Datter, der her indaandede den friske Luft, der farvede hendes Kinder med Sundhedens Rødme.

Beboerne af „Graven“ saae i Begyndelsen lidt skævt til den lille Familie, da de holdt dem saa meget for dem selv. Men Madam Klofs var med Aarene bleven lidt døv, saa hun ikke hørte de Spydigheder, der blev udtalt og nikkede venligt til Enhver; ogsaa den unge blinde Pige havde et saa venligt Ord til Alle, at de efterhaanden blev betragtet med en vis Ærbødighed af Husets Beboere.

Medens de andre Leiligheder ofte kun frembød en Samling af Klude og Pjalter, var alt hos dem saa propert; de saa Møbler vare vel gamle, men dog hele og vel vedligeholdte.

Da de havde boet der nogen Tid, syntes Madamen, at de til Nød nok kunde hjælpe dem med det ene Bærelse, naar de kunde finde en Leier til det andet.

Den første, der mældte sig, var en stikkelig Tobaks-

binderjvend, der hed Jofumsen, med hvem hun snart kom tilrette.

Herr Jofumsen var en lillebitte Mand, med et umaadeligt stort Hoved, rødhaaret og skrutrygget.

Han flyttede altsaa ind og hørte snart til Familien som fast Medlem, spiste ved fælles Bord med dem og delte deres huslige Glæder og Sorger.

Der var forløbet to Aar, uden at der indtraadte nogen Forandring i dette Forhold; men en eiendommelig Familie var det.

Om Søndagen gik de op paa Bolden og spadserede alle Tre; han i sin lange blau Spidskjole og sin høipullede Hat paa det store Hoved, medens hele hans Skikkelse mindede om Kvasimodo, Klokkeren ved Notre-Dame-Kirken i Paris; Madam Kloss havde sin hvide Straahat paa, der havde trodsset Modens omstiftende Luner i over 30 Aar; den blinde unge Pige i sin simple, men nette Dragt, dannede en eiendommelig Kontrast hertil.

Var det rigtig godt Veir traf de en Pakke Smørrebrød frem, leirede dem i det Grønne og morede dem paa deres Vis.

Folk saae paa dem og lo af dem; dog selv den kristianshavnske Gadeungdom syntes at beherskes saaledes af den blinde Rigolette, at de ikke tillod dem at spotte over hendes Omgivelser.

En opmærksom Jagttager vilde have bemærket,

at Jokumsens Blik altid dvælede paa den Blinde, at han med Opmærksomhed fulgte enhver af hendes Bevægelser og glædede sig over enhver Uttring af Taknemlighed fra hendes Side; han vovede dog aldrig at nærme sig hende. Madam Klofs dannede stadig en uoverstigelig Mur mellem ham og hende; men al hans Tanke og alle hans Drømme dreiede sig om hende.

Ja, selv i denne eiendommelige Familie havde Kjærlighedens Gud ubemærket sneget sig ind.

Den lille rødhaarede, puffelryggede Jokumsen elskede den blinde Nigolette.

Om Aftenen, naar Tællepraasen var tændt, kom Jokumsen hjem med en eller anden Bog, af hvilken han læste høit for dem.

Han var vel kun en daarlig Dplæser, da han ved ethvert svært Ord maatte stave sig frem; men hans Tilhørere lyttede dog opmærksomt efter.

Madam Klofs hørte og hørte dog ikke; af og til kom hun med en eller anden Bemærkning om Dagens Begivenhed, som hun havde seet eller hørt.

Den Blinde lyttede spændt efter, hørte om en Verden, som hun kjendte og dog ikke kjendte, hørte om Ting hun forstod og dog ikke forstod.

Hun havde sit eget Begreb om Livet; det Gode og det Smukke, som hun hørte om, det glædede hun sig over; det Onde og Slette kunde hun derimod

ikke forstaa. Hun kunde ikke begribe, at der var noget, der hed Ondskab her i Verden.

Den Aften, vi fører den ærede Læser ind til dem, sad Jokumsen netop og læste et Stykke, hvori der forekom den Bemærkning, at en Engel og en Djævel er sat Mennesket til Ledfager og følger ham under alle Livets Omstiftelser. Engelen var Tilfredsheden, Djævelen var Utilfredsheden.

Var det lykkedes den Første af dem at gjøre Mennesket jublende og glad, fastede den Anden Tvivlens og Uroens Frø ind i Hjertet og jog den milde Engel bort.

Den Blinde lod Strikketøiet, som hun holdt mellem Hænderne, synke, og lyttede opmærksomt efter.

— Det forstaaer jeg ikke, sagde hun; er der en saadan Djævel, der plager Mennesket? Det har jeg aldrig mærket.

— Jo, det er Tilfældet; Utilfredsheden tilriver sig hyppig Enevælden i det menneskelige Hjerte, svarede Jokumsen.

Madam Kloss var faldet isøvn, men nikkede stiltiende, som om hun billigede Herr Jokumsens Ord.

Han fortsatte den afbrudte Læsning, medens Rigolette vedblev at tænke over hvad hun havde hørt.

I det samme blev Døren hæftig revent op og en Mand kom hurtig ind.

Jokumsen saae forbauset paa ham og Madamen foer op af sin Slummer.

Den indtrædende Mand saae sig om med et forvirret Blil, som om han ledte om et Paaskud til sin Tilstedeværelse her.

Madam Kloss spærrede forundret Dinene op og udbrød:

— Grosferer Dam!

Den ældre Mand saae paa hende, som om han vilde erindre sig, hvorfra han kjendte denne Kone.

— Husker Herr Grosfereren mig ikke? sagde Madamen. Det er mig der har vasket og gjort reent for Dem.

— Na, nu erindrer jeg det; jeg kom just for at tale med Dem.

Dette var dog ikke Tilfældet.

Grosfereren havde, ærgerlig over sine feilslagne Planer med Nanna, drevet om paa Gaden, og havde da bemærket en ung skøn Pige, som han med Jorighed forfulgte.

Han kom saaledes helt ud paa Christianshavn og vovede netop at tiltale den Skønne, da hendes Forlovede kom til og truede med at give Grosfereren en god Dragt Brygl, og da denne lo ad ham, løb han efter ham for at iværksætte sin Trudsel.

For at undgaa den djærve Smedesvends barfede Næve var det at han løb om Hjørnet og tyede ind i den lille Leilighed.

Han gav nu en temmelig vidtløftig Forklaring for Madam Kloss over Marsagen til sit Besøg, idet

der nemlig var en meget fjern Slægtning af ham, som gjerne ønskede at tale med hende, da hun skulde vadske for ham, naar han kom hertil fra Provindsen, hvori han nu boede.

— Ja, det kan jeg godt, svarede Madamen; hvor kan jeg træffe ham?

— Endnu er han ikke kommet her til Byen, svarede Grosfereren, idet han skottede hen til Binduet, for at se om ikke Smedesvenden skulde have opdaget hans Tilflugtssted.

Han kom imidlertid snart i Samtale med Madam Kloss, der bød ham den eneste Stol hun eiede.

Grosfereren satte sig til Ro, talte om ligegyldige Ting og lod som om han var hjemme.

Hans skarpe, gjennemborende Blik opdagede snart det mærkelige Forhold der herskede mellem Herr Tokumsen og Rigolette.

Samtidig begyndte hans hæftige Lidenstabs at komme i Røg ved Synet af den Blinde.

Denne ædle Profil og den deilige Figur var nok til at faae den gamle Skurk til at forsøge paa at erobre hende og det lige for Dinene af den skikkelige Tobaksbindersvend.

Han lagde hurtig en djævelsk snedig Plan, som vi snart skulle se ham udføre.

Han havde særlig lagt Bægt paa at opfatte

den Puffelryggedes eiendommelige Stemme og Talemaade.

Det var ogsaa dette, der bragte ham til sit nedrige Maal.

Noogle Aftener efter at Grosferer Dam havde truffet den Blinde paa sin Bei, kom han igjen tilbage.

Madam Klosz var den Aften ved en Sygefeng for at vaage, hvilket syntes at være ganske efter Skurkens Beregning.

Idet han rakte Jofumsen Haanden, sagde han:

— Vil De gjøre mig en stor Tjeneste, jeg skal belønne Dem rigelig derfor?

— Saafremt det staaer i min Magt er jeg villig til at søre Dem, dersom jeg kan paatage mig det.

— Jeg skal kortelig forklare Dem Sagen; seer De, det er mig blot meget vigtigt at faae at vide, om en vis Mand iaften forlader sit Hjem, thi dersom han gaaer, veed jeg hvorhen han styrer sine Skridt.

— Ha, jeg forstaaer Dem, det er en Fugl, der ikke maa forlade sin Nede.

— Ganske rigtig, det er nemlig rent ud sagt min Søn, som jeg har en dunkel Anelse om, er en

rigtig Natteravn, skjøndt han forsikkrer mig om, at han nu hver Nat hviler i sin søde Bisfelulle.

Den Blinde sad tavst og lyttede efter den Fremmedes Tale, da det var saa sjældent at hun hørte nogen fremmed Stemme.

— Hvad skal jeg da gjøre? spurgte Tokumfen.

— Staa Vagt ved hans Dør.

— Skal jeg da forhindre ham i at gaa ud?

— Nei, aldeles ikke; gaaer han, saa gaaer han; men jeg vil kun være paa det Nene dermed.

— Det er et meget let Hverv.

— Og jeg skal saamæn holde Dem med Selskab endel af Tiden; men tør vi lade denne unge Pige ene?

— Ja, jeg er vant til at være alene, saa De skal ikke lade Dem genere af mig, faldt hun ind med sin flokkerene Stemme.

— Saa ville vi drage paa Post, hvis De er beredt, Herr Tokumfen.

Denne tog sin Kaskjet, der til dagligt Brug prydede hans røde Børster og de to Mænd forlode „Graven“.

I Tausshed gif de ind gjennem Byen, Grosfereren foran, den Puffelryggede bagved.

Da de kom til Grosfererens Sted, stillede han sin Følgesvend op udenfor sin egen Dør og bød ham passe paa, at Jngen forlod Værelset:

Han blev selv staaende ved Siden af ham og talte om intetsigende Ting.

Da udbrød han pludselig:

— Siig mig engang, min gode Jokumsen, har De aldrig tænkt paa at gifte Dem med Rigolette?

Det gav ved dette Spørgsmaal et Sæt i den Buffelryggede, som om han havde modtaget et elektrisk Stød.

Hvad han neppe havde været at tilstaa for sig selv, hørte han en Anden høit og lydeligt udtale.

Han tænkte lidt over Svaret og sagde;

— Jo, men der stiller sig en uoverstigelig Hindring iveien.

— Og det er?

— En Blind tør ikke gifte sig.

— Na, Snik Snak; fordi at Barnets Die er luft, skulde hun derfor være nægtet Part i Livets høieste Lykke.

— Troer De da at hun synes om mig?

— O, Menneſke, tilgiv mig dette Udtryk; men De maa være utilgivelig nærsynet eller dum! Har De aldrig lagt Mærke til, hvor opmærksomt hun lytter til, naar De læser op; troer De ikke at det mest er Lyden af Deres Stemme, der gjør hende ſaa godt at høre. Hun kan ikke ſe Dem og kan alſaa ikke opdage at De — tilgiv mig atter mit Udtryk — er utilgivelig grim.

Den Buffelryggede hørte ikke denne Spydighed,

han stod henseunken i Tanker over den Himmel af Salighed, som han skimtede, hvis virkelig Rigolette elskede ham.

— Nu skal jeg føre Ordet for Dem og tale Deres Sag hos hende; jeg har mere end engang ført to Elskende i hinandens Arme.

— Vil De virkelig? udbrød han med bævende Stemme.

— Ja, jeg har fattet Interesse for Dem. Pas nu paa som en Smed, medens jeg gaaer mit Verinde som Kjærlighedens Apostel.

Den Lille satte sig paa Trappegangen og drømte om al den Lykke, som han vilde finde, dersom hun vilde være hans Ægteviv.

Skurken skred imidlertid ud mod Kristianshavn, hjertelig gottende sig over Herr Tokumsen.

— Pas Du bare paa Døren, lo han; Du behøver ikke at frygte for, at Noget lister sig ud af den! Drøm Du om din Lykke og om den brave Mand, der hjælper Dig til dine Dnskers Maal og dine Længslers Havn. Nu maa jeg se om jeg endnu besidder mit gamle livlige Gemyt, om jeg endnu forstaaer at spille Boldt med Livets ædlere Følelser og om jeg endnu forstaaer at være Skuespiller.

Da han kom tilbage til „Graven“ listede han sagte hen til Madam Kloss Leilighed og kigede ind gennem Vinduet.

Tællelyset var næsten udbændt og fastede sit usikre Skær paa den Blinde.

Hun laa paa Sofaen, hensunken i sine Drømmerier.

Han aabnede sagte Døren og listede ind.

Han blev staaende som en Tiger, der er parat til at styrte sig over sit Bytte.

Dinene rullede vildt og Næseboerne udvidede sig, medens Kinderne bedækkedes af en heftig Rødme.

Han gjorde en Bevægelse; Rigolotte foer op fra sit Leie.

— Er det Dem, Jofumsen? spurgte hun.

— Ja; mine Forretninger ere nu tilende, saa kan jeg læse lidt høit for Dem, da det endnu er tidlig paa Aftenen.

— Tak, jeg troer næsten ogsaa jeg kjæder mig; jeg var isærd med at falde isøvn.

Saa skuffende formaaede Skurken at efterligne den Puffelryggedes Stemme, at den Blinde ikke havde nogen Anelse om, at her forelaa et Bedrageri.

Han satte sig paa Stolen i Nærheden af Rigolotte, og begyndte med den samme pibende, skrattende Stemme, som Jofumsens, at læse op af en Bog.

Det Sted, som han valgte, handlede om et Par Elskende; men her var Kjærligheden skildret paa en Maade, som den Blinde endnu aldrig havde hørt. Et vist dæmonisk Smil spillede om Grosfererens

Mund, da han saae hvorledes den unge Pige lod Hænderne synke ned i Skjød, medens hun med tilbagercængt Mandedræt lyttede efter hans Ord.

Han læste:

— Han slog sin Arm om sin Elskedes Midie og traf hende ned paa sit Skjød, idet han bedækkede hende med brændende Kys. Medens Moderens Kys, naar hun trykker sine Læber mod det slumrende Barns, er at ligne som Aftenjolens Skin, mildt og blidt, da er Elskerens vildt og forvirrende, mest at ligne med den tropiske Sols hede Straaler; hvor ængstelig og dog hvor glad var ikke den unge Pige, hvor bankede ikke hendes Hjerte af en ukjendt Længsel . . .

— Men hvad feiler De, Rigolette, jeg synes De er bleg, saa uhyggelig bleg?

— O ti, ti! sagde hun og udstrakte bedende de smaa hvide Hænder.

— De bliver jo ellers altid saa glad, naar jeg læser høit for Dem.

— Ja, men saaledes pleier De heller aldrig at læse for mig.

— Jeg har netop med Willie valgt dette Stykke, Rigolette, svarede han med pibende Stemme; jeg vilde se om det gjorde Indtryk paa Dem.

— O, sy, hvor kunde De handle saaledes?

— Fordi jeg vilde sætte Dem paa Prøve,

fordi jeg vilde se om De elskede mig, om De forstod hvad Kjærlighed er, thi, søde Rigolette, jeg kan ikke skjule det, jeg elsker Dem med en Kjærlighed saa varm og glødende, som Romeo elsker sin Julie, som Axel sin Balborg, som Hagbart sin Signelil, og aldrig før har jeg dovet at bringe dette Ord over mine Læber, men i denne Aftenstund maatte jeg erfare om min Bøn vilde blive afflaet. — Rigolette, bliv Min, jeg beder, jeg bønsfalder Dem derom?

Den Blinde skjulte Hovedet i Hænderne og hulkede høit.

Grosserereren sad et Dieblif som vaklende i sin djævelske Plan; men hans Lidenskab overdøvede snart hans Betænkkeligheder og han vedblev med den pibende Stemme:

— Sødste Rigolette, lille Engel, hvorfor græder Du? Har jeg nogensinde været ond imod Dig, saa at Du behøver at frygte at jeg vilde tilføie Dig Noget, selv om Du tilstod at Du affkyer og hader mig og aldrig vil elske mig? Nei, da bliver jeg ved at være hvad jeg altid har været fra jeg lærte Dig at kjende, en god Ven og Broder.

Rigolette sad et Dieblif hensunken i dybe Tanker; da sagde hun:

— Jeg har Intet imod Dem, men jeg har aldrig tænkt paa at elske Dem saaledes.

— Tænk nu derpaa, overvei det nøie og giv mig da et Svar.

— Svaret bliver det samme nu som senere; jeg kender Dem kun som en god og skikkelig Mand og De er den Eneste jeg kender.

— O, udtal det, søde Rigolette, sig at Du elsker mig?

— Ja, jeg troer det!

— Kom da i mine Arme, min søde Skat, lad mig kysse Dig! udbrød Grosfereren stadig med den Puslede's Stemme.

Han tog hende om Livet, satte hende paa sit Skjød og bedækkede hende med brændende Kys.

— Lad det nu være nok, sagde hun og søgte at løsrive sig.

Men Skurken slap ikke saa let sit Bytte.

Lællelyset var nedbrændt og indhyllede denne Gjerning i det dybeste Mørke.

Jokumsen sad endnu udenfor Døren og ventede at den skulde aabne sig for den natlige Vandrer, medens hans Tanker vare hos Rigolette.

Da kom Grosfereren tilbage og idet han gav ham et venstabeligt Slag paa Skulderen, sagde han:

— Nu er Alt i Orden; lad os derfor i det mindste for iaften opgive denne Post, for at De selv kan fuldende hvad jeg har begyndt.

Den Puslede saae forbausset paa den Talende idet han stammede:

— De troer altsaa at — at — at . . . ?

— Rigolette elsker Dem; nei, jeg ikke blot troer det, jeg veed det med Bestemthed og veed De paa hvad Maade jeg har erfaret det?

— Nei!

— Ved at tale med Deres Stemme, og jeg kunde saa skuffende efterligne den, at hun troede at det var Dem.

— Ha, ha, det var ypperligt regnet ud.

— Ikke sandt? Ja hun tilstod da, at hun Ingen fandt saa sød som mig og kysede mig.

— Bravo, det var brillant; saa hun lod Dem virkelig kysse sig?

— Ja; men for at hun nu ikke skal mærke Bedrageriet, saa bilde vi hende ind, at det var en Drøm hun havde haft, og at De da hørte hende sige i Søvne, at hun elskede Dem.

— Ja.

— Lad os saa gaa tilbage til hendes Bopæl.

Da de traadte ind i den lille Leilighed i „Graven“, hvor et nyt Lys snart skinnede med sine usikre Straaler, sad den Blinde ligbleg og skjulte Hovedet i Hænderne, medens hun hulkede høit.

Tofumsen havde imidlertid modtaget Instruxer fra Herr Dam, om hvad han skulde sige.

— Søde Rigolette, lød hans pibende Organ;

vil Du saa virkelig snart hvile min Side paa Brudestamlen?

Ved Lyden af hans Stemme foer hun for-
skrækket op.

— Er Du nu bange for mig, fortryder Du alt det, Du har lovet mig? vedblev han.

— Jeg veed ikke hvad der feiler mig, men jeg synes at jeg, at vi har begaaet noget Slet; dog jeg veed ikke selv ret hvad det er.

— Na Snak, min Søde, Du har drømt; thi da jeg kom herind, hvistede Du i Søvn, at Du elskede mig.

— Gjorde jeg?

— Ja. Maa jeg saa spørge din Moder om hendes Mening?

— Jeg veed ikke ret hvad jeg skal svare.

— Jeg skal være saa god, o saa god imod Dig; Alt hvad Du beder om, vil jeg give Dig og jeg vil føie ethvert af dine Ønsker.

— Det veed jeg; helst havde jeg seet at vi havde levet vort stille, rolige Liv, men nu da jeg engang har givet Dig mit Løfte, og Du sætter saa stor Pris derpaa, saa behold mig til evig Arv og Gie og lad os saa glemme den stygge Drøm, jeg havde.

Grosserereren stod imidlertid som et taust Vidne til denne Scene.

Hans Ansigt udtrykte en djævelsk Glæde, idet

han morede sig over de to af Naturen forurettede Skabninger og deres Maade at elske paa.

Da Jofumfen endelig tog den unge Piges Haand, sagde Grosfereren:

— Gid nu al Lykke maa følge Dem og oplive Deres stille Familieliv.

Da han var kommet udenfor „Graven“ morede han sig kosteligt over dette nye Blad i hans Livs Eventyr.

— Ha, ha! lo han; Du er dog den samme gemnytlige Fyr, som Du altid har været.

Da Madam Klos erfarede denne Nyhed, gjorde hun vel først en stor Del Indvendinger, men tilsidst fandt hun sig dog deri.

Førend vi tage Afsted med disse vore nye Bekjendte, ville vi tilføie, at det ikke varede længe før Jofumfen og Rigolette knælede Side om Side ved Alterets Fod og bleve viede. Hun med sit blege Ansyn, med de lukkede Dine, og han med det uformelige store Hoved med de røde Børster.

Det fremkaldte ikke nogen stor Forandring i deres Hjem, men derimod en god Anledning til mangan en lun Basferalle mellem „Gravens“ kvindelige Beboere.

De vare og de vedbleve at være en eien-
dommelig Familie.

Tredjote Kapiteel.

Grosferer Dam dør.

Da Grosfereren, Aftenen efter hin Begivenhed, lagde sig tilfængs, formaaede han ikke at sove. Sønnen flyede formelig hans Leie. Mørke Spøgelses syntes da at true ham.

Den blinde Rigolettes Blik var dog navnlig det, der mest plagede ham.

Han lukkede Dinene, men formaaede ikke at unddrage sig de truende Skikkelser.

Amanda steg op fra Klosterets Grav og gik, som hans første Skurkestreg, i Spidsen for de andre natlige Gespenjer, der dansede ved hans Leie, snart i hvide Bevandter og snart med Dødningshoveder.

Den kolde Sved brød frem paa hans Pande; aldrig før havde han kjendt Samvittighedens Kvaler saaledes.

Men overalt og gjennem Alt saae han den Blindes bønlike, bebreidende Blik.

Han foer op og saae sig forfærdet om.

— Hvad er det for Gjøglebilleder? Hvad vil I natlige Uhyrer? raabte han. Hvad har I isinde med mig?

Han sprang ud af Sengen, som om der var Nogen han vilde jage bort.

Denne Scene gjentog sig flere Gange, indtil han tilsidst faldt i en urolig Slummer.

Da han den næste Formiddag traadte ud af sit Værelse, forundrede hans Kontorister sig over hans blege Udseende.

Senere, da han kom op paa Børsen, mødte han paa Trappen en af sine Bekjendte.

— Goddag, Herr Grosferer, udbrød denne; ja De har vel hørt den store Nyhed?

— Hvilken?

— Huset Richmond i England er faldet.

— Huset Richmond! gjentog Grosfereren forbausset.

— Ja! Stod De maaske i Forbindelse dermed?

— Ikke synderligt.

Men da den Anden var gaaet, vendte Grosfereren om og gik tilbage til sit Hjem.

Hans Ansigt var endnu blegere end før.

Ulykken syntes at vælte ind over ham.

Huset Richmond var nemlig hans vigtigste Forbindelse i Udlandet og dets Ruin vilde ogsaa medføre hans Undergang.

Det rygtede sig snart og endel af Grosfererens Handelsvenner kom for at erfare, om der var nogen Fare paafærde.

Herr Dam modtog dem Alle med det mest

tilfredse Udtryk og forsikrede, at han vel led et Tab, men dog ikke mere end at han snart kunde forvinde det.

Dette var dog ikke Tilfældet, thi naar Enhver fik Sit vilde der Intet være tilbage. Han var fattig, ødelagt, ruineret; om faa Dage vilde Skifterettens Folk sætte deres Segl paa Alt hvad han eiede og Auktionshammeren vilde give Gjenlyd i hans store Sale.

Nei, dette skulde ikke ske.

Derfor viste han sig saa særdeles tilfreds, for at Ingen skulde opdage det rette Sammenhæng.

Kontoristerne regnede og regnede, skrev og skrev, Grosfereren holdt dem stadigvæk i Mande; han selv var idag kun at træffe for Folk af den bedre Klasse, medens en af Kontorpersonalet havde Ordre til at bortvise alle Folk af den simplere Stand.

Hen paa Dagen ankom der fire haandværksklædte Personer og forlangte Grosfereren i Tale.

Kontoristen kastede et Blik paa deres lange Frakker og blanke Raskjetter, der antydede, at de vare veiede og fundne for lette.

— Grosfereren er ikke at faae i Tale idag, sagde Kontoristen.

— Er han kanslesens ikke hjemme? spurgte Ordføreren, en høi, bredskuldret Fyr.

— Han har ikke Tid til at tale med Nogen.

— Det er ogsaa det Omvendte der er Tilfældet,

Kammerat; det er os der vil tale med ham. Han skal ikke spille Halløi med os, fordi vi ere simple Folk. Gaa nu ind og beed den Hallunk om at komme ud.

— Inte hidsig, inte hidsig, sagde den ældste af hans Kammerater.

— Jo, jeg bliver gal i Skalden, naar jeg tænker paa den Slyngel, der vil snyde os fattige Folk for vore sammensparede Benge. Og Du, Zansen, maa da ægre Dig en Bukkel til, naar Du husker, hvorledes han tog Dig ved Næsen og fik Dig til at tro, at han var en skikkelig og honnet Mand, og saa den Jødeløgn han bandt Dig paa Ormet, at han vilde skænke 1000 Rigsdaler til os.

Kontoristen blev staaende og stirrede paa de vrede Arbeidere.

— Naa, din Gavflab, skal os saa den Slyngel i Tale og det lidt gesvindt, hvis ikke Du vil have, at vi skal mælde os selv, sagde Arbeideren og slog med den knyttede Haand i Bulten, saa Blækhuset begyndte at hoppe.

Grosfereren var bleven opmærksom ved Larmen og stak Hovedet ind af Døren.

— Hvad er det, her er paafærde? raabte han.

— Jh, se god Morgen, Herr Grosferer! udbrød Ordføreren spottende. Vi ville blot tale et Alvorsord med Dem.

— Det skal være mig en Fornøielse, sagde

Herr Dam; skjøndt jeg har faare lidt med Tiden idag; men De maa fatte Dem i Korthed. Der har vi jo Herr Jansen; god Dag, hvordan lever De? Vil De maasse uleilige Dem herind?

Med disse Ord aabnede Grosfereren sin Dør og bød dem gaa indenfor. .

Denne venlige Maade at blive behandlet paa, duperede de skikkelige Arbeidere, selv Ordføreren syntes at blive lidt slukøret og ikke at have Meget at skulde have sagt.

— Vær saa artig at tage Plads; tør jeg byde Dem en Cigar? . . . Naa, hvad var det saa, at De ønskede?

Den Gne saae forlegen paa den Anden; men endelig sagde Ordføreren i en noget spagfærdig Tone:

— Det er kommen os for Dre, at Herr Grosfereren har lidt et stort Tab, der muligvis kan forarsage, at De gaaer fallit. Vi ville derfor udbede os vore sammensparede Skillinger, for at de ikke skulde gaa med i Vassen, og desuden vilde vi have lidt Oplysning om, hvorledes det er gaaet til at vi ikke har hørt en Snus til Regnskabet i Aar; vi veed hverken hvorlidt eller hvormeget vi har.

— Det er ikke min Skyld, men Bogtrykkerens, svarede Grosfereren venlig; han har nemlig narret mig med den trykte Oversigt over Deres Penge. Men dersom De frygter for at have Pengene

disponerede hos mig, saa kan De indfinde Dem imorgen Klokken 10, og saavel Pengene som Regnskabet skal staa til behageligt Eftersyn. Men jeg finder det dog noget frænkende, at De kan tro jeg vilde bedrage Dem for de Par Skilling.

— Det meente vi ikke, Herr Grosferer, men vi meente, at naar De gif fallit saa gif ogsaa vore sammensparede Skillinger herunter.

— De kan da nok tænke, at det maatte være en ganske privat Sag, som Ingen kan blande sig i, men som sagt, vil De have Deres Penge, staaer det Dem jo frit for at indfinde Dem imorgen tidlig; imidlertid kan De jo tale med Deres Kammerater om, hvem De skal vælge til Kasferer, naar De ikke længer har Tillid til mig. Altsaa, imorgen Klokken ti, og nu maa De undskylde, at min Tid ikke tillader at underholde mig længer med Dem.

De fire Arbeidere bukkede stiltiende og beredte sig til at gaa.

Grosfereren rakte enhver af dem Haanden og sagde:

— Imorgen tidlig sees vi igjen!

Da de vare komne udenfor, sagde Ordføreren:

— Enten er Grosfereren en brav Mand eller ogsaa en nedrig Skurk, og skulde dette være Tilfældet, saa er det ikke alene den skikkelige Sansen, der er taget v.d. Næsen af ham, men os Alle til-

sammen. Altsaa mødes vi igjen imorgen, Kammerater!

Grosfereren vedblev hele Dagen at være i det bedste Humør og trøstede sine Kontorister med, at Bygen snart vilde være truffet over.

Det var Nat.

Alt i Herr Dams Hus var tyst og stille. Da aabnedes den Dør, som den Puslede Aftenen forud havde staaet paa Bagt ved og en Mand med et Lys i Haanden listede sig ud. Forsigtig og lydløst gik han ned ad Trappen og aabnede Døren til Kontoret.

Med den Larm, Nøglenes Omdreining forarsagede, blev han staaende og lyttede, om nogen mistænkelig Lyd skulde lade sig høre.

Da dette ikke skete, traadte han ind i Kontoret, nærmede sig Pulsen, aabnede den og udtog endel Benge og Sedler. Dernæst kom Luren til Jernpengefrinet, ogsaa det blev aabnet og randsaget. Efter at dette var skeet, udrev Skikkelsen i en Fart nogle Blade af Hovedprotokollen og vendte da samme Vej tilbage, som han var kommet.

Hvem var denne Nattevandrer, denne Thy?

Det var Grosfereren selv.

Da han var kommen tilbage til sit Værelse, samlede han i Hast nogle Sager sammen, som han nærmest havde Grund til at formode, at han fik Brug for.

Han greb dernæst en Pen og skrev:

„Jeg er ruineret, ødelagt, og har derfor,
„istedenfor at kæmpe med Fattigdom og Sorg,
„gjort Ende paa mit Liv.

„Hils mine Børn.

Ludvig Dam.“

Den næste Formiddag, da Fuldmægtigen kom, aabnede han Kontoret og snart efter vare alle Kontoristerne i travl Virksomhed.

Det blev henad Middag; de fire Arbeidere havde alt ventet en rum Tid paa, at Grosfereren skulde staa op.

— Nei, hør, Godtsfolk, sagde den, der stadig førte Ordet; vi har dog ikke Lyst til at være til Nar for de Grinebidere, der sidder der paa Skrive-stolene. Behager det ikke Grosfereren at staa op, saa kan vi jo kalde paa ham. Han sagde: kom Kloffen ti, nu er den halvtolv, jeg synes da ikke, at han med Billighed kan forlange mere. Og vil I ikke purre ham ud, saa skal jeg lade min propre Næve gjøre Bekjendtskab med Dørsfyldingen, til liden Baade for den.

— Naa, nu ikke for hidsig, Konrad, sagde Jansen.

— Ganske vist; vi har ikke stor Ret at staa paa, thi vi ere kun fattige Arbeidere; men derfor skal han ikke gjøre Grin med os.

En af Personalet gik imidlertid hen og bankede paa Døren.

Der kom intet Svar.

Han tog tilfældigvis i Laasen. Døren stod aaben.

Forundret saa han sig omkring; i Værelset var der ikke Spor af Grosserereren.

Man opdagede snart Sedlen, der laa paa Bordet og en af Kontoristerne læste den høit for de Andre.

Samtidig havde Fuldmægtigen opdaget, at der manglede Blade i Hovedbogen.

-- Det kan han jo bilde Bønder ind og ikke os, at han har gjort Ende paa sit Liv, sagde Konrad. Nei, Skurken er stukken a' med alle Valutaerne og vi faaer Lamperøg.

Fuldmægtigen fandt det rigtigst snarest muligt at sende Bud efter Skifterettens Folk.

Disse kom strax; det var tre Skiffelser, gule og falmede, som Bladene i den store Protokol, de havde under Armen.

De skrev og indregistrerede Alting og satte deres store Segl derpaa.

Efterforskninger bleve imidlertid gjorde paa flere Steder, for at finde Grossererens Liig; men det var forgæves.

Man begyndte da endnu stærkere at tvivle om hans Selvmord, men antog snarere, at han var flygtet bort.

Stiftbreve bleve udsendte efter ham; dog det var ikke muligt at finde noget Spor af ham.

I den Krostue i Nærheden af Leipzig, hvor Grev Ehrenskjold og Baron Søderborg engang havde haft deres første ulykkelige Møde, sad en Ugestid efter Grosfererens Fallit, to Mænd.

De vare de eneste tilstedværende Gjæster og sadde i nogen Afstand fra hinanden.

Skæbnen eller Tilfældet vilde, at de i deres Ydre og Klædedragt havde endel tilfælles med hinanden.

Den ene var Grosferer Dam; men han havde forandret endel paa sit Udseende, saa at han ikke var let at gjenkjende.

Herr Dam opdagede til sin Forbauselse, at han tidligere havde været i denne Stue.

Saa nu mindedes han Scenen og morede sig derover.

Medens han bortblæste Røgen fra sin Cigarette, overveiede han sin mindre behagelige Stilling.

Han mumlede halvhøit:

— Jeg kan da ikke tro, at man skulde have den Ide at jeg virkelig vilde gjøre Alvor af at

havne paa Løibænten i Drufnehuset. Nei, man maa vel snart opdage, at jeg har taget Bengene med.

En eller anden af Grosfererens lyse Ideer krydsede vist hans Hjerne ved Synet af den anden Gæst.

Den Beslutning han havde fattet, vilde han strax iværksætte, thi han tog Plads ved Siden af den anden Gæst.

— Undskyld, min Herre, begyndte Grosfereren, at jeg forstyrrer Dem; men jeg synes bestemt at jeg skulde erindre, tidligere at have gjort Deres Bekjendtskab.

— Ikke saavidt jeg veed.

— Muligvis at jeg ved at høre Deres Navn kan komme i Tanker derom.

— Mit Navn er Jean og jeg tjener hos Grev Whrenskjold, svarede den Fremmede.

Ved at høre dette Navn gav det som et elektrisk Sæt i Herr Dam.

Levede Greven da endnu? — William havde jo fortalt, at han havde sørget for, at han ikke mere var blandt de Levendes Tal.

— Er Grev Whrenskjold ikke død? udbrød han.

— Ikke Heinrich Whrenskjold, thi det er ham jeg er hos.

— Ah? . . . De skulde da vel aldrig være hos den gamle Særling, om hvem jeg har hørt en ganske pudsig Historie.

— Na, saa morsom var den da just ikke; det var en Ben af ham, der bedrog ham, forførte hans Elskede og fik hende anbragt i et Kloster.

— Ja, nu husker jeg det; ha ha, det var en pikant Historie. — Men, uden at være for nærgaaende, tillader jeg mig at spørge hvad Kurs De vil tage, naar De reiser herfra?

— Jeg skal til Paris og kommer fra vor Fødeegn. Hvert Aar gjør jeg en Afstikker til Hjemmet, for at se og høre til gamle Venner. Greven vil aldrig gjæste sin Fødeegn, men lever sit isolerede Liv, rugende over den gyfelige Hævn, der skal ramme Skurken. . . . Jeg begynder selv at blive gammel og svag og jeg har en dunkel Anelse om, at det var sidste Gang jeg gjæstede de Steder, hvor jeg har levet som Barn og hvorefter jeg saa uendelig længes; naar jeg ikke engang havde lovet Greven at blive hos ham, vilde jeg nu have forblevet der.

— Da De skal samme Bei som jeg, kan vi jo gjøre hinanden Selskab, sagde Dam.

— Med Fornøielse.

Da de to Mænd noget senere travede hen ad Landeveien, yttrede Herr Dam:

— Troer De virkelig at Greven har isinde at hævne sig?

— Derom er jeg fuldstændig overbevist; han lever og aander kun for sin Hævn og for at spekulere

den saa gyselig ud som muligt. Hvem der skal være Bærktøiet til at udføre den, har jeg ikke Begreb om, formodentlig troer han at jeg skal være ham behjælpelig dermed, men jeg er desværre bleven for gammel og svag.

— Har da Greven Oplysninger om Baronens Opholdssted?

— Baronen var lige saa lidt Baron som De eller jeg. Han heed egentlig Ludvig Smith og var en omflakkende Eventyrer.

— Ja saa; har De nogen Anelse om, hvorledes han har erfaret dette?

— Ja, her var en ung Mand, saavidt jeg erindrer hed han William Falz, der for en vis Sum Penge folgte Greven denne Hemmelighed.

— William Falz, gjentog Dam og mumlede ved sig selv: Den Skurk!

Nogen Tid fortsattes Veien i Tausshed; de vare komne til en umaadelig stor Hedeegn, hvor der, saalangt Diet kunde naae, ikke var Spor af menneskelige Boliger eller levende Væsener.

Med en lynsnar Bevægelse trak Grosfereren en Pistol frem og uden med et Ord at forklare sin Handling, strakte han med et Skud Tjeneren til Jorden, idet denne vilde vende sig om.

Skuddet var saa fortræffeligt, at han næsten døde øieblikkelig.

Grosfereren lagde sig ganste rolig paa Kæ

ved Siden af ham og begyndte at randsage hans Lomme.

— Hi hi, gamle Fyr, sagde han; Du havde nok ingen Anelse om, at Du saa snart skulde forlade denne Jord; men Timen kommer ofte, naar man mindst venter det.

Grosfereren fratog den Myrdede sit Pæs og øvrige Papirer og lagde sine egne Dokumenter i hans Lomme.

— Er den ikke snildt regnet ud? Nu er det Grosferer Dam, der hviler her . . . Det er ikke mere end billigt, at jeg sørge for, at Du forlod denne syndefulde Jord, da Du ellers let kunde have ladet Dig overtale til at bringe mig ud af Verden. . . . Det er Skæbnens Ironi; Du ligger nu som den Mand, hvis Navn Du og din Herre saa ofte har forbandet! . . .

Grosfereren begav sig herefter til den nærmeste By, en uanseelig Flække, og forlangte Politimesteren i Tale.

En lille undersætsig Mand, med Ringe i Ørene og med en værdig Borgermestermave, kom tilsynne.

— Hvad er det for en vigtig Tidende, der endelig strax skal forebringes mig? brummede Politimestermanden.

— Der er foregaaet et Mord eller maaske et Selvmord under Deres Omraade, sagde Grosfereren.

— Hvad siger De! . . . Et Selvmord eller

maaske et Mord! . . . Nu har jeg aldrig hørt Mage til Misgjerning i vort stille og fredelige Distrikt. Fortæl mig strax de nærmere Omstændigheder.

Politimesteren løb urolig frem og tilbage og fik endelig fat i Papir og Blæk, for at nedskrive den gyselige Beretning.

— Sagen er snart fortalt, Herr Politimester. Som De vil se af mit Pas her, er mit Navn Jean Baptiste og min Stilling er Tjener hos Grev Whrenskjold, der skilt fra sin Familie fører et indgetogent Liv i Paris. Hvert Aar reiser jeg hjem, for at meddele hans Familie, at han endnu lever, for at hilse paa mine Venner og Frænder og lade Greven erfare Et eller Andet om vort tidligere Opholdssted. Jeg var nu paa Veien hjem fra en saadan Tur, da . . . maaske jeg taler for ivrigt; Herr Politimesteren formaaer maaske ikke at skrive saa hurtig?

— Videre, videre; ingen Afbrydelser om jeg tør bede!

— Altsaa, som jeg saadan gif i mine egne Tanker og tænkte paa . . .

— Det kommer jo ikke Sagen ved hvad De tænkte.

— Nei, det gjør det egentlig heller ikke, sagde Grosjereren, der syntes at finde en vis Tilfredsstillelse i at drille Politimanden.

— Hvad hørte eller saae De altsaa, medens De gif?

— Først saae jeg en Ko, der roligt hvilede i Græsset.

Politimesteren begyndte nu at blive vred.

— Driv ikke Gjæf med mig! udbrød han bister; det kunde let blive Dem en dyr Spøg.

— Herregud, kjæreste, bedste Politimester, jeg spørger aldeles ikke; De bad mig fortælle hvad jeg saae.

— Til Sagen, til Sagen!

— Lidt efter hørte jeg et Skud, jeg saae mig forstræffet om, thi der var ikke Spor af Mennesker at se, men da jeg havde gaaet saa meget som et Kvarteerstid, kom jeg til en lille Grøft og her laa et dødt Menneske. Jeg kaldte paa ham og rustede i ham, men væk var han og væk blev han. Spørgsmaalet er nu om her foreligger et Mord eller et Selvmord.

— Hvor gjorde De da af Liget?

— Jeg lod det naturligvis ligge hvor det laa, da jeg ikke kunde tage det med mig.

— Vi maa altsaa strax tage derud for at se om vi kan komme paa Spor efter Gjerningsmændene til denne ubyggelige Gjerning. De maa følge med tilbage.

— Hvis det kan glæde Dem, da er jeg til Tjeneste, sagde Grosfereren tørt.

Politimesteren befalede nogle af sine Underordnede at følge med og begav sig sammen med Herr Dam til Gjerningsstedet for dennes Forbrydelse.

Her laa ganske rigtig en Mand, der paa en eller anden Maade maatte være bleven dræbt, dersom han ikke, hvad der næsten var sandsynligt, selv havde besørget det.

Betjentene undersøgte hans Lomme og fandt deri flere Papiere og endel Bærdigjenstande, der ogsaa talte for, at her ikke forelaa noget Rovmord.

Papirerne kunde Retfærdighedens Tjenere ikke læse, da de vare skrevne i et Sprog om hvis Tilstedeværelse de ikke havde noget Begreb.

Grosfereren forklarede, da han fik Papirerne at se, at det var Dansk, og da han engang havde opholdt sig nogen Tid i Kjøbenhavn, kunde han til Nød læse det.

Han sagde, at efter Papirerne at dømme, hed den Aføede Ludvig Dam og var hjemmehørende i Kjøbenhavn.

Efter med stor Nøiagtighed at have optaget en Beretning om selv de mindste Enkeltheder ved det fundne Lig, blev dette bragt tilbage til Byen under Eskorte af Politimesteren og hans Ledsagere.

Men Grosfereren begyndte dog nu at finde Situationen lidt pinlig og frygtede for at det ypperligt anlagte Bedrageri skulde gaa galt.

Saa snart han derfor var ene med Politimesteren, sagde han:

— Jeg veed ikke, Herr Politidirektør, om min Nærværelse her er nødvendig, da min Tid kun er saare knap. Er jeg muligvis uundværlig som Bidne?

— Aldeles ikke. De har jo afgivet den Forflaring, som De formaaer, og det vilde derfor være ubilligt at forlange at De skulde blive her.

Herr Dam bukkede og gik.

Da han gik forbi den Døde mumlede han:

— Nu est Du strinlagt, Grosferer Dam, med alle dine Lyder og Dyder, og jeg forlægger nu min Residens til Amerika, hvor man maaste vil vide at paastjønne mine Talenter.

Endnu samme Dag forlod han den lille By.

Politimesteren sendte imidlertid Brev til Politidirektøren i Kjøbenhavn og forespurgte, om der fandtes en vis Herr Dam, og da dette var Tilfældet, kom han til det Resultat, at det maatte være ham, der havde taget sig selv af Dage.

Paa den lille Kirkegaard i Byen findes der endnu den Dag idag et simpelt Trækræs, paa hvilket findes følgende Indskrift:

„Her hviler Grosferer Dam af Kjøbenhavn.“

Det var et Brev om disse Forhold, som William Falz havde modtaget og som foranledigede at han og hans Hustru, imod den Sidstes Ønske, skyndsomt vendte tilbage til Kjøbenhavn.

Enogtredivte Kapitel.

Søvnens Time slaer.

Med den gunstige Læser's Tilladelse fører Fortællingens veylende Scener os atter til Paris.

I Nærheden af Seinen ligger en lille hvid Bygning, der har noget dødt og uhyggeligt ved sig.

Det er La Morgue, Parijernes Druknehus, Selvmordernes sidste Balfartssted.

I en By som Paris, hvor der er udregnet, at der hver Morgen reiser sig over 50,000 Individier, uden at vide, hvorfra de i Dagens Løb skulde bjerge Livets Ophold, er det en Selvfølge, at der mellem Nat og Dag er en Mængde, som foretrække en Aftenstund at styrte sig ned fra en af Broerne, der fører over Seimens muddrede Bände.

Savner en Kammerat sin Ven, en Broder sin

Søster, en Fader sit Barn, da gaaer den tung Gang til det lille hvide Hus.

Paa lange Marmorborde, bag de store Glasruder, ligge de blege Skiffelser, der have overskaaret Livstraaden, medens Vandet bruser hen over dem, for at bevare dem for Forraadnelse.

Forstjellige Marsager fører de talrige Gjæster, med Dødsstemplet paa Masynet, til La Morgue; men det er dog sjældent eller aldrig Rigdom og Overflod; den Velhavende, der selv forlader Verden, føres ikke herhen.

Som oftest er det efter en fortvivlet Kamp med Modgang og Sorgen, at de lander her; miskjendte Genier, fattige Kunstnere og ruinerede Udsvævere hvile Side om Side med en Kludesamler og Tigger eller en fortvivlet Elsker, der har foretrukket den stille Fred i Graven for Livets Skuffelser.

Den Rædsel, som Døden vækker, den No, den indgyder, hersker ogsaa her; tause og alvorlige vandrer de talrige Besøgende, der dels af Nysgjerrighed, dels af en eller anden Grund gjæster dette Sted, forbi de blege Skiffelser, medens af og til et Skrig eller en Besvimelse afbryder Stilheden og vidner om, at der i det mindste er En, der har haft en venlig Tanke for den, der har dræbt sig selv.

Mere end en Pariser har først styrtet sig i Glædens rivende Malstrøm, besøgt alle Dandselokaler,

deltaget i alle Karnevalerne, dyrket Kanfanen med en Iver og Flid, der var en bedre Sag værdig, for en skjøn Dag med en tom Pung og et ødelagt Legeme, at styrte sig i en eller anden Afgrund, der fører til dette Sted, og mærkeligt nok er det, at paa den Tid af Aaret, da Pariserlivet ret flourerer, da der holdes Karnevaler og Lystigheder i hver en Krog og Gade, modtager ogsaa La Morgue sine fleste Besøg og flere af dens Gæster møder i Balkostume.

Herrer og Damer har fælles Udgang og lige Rang, Døden slaaer et Kryds over alle Ceremonier, og det hænder stundom, at de, der for kort siden havde været vis à vis i en Kanfan i et offentligt Dandselokale, nu ere Naboer paa Marmorbordene.

Uhyre sjældent kommer en Fremmed her; ingen Udlænding synes om det Sted, det er kun Paris' egne Børn der føres dertil.

Skikkelserne vexle, nye komme i deres Sted, men ligesaa fredelige og stille, som dem der ere bortdragne; Opholdet er som oftest kun saare kort, men oftest er og bliver der en mystisk Hemmelighed over den Afdøde, Ingen kjender ham, Ingen spørger efter ham, og naar Fristen for Opholdet er udløbet, sendes han atter videre — til Graven eller det anatomiske Musæum.

Det er Eftermiddag. Endel Pariserer bevæge sig gennem den uhyggelig stille Sal, der for

Diebliffet huser ti á tolv Selvmordere, som her have fundet den sidste Anferplads paa deres Livs Vandring.

En gammel, graahaaret Mand gaaer opmærksomt fra Sig til Sig; men den han søger synes ikke at være mellem de blege Gæster.

Han vender om, gaaer endnu engang fra den Ene til den Anden, ryster paa Hovedet og udbryder:

— Nei, her er han heller ikke; endnu er han da ikke ankommet; han er vendt tilbage, thi jeg kan forfølge hans Spor næsten lige hertil. Men hvor skulde han være gaaet hen? Han var altfor tro til at ville svigte mig og nu — netop nu, da Hævnens Time endelig slaaer, da jeg mere end nogensinde har Brug for ham! . . . Nei, han maa være død, omkommet paa en eller anden Maade; men hvorledes?

Den gamle Mand gaaer atter betænkelig bort; den næste Dag og de følgende Dage vender han tilbage og søger forgæves mellem de Døde; den han søger er der ikke.

Men for hver Dag der gaaer, bliver hans Haab svagere og svagere.

Da han adskillige Gange havde foretaget denne uhyggelige Undersøgelse og havde besluttet for sidste Gang at gæste La Morgue, fastede han et Afskedsblik paa den uhyggelige Hal, der nu i tre Uger havde været Maalet for hans Vandringer.

I det samme følte han en fremmed Haand i sin Lomme og ved en hurtig Bevægelse fik han fat i et Haandle, der tilhørte en lille, gammelagtig Mand, med et ægte Skurkesysiognomi.

— Hvad bestiller De i min Lomme, min Herre? udbrød Grev Ehrenskjold.

— Om Forladelse, gunstige Herre; jeg troede at De var en god Bekjendt af mig, som skylder mig nogle Penge.

— Som De nu selv vilde tage? Nei, kom ikke med saadanne Røverhistorier til mig. Jeg træffer maaske her hvad jeg søger: en Mand, der for Guld er beredt til Alt?

— Til Alt, gunstige Herre!

Disse Ord vare verlede i en hvissende Tone.

— Saa følg mig, vedblev Greven.

Den Fremmede fulgte Grev Ehrenskjold fra La Morgues stille Hal, gennem Paris' larmende Gader til den lille Gyde, hvor han havde sin Bopæl.

Ankommen til dette Sted steg han op ad den steile Trappe, fulgt af Skurken.

Denne saae sig forbausset om.

— Hvad er dette? udbrød han; det er jo her at min Søster boede?

— Deres Søster?

— Ja, den lille skikkelige Amanda.

— Hvorledes? sagde Greven forbauset; var hun Deres Søster?

— Har De kjendt hende, naadige Herre, saa vil De maasse finde det forunderligt, at hun er i Familiestab med mig, og hun havde da forresten ikke selv nogen Anelse om, at hendes Broder sad velforvaret i Bagnoet.

— Fortæl mig hvorledes dette kunde være Tilfældet; jeg vil netop tale med Dem om den stakkels Amanda, thi hun var min Elskede; jeg er Grev Heinrich Ehrenskjold.

— Ah, den unge Mand, som gjorde hende saa lykkelig i de saa Dieblikke, dette var forundt hende i denne Verden?

— Ja.

— Seer De, sagde Banditten, der hed Moses; mine Forældre vare brave, men skikkelige Folk. Min Fader var munter og flittig, min Moder hjertensgod og gudhengiven, saa det er let at fatte hvorledes Amanda var kommen i Besiddelse af sine gode Egenskaber. Som det ofte gaaer i denne Verden, gif det her; maasse netop paa Grund af mine Forældres Skikkelighed blev jeg en durkdreven Skurk, en ugudelig Rnægt, der begif alle de Spilopper, som jeg kunde hitte paa, og hvoraf en stor Del vare alt andet end blot til Moro og Fornøielse. Da vi boede i Nærheden af Seinen var jeg vant til at ligge og pladste i Søen og en skøn Dag fik

jeg derfor ifinde at vende min Fødestavn Ryggen. Jeg var ikke mere end fjorten Aar gammel, da jeg løb bort fra mine Forældre og tog ombord paa et Skib. Mine Forældre erfarede aldrig noget om mig og antog mig for død og borte. Jeg fulgte med Skibet til Kjøbenhavn, en By helt oppe i det kolde Norden. Her forblev jeg saalænge, at jeg blev godt hjemme der og flygtede kun tilsidst derfra, fordi Politiet var paa Spor efter mig, da jeg ogsaa der havde begaaet flere mindre Forbrydelser. Ankommen tilbage til Verdensstaden, udvidede jeg mine Forretninger og stod i Begreb med ogsaa at sige denne By et ømt Farvel for bestandig; min Fod havde alt betraadt Overgangsbrædtet, der førte til Skibet, da Gensdarmene kastede sig over mig og overmandede mig, skjøndt jeg gjorde en fortvivlet Modstand. Uheldigvis saarede jeg en af Rødkjolerne saaledes, at han maatte holde Sengen i et halvt Aars Tid. Dette forværrede min Sag, og skjøndt jeg ikke kan nægte, at min Prokurator brugte Munden med den største Iver, saa blev jeg dømt til tyve Aars kjærlig Pleie i Bagnøet paa Statens Regning. Inde i Fængslet hører man sjældent Nyt fra Verden udenfor, det er kun naar der kommer en ny Lidelseskammerat, at man faaer Efterretning om den Verden, der rører sig udenfor det gysselige Fængsel. Som bekjendt ere To og To lænkede

sammen og lider sammen. Da jeg havde været
 der endel Aar, fik jeg en ny Lænekammerat, en
 forhenværende Ziafretudst, der tvungen af Nøden
 var kommen i Kollision med Loven; ved et Tilfælde
 erfarede jeg gennem ham min Søsters sørgelige
 Historie, hvorledes en brav ung Mand var forlovet
 med hende og haabede at føre hende med sig til
 Alteret, hvorledes baade han og hun blev bedraget
 af en nedrig Skurk af Ben, og hvorledes min
 Søster endte som Nonne i et Kloster, skilt fra
 Verden og dens Glæder, skilt fra den Gæste, der
 havde hende kjær, i det mindste efter hvad hun selv
 vidste; thi inde i Bagnøet havde hun en Broder,
 der ogsaa elskede hende, der med Glæde hørte, at
 hun havde staaet fast i Livets Fristelser og levet
 stille og indgetogent, lykkelig og tilfreds midt i
 den larmende Verdensstad, saa at mine Forældre
 fra deres Himmel med Stolthed kunne skue ned til
 deres Datter. Da var det at Blomsten blev
 knækket, den uskyldige Barnesjæl nedtrampet og skjult
 i Klosterets flamme Celle. At jeg sad i Bagnøet,
 kunde jeg finde mig i, det var ikke mere end
 retfærdigt, men at hun sukede bag Klostermuren,
 det fik mig til forgæves at prøve paa at bryde
 mine Lænker, for at frelse min Søster. Er der
 noget Sted at Bitterheden og Hadet avles, saa er
 det med Bøilen om Benet, i de lange søvnløse
 Nætter paa Træbriken, medens Opsynsmanden

opmærksomt passer paa, at man ikke taler med sine Kammerater. O, hvor det da kogte og sydede i mit Indre, og mod hvem? Mod ham, der havde knækket Lillien og revet Solstraalen fra min Søsters Bei. Alt hvad Kæseri og Ondskab kunde udtænke, skulde han lide og føle. Endelig, endelig slog Forløsningens Time, mit Fængsel aabnede sine Porte og efter tyve lange pinselsfulde Aar stod jeg atter i Berden. Jeg havde udtjent og Gensdarmmerne havde ikke noget med mig at bestille, jeg var frank og fri. Men hvor skulde jeg gaa hen og finde Føden? Ingen vilde kjendes ved mig og Ingen vilde have Noget med mig at bestille. Forgæves søgte jeg at komme paa Spor efter Skurken, uden at det endnu er lykkedes mig. Da jeg forgæves har søgt at bjerge Føden, fik jeg idag den heldige eller uheldige Idee, at forsøge min Lykke som Thy.

Greven, der med spændt Opmærksomhed havde lyttet til den forhenværende Fanges Fortælling, udbrød nu:

— Det var som et Spil af Tilfældet, at vi skulde træffes her. Min Tjener Jean er sporløst forsvunden, uden at jeg paa nogen Maade har været istand til at erfare Noget om ham. Tanken om muligvis at finde ham i La Morgue, drev mig derhen. Fandt jeg ikke ham, fandt jeg dog En, der vil gaa ind paa at hjælpe mig til mit Maal, nu da Hævnens Time er slaaet, og Alt synes jo

endog at føie sig efter mine Ønsker; Du har tidligere været i Kjøbenhavn, og det er der at Skurken skal være at træffe.

— Ja, jeg er parat til Alt, naar kun min Søster bliver hævnnet; det har været mit inderligste Ønske at træffe Dem, men mindst anede jeg at det skulde ske paa den Maade som idag.

— Nu har vi gjort hinandens Bekjendtskab og nu ere vi altsaa enige om at hjælpes ad til det fælles Maal: Hævn over Skurken. Fra idag haaber jeg at De er i min Tjeneste og indtager Jeans Plads.

— Jeg takker, naadige Herre!

— Af en ung Mand, som for et Par Aar siden forraadte mig Baronens Navn, erfarede jeg at han egentlig hedder Ludvig Dam eller Ludvig Smith, og er Grosserer i Kjøbenhavn. Da Hævnen ikke alene skal ramme ham, men ogsaa dem, der ere ham kjærest, forhørte jeg mig om han havde nogle Børn, og fik da til Svar, at den han elsker mest, saavidt han forresten kan nære en blidere Følelse, er en uægte Datter af ham ved Navn Frida Smith, der lever som en fattig Sypige. Det er den Gæst, som han har Noget tilovers for og det er hende, jeg har tænkt at bruge som Værktøi til vor Hævn.

Den tidligere Slave forstræffedes næsten

over det Udtryk af Had og Raseri, der viste sig paa Grevens Ansigt.

— Jeg har senere skrevet til Kjøbenhavn, for at høre om det var Sandhed, hvad den unge Mand havde berettet mig, og det har vist sig at i det mindste Størsteparten deraf var paalideligt. Nu har jeg lagt følgende Plan: De afreiser til Kjøbenhavn, op søger den unge Sypige, hvis Adresse det dog ikke har været mig muligt at opdrive.

— Ja, jeg skal nok finde hende, Kjøbenhavn er jo snart gennemsnuset.

— Godt. Naar De har fundet hende, bringes hun ved List eller Magt hertil. Udenfor Paris har jeg leiet en lille Villa, hvor hun skal lide den Skændsel, som Amanda led. Efter hendes Fader hende, vil han jo snart følge efter, for at befri hende og bekymrer han sig ikke om hende, maa vi med Magt bringe ham hertil, hvor han skal være Vidne til sin Datters Skændsel og lide alle Inkvisionens Pinsler, indtil han drager sit sidste Suk.

Efter et Diebligs Pause vedblev den rasende Greve:

— Nei, ikke jeg, men Du, Du skal fuldføre Hævnen; en forhenværende Galeislave skal trykke Skurkens Datter til sit Hjerte, ligesom hans Dine, ikke sandt, Hævnen vil blive gyselig.

— Ja, jeg gjentager hvad jeg alt har udtalt, jeg er beredt til Alt. Først maa jeg dog mælde

til Mairén, at jeg skifter Opholdssted, da jeg staaer under hans specielle Tilsyn.

Kort efter forlod Moses Greven.

Da Ehrenskjold var ene, dansede han rundt som en Vandvittig, rev sig i Haaret og udstødte vilde Raab.

Lidt efter blev han dog roligere og udbrød med bitter Stemme:

— Skælv, skælv for min Hævn, Usling! Nu kommer Gjengjældens Time; Du aner maaske ikke, at der lever Nogen, som tænker paa at hævne Amanda. Efter 30 Aars Forløb kommer Straffen for denne Brøde!

Da Moses var kommen ned paa Gaden, mumlede han:

— Den gode Greve lader til at være bleven lidt fulret paa sine gamle Dage! Saasnart jeg hørte ham nævne sit Navn, vidste jeg hvad Klokken var slaaet og i hvad Dur jeg skulde tale. Jeg smurte lidt tykt paa, thi ærlig talt har jeg aldrig tænkt paa at komme Baronén tillivs, skjøndt jeg nok blev lidt gal i Kalotten, da jeg hørte, hvorledes han havde behandlet Amanda. Men vil Du betale Reisen, saa kan jeg gjerne gjøre en lille Sviptur til Kjøbenhavn og se om jeg kan hitte en eller anden gammel Bekjendt. Baronén, eller som de kalder ham, Grosferer Dam, skal jeg pænt lade være i Fred, jeg vil kun nødig i Kollision med Loven; brændt Barn

sker Ilden. Kunde jeg derimod faae Fingre i den lille Sypige, saa skal jeg gjerne føie ham, naar man i 20 Aar kun har seet sin Lidelseskammerats uhyggelige Træf og hørt Fangevogterens Eder, da vover man meget for at faae en Pigelil i sine Arme og trykke et Kys paa et Par deilige Læber; den Del af Hævnen skal jeg med Glæde være med til. For Resten maa Du selv sørge, gamle vanvittige Tosse! Troer Du ikke, at min Søster hviler ligesaa sødt i sin Grav enten Du hævner hende eller ei. Naa, det kommer da ikke mig ved, foreløbig staaer jeg jo i din Tjeneste og æder dit Brød, saa det vil være ubilligt, at jeg gjør Nar af Dig.

Doogtredivte Kapitel.

Troløs.

Vi vende tilbage til Sypigernes fattige Bærelse. Solstraalen titter ind til dem, men den bringer ikke Glæde og Solstin med sig, thi der er saa uhyggelig mørkt og trist derinde.

Nanna kunde ikke mere være den glade, livsfriske Pige; hun var en Kvinde, der elskede, og en

Kvinde, der har skænket en Mand sit Hjerte, kan ikke være glad, naar han er mange Mile borte og hun i lang Tid ikke har modtaget noget Brev fra ham.

Var han bleven syg igjen eller var han bleven — troløs?

Nei, nei, det kunde hun ikke tro og dog tænkte hun derpaa.

En Længsel, en ubeskrivelig Længsel opfyldte hende; det glade Smil, der havde svævet paa hendes Læber ved hans Afreise, var afløst af et vemodsfuldt Udtryk, de straalende Dine vare nu drømmende og stirrende og hendes engang saa glade Sang blev kun erstattet af et dybt, dybt Suk.

Dagene sneg sig saa langsomt bort. Det gik her, som det altid gaaer; hvor Sorg og Bekymring banker paa Døren, synes Tiden ikke at ville flytte sig, det er som om Viserne paa Uhrskiven staa stille; men hvor Glæden og Jubelen har leiret sig, iler den afsted med feberagtig Hast, og dog gaaer den altid i samme Gænge.

Frida søgte at opmuntre Nanna. Staffels Frida, hun havde selv kjendt de Kvaler, som Nanna led.

Med Nannas Arbeide gik det kun saare smaat; men den ældre Søster maatte arbeide saameget mere.

Da kom der atter et haardt Stød for de unge Biger.

Stanna's Dine vare i den senere Tid bleven svagere og svagere; naar hun stirrede paa det hvide Sætøi løb de i Vand.

Tilslidst søgte hun Raad hos en Læge og denne erklærede, at hun ikke maatte arbeide, at hun ikke maatte anstrenge Dinene, da hun kunde risikere at blive blind.

Blind! — Blind!

Alene Tanken herom var nok til at fylde de to Søstre med Angst og Bæven!

For den, der er født blind, er Savnet af Synet ikke saa grueligt, da de i deres Fantasi danner dem et langt skjønnere Billede af Verden, end det i Virkeligheden er; men for den, der har kunnet glæde sig ved Synet af sine Omgivelser, er det et uerstatteligt Tab at berøves Dinenes Kraft.

Og samtidig kom det til at se mere og mere sørgeligt ud i de to Søstres Værelser; det Lidet, de havde lagt tilside, var snart opbrugt og det ene Stykke Møbel efter det andet forsvandt, for at blive, som under Moderens Sygdom, taget under Forvaring af Pantelaaneren.

Men naar nu Alt hvad de eiede var pantsat, hvad skulle de da gribe til? Alt det Frida arbejdede, saae hun kun det mørke, uigjennemtrængelige Skær, der dækkede for Fremtiden.

Forunderligt nok! Den der, som de to Søstre,

kæmper møjsommeligt og flittigt, frygter een Ting, ligesaa meget som at sulte, og det er at tigge!

Jngen maa erfare, Jngen maa kjende deres Nød.

De skamme dem for at bede om Hjælp, som om de kunne gjøre for, at Sorg og Ulykke trænger ind.

Hvormange af disse Sypiger, disse fattige og forladte Bøesener, findes der ikke endnu den Dag idag? Flittige, arbeidsomme og stræbsomme, ligner de Arbeidsbier; fra Morgengry til Aftenkvæld arbeide de glade og tilfredse, men al deres Arbeide skaffer dem neppe deres daglige Ophold og tidt og ofte maa de kæmpe med dem, der søger at berøve dem deres Hjertes Uskyld og Stenhed; og naar der saa kommer Sygdom, da er hele deres Virksomhed standset, og Nøden, den bittere Nød, deres Gæst.

Jngen har endnu søgt at forbedre deres Stilling. Skjøndt mange Stemmer har hævet sig for Arbeidernes Ret, har Saa eller Jngen tænkt paa de smaa kvindelige Arbeidsbier, der ofte bøiet af Nød og Savn synke i en tidlig Grav.

Al, maatte disse Linier bringe Tanken hen paa, at der vistnok er Mange, der lide som Frida og Nanna! — — —

Angsten og Længslen bøiede den lille Blomst; Nanna sank paa Sygeleiet.

Den ældre Søster vilde ikke, at Nanna maatte komme paa Hospitalet.

— Nei, saalænge jeg formaaer det, skal hun blive hjemme, sagde hun; som vi pleiede Moder, vil jeg sørge for hende og passe hende og Gud maa da hjælpe for Resten!

En Uge gif, men en sørgelig Uge for de to Søstre. Nød og Kummer, Taarer og Suf var alt hvad den bragte.

Da, en Søndag Morgen tidlig, just som Kirkeflokken istemmede sin monotone Sang, gif Døren op og Albert Jul traadte ind.

Hans Ansigt var ikke rigtig tilfreds, det var som om der laa en Skygge over den smukke Bende. Han blev staaende lidt forlegen.

Han havde ventet at se sin Forlovede flyve sig imøde, straalende af Glæde, og fandt nu en bleg, udtæret Skikkelse indsvøbt i Klæder, liggende paa den simple Sofa.

Bed Synet af ham smilede hun blidt, rakte ham Haanden og sagde:

— Velkommen hjem, Albert!

— Goddag, min Elskede; men hvad feiler Dig, er Du syg?

— Ja; men nu bliver jeg atter rask, nu da jeg har Dig igjen, min elskede Ven. O, hvor jeg har længtes efter Dig!

— Du burde være vred paa mig, Nanna,

fordi jeg ikke skrev Dig til, men der kom stadig en eller anden Forhindring, indtil jeg var kommen sa nær Hjemmet, at jeg kunde vente selv at komme hjem før Brevet.

— Det er ogsaa alt glemt, nu da Du sidder her hos mig.

Kort efter forlod han hende, og lovede at komme tilbage henad Aften.

Manna syntes helt at blive lettere og raske og længtes blot efter at Aftenen vilde sænke sine Skygger, for at hun atter kunde se hans ædle Træk, se ham, der havde svoret hende Trofast til Døden Aftenen kom.

De bedste Retter de to Søstre kunde skaffe tilveie, stod paa Bordet; Manna syntes endog for første Gang i lang Tid at faae Appetit.

Men Uhrviseren gled langsomt frem; det var bleven Aften og han var endnu ikke kommen.

De ventede og ventede, men forgæves.

— Hvor bliver han dog af, lovede han ikke at komme? spurgte Frida lidt ængstelig.

— Jo, han sagde at han kom igjen i aften. Men det kan jo være, at han er bleven opholdt hos en eller anden Ven, som han har besøgt efter sin Hjemkomst.

Digteren kom imidlertid slet ikke.

Da vaagnede atter Angsten hos Manna i sin fulde Styrke.

Hvorfor udeblev han? Hvorfor havde han idag slet ikke været saa venlig imod hende, som hun havde ventet?

En anden Stemme i hendes Indre svarede:

— Jo, han har været ligesaa venlig, som altid, men det var fordi jeg var syg, at jeg kunde tro saaledes. Jeg er ogsaa en styg, uartig Pige, at jeg kunde gaa hen og blive syg, da jeg skulde være mest glad.

Saaledes var Nanna i Tanterne endnu et Barn.

Endelig lukkede Sønnens Gudinde hendes Dienlaage og gjød Fred i det forpinte Hjerte.

Vi ville se hvad der havde forhindret Albert i at komme.

I Alices lille Bærelse saae det særdeles hyggeligt ud; de bolstrede Stole og Fjederssofaen med det kostbare Betræk kappedes i at indbyde til Hvile. Cupido stod paa Rakkellovnen og affyrede sine Pile. En aromatisk Bellugt forhøiede det Hyggelige i denne lille Salon.

William stod reiseklædt, for at tage Afsted med den smukke Kone.

Han maatte over Hals og Hoved afsted til England, for nærmere at faae Oplysninger om,

hvorledes Grosferer Dams Sager egentlig stod, da Skifterettens Folk havde fundet, at der var revet Blade ud af Hovedbogen og Regnskabet forresten var i Uorden; Pengene stod flere Steder i Bøgerne, men der fandtes ingen i Kasserne.

— Du reiser altsaa allerede igjen? sagde Alice til William.

— Ja, jeg maa afsted; vi ere maasse totalt ruinerede. Derfor maa jeg reise i største Hast, saa jeg ikke faaer Tid til at tage Dig med.

Med en kold Hilsen skiltes de to Ægtefolk.

Steppe havde han forladt sin Kones Værelse, før hun gik hen og aabnede en lille Sidedør, som om hun ventede Nogen.

Dette var ogsaa Tilfældet; thi kort efter hørtes sagte Trin og en Skikkelse traadte ind ad Døren.

En Gysen og dog en glad Skælven gjennemfoer Alice ved Synet af denne Mand.

I det samme slog Uhret syv Slag.

— Er jeg ikke præcis, min Skat? sagde den Indtrædende smilende.

Han satte sig ved hendes Side, lagde sin Arm om hendes Liv og kysjede hende.

Alice var sunken saa dybt, at hun var en brødefuld Kvinde; hun offrede sin Kjærlighed til En, der ikke havde nogen Ret dertil.

Om det var Elskovsdriften, eller den Magt, der laa i hans vidunderlige Dine, der havde vundet

Seir, var ikke let at afgjøre, men Jvan havde beseiret hende.

Da de i nogen Tid havde siddet tause og betragtet hinanden, under Indtrykket af de forskjellige Tanker, der gjærede i deres Hjerter, brød Jvan Tausheden:

— Naa, min Alice, har Du saa besluttet Dig til at flygte med mig, naar jeg faaer Alt beredt til vor Flugt? sagde han ømt.

— Ja, jeg følger Dig, lød hendes ubetænksomme Svar.

— Men før om en Maaned troer jeg ikke at der gaaer noget Skib til Amerika, saalænge maa vi vente. Du skulde da ikke kjende en eller anden ung Mand, hvem vi imidlertid kunde benytte som Skærmbrædt og paa hvem Tjenestefolkenes Snak eller gode Venners Bink kunde henlede din Mand's Opmærksomhed, saa jeg stod fri, parat til et nyt Angreb, hvis Alt gif galt?

Alice betænkte sig lidt og svarede da:

— Den Eneste, som jeg kjender og mod hvem min Mand nærer en ugrundet Skinsyge, er den unge Digter Albert Jul; men jeg veed ikke engang om han for Dieblkket opholder sig her i Byen.

— Det var meget kjedeligt; imidlertid skal jeg se at forberede Alt til Afreisen, saasnart som det er muligt.

Alice strøg de brune Lokker tilbage, der vilde

stjæle sig frem over Banden, medens hendes Dine med et vildt og feberagtigt Udtryk fæstede sig paa Ivan.

En Tjener bankede i det samme paa Døren.

Alice gik ud og talte nogle Ord med ham.

Da han var gaaet udbrød Ivan:

— Der var alt En, der fik et Glimt af mig at se.

— Johan er mig tro som Guld, svarede Alice; han forraader Ingen. Han bragte mig forresten det Budskab, at Albert Jul ønskede at tale med mig.

— Ha, der kan man se; naar man taler om en vis Mand, saa viser han sig!

— Bliver Du? Vil Du forestilles for ham? spurgte Alice.

— Ja, forestil mig som Redaktør Gøze.

Et Dieblis efter traadte Albert ind i den lille Salon.

Alice gik ham med et venligt Smil imøde.

— Velkommen tilbage, Herr Jul! raabte hun. Det glæder mig, at De ikke aldeles forglemmer mig.

Albert blev forestillet for Redaktør Gøze; han roste hans Digtning og tog det Løfte af ham, at naar han om kort Tid begyndte Udgivelsen af sit nye Blad, maatte Digteren endelig skrive en lille Feuilleton.

Samtidig sendte Ivan Alice et Blik, som om

han vilde sige, at den Fortælling, han skulde arbejde paa, blev en Feuilleton til Livets store Roman.

Kort efter tog Ivan Afsted og gif.

Da Alice og Albert vare ene, blev hun yderst elskværdig og bedaarende imod ham, alle sine Kofetteriers farligste Projektiler skjød hun af mod den stakkels Digter, der ikke auede den Fælde, der var opsat for ham, og skjøndt Stemmen i hans Indre talte derimod, tænkte han dog paa den store Forskjel der var paa den mumtre, elskværdige, skjønne Alice og den stille, blege Nanna, det straalende, vellugtsvangre Kabinet og det fattige Tagkammer med de nøgne Bægge. Han vilde løsrive sig, men blev dog.

Hver Gang hans Tanker vendte sig til Nanna, syntes han at se hendes dødblege, bebreidende Ansigt, der stirrede paa ham, og dog — dog blev han.

Han var som Ridderen, der fængsles af Havfruens bedaarende Nøst, som Møllet, der flyver om Lyset, til det brændes op.

Alice bad ham om at læse høit for hende, han vilde sige nei, men kunde det dog ikke. Nanna ventede jo paa ham, — dog tog han Bogen og læste.

Tiden gif; tilsidst brød han op, men lovede snart at komme igjen. Nu var det forsilde at gaa til den stakkels Nanna iasten.

Da han kom udenfor var det ham som om han

vaagnede af en Drøm; Stemmen i hans Indre talte høiere og høiere imod hvad han havde gjort mod sin Forlovede, hun havde naturligvis forgæves ventet paa ham, ængstet sig for ham, grædt for ham.

Den næste Morgen gik han til hende og bad hende om Tilgivelse, idet han foregav at en uopfattelig Forretning havde hindret ham i at komme, og Nanna var saare let at forsones.

Saaledes gik der flere Dage. Hans Besøg hos Nanna blev kortere og kortere, koldere og koldere, hans Besøg hos Alice længere og mere interessant.

Han bebreidede sig selv denne sin Opførsel og dog kunde han ikke løsride sig derfra.

Hos Alice traf han hyppig Ivan og de lod til at være særdeles gode Venner.

Tjenestefolkene begyndte alt at hviske om, at den unge Digter stod i et særdeles intimt Forhold til Fruen, thi han aflagde meget hyppig lange Besøg hos hende.

Med Undtagelse af Johan, som var Fruen hengiven, havde Ingen Anelse om Ivan, der ogsaa kom stadig, især seent paa Aftenen; men Tjenestefolkene troede at det var Digteren.

Frida havde en Dag været et Erinde i Byen. Hun havde hentet en Paffe Tøi, som var indkøbt i en Avis.

Ganske tilfældig fik hun Die paa et Sted i Bladet, som fængslede hendes Opmærksomhed; hun, der ellers knapt havde Tid til at nyde sit tarvelige Maaltid, vedblev ivrig at læse.

— Manna! udbrød hun henvendt til Søsteren, der sad hensunken i sine Tanker. Hør, hvad her staaer.

Frida læste nu en længere Dmtale af Albert Juls Bog „Alice“, der blev meget rosende omtalt og hvori det blandt Andet hed:

„Der er meget i denne Bog, der vidner om, at Herr Jul vil blive en stor Digter; hans kjække, livlige og aabne Blik paa Livets Lys- og Skyggesider er originalt og interessant og vi ville derfor haabe, at han maa skjenke os mangen en Bog, der vil svare til hans yndefulde „Alice“; men der er ogsaa en stor Del der tyder paa, at Historien ikke blot er en Digtning, men at Alice er en virkelig Person og at den unge Mand elsker hende med hele sit Hjertes Varme og Fylde.“

— Jo, denne Alice lever virkelig, udbrød Frida glad; kun har hun et andet Navn, hun hedder Manna! Men hvad er det? Du græder!

Taarerne rullede ned ad Manna's Kinder.

Det var atter Navnet Alice.

Hun havde godt mærket, at Albert ikke længer elskede hende som før.

Og hvorfor? Var det ikke Alices Skyld?

Længe sad hun taus; da hævede hun Hovedet og sagde:

— Søster, gør mig en Tjeneste; skriv et Brev for mig!

— Til hvem? spurgte Frida forundret.

— Til min Forlovede!

— Men hvad skal det sige?

— Jeg vil sende ham et Brev, der skal løse det Bånd, han har bundet.

— Hvorledes?

— Vi stemme ikke mere overens, sagde Manna i en langsom, sørgmodig Tone. Jeg har mærket, at han selv føler, at vi To ikke mere passe for hinanden; men han har ikke kunnet faae det over sine Læber, at sige mig det. Han vil maaske engang blive en æret og anseet Digter, da vil den fattige, enfoldige Manna kun passe daarligt for ham, hun vil ikke kunne fatte og forstaa ham, hun vil kun være en Lænke paa hans Tankers Flugt . . . Jeg troede, at han var fattig som jeg; men nu hører jeg at han er rig, rig paa smukke og lyse Tanker, der er mere værd end Guld og Sølv. — Hvem

Alice er, veed jeg ikke; men hun har vist den første og største Blads i hans Hjerte.

— Hvad er det dog for Griller, lille Søster, Du nu faaer; det er Skam af Dig at tænke saa fllet; hvad vil al Hæder og Ære være for ham, naar Du ikke kan dele den med ham?

— Nei, han vil føle sig langt friere, naar han ikke er bundet til saadant et svagt Bæsen, som jeg.

— O fy, Manna, tal ikke saaledes! raabte Frida med Taarer i Øinene.

— Føi mig i at skrive til ham, at han skal glemme mig, hulkede Manna.

— Jeg vil og jeg kan ikke føie Dig dennegang. Albert er jo lige saa venlig imod Dig, som altid, men at han ikke kan være munter, som før, er en Selvfølge, da Du er syg.

— Nei, jeg føler bedst, at han har forandret sig. I Medgang passer jeg ikke ved hans Side; bedre var det i Modgang, thi mødte jeg ham da, delte jeg den med ham og led med ham.

— Men nu skal Du dele Glæden med ham, være lykkelig med ham, indvendte Frida.

— O, nei, Søster, det finder han mig ikke værdig til, sagde Manna og brast i Graad. Du havde Ret, da Du sagde: gid jeg aldrig havde lært Kjærlighed at kjende. Og jeg vil dog altid vedblive at elske ham.

— Lad os nu ikke tale mere derom. Tænk nu paa noget Andet, end saadanne Børnestreger.

De to Søstre verlede ikke mange Ord sammen den øvrige Del af Aftenen.

Den næste Dag skulde Manna for første Gang efter sin Sygdom paa Baden; hun skulde bringe noget Sørgetøi hen til Fru Falz.

Johan bad hende om at opholde sig lidt i det lille Bærelse; Fruen kom strax.

Hun blev staaende ærbødig ved Døren. Inde fra Alices Kabinet lød Stemmer.

En Stemme naaede hendes Dre, en Stemme hun kjendte saa godt, at hun vilde have kjendt den mellem Tusinder, en Stemme der for hendes Dre lød skjønnest af Alt.

Det var Alberts.

Uvilkaarligt nærmede Manna sig Døren; nu kunde hun høre Ordene, der bleve verlede derinde.

— Tilstaa det kun, Herr Jul, lød Fruens Stemme; det er forgæves at de vil bencegte det, De er forlovet.

Albert svarede:

— Da Fruen selv har ledet Samtalen ind paa dette Gebet, skal jeg ikke nægte, at dengang jeg hørte at De, at min Barndomsveninde Alice, var bleven forlovet, da jeg hørte, at Alt hvad jeg havde haabet paa og drømt om, var et Gjøglebillede af min Fantasi, da blev jeg ulykkelig. Da jeg fort efter

traf en ung Pige, der besad endel af de Egenstaber, som jeg havde tilbudt hos Dem, da troede jeg at kunne ombytte dette virkelige Ideal med mine Ungdomsdrømme; men det var kun en slet Kobbermønt jeg fik i Erstatning for min ægte Guldmønt. En bly, simpel Fiol for en skøn, duftende Rose!

— Hvem er da denne unge Dame?

— Det er slet og ret en fattig Sypige, sagde Digteren.

Et spottende Smil viste sig paa Alices Læber, da hun gjentog:

— En Sypige!

Albert saae lidt forlegen hen for sig.

— Altsaa, De er forlovet endnu? sagde Alice leende.

— Ja.

— Agter De da at bryde dette Baand?

— Det er desværre ikke saa let, sagde Digteren sukende.

Han tænkte vist ikke over sine Ord i dette Dieblis, thi endnu havde han da ikke tænkt paa at bryde med Nanna.

— De siger desværre! sagde Fruen.

— Ja, thi min Vessfølelse byder mig at gjøre Alt hvad jeg formaaer for den stakkels Nanna. Har jeg sagt A kommer jeg vel ogsaa til at sige B. Men jeg maa tilstaa, at De, Alice, har og vil

altid have den første Rang i mit Hjerte, skjøndt det nu er en Brøde at elske.

— At elske kan ikke være nogen Brøde, sagde hun med et forførende Smil.

Manna havde hørt hele denne Samtale.

Hun stod udenfor Døren med Hovedet støttet mod denne, bleg som et Lig og med Hænderne knyttet mod Hjertet, for at Ingen skulde høre dets stærke Slag.

Langt om længe traadte Fruen ud til Manna.

Den unge Pige var helt vild og forstyrret; spurgte Alice hende om Noget, svarede hun ganske paa det Modsatte.

Hun vaklede og støttede sig til en Stol, medens hun næsten ikke formaaede at tale.

Da hun var gaaet sagde Fruen til Johan:

— Der kan man se hvor Fattigdom kan forværre Folk; jeg troer næsten at den unge Pige var beruset.

— Ja, hun faldt hernede paa Trappen! sagde Tjeneren.

— Kom hun til Skade?

— Nei, det troer jeg dog ikke.

— Hun og Søsteren skal have deres Afsked herfra; slike Folk er det Synd at give Arbeide.

Fruen gik atter ind til Albert og fortalte den nys passerede Scene, uden at Digteren dog anede, at det var hans Forlovede Taler var om.

Manna sov ikke den Nat. Uengstelig ventede hun paa det Dieblif, da Søsterens regelmæssige Mandedræt forkyndte at hun slumrede.

Da stod Manna op, listede sig til at kaste lidt Tøi paa sig, tændte Lyset og satte sig til at skrive.

Hvad var det hun skrev? Hvad var det hun saa omhyggelig skjulte for Søsteren og benyttede Nattens stille Time til?

Skrivten stod baade op og ned, ud og ind; hendes svage Dine og skælvende Haand formaaede ikke at skrive smukt.

Frida sov saaledes, som den gjerne sover, der efter en lang og trættende Arbejdsdag søger Hvile.

Søsteren frygtede hvert Dieblif at hun skulde overraske hende. Dette skete dog ikke.

Da Manna var færdig med Brevet, tog hun Forlovelsesringen af og trykkede et Kys paa den, medens nogle Taarer legede Tagfat paa den blege Kind.

— O, hvor omskiftelig er ikke Livet! hviskede hun. Med hvilken Glæde satte jeg ikke engang denne Ring paa min Finger, og med hvilken bitter Kval tager jeg den nu af! Dengang stolede jeg paa Lykken, men den syntes ikke at spire for os.

Da hviskede Frida i Søvn nogle Ord.

Manna saae forskrækket hen til hende, hun troede at Søsteren var vaagen.

Men hun blev beroliget, da hun hørte at hun kun talte i Søvn.

Nu kunde hun forstaa hvad Frida sagde.

— O, hvorfor gav jeg dog Christian Bergmandens Ring, det er derfra vor Ulykke stammer!

Hun gjentog dette et Par Gange, saa Nanna til sin Forundring atter hørte Ordene „Bergmandens Ring“.

Hvad var det for en Hemmelighed, som Søsteren saa omhyggelig skjulte og ikke vilde fortælle hende?

— Hvor kan jeg dog forlange at faae det at vide, sagde hun; jeg har jo ogsaa mine Hemmeligheder.

Hun læste Brevet igjennem.

Det lød saaledes:

„Herr Suel!

„Jeg føler, at vi ikke passer sammen, at jeg „ikke er Dem værdig; lad os da løse det Bånd, „der binder os til hinanden. Her sender jeg Dem „Deres Ring og heder om at faae min tilbage; „men lad os skilles som Venner og send engang „imellem den fattige Nanna en venlig Tanke.

„Gud skænke Dem Livets bedste Lykke!

Nanna.“

Efter at have forseglet det, skjulte hun det og listede sig derefter tilbage til Sengen. Den næste

Dag fik hun en lille Dreng til at besørge det til Albert.

Albert sad og skrev, da der sagte bankedes paa hans Dør.

Da han aabnede den, saae han en lille lys-haaret Dreng, der havde et Brev i Haanden.

— Hvad vil Du, min Søn? spurgte han.

— Jeg skulde levere Herr Suel dette Brev.

— Tak! Fra hvem er det?

— Fra Bigen, der altid græder.

Drengen gik og da Digteren havde læst Brevet, gik han frem og tilbage paa Gulvet i den stærkeste Sindsbevægelse.

— O, Mamma, ædle, høihjertede Kvinde! udbrød han. Dig har jeg opoffret og forladt, mod Dig har jeg været troløs . . . Dig har jeg stødt fra mig, for at offere mig til en Kjærlighed, der kan styrte mig og Alice i Afgrunden . . . Nei, nei, det skal ikke ske! . . . Dine Ord har vakt mig til Besindelse, jeg vil bede Dig om Tilgivelse.

I dette Dieblis traadte Ivan, der stadig søgte at nærme sig Digteren, ind til ham.

Albert vilde skjule Brevet.

— Hvad er det, Du skjuler, min Ven? raabte han leende. Er det et Kyfferbrev?

— Nei!

— Ah, et Elskovsbrev? Et Brev, som ikke maa sees af profane Dine; Du frygter vel ikke for at jeg skal fortælle din Forlovede det?

Jvan vidste, at Albert var forlovet, skjøndt han ikke kjendte de nærmere Omstændigheder derved.

— Det er jo netop fra hende; læs selv, sagde Albert og rakte ham Brevet.

Da han havde kastet et Blik derpaa, udbrød han:

— Ha, ha, ypperligt, brillant! Det er jo et herligt Stof til en lille smuk Roman, betitlet: „Troløs og Trofast“. Hun er forresten slet ikke saa dum!

— Hvorledes det?

— Jh, hun mærker at din dybe Kjærlighed begynder at kjølnes og at den Flamme, der kun brændte for hende, er isærd med at slukkes; hun har derfor grebet til et Effektmiddel.

— Og jeg takker hende derfor, hun har mindet mig om, at jeg ikke bør svigte den ædlest, den bedste . . .

— Næsten staaer vist et eller andet Sted i dine poetiske Udgydelser. Du synes altsaa dog om det lille Bæsen?

— Ja!

— Dersom Du vil følge mit Raad, skal Du dog gaa lidt forsigtig tilværks med Forsoningen.

— Du mener . . . ?

— Seer Du, kommer Du nu galopperende med Tungen ud af Halsen, saa har hun vundet Spillet, saa skal hun snart lære Dig at danske efter sin Bibe. Nei, vil Du følge mine vise Raad, da lad der hengaa et Par Dage, i hvilke hun tvivler om Følgerne af sit overilede Skridt. Naar Du da kommer og beder om Tilgivelse, skal Du se, at det ikke er med et triumferende, men med et kjærligt Smil, at hun atter sætter Trostabsseglet paa sin Finger.

— Troer Du da, bedste Ven, at jeg saa længe tør lade hende være i Uvisshed om, at hun har taget fejl, at jeg dog virkelig elsker hende?

— Ja, uden Risiko, svarede Jvan. Hun tager sig det saamæn ikke saa nær, at hun atter bliver hjertesyg. Nei, naar hun har Visshed om, at det Baand, der bandt Eder, er overskaaret, da vil hun vise sig stærk, blive stolt og indesluttet, hun vil give Verden tilkjende, at hun aldrig, aldrig har holdt synderlig af Dig. Naar Du da om en frøie Stund, lig Bibelens forlorne Søn, vender tilbage, da vil der blive en Glæde over alle Glæder, en Jubel og en Henrykkelse, et yndigt Tableau med Taarer og Omfavnelser, og da er hun Din i Ordets egentlige Betydning, da er hun ikke en Kvinde, der troer at kunne beherske Dig, men en Kvinde, der vil opoffre Dig al sin Kjærlighed.

Jvan vedblev saaledes med Betsalenhed at

bringe Albert til ikke at besøge Nanna i de første Par Dage, hvilket Digteren ogsaa tilsidst lovede.

Som vi senere ville erfare var det af Bigtighed for Ivan at Albert endnu i nogle Dage forblev en stadig Gæst hos Alice, indtil den unge Eventyrers Plan var lykkedes.

Treogtrediotte Kapitel.

En Ben i Nøden.

Efter at Nanna havde hævet Forlovelsen, blev Alberts Navn ikke nævnet af de to Søstre og Frida spurgte ikke om Grunden, det var som om hun frygtede at fremfalde en sørgelig Katastrofe.

Forgæves spurgte Frida sig selv hvorfor han ikke kom. Var han maasse virkelig bleven hendes Søster utro?

Nannas Sygdom vendte atter tilbage; bleg og stille laa hun paa Smertensleiet; uhyggeligt stille var der i Bærelset.

Frida formaæde neppe at bruge sine Fingre; hun saae tydeligt hvorledes Armoden kom nærmere

og nærmere, hun saae en frygtelig Gjæst rykke ind til dem, det var Hungersnøden.

De besad snart Tødet mere, som Pantelaaneren vilde udstede sine Bæxler paa og ombytte med klingende Mønt.

Dog jo — en eneste Bærdigjenstand besad Frida endnu, men den havde hun jo lovet sig selv aldrig at ville skille sig ved.

En Morgen tidlig stod hun hensunken i dybe Tanker og betragtede den, kæmpende med sig selv, om ogsaa den skulde vandre ud mellem Fremmede.

Nei — nei, Ringen, som hun havde faaet af Christian, Mindet om Lykken og Tilfredsheden, kunde hun ikke skille sig ved.

Men — hendes syge Søster maatte heller ikke lide Sult og Nød, saalænge hun formaaede at afværge det.

Derfor besluttede hun dog at offre den.

— Tilgiv mig, min elskede Christian, sagde hun, idet hun tog det lille Portræt frem og trykkede det til sine Læber; tilgiv at jeg skiller mig ved din Ring. Selv vilde jeg gjerne have lidt Sult, men det er for min stakkels Søsters Skyld. Farvel da, Du min Ungdoms Kjærminde.

Taarerne trillede ned ad hendes indfaldne Kinder.

Længe sad hun hensunken i dybe Tanker

medens Erindringen om den svundne Tid dukkede frem hos hende.

Hun saae i sine Tanker det lille hyggelige Hjem, hvor Sømanden sad med sin tilkommende Brud paa Skjødets, medens Moderen henrykt syblede om dem og Nanna sorgløs legede med den gamle Baadsmænd, som kun et Barn kan lege. Hun mindedes hin Morgen, da han skulde reise, hin Afskedens Stund, da de vandrede ud ad Strandveien, da de talte om Haabets- og Gjensynets Morgen, som de aldrig opnaaede.

Christian var forlængst paa Havets Bund, Moderen var død, Nanna laa syg og Fattigdom og Nød udstrakte som en Polyp sine Arme, for at knuge de to Søstre til sig, for at styrte dem i Fortvivlelsens Afgrund.

Hurtig rev hun sig ud af disse Tanker og satte sig til at sy.

Senere hen paa Dagen gik hun hen til Pantelaaneren.

Denne var en gammelagtig Mand med en af disse hjerteløse Sjæle, som den maa besidde, der med koldt Blod kan trække Klæderne af Kroppen, Møblerne af Værelserne hos den Fattige.

Pantelaanerne ere som Blomster paa Marken, de saae ikke, de arbeide ikke, de spinde ikke, og dog leve de i Herlighed, takket være Renterne af de Fattiges Pjalter, for hvem de ere „en Ben i Nøden“.

Medlidenhed staaer ikke i deres Ordbog, Medfølelse ikke i deres Regnskab; Taarer og Suk agter de som det „usle Snug der hvirvles om af Vinden“.

Saaledes var i det mindste den Pantelaaner, som Frida saa hyppigt i den senere Tid havde gjæstet og lidt efter lidt betroet Alt, hvad der havde Penges Værd.

Kastede man Blikket om i dette store Rum og saae de vidunderlige og utallige Gjenstande, ligesom Guldtøi til de mest uædle Metaller, kom man uvilkaarligt til at mindes de forskellige Følelser, hvormed de vare bragte hertil, hvor Meget var bleven henfastet med sorgløs Ligegyldighed og Noget kun anbragt under en Strøm af Taarer.

Pantelaaneren er en Ven i Nøden, men det er en farlig Ven, der trækker sine Gæster ned i Armodens Afgrund.

Frida havde jo ofte i den senere Tid traadt ind gennem den lille Dør, over hvis Indgang stod med store Bogstaver: „Her faaes Laan paa haandfaaet Pant!“ Dog aldrig var hun kommet her med et saa sorgbetynget Hjerte, som idag.

Hun formaaede neppe at tale og rakte Pantelaaneren Ringen, medens en Taare gled ned ad hendes Kind.

Den lille Mand tog Ringen, betragtede den opmærksomt og holdt den hen ved Lyset, for at se hvormange Karat Guld den indeholdt.

Efter at have veiet den i sin knokkede Haand og vurderet den, sagde han:

— Ni Mark, lille Jomfru.

Frida nikkede stiltiende, og idet Pantelaaneren talte Bengene op, stammede hun:

— Vil De . . . gemme den . . . i nogen Tid?

— Jeg vil gemme den saalænge De svarer Nenter, i modsat Fald vil den blive solgt.

Hun tog Bengene og gif. Hun forlod denne sin „Ben i Nøden“ endnu mere bekymret end hun var traadt ind.

Hun saae ingen Udvei til at kunne gjenerhverve sig sin tabte Skat.

For et saa ubetydeligt Laan havde hun offret den Ring, der var det sidste dyrebare Minde om en lysere og bedre Tid.

Hun havde dog den Tro, at de Benge, hun havde erholdt herfor, vilde bringe hende og hendes Søster Bessignelse.

Men Dagen sneg sig bort, uden at der skete nogen Forandring.

En af de følgende Morgener aabnede Frida Vinduet og betragtede de smaa Fugle, som sorgløse kviddrede udenfor hendes Bolig.

De vare vantte til at hun tilkastede dem nogle Krummer Brød; men idag betragtede hun dem kun med et taaresyldt Blik; hun havde selv ikke en Bid Brød og Alt, hvad der havde nogen Værdi, var

fulgt eller pantsat, med Undtagelse af de alleruundværligste Klædningsstykker og Bohave.

Det var et yndigt Solskinsveir.

Naar Taarer staaer i Diet og Sorg i Hjertet, da harmonerer det ikke med et smukt Veir, men bedre med Regn og Mørke.

Hun stod et Dieblif vemodig og betragtede de glade Smaafugle; da udbrød hun bittert:

— O, J kunne nok være glade; J behøve ikke at frygte for at dø af Sult, der er jo en Gud, der sørger for Eder!

Hurtig foer hun sammen og sagde, idet hun foldede sine Hænder:

— Tilgiv mig, jeg veed jo ogsaa at Gud sørger for os, han vil ikke lade mig og min Søster omkomme af Nød!

— Naar Nøden er størst er Hjælpen nærmest! Iød i det samme en mandlig Stemme.

Frida saae sig forfækket om.

Hvorfra kom denne Røst?

— Undskyld min Driftighed! Iød det atter lige over hendes Hoved.

Hun saae op og hendes Dine mødte et menneskeligt Bæsen.

Det var ingen frelsende Engel, der kom dumpende ned fra Himlen, men en skikkelig Mursvend, der i den aarle Morgenstund, med en Røst i den

ene Haand og en Murstee i den anden, var isærd med at udbedre nogle Defekter ved Taget.

Ansigtet var ikke overmaade smukt, men der laa noget godt og venligt i dette Ansyn.

Han syntes at føle sig lidt trykket over Situationen; dog endelig tog han Mod til sig og sagde:

— Seer De, jeg laa lidt høiere oppe paa Taget og hørte Deres Udbrud. De talte om at lide Sult, men saafremt De ikke vil forsmaa min Hjælp, skal dette ikke ske; jeg er vel kun en simpel Haandværker, men den som selv er fattig, veed bedst hvor Skoen trykker.

— Jeg kjender Dem jo slet ikke! udbrød Frida forbausset.

— Mit Navn er Knud Benzen. Mit Princip er, at den Fattige maa hjælpe den Fattige. De Rige støtte hinanden indbyrdes, hvorfor skulle vi da ikke hjælpes ad. Ja, jeg forstaaer ikke at belægge min Tale med fine Ord, men hvad jeg siger, kommer fra Hjertet. Jeg mener heller ikke at De skal modtage en Gave af mig, men dersom De ikke vil forsmaa et lille Laan, da er det jo billigere end hos Pantelaaneren, thi den Slags Folk er det ikke godt at komme i Lag med.

Saaledes vedblev han at tale, varmt og djærvt, og inden han igjen tog fat paa sit Arbeide, havde

Frida modtaget et Laan af Mursvenden og i ham erhvervet sig en Ven i Nøden.

Da Knud Benzen oftere vil blive omtalt, ville vi stifte nærmere Bekjendtskab med ham og Læseren vil sikkert ikke fortryde det.

Knud Benzen var en brav og flink Mand, sine Benners Stolthed og sin gamle Moders Fryd og Glæde.

Den Første til at begynde om Morgenens, den Sidste til at holde op om Aftenen, munter og lystig naar han stod paa Stilladset, var han velseet og velyndet baade af sine Foresatte og sine Kolleger.

Han havde ogsaa en Smule Talent, han kunde skrive Sange og holde Taler, naar ved en eller anden Leilighed hans Kammerater holdt Gilde eller skulde bringe Principalen deres Tak.

Han var i det Hele taget et af den Slags Mennesker, som har mange Benner og ingen Fjender.

Derfor vidste han ogsaa lidt efter lidt at vinde de to unge Pigers Fortrolighed. Deres sørgelige Skæbne vakte hans Deltagelse og han søgte at hjælpe dem saa godt han formaaede og med saa megen Delikatesse, at han snarere takkede dem, fordi han maatte understøtte dem med Laan, end at det Omvendte skulde være Tilfældet.

Først var han kommet ind ad Vinduet, men nu kom han ind ad Døren og hans muntre, djærve

Lune bragte et vist friskt Livspust ind i det fattige Hjem og de to Søstre erkjendte ham snart for deres fande Ven.

Manna begyndte igjen at komme sig.

En Dag, da hun og Knud vare ene, sagde hun:

— Herr Benzen, De er inde i saa mange Forhold, De skulde da ikke kunde tænke Dem en eller anden Stilling, i hvilken jeg kunde fortjene Livets Ophold, saalænge til jeg atter kan bruge mine Dine?

Mursvenden fløede sig forlegent bag Øret og sagde langtruffent:

— Det er vel ikke saa let at finde en saadan; men jeg skal dog tænke derover.

Han talte nu med hende om andre Sager, da der pludselig dukkede en, som han syntes, heldig Idee op hos ham og han udbrød:

— Jeg hørte idag tale om en Plads for en ung Mand, men maasse der kan benyttes en ung Pige dertil. Det er nemlig at sælge Billetter ved Indgangen til en Sangerindepavillon.

— Troer De at jeg vil kunne paatage mig denne Bestæftigelse og vil det være passende for en ung Pige?

— Na jo; De faaer det for Dem selv i et lille Lukas, hvor Ingen fornærmer Dem; det er jo ogsaa Alt hvad Deres Hu begærer. Den eneste Bestæftigelse er gennem Rughullet at træde i

Forbindelse med Verden, hvem De for det blanke Mammon aabner Udgang til Helligdommen.

— Jeg vilde gjerne paatage mig dette; men vil De ikke tale med min Søster, jeg er bange for at hun paa det Jvrigste vil modsætte sig min Plan, da jeg veed hun har en afgjort Affky for Alt, hvad der staaer i Forbindelse med Sangerinder.

— Jeg skal forsøge paa om jeg kan bevæge hende til at gaa ind paa vor Idee.

Knud talte med Frida derom; han forestillede hende, at Søsteren langt heller maatte paatage sig dette, end igjen at anstrenge sine svage Dine.

Frida maatte indrømme, at det vilde være heldigst om Manna ogsaa kunde fortjene Noget og hvormeget hun end havde derimod, indvilligede hun dog tilsidst i, at hun paatog sig denne Post.

Den brave Knud anede ikke hvilken sørgelig Indflydelse denne Begivenhed skulde have paa de to Søstres Liv.

Knud Benken levede, som vi have hørt, sammen med sin gamle Moder.

Der herskede et ømt og kjærligt Forhold mellem den gamle Kone og hendes Søn.

Aldrig lød noget bittert Ord, Alt var saa venligt og godt.

Det lille Hjem var tarveligt, men dog saa hyggeligt.

Naar Knud traadte ind ad Døren var det gjerne med en Sang paa Læberne og et Smil om Munden.

Han gif hen og kyskede sin gamle Moder og fortalte da hvad han havde seet og hørt i Dagens Løb.

Madam Benzen var en Kone med et Ansigt saa venligt, saa tiltalende og godt, som man ofte finder det hos gamle Kvinder, hvis Liv er hengledet

Kamp og Strid, men dog i Haab og Tro paa det Rette.

I den senere Tid havde Knud underholdt sin Moder med Beretning om de to unge fattige Piger og hun billigede ganske hans Opførsel imod dem og glædede sig over hans gode Hjerte.

Men lidt efter lidt indtraadte der en Forandring med den brave Mursvend.

Han mærkede en Følelse i sit Bryst, som han aldrig tidligere havde mærket.

Han hensank ofte og længe i dybe Tanker; hans glade Sang maatte mere end en Gang vige Pladsen for en sørgelig Romance om to Elskende, der ikke kunde faae hinanden.

Hans Kammerater saae forundret paa ham, hans Moder betragtede ham ængstelig.

Hvad feilede den brave Knud?

Der var ved hans Møde med de to Søstre bleven anflaaet en Streng i hans Hjerte, som aldrig tidligere var bleven berørt, og denne var — Kjærlighed.

Dog — han havde jo altid elsket, elsket sin gamle Moder, elsket sine Kammerater, ja elsket hele Verden; men aldrig været — forelsket.

— Hvad feiler Dig, min Dreng? sagde stundom hans Moder, naar hun saae ham sidde stille og taus.

— Na, jeg begynder at blive gammel, sagde han spøgende, idet han rystede paa Hovedet, som for at bortkysse de triste Tanker.

— Ja, ja, jeg har nu min egen Mening derom, sagde den gamle Kone; vi saae nu at se om jeg har Ret.

Hvem var det da at den unge Mand drømte om?

Stundom lagde han sig tilbage i Sofaen og drømte om sit Hjem, saaledes som det vilde se ud om et Par Aar. Henne ved Kaffelovnen sad den gamle Moder og spandt paa sin Kof, en ung Kone med et lille Barn paa Skjødets sad i Sofaen og han selv kom ind ad Døren, jublende og straalende af Glæde.

Og hvem skulde den unge Kone være?

Det var Frida.

Den skikkelige Mursvend tænkte og tænkte kun paa hende; han syntes at denne stræbsomme, skikkelige Pige maatte ret være en Hustru for ham.

Han var nu engang vant til at Bykken stadig havde føiet ham og derfor var han just ikke bange for, at hun vilde give ham Nei.

Dog lod han først hengaa nogen Tid; men jo mere han lærte hende at kjende, desto bedre syntes han om hende.

Ofte besluttede han at sige det til hende, men hver Gang at dette skulde ske, gik Munden i Baglaas.

Derfor tog han den Beslutning at skrive, og saa skrev han.

Hvorledes syntes da Frida om Knud?

De to Søstre agtede Knud som en god Ven; men Frida tænkte aldrig paa ham med andre Følelser.

Fireogtredivte Kapitel.

En mislykket Flugt.

Alice sad i sit Boudoir og læste i en fransk Roman, da en Tjener bragte hende et Brev.

Snart blev hun rød, snart blev hun bleg, medens hun læste det.

Hun trykkede et Kys paa de skrevne Ord.

I det samme aabnedes Døren og William traadte ind.

Han var reisetædt og slængte en lille Badsæk hen i en Krog.

— Du her? udbrød Alice.

— Som Du seer! svarede han fort.

— Det er da en eiendommelig Maade at trænge ind i mit Værelse paa.

— Jeg troede ikke at jeg behøvede at mælde min Ankomst, svarede han, siensynlig i en mørk Stemning.

I det Alice reiste sig for at række sin Mand Haanden, gled det lille Brev ned paa Gulvet.

Hurtig bukkede hun sig ned for at tage det op.

— Hvad er det? udbrød han.

— Na Intet.

— Lad mig se det!

— Nei!

— Og hvorfor ikke? udbrød han hæftigt.

— Du skal ikke altid have din Nysgjerrighed tilfredsstillet.

Alice bestræbte sig for at være rolig og dog forraadte hendes Bevægelse en pinlig Angst.

Williams Dine begyndte at lyne, Skinsygens Dæmon vanzirede hans Ansyn.

Hurtigt snappede han Brevet fra hende og læste det.

Hans Dine flammede og traadte frem af deres Gulinger, medens hans Ansigt blev gulblegt og han zittrede over hele Legemet.

Brevet lød saaledes:

„Min Elskede!

„Alt er beredt til vor Flugt. Svigt nu „ikke i Afgjørelsens Stund det Løfte Du har „givet mig!“

William vendte og dreiede den lille Billet, men kunde ikke opdage noget Navn.

Han gik hastig frem og tilbage i Værelset, hans Dine lystte ubyggeligt og hans Mund fraadede.

— O, mumlede han; blot Hesten hin Aften havde revet os og ham i Afgrunden, da havde vi ikke oplevet denne Skændselsstund.

Med disse Ord gled et umærkeligt Smil over Alices Ansigt og et Suk lettede Hjertets Beklemthed.

Efter et Dieblis Betænkning gik William hen

og tog et Skrivetøi, og, idet han lagde et Arf Papiir foran Alice, der sad tilbagelænet i Sofaen med Hovedet skjult i Hænderne, sagde han med bydende Stemme:

— Skriv!

Alice hævede sit sorte Lokkehoved og rystede det sagte.

— Skriv! gjentog han.

Han gik atter nogle Gange frem og tilbage paa Gulvet, idet han syntes at overveie en eller anden Plan.

Følgende Ord kom over de sammenbidte Læber:

— Ja, paa denne Maade vil jeg straffe ham.

. . . I Tyvehullet med ham, den Ridding! . . .
Hende straffer jeg jo ogsaa derved og frelser maaske mig selv fra en total Ruin.

Ogsaa paa hans Læber viste sig et tilfreds Smil, som om han var fornøiet med sin udfundne Plan.

Han vendte sig igjen om til sin Hustru og hævede sin Stof imod hende udbrød han:

— Bring mig ikke til det yderste Raseri, men skriv!

Alice blev ganske rolig siddende med et spodst Smil.

— Skriv! vedblev han rasende og lod sin Stof falde ned over hendes Skuldre.

Mlice udstødte et gennemtrængende Skrig og foer op.

— Hvad gjør Du, William? raabte hun harmfuldt.

— Jeg prygler Dig, svarede han rolig.

Et Par af Tjenestefolkene styrtede med forfærdede Miner ind ad Døren, som om de ventede at blive Vidne til en eller anden Ulykke.

William vendte sig imod dem og sagde:

— Det var godt I kom; fra nu af har denne Kvinde Intet at befale her, hun har vanæret mit Navn og skændet dette Hus. Ingen af Eder vover at lystre hendes Ordre. Gaa nu og træd ikke oftere ufaldet herind.

Da Tjenestefolkene igjen vare gaaede, gjentog William sit:

— Skriv saa!

Mlice syntes kjed af at gjøre Modstand og sagde:

— Hvad og til hvem skal jeg skrive?

— Til din Elskede.

— Hvorom skal jeg skrive?

— Jeg skal diktere.

Hun tog nu Pennen og skrev efter hans Diktat:

„Min elskede Albert!

„Kom iaften i min Mand's Kontor, da jeg
„maa tale et Par Ord med Dig i et meget
„vigtigt Anliggende. Din Mlice.”

William tog det Skrevne, lagde det sammen og kaldte paa en Tjener.

— Bring dette efter Adressen og lad en Politibetjent hente, befalede han.

Da dette var besørget stillede han sig foran Alice og sagde med et haanligt Smil:

— Ublet falder ikke langt fra Stammen; det er jo intet Under at Du er en brødefuld Kvinde, thi efter de Oplysninger jeg nu har tilveiebragt, har jeg fuldstændig Visshed for at din Fader var en Skurk.

— Det viser bedst din Karakter, svarede Alice stolt, at besudle min Faders Navn, nu da han er død.

— Na, hvad den Sag angaaer, saa har Du selv sørget tilstrækkeligt derfor. — Hvad din Fader vedkommer, da har han i de senere Aar brugt flere Penge end han tjente og han har taget sin Tilflugt til Kapitaler, der ikke tilhørte ham; han havde saaledes, for at nævne et enkelt Exempel, oprettet en Sparebank for nogle fattige Arbeidere, som i Tidens Løb vilde skaffe dem selv en Frihellig; disse Penge har han ødelagt og hviler nu i sin Grav ledsaget af de Fattiges Forbandelser! . . . Saa snildt har han vidst at narre sit eget Kontorpersonale og Regnskabsførere, at disse aldeles ikke havde nogen Anelse om, hvorledes Sagerne egentlig stode. Tabet, som han led ved Huset Richmond i England,

var kun faare ubetydeligt, men det var tilstræffeligt til at lægge Loddet i Vægtfkaalen og bringe hans Bedragerier for Dagens Lys. Min Arvepart efter mine Forældre, som jeg havde faaet udbetalt, var indskudt i din Faders Forretning, og disse Penge er ogsaa gaaet tabt. Naar om kort Tid dette maa opgjøres, da ere vi fattige og maa vandre fra Hus og Hjem, hører Du stolte, forfængelige og dog brødefulde Alice, vi ere fattige, og din Elskede, ham, der har faaet Dig til at bryde din Trofasthed, ham skal min Straf snart ramme paa en grusom Maade . . . Jeg slipper Dig ikke saa let; før har jeg kun vist Dig Kulde og Ligegyldighed, nu skal Du føle mit Had og min Foragt. Jeg skal trække Dig med mig gennem Fattigdommens og Armodens Uføre, Du skal lære Sult, Savn og Nød at kjende. Vi delte saa smukt vor Rigdom og Glands, da vi bildte os ind at elske hinanden, lad os nu ligesaa smukt dele vor Fattigdom, da vi hade hinanden.

Efter at han endnu i nogen Tid havde haanet og spottet Alice, forlod han hende, efter først omhyggelig at have aflaaaset Døren, der førte ind til hendes Bærelse.

Kort efter kom Tjeneren tilbage, ledsaget af Politibetjent Niels Jensen, som vi kjende fra Fridas Arrestation.

— Herr Falz ønskede at tale med mig, sagde den lille Mand, idet han ærbødigst bukkede.

— Det er angaaende en Sag, som jeg haaber at De med Deres Snildhed vil kunne bringe et lykkeligt Resultat ud af. Ved min Svigerfaders Død opdagedes der jo, at der maatte være begaaet et storartet Bedrageri eller Tyveri fra ham. Jeg har længe haft en begrundet Anelse om, hvem Gjerningsmanden var, og denne er bleven bekræftet ved en anonym Skrivelse, som jeg har modtaget idag og som sandsynligvis skriver sig fra en Medskyldig. Tyven er en ung Mand, som i sin Tid har været paa min Svigerfaders Kontor og som ved forskellige Omstændigheder ogsaa har faaet Afgang til mit Hus. Snat har han besluttet at forsøge sin Lykke i mit Bengeskrin, da han skal være isærd med at reise til Amerika. Naar De nu i aften kan gribe ham i mit Kontor med Nøglen til Bengeskabet i Haanden, saa kan der vel ikke være Noget til Hinder for at De tager ham under Deres Varetægt?

— Aldeles ikke; jeg skal nok snuppe ham.

— Godt; vil De da komme tilbage Klokker ni i aften?

— Det skal jeg.

Og for at anspore Politimandens Jovrighed staa William ham en Dusør i Haanden.

Den lille Politimand takkede og gik.

Aftenen jænkede sine Skygger og Himlen havde alt tændt sine talrige Kjerter.

Bed den lille Dør, som førte til Alices Værelse, sneg en Skikkelse sig sagte frem og lyttede efter, om ikke Lyden af hans Trin forraadte ham.

Han vilde aabne Døren, men den var aflaaet. Da bankede han paa Muren.

— Er det Dig, min Ven? lød Alices Stemme.

— Ja; er Du parat til Flugt?

— Nei. Alt er mislykket. William har opdaget vort Forhold. Alt er dog ikke tabt, thi min Mand antager, at det er Albert Juel, som jeg staaer i Forbindelse med.

— Hvad skulle vi da gjøre? lød atter den hvissende Stemme.

— For Diebliffet vente, for at se Tiden lidt an og da benytte os af Omstændighederne. Men nu maa Du tage Dig iagt, thi William vaager over mig med al sin Skinsyge.

— Farvel da, min evig Elskede; snart skal Du atter høre fra mig!

Atter fjernede Skikkelsen sig og lod Alice ene med sine mørke Tanker.

Albert havde just besluttet at gaa til Nanna, for at bede hende om Forsoning og Tilgivelse, da en Tjener bragte ham den Billet, som William havde tvungen Alice til at skrive.

Nu stod han atter tvivlraadig, lig Herkules paa Skilleveien.

To yndig bedende Kvindeansigter viste sig for ham og strede om Herredømmet over ham.

Det var Alice og Nanna.

Atter og atter gjennemlæste han de faa Ord i den unge Kones Billet og forgæves spurgte han sig selv, hvad det var for et vigtigt Anliggende hun vilde tale med ham om.

Hvad betød dette? Hvorledes kunde hun sige „min elskede Albert“ og „Du“?

Disse Tanker krydsede i Digterens Hjerne og han besluttede endnu en Dag at opsætte sit Besøg hos Nanna, for at høre hvad det var, Alice kaldte for et vigtigt Anliggende; men han besluttede tillige at afbryde al Forbindelse med hende fra idag af; han vilde sige hende, at det var bedst at de skiltes, for at ikke deres Følelser for hinanden skulle styrte dem i Ulykke.

Da han kom til det Sted, hvor han saa ofte i den senere Tid havde dvælet, berust af Kjærlighed, var der mørkt i hele Huset, med Undtagelse af et enkelt Vindue, i hvilket der brændte et svagt Lys.

— Der maa det være, mumlede han; der

sidder nu maasse den skønneste Kvinde og venter paa at jeg skal bringe hende Haab, Trøst og Lykke; men nei, jeg maa være stærk, jeg maa bryde med hende, før det er forsilde.

Han steg sagte op ad Trappen.

I det samme følte han at en Person stak ham Noget i Haanden; men da der var mørkt paa Gangen, kunde han ikke skimte hvem det var.

En Stemme hviskede:

— Tag Nøglen!

Albert gjorde uvilkaarligt dette og stod snart ved Maalet for sin Vandring.

Til sin Forundring fandt han Døren aaben og han traadte ind, uden dog videre at overtænke dette.

I det samme han lukkede Døren efter sig, blev Lyset slukket og han befandt sig i fuldstændig Mørke.

— Hvad er dette? udbrød Digteren. Er De her, Alice?

— Her er jeg, min søde Skat, lød en Mandstemme og Albert følte sig greben af en kraftig Arm.

— Ha, ha, vedblev Stemmen; det var nok en ubehagelig Overraskelse. Du havde vist neppe ventet at træffe mig her; men med List skal man fange Ræve. Lyk paa Møllen, Kammerater, og lad os se paa Lyven.

Lyset blev atter tændt og Albert saae sig omringet af flere Politibetjente.

— Hvad betyder dette? spurgte han og strøg sig med Haanden over Panden.

— Ikke Andet, end at nu er din Rolle foreløbig udspiilet. Natligt Indbrud er ifølge Lovens Paragraf flere Aars Fængselsstraf.

Politimanden tog Lyset og betragtede Digteren nærmere, idet han sagde:

— Jeg troer ikke at vi To har seet hinanden i det Hvide af Dinene før idag. . . . Smuk ung Mand; skade, at Du har slaaet ind paa den Wei, men hver Mand har jo sin Lyst.

— Hvad er dette? udbrød Albert forfærdet; thi det begyndte at gaa op for ham, at man beskyldte ham for en eller anden Forbrydelse.

Den lille Politimand tog imidlertid Sagen fra den gemnytlige Side.

— Du havde ikke regnet paa at træffe saadan en gammel Snushane som mig her, men nu er Ulykken skeet og saa er det bedst at Du gaaer din Skæbne imøde med Resignation, selv om den er puffeltrygget. Kom her, Kammerater, og lad ham faae „Manschetterne“ paa.

En af Medhjælperne nærmede sig med Haandjernene.

— Troer De virkelig at jeg er en Tyv? udbrød Albert med ædel Stolthed, idet han roligt saae paa sine Omgivelser.

— Jeg veed virkelig ikke om man kan forlange

yderligere Bevis end det jeg alt har. De er trængt herind ved Mattetider med Nøglen til Bengestrinet i Haanden. Nei, der er ikke noget at figge efter, De kan ligesaa gjerne følge mig strax som senere.

— Vil De virkelig arrestere mig?

— Ja, mæn vil jeg saa; det kan der nok ikke være to Meninger om. — De er taget paa ferst Gjerning.

— Jeg forsikrer Dem, De er ganske paa Bildspor; min Tilstedeværelse i dette Kabinet fylder jeg dette Brev.

Med disse Ord rakte han Politimanden Brevet, som denne gennemlæste.

— Sikken en deilig Røverhistorie! udbrød Politimanden grinende. Nei, man skal staa tidligere op, naar man vil narre gamle Niels Jensen.

Da Albert mærkede de kolde Fjern om sine Hænder, begyndte han at blive bange og sagde med ængstelig Stemme:

— D, vær barmhjertig, tro mig, jeg er ikke brødefuld, om end min Letsindighed har styrtet mig i denne Afgrund. Lad mig ikke lide den Skændsel, der klæber ved at blive arresteret, selv om det er uskyldigt!

— Nei, svarede den Lille; her hjælper ingen kjære Mo'er. I Brunnen maa Du; om Du saa kan klare Dig fra Sagen kommer ikke mig ved,

men det bliver vist lidt vanskeligt, dertil er Du grebet under altfor grelle Omstændigheder.

— Men hvad er det da, jeg har begaaet? spurgte han fortvilet.

— Har Du alt glemt det, skal jeg gjerne fortælle det. For det Første har Du hos Grosserer Dam begaaet flere større Pengetyverier og nu søgt at fortsætte Forretningen her.

Albert stod forbauset, forstenet, tilintetgjort.

Bludselig udbrød han med vild Stemme:

— Ja, jeg har fortjent det, jeg har fortjent det! — Det er Straffen, fordi jeg forglemte at jeg eiede mere end al Verdens Rigdom formaaer at kjøbe, et trofast elskende Kvindehjerte.

— Na, lille Ven, glem disse Udbrud til Du kuffelurer bag Jernstængerne og lad os nu komme afsted, det er snart paa Tiden at komme i Bisjelullen.

Paa et Bink af Niels Jensen traadte hans Kammerater til og førte halvt med Magt Digteren til Politikamret.

Femogtredivte Kapitel.

Den stille Færgemand.

Vi forlode nu for en lille Stund Danmark, for i den ny Verden at gjenfinde et Bor af vore gamle Bekjendte.

Paa den Tid vor Fortælling foregaaer, havde New-York ikke endnu naaet det Hødepunkt, den nu indtager; flere store Ildbrande havde fornylig hjemspøgt Byen, men med den Hurtighed, der er Amerikanerne egen, hævede den sig langt smukkere end den før havde været.

Ligesom endnu den Dag idag var den Midtpunktet for Trafiken paa det Indre af Amerika og Tusinder og atter Tusinder satte her Foden paa det forjættede Land, hvor de troede at vinde Guld og grønne Skove.

Derfor herskede der i Havnen et ualmindeligt Liv og Virksomhed, og det var af den Grund en særdeles indbringende Forretning at være i Besiddelse af en af de smaa Færgebaade, der krydsede frem og tilbage mellem Skibene.

En af disse Færgemænd var en endnu ung Mand, men med et Blif saa koldt og dødt, som om Livet ingen Lyssider mere havde for ham. Hans Haar viste flere enkelte graa Stænk, dog

Kunde det ikke være Alder, men Sorg, der havde fremfaldt disse.

Han var ualmindelig taus og indesluttet; aldrig kom han selv med en Bemærkning og talte man til ham, svarede han kun med faa faa Ord som muligt, medens hans kraftfulde Arm med Hurtighed skjød den lille Baad gennem Bølgerne.

Med sit indesluttede Bæsen havde han erhvervet sig Tilnavnet „den stille Færgemand“.

Dog var der Mange, som foretrak at benytte hans Baad, thi hans Kammerater vare vilde Arabater, der som oftest havde en Perial og da forsøgte at ro omkap, til stor Skræk for dem der sad i Baaden.

„Den stille Færgemand“ brød sig aldeles ikke om de andre Færgemænds Smaadrillerier; det var som om han havde nok i sine egne mørke Tanker og ikke bekymrede sig om andet.

Dog havde ingen Landsmand forgæves henvendt sig til ham i hans lille Hytte, og mange Beboere i det Indre af Landet sendte en venlig Tanke til den underlige Færgemand, der med faa Ord havde viist dem paa den rette Wei i det fremmede Land og mere end En af dem havde en lille Sum liggende, som de skulde tilbagebetale ham, fordi han havde raft dem en hjælpsom Haand, da de stode paa Fastlandet uden Venner og uden Penge.

Det var en klar Efteraarssdag.

Uf og til sendte Solen sine matte Straaler hen over det brogede Maleri, som Havnen frembød, eller den skjulte sig bag de mørke Skjær.

Færgemanden havde i Diebliffet Intet at bestille; Baaden laa og gyngede op og ned, medens hans Tanker syntes at svæve langt bort og fæste sig til et eller andet Minde fra en svunden Tid.

Et eneste Dieblif syntes et Smil at opfriske og opvarme det kolde Ansigt, men i det samme var det forsvundet og atter sad han med sit stive, stirrende Blik og skuede frem for sig.

Han bemærkede ikke, at et stort Udvandrerfisk havde kastet Anker og var isærd med at sætte sine Passagerer iland, og dog var det et interesjant Syn at se de forskellige Udtryk, der viste sig paa de Reisendes Ansyn.

Nogle af dem vare gamle Folk, hvem Lykken aldrig havde frøiet, men som nu i det Fremmede søgte at finde noget Nytt og Bedre, og maaske kun fandt Plads til at lægge sig til Hvile og dø langt fra Slægt og Venner; — Andre vare Folk, der grundet paa, at de i den gamle Verden vare komne i Kollision med Loven, nu her søgte at bryde dem en ny Bane og vinde et nyt Navn, men hvoraf Flere gik ganske tilgrunde. — Stundom saae man ogsaa et ungt Par, der med Tillid og Tro paa Gud og dem selv, søgte et Sted, hvor de

kunde hygge om deres Lykke, hvilket Kjærlighed og Tilfredshed faare let kan finde; men Alle gif den Kamp og Fare imøde inde i det øde Land, som endnu ventede paa at Nybyggernes Dyr skulde gjøre lyst derinde.

Medens Udvandrerne vare især med at gaa iland, vare Søfolkene endnu i ivrig Aktivitet med at faae det kolossale Skib fortøiet.

Blandt disse bemærkede man især en lille ældre Mand. Var „den stille Færgemand“ gammel før Tiden, var den gamle Søgut ungdommelig trods sin Alder. Ingen tyveaars Knøs gif hurtigere end han op i Banterne og Ingen sang en lystigere Sang, naar de gif i Gangspillet, end den gemytlige Baadsmand.

Bludselig fik hans skarpe Dyr sig paa Færgemanden, og han syntes at arbejde med større Iver for at blive færdig, da han gjerne vilde hilse paa denne.

Det blev dog henad Aften førend han kunde faae Leilighed til at slippe fra Skibet, og da dette skete, ilede han med største Hast hen til Færgemandens Hytte.

— Godaften, Christian Styrmand! udbrød den gamle Sømand, idet han rakte Færgemanden Haanden, da han var sluppen indenfor Døren.

— Hvad seer jeg, er det Dig, Balle? svarede

denne, medens hans Ansigt antog et formildende Udtryk.

— Naa, hvordan lever Du? Altid med det gnabne Ansigt! . . . Se dog at faae lidt Liv i Kludene igjen! brummede Baadsmanden.

— Jeg lever som jeg kan, ensomt og sørgeligt, naar jeg skal være ganske oprigtig, svarede Christian.

— Men hvorfor Pokker ligger Du her og pladsker, som en And i et Gadekjer? Sømmer det sig for en Karl med Sømandspatentet i Lommen, at sidde her og blive gammel før Tiden? raabte Baadsmanden. Nei, spille min Klyverbom, om vi ikke skal gjøre en Tur sammen igjen, jeg skal da nok sætte Humør i Dig, gamle Dreng!

— Nei, Palle, jeg har nu engang faaet Afsty for Sølivet, thi havde jeg ikke tumlet ude paa de blaa Bølger, var Frida maasse ikke bukket under for Fristelsen.

— Na, Snit Snak! Havde Løsen Lyst til at skeie ud, havde hun nok gjort det alligevel. Forresten troede jeg at Du snart havde glemt den Historie.

— Husker Du, hvad jeg engang har sagt? hvistede Christian med et Suk Frida glemmer jeg aldrig.

— Hvor ofte tænker jeg ikke med Glæde paa den Tid, da Du nylig var bleven trolovet. Du og Frida var et stolt Par, og Spille mine Bramseil, om ikke jeg gamle Isbjørn maa tørre mine

Dine hver Gang jeg kommer til at tænke paa, hvor brat Lykkens Sol gik ned. Men nu synes jeg nok at det kunde være paa Tide at slaa hende ud af Hovedet. Pokker tage alle Kvindfolkene! Derfom de bleve veiede og de lagte i den ene Vægtfkaal, som havde gjort Mandfolkene ullykkelige, og de som havde gjort dem lykkelige i den anden, da troer jeg Stam at Ulykkesiden vilde veie mest.

Den gamle Baadsmand søgte forgæves at bringe sin gamle Ven i bedre Humør.

Da han saae, at Christian endnu bar Forlovelsesringen paa Fingeren, sagde han:

— Men hvad, vedbliver Du at bære denne Ring? Skil Dig før ved den, den minder Dig jo stadig om, hvad Du helst burde glemme.

— Nei, svarede Christian, frist mig ikke til at skille mig ved det sidste Minde om den Tid, da Glæden boede i Hjertet og Smilet havde leiret sig paa Læberne.

— Men Du maa ikke glemme Nutiden for Fortiden! raabte Baadsmanden ivrig. Reis med ud og sid ikke her og fang Griller.

— Nei, jeg bliver; her har jeg mit Udkomme og kan endda engang imellem gjøre Gavn ved at hjælpe en Landsmand lidt tilrette.

Den gamle Sømand traf blot paa Skuldrene, som om han kunde indse det Unyttige i at vilde

overtale Christian til at forlade sit nye Hjem, og han opgav i det mindste foreløbig denne Tanke.

— Du bliver mig dog ikke saasnart kvit igjen, thi jeg bliver her medens Skibet faaer en lille Overtaling. . . . Men hvad er det? afbrød han pludselig sig selv, idet han nærmere betragtede Christians Ring. Det er jo Bjergmandens Ring. . . . Dog nei, hvorledes skulde den komme her?

— Hvad mener Du, gamle Ben? spurgte Christian forundret.

— Na, det kan jo ikke være Tilfældet, det maa bero paa en uforklarlig Lighed! mumlede Baadsmanden. Men se, der staaer ogsaa et B og et T, det kan jo sige: Bjergmandens Tak.

— Nei, det betyder: Bliv tro! Jeg svigtede hende heller ikke og har ikke svigtet hende af mine Tanker den Dag idag, skjøndt hun havde fortjent det. Men hvorledes kommer Du paa den Idee om Bjergmandens Ring?

— Det er mange Aar siden at jeg aflagde et Besøg i Kulgruberneovre i England, det var i den Tid jeg var gode Venner med min lille Snut derhjemme og købte Alt det, jeg kunde faae Fingre i. Jeg vilde ogsaa endelig købe en Ring af en af Bjergfolkene, men han vilde ikke skille sig ved den, da det var en Skat, et Alenodie, en Talisman. Saalænge han eller hans Familie besad den, vilde den bringe dem Lykke og Belsignelse; men skilte

de dem ved den, vilde den bringe dens Eiermand Sorg og Lidelse.

— Ganske vist har Ringen bragt mig Sorg, sagde Christian; men jeg troer at det nu engang er saaledes bestemt i Stæbnens Bog.

Taarnehret havde nys ladet de to Slag gjenlyde i New-Yorks Gader, der forkyndte Nattens stille Time, og Ekkoet havde gjentaget dem i det Uendelige.

Paa Gaderne herskede Stilhed og Tomhed; hvor om saa Timer Tusinder og atter Tusinder vilde bølge frem og tilbage, saaes nu enkelte Personer; hvor om en fjere Stund de mange forskjellige Tungemaal blandede sig i en babilonisk Forvirring, herskede nu Ro og Fred.

Uf og til hørte man de lette Fjed af En, der benyttede Nattens Time til en eller anden Mørkets Gjerning, og de taktfaste Skridt af dem, der vaagede, medens de andre sov, for at beskytte disse mod Bold og Tyveri.

I en af de mindre Gader lød Bægerklang og høirøstede Stemmer fra et af de der liggende Hoteller, der røbede, at nogle Natteravnene endnu fastede Guldstykker til Bachi Tjenere.

Nede paa Stenbroen laa en ung Mand, som et sørgeligt Billede paa Nattesvir.

Ved en hæftig Bevægelse vaagnede han af sin Rus og synes strax ikke ret at kunne fatte, hvorledes han var kommen til at hvile paa Stenbroen.

Han følte efter sin Pung, den var borte, dernæst foer Haanden op til Uhret og den kostbare Kjæde, men ogsaa det var borte.

Han foer op og søgte at orientere sig med Hensyn til Gaardagens Begivenheder; derved mindedes han efterhaanden, hvorledes han igaar efter sin Ankomst til Byen havde truffet en ung, elegant Englænder, der strax bemægtigede sig ham og førte ham ind paa det flotteste Hotel og traktered ham med de bedste Vine og tilsidst mindedes han uklart, at være ført ind i en meget fornem Salon, hvor Herrer og Damer sad i ængstelig Forventning om det grønne Rouletbord og lod Guldstykkerne skifte Eiermand.

Vinen brændte ham endnu i Hovedet og Regnen havde gjennemblødt ham.

I de blege forsvirede Træer gjentjendte man Magnus Dam.

— Bestjaalen! berøvet Alt hvad jeg eiede! sagde han med en Gysen, ved Tanken om at staa her uden Penge og Benner i denne store By.

Han fatte sig paa en Afvijersteen og grublede over, hvad han skulde gribe til.

Dagen begyndte at gry og Færjelen paa Gaden tiltog. Ingen bekymrede sig om den unge Mand; i denne By har Enhver nok med at passe sit eget og bekymrer sig ikke om Andres Færd. Deltagelse og Medlidenshed med Andres Ulykker er mindre i et Land, som Amerika, hvor Benge, Benge og atter Benge er det Maal som Alle hige og jage efter.

Magnus fik da Die paa en Politibetjent og søgte at forklare hvad der var hændet ham; men da han hverken kunde opgive Stedet, hvor han var bleven bestaaen, eller nogle af de der tilstedeværende Personers Signalement, kunde denne Intet udrette i Sagen og gav den unge Mand en Formaning om en anden Gang bedre at have Dinene med sig.

Det blev snart klart for Magnus, at der kun var een Udvei for ham, saalænge indtil han fik skrevet hjem til sin Fader efter Mønt, og det var en Ting, som han nødig vilde, nemlig — arbejde.

Men hvad skulde han foretage sig? Det var ikke meget han kjendte af Begrebet „Arbejde“ og hvor skulde han faae noget fra?

Han drev om nede ved Havnen og saae paa Livet dernede og paa de mange Hænder, der vare i travl Virksomhed.

Magnus dristede sig dog ikke til at bede om Beskæftigelse, men Sulten begyndte at indfinde sig og den har drevet mere end en Dagdriver til at arbejde eller — stjele.

Endnu havde den unge Mand dog ikke tænkt paa denne Udvei; ganske vist var han en Gang sluppet heldig derfra, da Frida blev mistænkt derfor, men han vovede ikke paany at gjøre et Forsøg i denne Kunst, da han ikke var sikker paa at det gif saa godt som hans vellykkede Debut.

Endelig tog han dog Mod til sig og tiltalte en Mand, der sad paa Bolkærket og indtog sin Trokost, og til sin Glæde opdagede han at det var en Landsmand.

Det var „den stille Færgemand“.

Da han hørte at Magnus ønskede Bestæftigelse, sagde han, at dette muligvis nok kunde lade sig gjøre, naar han kun ikke var altfor kræsen.

— Det er ligegyldigt hvad det er for Arbeide, naar det ikke er altfor besværligt, svarede Magnus; thi det er jo kun for en kort Tid.

— Hvad siger De da om at blive Opvarter paa et af Skibene, der seile op ad Floden?

— Opvarter, gjentog Magnus lidt langtrukket. Naa, lad gaa, her er jo Ingen der kjender mig.

Magnus havde opgivet et falsk Navn, saa Christian anede ikke, at det var Sønnen af den Mand, der havde styrtet ham i Ulykke.

Færgemanden viste ham hen til den paa-gjældende Kaptain, som han mente havde Brug for en Opvarter; Akkorden blev snart sluttet og Magnus tiltraadte sin nye Plads.

Og han, som tidligere havde streifet op og ned ad Østergade og studeret Kjøbenhavn ved Dag og Nat, ilede nu omkring i Kahytterne som en tjenende Mand; og han, som tidligere med en vis Flothed havde tilkøbt Opvarterne hos Gianelli og à Porta Drifkepenge, blev selv ligegyldig tilbudt disse, som han modtog med et dybt Buf.

Det var en skøn Aften.

Den følgende Dag skulde der være Væddeløb i en nærliggende By og Dampskibet op ad Hudsonsbugten var fyldt med Passagerer, hvoraf Størstedelen foretrak at tilbringe Aftenen paa Dækket fremfor i de smaa Kahytter eller de endnu snevrere Kajer.

Ingen af dem havde nogen Anelse om den Ulykke, der vilde ske inden Morgensolen hævede sig og kastede sine Straaler ud over det smilende Landskab.

Blandt Passagererne var gamle Balle Baadsmænd, der vilde gjøre sig en lille Lysttur. Forgæves havde han søgt at overtale Christian til at tage Del i denne Udflugt.

Naar to Landsmænd mødes i Udlandet, da nærme de sig strax hinanden; jo længer man er borte fra Hjemmet, desto gladere bliver man ved at høre det danske Tungemaal.

Balle opdagede snart, at Opvarteren var en

Danser og saasnart han fik Tid dertil, sad de ved to Glas Rom og talte om Hjemmet.

Magnus havde hellerikke ligeoverfor Balle opgivet sit rette Navn.

Talen faldt blandt Andet paa „den stille Færgemand“.

— Jeg synes at jeg har seet det Ansigt før,yttrede Opvarteren.

— Han hedder Christian Bek, svarede Balle; han havde netop taget Styrmandsexamen og jeg troede, Spille mine Topseil, rigtigt at han skulde blive en stor Mand. Imidlertid var han all kommen til at ligge tilankers for et Par brune Dine, og han var bleven enig om at klare Klipperne og Skærene paa Livets Sø i Forening med et lille Bagebarn. De vare saa glade, som et Par kurrende Duer; men Bagesind er som Aprilsveir, siger man jo, og det viste sig her; thi medens han var en Tur med Skibet, havde hun givet ham en god Dag og en glad Aften og leget Rikkik med en gammel Grosferer, og istedenfor at sidde hjemme og vente paa sin Fæstemand, havde hun været med baade i en Sertur og hvad alle disse Spring hedde paa en Dandsebod. Da Christian fik dette at vide, blev han mere slukøret, end om han havde staaet ved Rælingen i Stormveir og faaet en Styrtesø ind over sig. Fra den samme Stund kastedes Alt hvad

der hed et glad Ansigt overbord og han ligner nu mere en Marmorstatue end et levende Væsen.

— Hvad hed den unge Pige? spurgte Magnus, paa hvem Baadsmandens Fortælling syntes at gjøre et vist Indtryk.

— Hun hed Frida Smith; men jeg har — her bandte han en drøi Sømandsed — kun et Ønske for hende og det er, at hun aldrig var fommen i Christians Kjølvand.

— Havde hun en Søster der hed Nanna? spurgte atter den unge Mand.

— Jo, det er ganske rigtigt; en sød lille Løs var det, men smuk som bare Fanden, saa den ældre Søster faaer vel nok hende med ledet paa Glatis.

— Hvis jeg ikke tager feil af Navnet, saa er baade Christian og hans Forlovede bleven bedraget, sagde Magnus pludselig.

— Nu vil Du nok binde mig en Løgn paa Vermet, Landsmand! udbrød Balle med opspilet Mund.

— Nei, her er jo Tale om to Menneskers Lykke, og i en saadan Sag lyver man ikke, især naar man selv har prøvet lidt Modvind.

— Hvorledes har Du faaet Noget at vide om den Sag? vedblev Balle.

— Af en af selve Hovedpersonerne, nemlig af Skurken. Det er alt et Par Uar siden, saa hele Affæren var næsten gaaet mig af Glemme, hvis

Du ikke havde gjenopvaft den i min Erindring. . . .
Hvor boede den unge Pige?

— Efter hvad jeg tilfældigvis senere har erfaret skal hun og Søsteren bo i St. Pederstræde.

— Ja, det er ganske rigtigt.

Hadde Magnus siddet i en Kreds af Venner i det glade Kjøbenhavn, saa havde han maasse drevet Gjæst med denne Historie; men da han sad her, langt borte fra Hjemmet, ene med den gamle Sømand, følte han en vis Trang til at bidrage Sit til at føre de to Elskende sammen, hvis Lykke hans Fader og William havde tilintetgjort.

— Hun har været ham saa tro, som nogen Kvinde kunde være, fortsatte han; og det er kun Had og Ondskab, der har udtalt Andet om hende.

— Nu har jeg, Spille mine Topseil, hørt det med! raabte Baadsmanden og foer op.

— En ung Fyr, som hedder William Falz, og en ældre Mand, nemlig Grosjerer Dam, har forgæves søgt at friste hende til at blive sin Elskede utro; men hun staaer fast, selv nu, da hun antager ham for død.

— Antager hun ham for død?

— Ja, saaledes er det bleven meddelt hende.

— Og William Falz, er det da den samme unge Mand, som fortalte Christian, at hun havde været ham utro?

— Det er nok muligt.

Atter fløi en drøi Sømandsød over den gamle
Baadsmands Læber.

En lille Stund sad han og grundebe over
hvad han havde hørt.

Da foer et Smil over det veirbidte Ansigt,
idet han sagde:

— Jeg har nu fattet en Plan; thi selv om
jeg kom og fortalte Christian det Hele, troede han
at jeg vilde spinde ham en Ende. Men jeg reiser
til Kjøbenhavn, hvorhen netop Udvandrerflokken skal,
som jeg er kommet med. Her seer jeg at hitte
Bigebarnet og er hun ham endnu tro, da følger
hun med herover, og naar hun saa igjen sidder
ved „den stille Færgemand's“ Side, da kommer der
Liv i Marmorblokken; naar hun med sine milde
Dine glædestraalende seer paa ham og fortæller, at
hun har været ham tro som Guld. O, hvis jeg
oplever en saadan Dag, da de to Elskende lykkelig
gjenforenes, da troer jeg den gamle Isbjørn vil
græde som en gammel Kjælling, og da skal jeg
gjerne mælde mig hos den store Kvartermand, der
skal dømme os, naar kun jeg har seet de To
komme lykkelig i Havn.

Medens denne Samtale fandt Sted havde en
ældre Mand, der sad ved et lille Bord i Nærheden
af de to Samtalende, nøiagtigt iagttaget dem,
skjøndt han lod som om han læste i en Avis.

Hvad de talte om kunde han kun høre enkelte

Brudstykker af, men det Lidet han opfattede, syntes at interessere ham meget.

Han havde blaa Briller paa, og et temmelig stort Skjæg, der vilde give en ivrig Jagttager Grund til at formode, at det var forlorent.

— Er det ikke den gamle Palle, som jeg troede laa velforvaret paa Havets Bund for flere Aar siden? mumlede den Fremmede. Og den Anden er, Gud hjælp mig, Magnus. Hvordan er det gaaet til at han er bleven Opvarter?

Da Baadsmanden og hans nye Ven nu talte om dennes Forhold, uden at dog Magnus benyttede sit rette Navn, gled et umærkeligt Smil flere Gange over den Fremmedes Læber.

Da blev Stilheden pludselig afbrudt ved et høit Knald og det gav et stærkt Stød i Skibet.

Et Dieblik efter styrtede Beboerne af Kabytterne op af de smalle Trapper, med Skræk og Angst malet i deres Anfigter.

Et uhyggeligt Raab gik fra Mund til Mund og Fortvivlelsens Skrig lød i den stille Nat.

Der var Ild i Skibet. Nogle brændbare Stoffer vare ved Uforsigtighed blevne antændte og snart efter slog Flammerne ud af Agterstavnen og sendte, lig et Fyrværkeri, sine Ildgnister op mod den klare Himmel.

Skrigene og Forvirringen overdøvede Kaptainens malmfulde Røst og man trængte sig sammen i

Forenden af Skibet, for saa længe som muligt at undgaa det brændende Baal.

Skibet var kun i saare ringe Afstand fra Land, hvor der snart samlede sig en Flok Tilskuere til det frygtelige Skuespil, der dog ikke hører til Sjældenhederne her, hvor Menneskeliv har langt mindre Værd end i den gamle Verden.

Tilskuerne formaaede Intet at udrette, da de ikke engang vare i Besiddelse af Baade, til at frelse de ulykkelige Passagerer.

Imidlertid blev Baadene fra Skibet sat i Vandet; men Kaptainen maatte med en ladet Pistol forhindre Flere fra at trænge ned i dem, da det let kunde risikeres at de gif tilbunds.

Balle Baadsmand var ikke den, der stod og saae til; han tog en kraftig Haand med hvor det kneb.

Baadene gif alt for tredie Gang ind til Land med reddede Passagerer, medens Ilden stadig greb mere om sig og fastede et flammende Skær over denne Scene.

— Nu bliver det dog lidt for lummervarmt, udbrød Balle halvhøit; nu kan det vel snart være passende at hytte Skindet.

Han vilde netop styrte sig i Søen, for at svømme ind til Kysten, da en Haand lagde sig paa hans Arm.

Det var Manden med det sorte Stjæg og de blaa Briller.

— Frels mit Liv, sagde han skælvende; tag mig med og jeg skal belønne Dem godt!

— Jeg tager ikke imod Drikkepenge, min gode Ven, brummede Baadsmanden; men har De Lyst til at hænge paa, saa skal jeg se om jeg kan bjerge os Begge.

Balle tog den Fremmede om Livet, sprang ud i Søen og svømmede i Land.

I det Dieblig Balle og hans Ledfager kom paa det Tørre, sank det flammende Baal ned i Bølgerne.

En uhyggelig Pause indtraadte, afbrudt af enkelte Dødsstrig.

Da følte Baadsmanden at en Haand lagde sig paa hans Skulder og en Stemme sagde:

— Tak, fordi De frelste mit Liv; De anede ikke, at det var Grosjerer Dam De reddede!

Fortumlet vendte han sig om og saae, at den Fremmede var forsvunden blandt Mængden.

— Hvad Pokker var det? Skulde det virkelig være den gamle Sturk? udbrød han med en drøi Ed. Havde jeg blot vidst det, skulde han have faaet en Duffert, saa at han aldrig havde seet Dagens Lys mere. Hvorledes er han da kommet her? Det kommer forresten ikke mig ved; men træffer jeg ham igjen, skal han ikke slippe saa nemt fra mig, da skal jeg nok kjølhale ham.

Sømanden rystede Vandet af sig og slentrede ind mod Byen.

Blandt dem, der havde fundet deres Død i Bølgerne, var Magnus Dam.

Serogtredivte Kapitel.

I Sangerpavillonen.

I Nærheden af Frederiksberg laa dengang et lille Sted, over hvis Portal var malet et Billede af Apollo med Lyren.

Traadte man indenfor i Lokalet, fik man Die paa nogle Sangmøer, der greb i Harpens Streng og udsendte deres alt andet end klokkerene Stemmer.

Bed Indgangen til denne Sangerpavillon sad Nanna og folgte Billetter.

Gieren af dette Sted havde strax ved Synet af den unge Pige fattet den Idee, at bevæge hende til at optræde som Sangerinde.

En Dag, da Nanna sad i sit lille Lufaf, traadte han ind til hende.

Det var en temmelig forpulent Mand med et jovialt Grin.

— Hør lille Jomfru Smith, sagde han, idet han tog Blads; jeg har et Forslag at gjøre Dem.

— Lad mig da høre det! svarede Manna.

— Jeg har nemlig hørt Deres Livshistorie, stakkels Barn, De har gaaet meget igjennem og Godt har det ikke været altsammen; men det Værste synes jeg dog var, at De har døiet Sult og Nød. Min Mening er nu, om De har Lyst at tjene 100 Rigsdaler?

— Hvorledes, tjene 100 Rigsdaler? gjentog Manna forundret.

— Ja, og det endog kun paa ti Aftener.

— O, hvorfor vil De gjøre Nar af mig, det er ikke pænt af Dem! sagde hun fortørnet.

— Sandelig, mit Barn, det er mit ramme Alvor!

— Hvorledes skulde jeg fortjene Saameget?

— Bed at optræde som Sangerinde.

— Sangerinde, gjentog hun med skælvende Stemme.

— Ja; dersom De ti Aftener vil optræde og synge et Par Sange, da skal De erholde 10 Rigsdaler for hver Aften. Det er jo kun min Interesse for Dem, der har ledet mig til at gjøre Dem dette Forslag.

— Som jeg dog ikke kan modtage. Min Søster . . .

— Har en afgjort Afsky for Alt hvad der

kan fortære under Begrebet Sangerinde. Og saa dette har jeg betænktt. De behøver ikke at underrette hende om det. De kan flæde Dem paa hos mig, for Dragten skal jeg nok sørge. Deres Søster vil derimod blive særdeles glad, naar De en skøn Dag overleverer hende de 100 Rigsdaler, som De angiver at have vundet i Lotteriet.

— Nei, nei, jeg kan ikke bedrage min Søster! udbrød Nanna hæstigt.

— Bedrage, bedrage! Nei, lad os ikke bencevne det jaaledes, Jomfru Smith. De vil overraske hende; Gillemeen, fikken en Glæde for Dem, naar De kan tælle Summen op hjemme paa Deres Søsters Sybord.

Nanna overveiede en lille Stund det eiedommelige Forslag. Da svarede hun:

— Ja, naar det kan undgaaes at min Søster erfarer noget derom, saa kan jeg maasse paatage mig det.

— Ikke en Moders Sjæl skal erfare hvad her er passeret, ikke engang den brave Knud Benzen, forsikrede Direktøren.

— Saa er jeg beroliget og en af de første Aftener vil jeg begynde.

— Ja, saa er jo den Kontrakt i Orden.

Da hendes nye Direktør var gaaet, foldede Nanna Hænderne og udbrød:

— Moder, tilgiv mig hvis jeg begaaer nogen

Uret! Gaaſte viſt lyver jeg for min Søſter, men det er jo kun i den bedste Mening og jeg haaber ſenere at kunne erſtatte hende de mange Anſtrengelser og Savn, hun har gjennemgaaet for min Skyld. Førſt ſkal jeg, uden hendes Vidende, kjøbe den Ring tilbage, ſom hun havde faaet af Chriſtian; o, hvor hun vil blive glad!

Saaledes overlod den unge Pige ſig til ſine ſmilende Betragtninger, men hun ſkulde deſværre ſnart erfare, at hendes Beregning vilde blive ſørgelig ſkuffet.

Da Direktøren forlod Nanna, mumlede han:

— Det er meget heldigt, at hun hverken har Fader eller Moder, der kan komme og gjøre Brøvl, naar jeg tager mig den Frihed at bevare hende for Konſten; har hun optraadt ti Aftener, har hun nok faaet Lyſt til at blive ved Jaget. Jeg maa ſe at faae det maffet ſaaledes, at Søſteren og hun blive Uvenner, ſaa ſtaaer hun ene i den vide Verden! Jeg ſkal nok regne den ſaaledes ud, at jeg tjener godt ved hende.

Dg i Lanterne om ſin ſtore Gevinſt gned han fornøjet Hænderne.

Aftenen kom.

Sangerpavillonen var fyldt med Gæster af alle Klasjer. Fornemme Herrer og simple Søfolk, Militærer og Borgerfolk sad i broget Forvirring om de smaa Borde.

Lysen kastede kun et svagt Skær over Sangens Tempel og Tobaksrøgen lagde sig som en dæmrende Taage over Salen. Støi og Munterhed, højrøstet Tale og Glasfenes Klirren overdøvede som oftest Sangens Gudinde.

I Baggrunden af Salen var reist en lille Tribune, hvorpaa der sad fire Sangerinder, af hvilke den Ene dog stak forunderligt af mod de Andre.

De tre af de alskædte Skjønne vare Damer, hvis Optraeden og frække Koketterier forraadte, at de forlængst havde nedtraadt det Ædleste og Bedste, som en Kvinde besidder.

Derfor lagde man end mere Mærke til det barnlige, blide og beskedne Væsen, der var udbredt over Mamma. Der var noget saa inderligt og hjertensgodt i hendes Ansyn, at det virkede tiltalende paa Enhver.

Hun sad stille og med Dinene fæstede mod Gulvet; de deilige lyse Lokker stjal sig frem over den hvide Bænde.

— Hvor hun er deilig, hvor hun er yndig! hvistedes der nu fra Mund til Mund i den opfyldte Sal.

Nu først mærkede Nanna, at hun havde begaaet en stor Uret i at handle uden at spørge sin Søster tilraads. Hun tænkte paa, hvor det vilde bedrøve hendes Moder, naar hun kunde se hende paa dette Sted, og uvilkaarlig listede sig nogle Taarer ned ad hendes blege Kind.

De andre Sangerinder tilkastede hende haanlige Blikke og syntes at more dem over hendes Forlegenhed.

Nanna var yderst tarvelig klædt. En simpel hvid Kjole omfluttede hendes spinkle Figur og fremhævede hendes skønne Former; en lille rød Sløife paa Brystet var hele hendes Pynt.

Derimod vare hendes Sideskammeraters Dragter saameget mere afstikkende; nedringede Kjoler, Baand, Sløifer, falske Guldsmykker og Armbaand, ægte dito, kjøbt for Hjertets Uskyld, mere udstafferede end pyntede dem.

Nu var det Nannas Tur til at synge.

Bleg og skælvende gjorde hun en Kompliment for Publikum og strax gik der en tilfreds Mumlen gennem Salen.

Da aabnede hun den lille Mund med den deilige hvide Perlerade og samtidig hævede hun de store blaa Dine, Udtrykket for hendes Hjertes Renhed. I samme Nu indtraadte en dyb Stilhed, medens dog de andre Sangerinder betragtede hende med et spodsk Smil.

Da begyndte hun at synge.

Den friske, klangfulde Stemme fittrede lidt, men alt som Tonerne kom over hendes Læber, fik de mere Styrke og Varme.

Hendes Sang var ikke storartet og frit flyvende, men hun sang den lille Romance saa smukt og skjønt, saa blidt og tiltalende, hun sang den saaledes som hun sang den, da hun engang lykkelig og tilfreds sad ved Sybordet i sit tarvelige Hjem og sang for Moderen og Frida. Og i dette Dieblif forsvandt ogsaa for hendes Blik hele den tætbesatte Sal med de mange Gæster og hun syntes, at kunde Lo, hun havde saa kjær, hørte paa hende.

Dog i det Dieblif da Sangen var endt, blev hun vaft til sin Bevidsthed igjen ved de begejstrede Bravoraab, der lød gennem Sangens Tempel og som ikke holdt op, før hun atter havde gjentaget den.

Gieren af Salonen — Herr Kemf — smilede tilfreds, da han hørte denne Jubel.

— Hør, hør, mumlede han; jeg troer næsten, at de tramper Salen ned derinde. Ja, jeg kjender Folks Smag, en Smule kjønt for Diet gjør strax sin Virkning, og det kan ikke nægtes at hun er et sødt Pigebarn. Men man maa kalde mig Mads, om hun slipper for at blive ved at synge, og maa kalde mig to Gange Mads om hun faaer 100 Skilling langt mindre 100 Daler af mig. Jeg siger som saa: Seer De Dragten, lille Jomfru Smith, den

var kostbar, lidt at leve af har De ogsaa faaet, saa det der bliver tilovers er Intet at tale om; men vil De optræde 10 Gange til, saa kan vi jo tale nærmere om Prisen. Ha, ha, ha, jeg er en gammel Filur! . . . Nu skulle jeg allerførst se at faae hende og Søsteren til at blive uenige!

Den gode Mand anede ikke at det skulde ske hurtigere end han ønskede, men ogsaa paa en anden Maade end han havde beregnet.

Medens Herr Remf havde holdt denne Monolog, var Nanna traadt ned af Sængtribunen, for at gaa med Tallerkenen. Alvorlig og stille gik hun fra Bord til Bord, der var Ingen, som vovede at yttre et Ord, endfige et letsærdigt Ord til hende, det var som om den barnlige Tillid og Tro til Alle, der lyste ud af hendes Dine, beherskede den ellers saa støiende Mængde.

Dog, da hun kom til det sidste Bord, sad der nogle unge Adelsmænd, hvem Binen havde gjort lidt hede i Hovedet.

En af dem, en Greve med et blegt Ansyn og med en Ring om Diet, der tydede paa at han tilgavns havde nippet til Glædens Kalk, fulgte stadig Nanna og syntes helt beruset af hendes Skjønhed.

I det Dieblis, da hun rakte Tallerkenen frem over Bordet, lagde han sin Haand paa hendes Arm og sagde, idet han kastede et Markstykke til hende:

— Giv mig saa et Kys, min lille Skat!

Nanna trak sig hurtig tilbage, uden at svare.

Det var hende dog ikke saa nemt at undfly, thi han slog sin Arm om hendes Liv og trak hende ned paa Skjødets hof sig.

— Ikke saa knibst, min søde Snut, det gaaer ikke an, naar Du skal være Trækplaster! raabte han leende.

En lydelig Mumlen lød gjennem Salen ved Grevens Optræden; men dette generede ikke ham og han vedblev:

— Vil Du ikke med det Gode give mig et Kys, saa tager jeg det med Magt og da jeg ikke fordrer noget for Intet, skal jeg imorgen sende Dig en Guldbrosche.

I det samme stjal han et Kys fra den unge Pige, der nu slap løs af hans Favn.

Døren var i samme Dieblis bleven aabnet, for at lade nogle nye Gæster træde ind og samtidig kom et blegt, sygeligt Ansigt tilsyne i Døraabningen.

Det var Frida.

Hun saae sin Søster inde i Sangerpavillonen med Tallerkenen i Haanden, hun saae en ung Mand, der havde slynget sin Arm om hende og røbet et Kys fra hende.

Det var kun et Par Sekunder at hun saae dette Syn, da lukkede Døren sig for hende.

Bleg og skælvende støttede hun sig til Muren, for ikke at segne om.

Hun haabede at have seet feil, men ogsaa dette Gaab stufedes; thi nu sang hun igjen og Frida kunde ikke feile, det var hendes Søsters Stemme, det var en Sang, som hun saa ofte havde hørt hende synge.

Frida søgte forgæves at presse Taarerne tilbage, der trillede ned over hendes blege Ansigt.

— Min Søster Sangerinde! hulkede hun. O, Moder, hvor daarligt har jeg vaaget over den Skat, Du betroede til min Omsorg; men Du veed jo ogsaa at jeg er uden Skyld i denne Brøde! . . . Fra idag af har jeg ingen Søster mere, jeg vil ikke bo sammen med hende, der saaledes har sat en Skændsel paa vor Ære! O, Mamma, Mamma, hvor kunde Du gjøre det?

Et Par Timer før den sidst skildrede Scene sad Frida i sit Hjem og tænkte paa de saa kjære Minder fra sin glade og lykkelige Tid og endte som sædvanlig med et dybt Suk.

Da bankedes der paa Døren; det var det gamle Postbud, der af og til bragte hende et Brev, naar en eller anden Kunde ønskede at tale med hende og ikke vilde stige op ad de mange Trapper.

Det gamle Postbud havde kjendt lidt til Madam Smith og derfor var han vant til, naar han stundom kom saa høit op, at hvile sig lidt.

Dette var ogsaa Tilfældet idag; Frida kastede ligegyldig et Blik paa Brevet og lagde det paa Bordet, idet hun spurgte om han ikke vilde sidde ned.

— Tak, Tak, lille Frida! Naa, hvordan har De det? Det er da Posters høit tilveirs De boer! . . . Hvordan lever De ellers? Smaat kan jeg tænke mig. . . . Ja, ja, et Postbud har seet Noget mellem Nar og Dag.

Den gamle, snakkesalige Mand hørte kun daarligt og derfor ventede han ikke paa Svar, men fortsatte sin Monolog:

— Ja, et Postbud bringer Glæde og Sorg, Fryd og Smerte. Nogle vente paa mig med glædestraalende Ansyn, Andre med skælvende Frygt. Saa tager et Brev med saa kold Ligegyldighed som De, Frøfru Smith! Nogle fly mig glade imøde, Andre se paa mig, som var jeg et truende Spøgelse. Vidste jeg blot selv, hvad de smaa Lapper Papir, som jeg iler rundt med, indeholdt! Men endel kan jeg dog slutte mig til af Ansigterne. Jeg kan strax se om den lykkelige Elsker har faaet et „Ja“, jeg kan se, hvor hans Nysgjerrighed brænder efter at blive tilfredsstillet. Stundom bringer jeg det sorte Tak i Seglet, der tyder paa, at der er et Menneske mindre paa Jorden, da styrter ofte Taarerne ud af

deres Dine, der modtage Brevet, inden jeg har forladt Dem. Hvor tungt falder det ikke mig at tænke, at jeg er den der bringer Budskabet om, at det Kjæreste, det Bedste, de maaste eiede, nu kun er Støv. Men paa den anden Side falder det jo ogsaa saa rart at tænke, at man er den, der bringer Glædens Budskab mellem to elskende Sjæle. Ja, hvert et Brev har sin egen Historie, snart glædelig, snart sørgelig, og jeg har seet mange Billeder af de mest forskjellige Arter i den lange Række jeg har været Glædens og Sorgens Apostel.

Da den Gamle havde endt, reiste han sig og tog Afsted.

Frida tog da Brevet; men det gamle Postbuds Tale havde vaakt hendes Eftertanke.

Hvorfor tøvede hun nu med at aabne Brevet?

Frygtede hun for at det skulde indeholde noget Ubehageligt?

— O, ja, det gamle Postbud har Ret, udbrød hun; paa nogle saa Dieblikke kan den lille Lap Papir bringe den højeste Glæde eller den sorteste Fortvivlelse.

Da betænkte hun sig atter paa at aabne Brevet. Hvad var det for en underlig Anelse der havde grebet hende?

Endelig tog hun dog Mod til sig og luffede det op.

Det var Frierbrevet, som Knud Benken havde skrevet til hende.

En dyb Bemoed greb Frida ved Læsningen af hans Brev, thi det røbede tydeligt at han just ikke ventede at faae en Kurv, og der var ogsaa i det noget saa simpelt og dog saa smukt skrevet.

En haard Kamp opsteg i Fridas Bryst. Hun nærede stor Agtelse for Knud; hun kjendte ingen Mand, hun dels skyldte saameget og Jngen, som hun hellere vilde have betroet sig til, — men hun kunde ikke skænke ham sin Kjærlighed, hun havde svoret Christian Trostabs til Døden og dette Løfte vilde hun holde.

— Nei, Christian, hvistede hun sagte; jeg skal ikke svigte mit Løfte til Dig. Naar vi engang mødes i Himlen, da skulle vi nyde den Lykke, som her blev os saa snart berøvet.

Den stakkels Frida, der med en inderlig Trofasthed blev sin Elskovsød hengiven, skrev altsaa et Svar til Knud, hvori hun sagde, at hvor nødig hun end vilde bedrøbe Noget, saa kunde hun ikke andet, thi hendes Hjerte havde hun alt givet en Anden, derfor — sluttede hun — glem mig og bliv lykkelig!

Længe sad hun med Hovedet støttet i Hænderne og gjennemlæste Brevet, inden hun lagde det sammen.

— Saaledes maa det være, sagde hun; det

kan jo ikke være anderledes, skjøndt det gør mig ondt for den stakkels Knud. Maaſke det er Synd, ligestrax at ſige ham det reent ud? . . . Dog nei, det vilde være endnu værre Uret at lade ham ſkimte et Haab, ſom han aldrig kan faae opfyldt, thi aldrig, aldrig ſkal Nogen indtage den Plads, ſom tilhører Chriſtian.

Det blev hende for ſnevert i det lille Værelſe. Hun maatte ud for at trække frift Luſt og afkjøle den hede Pande.

Hun beſluttede da at gaa hen og hente ſin Søſter.

Hun kom til det lille Lokaſ, hvor Nanna pleiede at ſidde; men hun var der ikke.

Derimod ſad der en ældre forpulent Herre.

— Hvor er min Søſter? ſpurgte Frida ængſtelig.

— Det er ikke godt for mig at vide, min gode Pige; for det Førſte veed jeg ikke hvem hendes Søſter er . . .

— Det er Nanna, hende der pleier at ſælge Billetter her.

— Nanna, naa det er hende, den lille blegnæbede Jomfru? Ja, hun er bleven kjed af at ſidde ned og derfor ſtaaer hun nu op. Ha, ha, hun er ſteget et Trin høiere, hun er kommen paa Tribunen, da hun nok følte ſærdeles Lyſt til at lade ſin Nattergalſtemme høre.

— Kanna, Sangerinde! . . . Det er umuligt!
 sønede Frida.

— Troer De at jeg gjør Nar ad Dem, saa
 kan De jo titte ind af Døren, det koster Ingenting.
 Vær saa artig, den gaaer strax op.

Saaledes skete det, at Frida kom til at kaste
 et Blik ind i Sangerpavillonen og hun saae virkelig
 sin Søster, der isørt Sangerindekostume gik med
 Tallerkenen, hun saae hvorledes den unge Adels-
 mand røvede et Kys fra hende.

Og Frida støttede sig bleg og skælvende til
 Muren; hun lignede et Dødens Billede, der var
 sat som en Advarsel ved Indgangen til Glædens
 Hjem.

Indenfor lød Munterhed og Jubel, udenfor
 stod hun fuld af Sorg og Fortvivlelse.

Hun, den rettænkende, retskafne Pige, der
 ansaae Sangerindevæsenet for noget Medværdigende
 og Skændselsfuldt, saae sin Søster, hvem hun elskede
 og fredede om, som om hun var et Barn, hvem
 hun kunde have offret og lidt Alt for, hende saae
 hun her.

Og i dette Dieblif drog virkelig med Fortvivlelsen
 Had og Bitterhed mod sin egen Søster ind i hendes
 Hjerte og standsede Taarestrømmen, der atter vilde
 brude frem.

Manna var nu færdig for iaften og let om Hjertet tog hun sit simple Tøi paa, for at skynde sig til sit Hjem.

Da hun vilde gaa, kom Kemf hen til hende, smilede veltilfreds og sagde:

— Det gik jo særdeles godt, lille Manna! Man maa kalde mig Mads, hvis der ikke bliver en stor Sangerinde af Dem.

— Nei, derefter stræber jeg ikke; jeg vilde kun ønske, at de andre ni Aftener vare gaaede.

— Ja, Enhver vil gjerne have Lønnen, men ikke gjøre Arbeidet. Naa, godt begyndt er halvt fuldendt, og Begyndelsen overgik selv mine dristigste Forventninger. Godnat, Manna, saa sees vi igjen imorgen.

Idet den unge Pige traadte udenfor, fik hun Die paa Frida.

En pinlig, ubegribelig Anelse greb hende strax ved Synet af Søsteren.

— Godaften, Søster, sagde Manna og rakte Frida sin Haand.

— Søster! udbrød denne, idet hun stødte Mannas Haand tilbage, og med en Stemme, saa kold og haard, at Søsteren aldrig havde hørt hende tale saaledes, vedblev hun: Kald mig ikke ved dette Navn. Syn, Manna, saa slet havde jeg aldrig troet om Dig!

— Hvad har jeg gjort? udbrød den unge Pige grædende.

— Du har sat en Skændselsplet paa vort Navn, Du har begaaet en Gjerning, der kunde bringe vor Moder til at vende sig af Sorg i sin Grav. Godt var det, at hun ikke oplevede denne Sorgens Dag.

— Min Gud, hvad siger Du!

— Det nytter ei, at Du vil søge at bedrage mig, som Du alt saa længe har gjort. For din Skyld har jeg kunnet lide Alt og taale Alt; om vi end vare aldrig saa fattige, om vi end led Sult og Nød, da havde vi dog den Bevidsthed, at vi vare ærlige og dydige, og da vilde Moder fra sin Himmel smile til os og give os sin Belsignelse. Fra idag af har jeg ingen Søster mere og Moder har kun en Datter, der vil værge om hendes Arr, som var hendes Tillid til Gud.

— Men Frida, hør mig . . .

— Nei; fra idag af skilles vore Veie. Gaa Du tilbage til dine fornemme Herrer, syng og vær glad, lad Dig favne og kysse af dem. Det er forgæves at Du vil søge atter at bedrage mig, jeg har selv seet det med mine egne Dine.

— Søster! var det Gnesten, som Nanna hulkende kunde stønne, idet hun søgte at gribe Fridas Haand.

— Jeg vil Intet høre, sagde denne og rev hurtig sin Haand ud af Søsterens, idet hun skyndsomt ilede bort.

Med denne Bevægelse kom Nanna til at vakle

og hun sank bevidstløs ned paa den kolde, haarde Steenbro.

Det var en regn- og stormfuld Aften.

Lidt efter lidt kom Nanna til sig selv.

Regnen strømmede ned og gjennemblødte hendes tynde Klæder. Stormen susede om hende og legede med de lyse Lokker.

Hun ændfede det neppe, hendes Tanker vare saa mørke og forstemte.

Sagte gik hun videre, ubekymret om hvilken Retning hun tog.

Taarerne randt ned ad hendes Kinder og blandede sig med Regndraaberne, men de lettede ikke hendes beflemte Hjerte.

Nu stod hun altsaa ene, forladt og forstødt.

Den Eneste, der vel havde elsket hende, der havde bevaret en Moders Omhed for hende, havde bebreidet hende, at hun havde begaaet noget Slemt og Nedværdigende.

Hun havde vel begaaet Uret, men ingen Synd; hun havde begaaet en Feil, men ingen Brøde, og derfor følte hun sig saa grændseløs ulykkelig; hun mærkede den bittere Kummer, som Enhver maa føle, der troer at gjøre noget Godt og da kun bliver misforstaaet og mistkjendt, forstødt og forhaanet.

Hun gik videre og videre.

En enkelt Nattevandrers søgte paa en mindre

blid Maade at gjøre Øier med hende, men hun agtede ikke derpaa.

Tilfids sank hun til Jorden, udmattet og forpint.

Hvorhen skulde hun vende sig? Søge tilbage til Sangerpavillonen vilde hun ikke. Hun havde Ingen, der bekymrede sig om hende, Ingen, der havde et venligt Ord tilovers for hende.

Hun stod ganske ene, forladt — forstødt!

Hun saae op mod Himlen; men ingen venlig Stjerne blinkede til hende; det var som om Ham, der styrer Livets Gaade, ogsaa havde forladt hende.

Regnen pidskede ned og Stormen fufede over hende og hvistede:

Forladt — forstødt!

Og hun, der med sin barnlige Tillid til Alle aldrig havde anet at et saadant Dieblif kunde komme, fulte endmere dets Bitterhed.

Hun foldede de smaa hvide Hænder, lagde sig paa Knæ og vilde bede en Bøn. Men afkræftet sank hun igjen til Jorden og hvistede:

— Min Gud, hvad har jeg gjort, at Alle nu ere saa onde imod mig?

Stormens Susen var det eneste Svar hun fik og det syntes at gjentage Ordene:

Forladt — forstødt!

Byvogtredivte Kapitel.

Doktor Mustafa.

Hvor der foran paa Besterbro hæver sig et nyt Kvartier med smukke og imponerende Bygninger, laa dengang endnu store øde Pladser eller enkelte smaa haver.

Lidt affides laa her en menneskelig Baaning, halvt skjult af en Have, hvor Tidler og Ufrudt havde holdt deres Indtog og forlængst jaget Blomsterfloret bort.

Alt røbede, at ingen venlig Haand fredede om dette Hus, at ingen Kvindehaand søgte at gjøre det tiltalende og hyggeligt.

Naboerne saae med Frygt til Hytten og mere end een Historie var i Folkemunde, der paa en mere eller mindre gyselig Maade fortalte, at det ikke gik ganske naturligt til derinde.

Snart havde man ved Mattetid hørt Skrig der og Nogle havde endog seet blege Dødningsstikfælsler med Lænker om Benene spadserere ind i Stedet, og Haarene reise sig paa Hovedet af Mange, naar de i Midnattens Stund skulde passere den skumle Bygning.

Her boede Doktor Mustafa.

Denne var en gammel, spøgelseagtig, ond og hævnjerrig udseende Mand.

Isoleret og ene beboede han Hytten, hvor den ødelagte Have dannede ligesom en Bom mellem ham og Verden.

Det havde dog ikke altid været saaledes.

Nu var han gammel, grim og ond, engang var han ung, smuk og glad; nu bar han Had og Bitterhed mod Alle i Hjertet, engang syntes Verden ham saa smuk og god, thi dengang — men det var mange Aar siden — lænede hun sig til hans Arm og støttede sit Lokkehoved mod hans Skulder; Begge vare de rige og uafhængige, saa at Intet syntes at stille sig iveien for deres Lykke, og Begge drømte de om et Liv fuldt af Kjærlighed og Glæde. Da kom Døden med sin Knokkelhaand og bankede paa hendes Skulder, og skjøndt hendes Forlovede selv var Læge og skjøndt der blev anvendt Alt hvad menneskelig Magt formaaer, slap Manden med Leen ikke sit Bytte. Men da de skælmiske Dine, i hvilke han ofte saa begejstret havde stirret, vare lukkede for bestandig, da den lille Haand, der saa ofte havde hvilet i hans, var kold og følesløs, da den lille Rosenmund, han saa ofte havde trykket til sine Læber, var paatrykt Dødens Stempel, og da det Hjerte, der havde slaaet saa varmt for ham, var bristet i Dødens kolde Favn, følte han sig grændseløs ulykkelig; da han istedenfor, som han

havde ventet, at føre hende under Orgelklang til Alterets Fod, fulgte hende til Gravens inderste Bolig, hvor Graverkarlens Spadekast løb paa Fjællevejene, som nu sluttede hende inde, der for ham var det Kjæreste, det Bedste, det Skjønneste i Verden, da havde Sorgen næsten ogsaa trykket ham til Jorden og den afløstes af Had og Bitterhed.

En dygtig Læge blev han og mere end En red han ud af Dødens kolde Favntag, thi den var jo hans værste Fjende, den havde røvet ham hans Fryd og Glæde, hans Et og Alt.

Narene gif. Doktoren traf sig mere og mere tilbage fra Verden og søgte Glemsel ved at granske i Videnskabernes Bog og løse Gaader, som endnu intet menneskeligt Bæsen havde løst.

Han grundede og granskede saa længe, at Mandens Lys begyndte at slukkes og Banvidets Mørke at indtage dets Plads.

En af hans Videnskaber var saaledes at udfulte Dyr, for at se hvorlænge de kunde leve uden Føde.

Kaniner, Hunde, Ratte, Duer, Kanariefugle osv. havde han holdt indespærret, uden at fodre dem, til de døde sank ned for hans Fødder; deres ynkelige Hulen og Tuden, deres Skrig og bedende Blik bekymrede han sig ikke om, for ham var det jo kun et Offer paa Videnskabens Alter, et nyt Blad i hans store hemmelighedsfulde Bog, det

efter hans Død skulde bringe hans Opdagelser til Verdens Kundskab.

Men det var disse Dyr's Skrig, der havde givet Anledning til, at man beskyldte ham for at staa i Ledtog med den Onde selv.

Nu havde han faaet den fixe Idee, at han vilde se, hvor længe et Menneske kunde leve uden Føde.

Uhyggelig saa han ud, som han sad der i sit Værelse, omgivet af en Masse gamle, videnskabelige Bøger og nedskrivende sine Optegnelser i sin store Protokol.

Hans smaa Dine lignede med en dæmonisk Glands og hans Ansigt fortraf sig af krampagtige Gysninger. Hans Hoved lignede en af Middelalderens kronragede Munkes, thi en Rand af tynde, hvide Haar omgav den ellers saa skaldede Tisse.

Han reiste sig, gik et Par Gange frem og tilbage paa Gulvet, som for at varme sig, medens Stormens Tuden og Regnens Bladsken ellers kun afbrød den dybe Stilhed om ham.

Han stillede sig hen ved Vinduet, medens han med dump Stemme mumlede:

— Og hvorfor skulde jeg ikke kunde løse den sidste Opgave: at se hvor længe et Menneske kan leve uden Mad og Drikke? Prøven er nu endt med de fleste af Smaadyrene, Alt er optegnet her

i mit dyrebare Værk, der engang vil forbause Verden; nu maa jeg experimentere med den ypperste af alle Skabninger. Men hvorfor gysrer jeg, hvorfor skælver jeg? . . . Fordi det er et Mord . . . det er et Mord . . . et Mord! Nei, det er kun et Lys i Videnskabens Mørke! . . . Er Mennesket ikke en Skabning? Mennesket har Fornuft . . . Dyret har Instinkt . . . Hvad forårsager da, at jeg frygter for at udfulte et Menneske, jeg har jo aldrig fundet at det var Synd at dræbe et Dyr! . . . Men Sagen er den, hvor skal jeg faae Fingre i et ungt Menneske?

Han trommede med Fingrene paa Studen og stirrede ud i Nattens Mørke, som om han ventede at se sit Duffe opfyldt, som om han haabede at faae Svar paa sine Udtalelser.

Og dette skete virkelig.

Maanen tittede i det samme frem mellem de mørke Skyer og kastede en Straale hen over den øde Plads.

Den gamle Doktor fik derved Die paa en Skabning, der laa paa Jorden.

Hans Dine udvidede sig og han mumlede glad:

— Skulde Himlen selv have opfyldt min Bøn og sendt mig en Skabning!

Han ilede ud paa Veien og saae en ung Pige bevidstløs ligge der.

Hurtig greb han hende i sine Arme og vendte

tilbage med sit Bytte, stolt som en Uøve, der bærer sit Offer ind i Hulen.

Nanna — thi det var hende — aabnede Dinene og udbrød:

— Hvor er jeg?

— Hos en Ven! — Fat Dig lidt, mit Barn, Du seer saa forstyrret paa mig.

Nanna kom snart til sig selv og mindedes Dagens Begivenheder: sin Optræden som Sangerinde, og at Søsteren havde forstødt hende.

— Er det en Drøm, udbrød hun, eller er det virkelig Tilfældet, at min Søster har jaget mig fra sig?

Hun kastede et fortvivlet og gysende Blik paa den gamle Døfter og paa hans Omgivelser.

— Hvorledes er det gaaet til, spurgte den gamle Mand, at Du laa paa alfar Bei midt i Nattens Mørke?

Nanna fortalte nu hvad der var passeret og Døfteren var en opmærksom Tilhører.

Da hun havde endt sin Fortælling hentede han noget Hvedebrød og Fløde, som han satte for hende.

— spis mit Barn, saa skal jeg nok imorgen gaa til din Søster og fortælle hende, hvorledes hun har taget fejl af Dig . . . Her i min Lænestol kan Du finde Hvile inat.

Nanna vilde ikke nyde noget, derimod satte hun

sig tilrette i Sænestolen og snart efter luffedes alter de trætte Dine.

Da hun var sovnet ind, betragtede Døfter Mustafa hende med et Bar Dine, der lystede med foragtig Glands, idet han mumlede:

— Hun kom, som om hun var sendt fra Himlen; hun er forladt, forstødt, Ingen vil lede efter hende, Ingen vil spørge efter hende, Ingen vil bekymre sig om hende! . . . Naar man engang efter min Død finder mine Optegnelser, da vil man beklage den unge Pige, men man vil beundre og berømme mig for mit Bidrag til Videnskabernes Fremme . . . Dog førend jeg kan begynde paa Experimentet, maa hun først have spist Noget, thi det vilde ikke slaa rigtig til, naar hun var sulten, og man faaer vel ikke saa snart en ny Stabning, som kan offres.

Forsigtig tog han Nanna paa sine Arme og bar hende gjennem en lang Gang til sit Arbeidskabinet.

Døfter Mustafas Anatomikammer var, som ethvert saadant Sted, uhyggeligt og gjæligt. Et Bar Dødningshoveder grinede den Indtrædende imøde, medens der rundt om fandtes Dele af Menneskets Indre.

Midt i dette Bærelse stod en stor Blof, ved hvilken der hang en svær Jernlænke.

Han lagde Nanna her, tog hendes lille hvide

Haand og klemte Lænnen fast om den, aflaafede den og kastede Nøglen bort.

— Det er bedst at være forsigtig, sagde han, at jeg ikke lader mig overvinde af Medlidenhed naar hun begynder at skriges himmelhøit.

Derefter gik han tilbage til sit Værelse, medens Nattens Mørke indhyllede Alt i sit tætte Slør.

Da Nanna den næste Morgen vaagnede, blev hun atter forvirret.

Hun lukkede skyndsomt Dinene, som om hun frygtede for at blive Vidne til et eller andet gyseligt Syn.

Rundt om hende laa de gruopvækkende Instrumenter, en lille Beenrad grinede hende imøde og en slem Atmosfære besværliggjorde hendes Mandedræt.

Nanna vilde reise sig, men hun bemærkede nu først Jernlænnen, der tyngede hende.

— Hvad er dette, er jeg Fange? udbrød hun. Hvorledes er jeg kommet her?

I det samme kom Doktor Mustafa tilsyne.

Bed Dagens Skær bemærkede den unge Pige først den Banvids Glands, der lyste af hans Dine, og en Gysen gjennemfoer hende.

— Hvorfor er jeg lænket? gjentog hun og vilde rive de smaa hvide Hænder ud af deres kolde Favntag, men det var forgæves.

— Hvorfor Du er lænket, mit Barn, det er

nemt at forklare Dig, sagde Doctoren i en saa venlig Tone, som det var ham muligt. Seer Du, Gaarsdagens vrelende Begivenheder, Sorgen og Fortvivlelsen havde indvirket paa Dig, saa at Du inat begyndte at fantasere og gaa isøvne. Da jeg frygtede for at Du derved skulde komme tilskade, saa bar jeg Dig herover, hvor Lænten vilde hindre Dig i dine Bevægelser.

Da Nanna mindedes, at hun idetmindste engang, den Nat hendes Moder var død, havde gaaet isøvne, var der dog nogen Rimelighed for Doctorens Tale og hun svarede kun med et bedende Udtryk:

— Men nu kan De vel godt løse mine Lænter?

— Endnu ikke, kjære Barn, endnu ikke; en af de vigtigste Aarsager til at Du saaledes var besat af den Onde var din Mangel paa Kræfter, din Stridighed mod ikke at ville indtage legemlig Føde.

— Jeg formaaede det virkelig ikke.

— Men nu maa Du atter prøve derpaa. Naar dette er skeet, skal jeg nok løse din Lænte.

Nanna havde hørt, at man fremfor Alt skal føie de Gale i deres Ønsker og hun lod sig derfor bevæge til at spise.

Doctoren syntes fornøjet og smilede over hele det skrækindjagende Ansigt.

Da hun havde spist saameget hun formaaede, sagde hun Tak for Mad og saae paa den Gamle

med et Blik, der vilde sige, at hun ventede paa at blive løst af sine Baand.

Doctoren havde imidlertid begyndt at fyste med sine anatomiske Instrumenter.

En uhyggelig Stilhed herskede i nogen Tid i dette Værelse.

Endelig bovede Nanna at hviske:

— Har Herr Doctoren glemt, at De lovede at befri mig for disse Lænter?

Han vendte sig om til hende med et Blik, i hvilket Vanvidet lyste, og udbrød med en skræddende Latter:

— Nei, nei; Du skal dø, dø af Hunger; hører Du, Du skal dø af Hunger! . . . Du skal bringes som et Offer paa Videnskabens Høialter! Du er lænket til denne Blok, for ikke at løbe bort . . . Ingen vil høre dine Skrig og Ingen vil bekymre sig om Dig, Ingen vil komme Dig tilhjælp. . . . Ja, Du skal dø af Sult, ikke en Krumme Brød skal Du faae at smage og ingen Lædskedrik skal blive raft Dig!

— O, min Gud! udbrød Nanna fortviolet; hvad har jeg gjort, hvorfor De er saa ond imod mig?

— Hvad Du har gjort? gjentog Doctoren. Det er Folks almindelige Mening, naar der møder dem noget Ondt, da troer De at det er en Straf for en eller anden utilbørlig Gjerning, de eller deres Forældre har begaaet, det sidste begrundes de paa

Skriftens Ord: at Forældrenes Synd skal hjem-
 søges paa Børnene. Det var ligesom der var
 noget der hed Retfærdighed i denne Verden! Nei,
 Nogle faaer saa meget af Lykke og Medgang, at
 de ikke agte det, Andre faaer saameget af Sorg og
 Modgang, at de ikke formaaer at bære det; Nogle
 ere udviklede med alle Mandens og Skjønhedens
 Fortrin, Andre ere fødte Idioter; Nogle formaaer
 at fængsle Alle ved deres Beltalenhed, Andre ere
 fødte stumme; kort sagt, man behøver ikke at gaa
 langt, for at se, at Uretfærdigheden findes i alle
 Livets Forhold, hvorfor skulde Skabningen da være
 retfærdig . . . ?

Doctoren var bleven i høieste Grad exalteret,
 thi hans Tanker var ledet hen paa, at Døden
 havde berøvet ham hende, der var ham det Bedste
 og det Kjæreste.

Med vanvittig Raseri gif han rundt om
 sit Offer.

Manna hævede Hænderne mod den Gale og
 bad med ængstelig Stemme:

— O, dræb mig strax, lad mig hellere dø
 end pine.

— Ha, ha, det troer jeg nok! Nei, Du skal
 sulte ihjel.

Hun fastede sig paa Knæ og sagde bønligt:

— O, dræb mig, dræb mig!

Doktoren gik hæstigt gestifulerende frem og tilbage paa Gulvet, idet han mumlede:

— Hendes ømme Blik skjar mig i Hjertet; hvorledes kan det være, jeg som aldrig før har følt Betænkelse ved at dræbe en Skabning, føler nu Medlidenhed med hende. Og det er kun fordi hun er skøn og smuk, var hun derimod grim og hæslig, vilde det falde mig lettere at berøve hende Livet . . . Men jeg maa være stærk, jeg maa staa fast, det gjælder at vinde en Seir for Videnskaben . . . Og hvorfor skulde jeg ængstes ved hendes Skønhed? Boer ikke ofte den ondeste Mand i det skønneste Alædebon og huser ikke ofte det hæsligste Hylster den skønneste og ædleste Sjæl? . . . Bort, bort, I medlidende Tanker, jeg vil være haard og kold som Døden, Døden, der engang ranede mig min Skat og min Fryd.

Den gamle Mand sank ned paa en Stol og sad længe hensunken i sine mørke Tanker.

Der var i lang Tid stille i dette Værelse, der med sine eiendommelige Instrumenter, sin skumle Beliggenhed, sin til Blokken lænkede Fange, mindede om et Afsnit af Inquisitionens hemmelige Bog.

Efterhaanden blev Doktoren rolig, hans Blik tabte noget af sin vandittige Glans.

Ranna vovede at fremstamme:

— Skal jeg dø, saa lad mig i Guds Navn

dø og efter Pinslen kommer da Freden for bestandig. Men en Bøn maa De dog først opfylde mig?

— Ja, saafremt den ikke er stridende mod mine Planer.

— Det er, det er, nei, jeg vover ikke at sige det, De vil vist ikke opfylde den.

— Naa, tal kun frit, hvis Du nærer et Ønske; jeg skal tage Hensyn til at det er dit sidste paa denne syndefulde Jord. Din Søster skal jeg nok skrive til og underrette om, at det er hende og ikke Dig der har feilet, men naturligvis paa en Maade, saa at hun ikk aner Noget om din senere Skæbne. Din tidligere Forlovede, — thi et Brev som faldt ud af din Lomme forraadte, at Du har været forlovet — vil Du vel ikke sende en Hilsen?

— Jo, i en Bøn til Ham, der er Herre over os Alle, og bede Ham om at gjøre Albert ligesaa lykkelig, som jeg er ulykkelig.

— Lad mig ikke se dette Dueblif, vedblev han med vildere Stemme, det gjør mig ganske blød om Hjertet. . . . Men lad mig høre din Bøn?

— Jeg vilde saa gjerne endnu engang knæle paa min Moders Grav og bede om Tilgivelse for den letsindige Feil jeg begik, da jeg lod mig forlede til at blive Sangerinde . . . da jeg styrtede mig selv i Ulykken . . .

— Jo, jeg fatter saare godt, lille Frøken, at Du gjerne vilde lidt ud at spadserere, da Du saa

mener, at Du nok kunde faae Veilighed til at forsvinde eller kalde Folk tilhjælp, der kunde befri Dig af dit ufrivillige Fangenskab; nei, det bliver der ikke noget af.

— O, jeg sværger Dem ved alt det som er mig helligt, jeg skal ikke søge at undløbe, De kan jo ledsage mig derhen, det maa gjerne være ved Nattetid, naar jeg kun engang endnu kan knæle paa hendes sidste Hvilested.

— Nei, nei, den Leg leger vi dog ikke; det varer jo heller ikke saalænge før Du samles med din Moder, saa kan Du jo faae ligesaa megen Tilgivelse af hende som Du ønsker.

Manna skjulte Ansigtet i Hænderne og græd, medens hun dog med Nød og neppe formaaede at hæve de svære Lænker saa høit, at hun kunde faae Hænderne op til sit Ansigt.

— Lad os før tale om noget Andet, sagde Doktoren; lad os søge at lette Dig dine sidste Levetimers uendelige Længde og Kvaler . . . For en lille Smule at følge med Verden udenfor, som ellers ganske løber fra mig, anskaffer jeg mig de nyeste og bedste Digterværker, da kommer der som et Bølgeslag af det larmende Liv ind til den stakkels Gneboer . . . Nu skal jeg læse høit for Dig.

Doktorens Ansigt havde nu et mere roligt, lidenskabsløst Præg; men i Dinene lyste dog Banvidets Blod.

Han forlod Bærelset og vendte fort efter tilbage med en Bog, af hvilken han begyndte at læse høit for hende.

Det var Albert Juls Bog „Alice“.

Alt som han læste lyttede Nanna mere og mere efter; det var som om hun ved det Skrebne hørte Alberts Stemme, saaledes som han engang mildt og kjærligt havde talt til hende, og idet hun nu ret mindedes Alt hvad hun havde eiet og Alt hvad hun havde tabt, sagde hun halvhøit:

— O, jeg er dog ret et Ulykkesbarn!

Doctoren fortsatte uafbrudt sin Læsning. Nanna var sunken ned paa Gulvet, paa hvilket der var indrettet et Leie.

Hun lukkede Øinene, som for bedre at kunne tænke paa Albert og offere ham sine sidste Tanker, indtil hun tilsidst sov ind.

Den gamle Mand mærkede det, reiste sig og listede sig sagte bort.

— Lad hende blot sove, mumlede han; saa er man dog fri for hendes Skrig saalænge.

Nanna førtes imidlertid i Drømmens lyse Rige til Glædens, Lykkens og Tilfredshedens Hjem og det endog paa Jorden; hun glemte at hun var den stakkels Fange, der laa lænket til Blokken i den Banvittiges Hule. Hun syntes at Albert sad ved hendes Side med Armen om hendes smækkre Lalle og trykkede Elskovens fyrige Kys paa hendes

Læber, de varme Rys, der bragte Blodet til at cirkulere med Begeistringens Ild.

Da verlede Billedet; hun syntes i Drømmen at hun knælede paa Brudestamlen under Kirkens hvælvede Tag, medens den gamle Præst udtalte Belsignelsens Ord over dem.

Da vaagnede den stakkels Nanna og saae sig fortvivlet om; Drømmen nys var saa skjøn, Virkeligheden saa uhyre gyselig.

Alt om hende var mørkt og stille; kun en ensom Faarekylling pippede i den gamle Mur sin monotone Sang og det bornholmske Stueuhr dikkede frem og tilbage.

Den ene Time sneg sig omsider bort efter den anden. Sulden begyndte at plage den Ulykkelige og Tørsten brændte hendes Tunge. Hun slikkede den kolde Jernlænke, for at afkjøle sin feberhede Mund; men det hjalp kun lidet.

Doctoren kom tilbage.

Som et vildt Dyr, der glæder sig over sit Bytte, som en Gøderkop, der har en Flue i sit Næt, gik han rundt om Nanna.

Bludselig standsede han, saae stivt paa hende og sagde:

— Lad mig ikke oftere se disse milde Dine, betragt mig ikke med de sømme Blikke, der minde om hende . . . I saadanne Diebliske fristes jeg til at løse din Lænke . . .

— D, gjør det, gjør det! Eller dræb mig i det mindste strax.

— Nei, jeg vil løse Dig, Du kan atter gaa hvorhen Du vil, jeg troer ikke jeg kan dræbe Dig.

Den Gamle knælede virkelig ned, for med sin lille Kniv at aabne Læenferne om hendes Haand.

Men førend dette endnu var skeet, foer han op og udbrød med hele sin Stemmes Bildhed:

— Ingen Betænkkeligheder, Gamle! Lad Dig ikke beseire af dine Følelser, husk det gjælder om at vinde en Sejr for Videnskaben.

Hurtig reiste han sig og udstødte en skraldende Latter, der strax bortjog det svage Haab, der havde bemægtiget sig Nanna.

Otteogtredivte Kapitel.

Imellem Gravene.

Grev Uehrensfjold laa paa Knæ i Amandas Bærelse, med Haanden knyttet om et Krucifix.

De sorte Drapperier, der indhyllede Stuen, gav den Lighed med en Klostercelle og Greven selv, med Madonnabilledet i sin skælvende Haand, lignede en af de værdige Klosterbrødre.

Hans Læber bevægede sig, han bad.

— O, Moder Maria, mumlede han; beskyt Dens Fjed, der er draget ud for at finde hans Spor. I dag ere de 30 Aar henrundne, siden denne Brøde blev begaaet, 30 Aar ere gledne, fulde af navnløs Sorg over min Elskede, der holdt af Lys og Solskin og maatte hensmægte og henviisne bag Klosterets mørke Fængsel til hun fandt Gravens Fred. . . . 30 Aar fulde af uendelig Sorg og Bitterhed for mig! . . . O, alle Helgene, beskærm og ledsag den Mand, der nu drager ud, for at løfte Hævnens Glavind over Forræderens Hoved, som under Venstabs Maste sneg sig ind i mit Hjerte og sugede Livsaanden og Livsglæden fra mig, der lod mig gjennemgaa en Forsmag paa Helvedes Pinsler! . . . Ikke sandt, Moder Maria, en saadan Daad kan ikke forblive ustraffet, den maa gjengjældes,

den maa tilbagebetales. Beskærm og mig, saa at ikke mit trætte Legeme lægger sig til Hvile, saa at ikke Graven høiner sig over mig, før jeg har oplevet at se Uslingen krumme sig som en Drm for mine Fødder . . .

Han reiste sig og strakte Armene ud imod Amandas Billede.

— Og Du, ulykkelige Kvinde, som jeg haabede at bringe al Livets Lykke, men kun opnaaede at føre fra din lykkelige Tilværelse til Fortvivlelse og Død, thi det var jo mig der — rigtignok uden at ane hans Hensigt — gav ham din Adresse . . . Du elskelige Kvinde, Du skal snart erfare, at din og min Lykkes Morder staaer for sin jordiske Dommer. . . . Men naar han nu var død, naar han nu alt stod for den himmelske Domstol? . . . Nei, nei, saaledes kan Moder Maria ikke have handlet imod mig; i en Drøm bad hun mig jo selv om at opsaette Hævnens Time saalænge.

Med hæftige Skridt skred den exalterede Gamle om i det lille Rum, saa at de saa Møbler rystede derved. /

Da lød pludselig et sagte Brag.

Greven vendte sig forbauset om.

Hans Die faldt strax paa en tom Plads paa Væggen, hvor Amandas Billede nys havde hængt. Det var styrtet ned og var gaaet i mange Smaastykker.

En lille Orm, som i lang Tid havde gnavet paa det Baand der bar det, havde overstaaret det.

Men Greven troede at se et uheldigt Barsel i dette Tilfælde og spurgte med dirrende Stemme:

— Amanda, Amanda, misbilliger Du min Gjerning, finder Du det urigtigt, at han skal straffes? Nei, det kan jeg ikke tro! Du skammer Dig snarere over, at jeg ikke selv er draget ud for at opsjøge Skurken og jage Dolken i hans Bryst! . . . Dog, tilgiv mig, min Elskede, mine gamle Been vilde snart have vaklet paa Veien til det fjerne Maal! Men det er din Broder, der skal føre ham og hans Datter til dette Sted, hvor Hævnens Time skal oprinde.

Han samlede omhyggelig Stumperne op, tog Billedet, der var bleven skaanet og trykkede det til sine Læber.

— Eller forlanger Du maaske, at kun selve Skurken og ikke dem, han har kjær, ikke de Uskyldige, maa lide? vedblev han. Nei, dine milde Dine smile til mig, de billige min Gjerning og vil lede ham paa Veien til sit Balsartssted, der nys svoer dyrt og helligt, ikke at vilde svige min Tillid til ham.

Imidlertid skred Amandas Broder, den forhen-
værende Slave Moses, hen ad Landeveien, der
førte fra Paris.

Han lo i sit stille Sind af den taabelige
Gamle, der havde givet ham Benge i Overflødighed,
Pas i Lommen og udstyret ham som en ærværdig
gammel Borgermand, saa at selv de dygtigste
Snusnøser ikke kunde have gjenkjendt ham.

— Og Alt dette, sagde han, giver han mig
for at drage ud paa Eventyr, som maaske er ganske
frugtesløs, thi den Eneste jeg bryder mig om at
faae fat i, er Frida Smith. Frisk Mod, Moses,
Du hitter hende nok!

Da dette foregaaer førend Jernbanen kom til at
spille Hovedrollen i Reiselivet, saa var det just ikke
nogen Sviptur at reise fra Paris til Kjøbenhavn.

Men Moses havde Tiden for sig, kom han ikke
idag, saa kom han imorgen.

Naar han kom til en eller anden By, fik han
for gode Ord Ly hos en af Bønderne og endda et
Krus godt Øl og en god Plads ved Saltmadsfadet.

Snart fortalte han da, at han skulde hjem til
sin Datter, der skulde have Bryllup, og snart skulde
hun begraves, alt som han meente at Bønderne
vilde tage bedst mod Historien.

Stundom kom han op at kjøre, men som oftest
gik han, thi naar man i tyve Aar ikke har kunnet
spadsjere ti Skridt paa egen Haand, saa kan man

nok faae Lust til at benytte Venene, og naar man i tyve Aar har sukket bag Jerngitteret, da vil man gjerne indaande den friske Luft.

Moses morede sig over den Gjæstfrihed, som Bønderne viste ham og forestillede sig, hvorledes man vilde have behandlet ham, naar man havde seet Brændemærket paa hans Arm eller Sporene af Jernlænken. Men han spiste som et forsultent Skolebarn, drak som en Smed og fortalte til Gjengjæld de nyeste Nøverhistorier, som han kunde hitte paa.

Han havde saaledes forladt Frankrig og var kommet ind paa tydsk Gebet.

Det var en silde Aften. Maanen havde forlængst hævet sin sølvhvide Skive og Fuglen forlængst stukket sit lille Hoved ind under sin Binge, for at søge Hvile.

Moses mærkede at Venene slog lidt Klif for ham, da han i Dagen Løb havde været inde paa adskillige Kroer.

— Jeg troer, min Sandten, at jeg har kigget for dybt i Flasken idag, mumlede han; saa er det nok bedst at jeg bliver paa Landeveien. Munden kunde gjerne løbe af med mig og fortælle mere end jeg selv flytter om. Jeg kunde gjerne hitte paa, at gjøre de enfoldige Bønder opmærksom paa, at jeg har været i . . .

Han saae sig forskrækket om, som om han

frygtede for, at Nogen skulde høre, at han udtalte Ordet „Bagnoet“.

Efter i nogen Tid. at have fortsat sin Wei i Tausshed, sagde han atter:

— Skulde nu den tosfede Gamle, naar jeg kom tilbage uden Grosfereren, gjøre en Helvedes Allarm og forlange, at jeg med Djævelens Bold og Magt skal bringe ham tilveie, saa faaer jeg en eller anden Kammerat til at optræde som Skurken. Er der gaaet 30 Aar siden han sidst saa ham, kan han dog ikke gjenkjende Grosfereren eller Baronen, hvad man nu skal kalde ham. Naar jeg kommer til Kjøbenhavn gjør jeg ligesom Greven har fortalt om den unge Mand, der meddelte ham Forræderens Adresse. Jeg gaaer til Herr Dam og siger, saadan og saadan hænger det sammen, jeg skal egentlig give Dem et Dolkestik i Brystet, men vil De betale saa og saameget, skal jeg ikke krumme et Haar paa Deres Hoved. Ved samme Leilighed kunde jeg maaske faae Bigebarnets Opholdssted at vide, thi hende føler jeg ingen Betænkelighed ved at tage med og jeg haaber endda, uden at bruge Bold. Jeg opsjøger hende og fortæller, at hendes Onkel, eller hvad Familiefab der nu bedre kan passe, er paa Weien til at tiltræde den sidste store Balfart, hvor Moder Maria venter ham med aabne Arme, men at han, førend han tiltræder denne lille Udflugt, gjerne vilde have den Fornøielse at tale

med hende, da hun skulde arve Halvdelen af hans jordiske Gods, Resten har han skænket til Notre-Dame-Kirken i Paris. Den unge Pige aner ikke at hun gaaer i en Fælde og en skjøn Dag fører jeg hende da ind til Greven, der saa maa bestemme Tiden, hvor jeg for første Gang i nogle og tyve Aar skal føle den berusende Sødme, der ligger i en Kvindes varme Kys.

Moses var kommet saa langt i sin Monolog, da han pludselig stod ved en Mur, der strakte sig saa langt som hans Øie kunde naae.

Enten maatte han vende om, og det følte han ikke synderlig Lyst til, eller ogsaa maatte han stige over Muren.

Moses steg derfor over Muren og sank ned paa et blødt Græstæppe.

Maanen havde imidlertid skjult sig bag Skyerne og et uigjennemtrængeligt Mørke hvilede over den Have, hvori den forhenværende Slave troede at være trængt ind.

Han stod et Dieblif og lyttede, om ikke en Hunds Bjævn skulde skræmme ham tilbage.

Da Alt forblev indhyllet i den dybe Ro, lagde Moses sig til Hvile i det fløielsbløde Grønsvær og sov snart ind.

Der kunde vel være gaaet et Par Timer, da han blev vækket ved en sagte Støi og, som han

fyntes, ved at høre hvissende Stemmer i sin Nærhed.

Midnatsstunden forkyndtes ved 12 dumpe Slag fra det nærliggende Taarn og Maanen kastede nu sit blege Lys paa hans Omgivelser.

En Gysen og Skælven gjennemfoer den stærke Mand, thi han bemærkede at han befandt sig i de Dødes Rige, mellem Gravene paa en Kirkegaard.

Ved saaledes uformodet at befinde sig paa dette Sted og paa denne Tid af Natten, fik Fantasien snart Overhaand over Virkeligheden.

Som en rettroende Katholik forsøgte han at bede en Bøn til den hellige Moder; men det var saa længe siden han havde bedet, at han rent havde glemt Bønnen.

Han sittede som Løvet paa Træerne over hans Hoved, da han atter hørte denne Lyd, der forekom ham som sagte Stemmer.

Han antog det for at være de tause Beboere af Gravene, Eierne til de smaa hvide Kors, der benyttede Midnattens Stund, til at gjøre en lille Udflugt fra de trange Leiligheder.

Han vovede neppe at se op, da han ventede at møde det gyselige Syn af Dødninge, der svang sig hen over Dødens Have.

Men Stemmen blev tydeligere; en saa klar, flokkeren Tone kunde ikke tilhøre en Dødning.

Nu var den ganske tæt ved ham.

Han hævede Hovedet og saae en ung Dame, hvis Kjole raslede hen mellem Gravstederne, idet hun af og til bøiede sig ned, som om hun ledte om en bestemt Grav.

Bagved hende kom en ung, elegant Mand, der dog syntes meget utaalmodig over denne hendes natlige Valfart.

Moses blev liggende ubevægelig som en af Marmorstatuerne, der hist og her prydede Gravene.

Han hørte den unge Mand yttre:

— Spild nu ikke vor kostbare Tid, min Elskede, med at søge efter den Grav, som Du dog ikke finder. Guff, at i det Dieblif, din Mand opdager den Retning vi har taget, hviler han neppe rolig, førend han har seet os Begge ligge blødende for hans Fødder.

— Jeg kan ikke forlade dette Sted, uden at have bedt min Fader om Tilgivelse. Tilfældet har ført vor Vej saaledes, at vi kom her forbi, jeg maatte da være en slet Datter, naar jeg ikke vilde se til hans Grav, svarede Damen.

— For at bede om Tilgivelse for det Skridt, som Du nu maaske alt angrer? udbrød den unge Mand ærgerlig.

— Tal ikke saaledes; har jeg ikke forladt Alt for at følge med Dig, har jeg ikke havt Tillid til Dig, da jeg offrede Alt, for at blive Din, og jeg har kun een Undskyldning for min Vildfarelse og

Brøde, jeg har kun eet Ord, hvormed jeg kan møde enhver Anklage, og det er: at jeg elsker. Hvorfor, det veed jeg ikke selv, jeg veed kun, at jeg elsker saa høit, saa varmt, saa lidenskabeligt, at jeg næsten blues derved.

Moses saae, at et Smil gled over den unge Mand's Ansigt, idet han trykkede den unge Kvinde til sit Bryst.

— Her er Graven, sagde hun, idet hun løsrev sig af hans Favntag og pegede paa det Gravsted, bag hvilket Moses laa skjult.

Hun lagde sig ned ved Korset og bad en Bøn.

Derefter reiste hun sig op og de to Skikkelser fjernede sig skyndsomt, uden at have bemærket Banditten.

Han reiste sig op og fastede et Blik paa Korset, for at betragte Inscriptionen.

Forbauset foer han tilbage ved at læse følgende Ord:

„Her hviler Grosjerer Dam af Kjøbenhavn“.

— Saa hviler han altsaa her i Gravens Skjød, den gamle Skurf, som jeg skulde bringe med mig tilbage, mumlede Moses. Mon det var denne deilige Dame, jeg ogsaa skulde bemægtige mig, eller maaske han har to Døttre? . . . Her fandt han altsaa Hvile, saa saa Mil fra det Sted hvor han begyndte sin forbryderiske Virksomhed mod Amanda.

Efter en Stund at have overveiet Situationen, vedblev Moses:

— Reisen fortsætter jeg naturligvis, men jeg maa først have Visshed; maaske denne Kvinde dog er Frida Smith.

Derpaa vandrede han ind til Byen.

Den følgende Dag anstillede han forgæves Efterforskninger gm det unge Par. Ingen kunde give ham nogen Oplysning om dem, thi vel havde man seet en ung Herre og Dame, men Ingen vidste hvorfra de vare komne og hvorhen de vare reiste.

I en lille By nær ved den danske Grændse vandrede Moses den følgende Dag hen ad de snevre Gader.

Fra Landsbykirken bevægede sig et Brudetog; i Spidsen gik Skolemesteren med siu Stok i Haanden og isørt sin lange Spidskjole; bag efter kom Musikanterne, forsynede med en Violin og en Fløite; de spillede en Festmarsch; og derefter kom de Nygifte med de glædestraalende Ansigter, der udtrykte deres Tilfredshed over den nys sluttede Pagt.

Par om Par fulgtes Bønderne og Bønderpigerne med de spraglede Baand om Hatten og Festbuketter i Haanden.

I Døren til den festlig smykkede Hytte stod den gamle Gubbe med sin Hustru og bød de Nygifte Velkommen.

En anden Olding med snehvidt Haar stod støttet paa en Knortestof og mumlede en Betsignelse over de To, der droge ind i deres nye Hjem.

Moses gav sig i Tale med Oldingen og da denne saae at han var en Vandringsmand, bød han ham ind til sig.

Det varede ikke længe før Moses sad i en lille Hytte og langede til det store Sulefad, medens den Gamle underholdt ham ved at fortælle ham Historier om Byen og dens Beboere.

Den gamle Mand's skælvende Haand og snehvide Haar røbede, at han forlængst var passeret Støvets Aar.

— I dag for 60 Aar siden var her ogsaa Bryllup, da spillede Fiolen og Fløiten ogsaa op, medens det lange Brudetog gik hen ad de blomsterbestrøede Gader. Dengang var jeg kun en femtenaars Pige, men jeg husker det grant, som om det var idag. Gid de Unge, som idag har knælet for Herrens Alter, maa faae bedre Medbør end Kjøbmand Smith og hans Hustru. Det var især deres Børn, der gjorde dem store Befymringer, det vil sige de To af dem. Her løb de og sprang om som Børn alle Tre, men alt dengang kunde man læse deres Livshistorie i deres Ansigt. Den Ældste havde

et klogt og godt Ansigt, han var da ogsaa en brav og skikkelig Fyr, men han blev tidlig gift og døde fra Kone og Børn, just som Ulykken havde banket paa hans Dør. Tilfældet har villet at jeg ogsaa stadig har hørt, hvorledes det gik de to andre Brødre, som drog ud i Verden, for at forsøge deres Lykke. Den ene af Dem, Jonas, havde alt som Barn udmærket sig ved sin overdrevne Sparommelighed og Rarrighed, og alt som Marene gled og han blev ældre, tog denne Lidenskab mere og mere til; han nægtede sig baade Spise og Drikke, han blev et Pragteksemplar af en Gnier, der gjerne havde solgt sig selv for de blanke Sølvstykker. Usfel, forladt og nedfunken i tilsyneladende Armod, døde han langt fra Hjemmet. Den Tredie viste alt som Dreng en vild og utæmmelig Karakter, han blev en ægte Skurk og jeg har hørt utallige Gjerninger, der røbe hans List og Grusomhed; men Grosferer Dam er nu død og man maa ikke tale ilde om de Døde.

— Grosferer Dam! gjentog Moses. Ham kjender jeg, er han født her?

— Ja,ovre i den Hytte, hvor nu Brudgommen træder Dandsen med sin Ægteviv.

— Ja saa, svarede Moses og mumlede halvhøit:

— Det er som om Skæbnen stadig leger med mit Had til denne Mand; snart fører den mig til

hans Gravsted og snart til hans Fødeegn, saa jeg haaber ogsaa nok at den fører mig til mit Maal!

— Bed De ikke om Grossererens har en Datter, der hedder Frida Smith? spurgte Moses Bonden.

— Jo, det Navn mindes jeg nok at have hørt, men jeg synes at den ældste Søns Datter hed saaledes; dog det skal De ikke stole paa, jeg kan jo tage feil.

Moses, der ikke var fri for at tro paa Barfler, var nu mere overbevist om at naae sit Maal, nemlig at bemægtige sig den unge Pige, efterat han saaledes et Par Gange var ført til Grosserer Dams Enemærker.

Niogtredivte Kapitel.

Valle Baadsmands Fortælling.

Paa vor Fortællings Tid eksisterede endnu „Brotkens Bod“. Det var den første og den sidste Station paa mangen en besværlig og farefuld Reise. Her tømtes Afskedsbægeret og her vendte man Bunden iveiret paa Velkomstskaalen; det var „Slufester“ paa overstaaede Farer og Anstrengelser.

Det lille Hus var stadig fyldt med Gæster. Fra Morgengry til Aftenkvæld sad de begede Gutter derinde, Sangen tonede ud fra de smaa aabentstaaende Vinduer og mangen en djærv Sømandsvittighed fik her Indpas.

Sømcænd gik og Sømcænd kom og Bengene rullede lystig i Kassen.

„Balle Baadsmand til Ære
Skal denne Skaal være,
Hurra!“

Løb det inde i den faldefærdige Hytte.

Om et langt Bord vare endel Søfolk pladsfere og for Bordenden sad en gammel Ulk, som man kunde have antaget for Neptun selv, naar han istedenfor Bunscheglasset havde havt Treforken i Haanden.

Det var Balle.

— Slaa Neb i Seilene, Manne, og brøl ikke saa høit! raabte han med sin dybe Bas. Ellers takker jeg saa mange Gange for Overhalingen, der i det mindste giver tilkjende, at den gamle Baadsmands rhyfede Fjæs er velset blandt Eder.

— Hvad er det ellers for en Grille Du har faaet, gamle Ulk, at ville bede om Orlov, jagde en yngre Kammerat; jeg saae nok at denne gjaldt for længere Tid, thi Kaptainen gav Dig Søfartsbogen. Skal Du til at gaa paa Gammelmandsarbeide paa Holmen eller skal Du lægges paa Bedding i „Bombepølsen“?

— Saalænge jeg kan bruge en Mare som den bedste Knøs og løbe op i Mærset som den bedste Rat, saa stikker gamle Balle ikke Nødsignalet ud og beder om at hales paa Bedding. Heller vilde jeg steile op af Banterne i den mest rygende Storm, end jeg kan betvemme mig til at bede om Husly i den Bolig, der er viet til de gamle og svage Søfolk. Men, takket være Storadmiralen deroppe, hører jeg endnu ikke til disse.

— Maaske der da er et lille Pigebarn, som har faaet Dig til at kaste Loddet og se hvor dybt der er til Bunden, vedblev den Yngre; allenstund Du med det Første agter at lade Ankeret falde.

— Ganske vist er det et Pigebarn, der forhindrer at jeg kan seile med Eder. J skal jo lette Anker imorgen og jeg maa først tøve en lille Stund.

— Jeg troede dog Du var for gammel, Balle, til at kigge efter Pigebørnene.

— Det er nok bedst at jeg spinder Eder hele Enden, saa kan J selv dømme, om J ogsaa vilde have gjort det samme som jeg, naar J havde været i mit Sted.

— Fortæl, fortæl! Lød det fra de andre Gutter.

— Men den Ende jeg spinder idag, er ikke lystig, det siger jeg Eder forud, mumlede Balle; og Baadsmændene begyndte sin Fortælling:

— De fleste af Eder kjender Christian Bek, en flink Gut var han, hvad enten han slingrede

hen ad Dækket i en rygende Storm eller han svang sig paa Gulvet i en Dandsfebod. J veed ogsaa nok at jeg interesserer mig for ham, som om han var min egen Søn. Grunden dertil veed J dog ikke. Seer J, hans Fader og jeg vare Legekammerater. Døre paa Vestkysten ligger der ikke saadan hele Gader og Stræder fulde af Bygninger; nei, der var det en stor Mærkværdighed at der laa tre Hytter ved Siden af hinanden. I hver var der et Barn, to Drenge og en Pige. Vi legede sammen og morede os paa vor Vis, og uden selv at vide af det, begyndte Marene at fjerne os fra hinanden. Christians Fader og jeg talte om alt andet, kun ikke om vort Haab med Hensyn til vor fælles Legekammerat. Vi havde imidlertid gjort vore første Togter og faaet Dun paa Hagen og Bertha lignede en Rose, der nys har aabnet sine Blade; skjøndt jeg dengang ikke forstod mig paa, hvad det betød, at Hjertet slog som Berpendiklen i et bornholmsk Stueuhr, saa skal jeg dog ikke nægte, at det var som om jeg fik en Styrtesø over Hovedet, da jeg hørte at min bedste Ven og min bedste Veninde havde svoret hinanden Trostid til Følgeskab paa det store Ocean, som vi kalde Livet. Jeg gif, spille min Klyverbom, ned ved Stranden og satte mig paa de mosbegroede Stene og græd, som jeg ikke havde grædt siden Skolemesterens Lampdandsede Tremandsril paa mine Rygstykker. Jeg

var saa mørk i Sind, at jeg gjerne kunde have styrtet mig i Bølgerne, men da jeg var en god Svømmer, frygtede jeg for at jeg dog skulde betænke mig og redde mig selv og saa blev jeg paa det Tørre, medens jeg var der. Imidlertid, Stormen løiede af, Tiden gik sin skæve Gang og jeg kom til at seile i andre Farvande. — Storcken bragte dem imedens en Søn; Drengen voxede op, en raff Gut blev det, der havde arvet Faderens og Moderens gode Egenstaber og da han skulde tilses tog jeg ham under min specielle Opsigt. Da blev han forlovet; Frida var en smuk Pige og glade vare de, som Smaafiskenne, naar de en Sommeraften lege paa Havspeilet og deres Dine straaledede som Trekroners Fyr paa en Vinteraften. Vi seilede jo bort og jeg glemmer aldrig den Morgen, da de sagde hinanden Farvel. Solen tittede ned til dem, som om den vilde smile til dem og bringe dem Haab og Alt syntes saa klart og lyst. Da gjorde gamle Balle, hvad han ellers ikke befattede sig med, han foldede de store Labber og bad til Storadmiralen deroppe, om han vilde tage sig af de to Elskende. Imidlertid forliste vi og det varede længe før vi To — der gjensidig troede hinanden paa Havets Bund — atter gjenfæes i en engelsk Havn. Men her fik Christian en Lap Papir, der gik ham haardt til Hjertet og samtidig stødte vi paa en Hallunk af en Landkrabbe, der svær ved alle Djævole, at hvert

Ord i Brevet var den skinnbarlige Sandhed. Det er ogsaa den eneste Gang, at jeg har Grund til at kalde mig selv et Lossehoved, da jeg ikke kunde begribe, at han bandt os en Bjørn paa Ermet og spandt os en god Ende; men da jeg tidligere selv havde seet, at et Pigebarn kan seile under falsk Flag, saa gav jeg ham det Raad at vende Roret og give Skuden en anden Kurs. Saa reiste vi tilbage til Amerika, her tog Christian Ansættelse som Færgemand i New-Yorks Havn, men jeg, der nu engang havde faaet de tjærede Brædder saa kjær, kunde ikke blive liggende i Læ, men forlod ham. Nu er der falden nogen Regn siden den Tid; da jeg under vort sidste Ophold i New-York vilde gjøre en lille Afstikker op ad Landet til, efter forgæves at have forsøgt at faae Christian med, gif jeg ombord paa Skibet, der seilede op ad Floden; her praiede jeg en Landsmand, der sprang om paa Dækket med Flasker og Glas i sine Labber. Vi sad da og praefede op ad Stolper og ned ad Bægge, vi talte om Hjemmet og om fremmede Lande, om Solskin og Regnveir, men blandt Andet faldt da Talen paa Christian og hans Elskede. Han gav mig den Oplysning, at hun aldeles ikke havde svigtet sin Ven, men været ham saa tro, som nogen Sømand kan forlange af sin Brud. Hun havde sukket efter ham, ventet paa ham og tænkt paa ham, da hun troede ham død. Jeg

svøer da en Ed saa drøi, som jeg nogensinde er
 tørnet ud med, og lovede at jeg skulde bringe paa
 ret Kjøl, hvad den Anden havde fuldseilet. Just
 som vi sidder i god No og Mag, gaaer der Ild i
 Skuden og der blev jo en Halløi, saa vi fik Andet
 at bestille end at tale om Christian. Søgutterne
 ere jo nok vant til at gaa i Bandet, men Ilden
 befatter vi os ikke med. Forgæves søgte vi at blive
 Herre over den, den var stærkest og vi formaede
 kun at bjerge endel af Stykgodset. Men den unge
 Fyr tog feil af Veien og stak tilbunds, uden at jeg
 kunde faae Klør i ham. Fred være med ham,
 hans Rolle var udspillet! Allenstund jeg nu havde
 fattet mig ovenpaa den Forstrækkelse, saa kom jeg
 til at tænke paa, at han, den unge Springsyr,
 jo ogsaa kunde have dreiet mig en Løgn. Sæt nu
 at jeg gik til Christian og fik ham til at hvide
 Haabets Seil op og fik hans Gluffer til at straale
 som Fyrtaarnets Blus, ligesom for mange Aar
 siden, og det Hele da var en Ende, Fyren havde
 spundet mig! Naar man en Gang er løbet paa
 Grund holder man nok af at lodde Dybet og
 derfor tog jeg en anden Beslutning. Uden at sige
 et Mul om den hele Historie til Christian, tog jeg
 her til Byen med vort Skib og nu skal jeg op til
 Pigebarnet. Er hun bleven sin Ven tro og vil
 hun gjerne se ham, saa siger jeg: „Er Du ikke
 bange for en gammel Isbjørn som mig, saa tag min

barkede Næve som et Tegn paa, at jeg bringer Dig i Havn ved hans Side! Kan Du forlade dem Du her har kjær, saa lad os drage sammen over Havet og jeg skal love for, at det bliver en Festdag, naar vi ankre op foran Christians Hytte. Han troer at Du er seilet i et fremmed Rjølband, men Du kan selv bedst fortælle, hvordan Du har tilbragt Tiden med at fælde Taarer over hans Død. Naar saa at Glæden tindrer paa Eders Ansigter og I sidde med hinanden om Livet, da skal Ingen være saa kisteglad, som den gamle Baadsmandsmat, der atter har lodset Eder sammen!”

— Og jeg har da kun et Ønske tilbage og det er, at jeg en skjøn Dag maa faae Die paa den Landkrabbe, der splittede dem ad, da skal hans Rejsning komme til at stifte Bekjendtskab med den gamle Spulks Forlab, og naar det er besørget, saa kan jeg gjerne gaa tilkøjs for bestandig, hvis det skulde behage Storadmiralen at kalde mig til Mønstring! . . . Nu veed I, Kammerater, hvorfor jeg har bedt om Orlov, nu ligger jeg stille for en Bidevind til hun faaer taklet til, da jeg nok troer at hun er parat til Reisen, og haaber jeg, at Kompasset ingen gal Retning viser, men at vi faaer en Smule Medbør.

— Kommer jeg saa tilbage igjen til Eder, Kammerater, saa har I vel nok en Blads aaben til en gammel Ven, thi de to Elskende vil vel nok

løge at lade Ankeret synke; men jeg kan, spille mig, ikke stryge Seil. Paa Søen har jeg første Gang seet Dagens Lys, jeg blev født paa en Lystitur, som min Moder gjorde tilføes, og jeg haaber at pløie den til jeg ikke mere kan trække Veiret; Søen har været Vidne til min Glæde og Vidne til min Sorg, og naar Tømmermanden saa slaaer den snevne Fjellevæg til over mig, da breder J nok det gamle Dannebrog og giver mig en lille Skraa med paa den lange Reise.

Baadsmændene sagde dette paa den djærve og ligefremme Maade, som er gamle Søfolk egne, og der laa dog saamegen Hjertelighed og Jnderlighed deri, at flere af de unge Søgutter fik Taarer i Øinene.

Der er noget eiendommeligt ved disse gamle Spulke med de veirbidte Træk, vi holde af dem, uagtet de mangle den ydre Politur, der hører til Selskabslivet; deres djærve Vittigheder og komiske Talemaader bringer ligesom en Lustning med fra det friske Hav, og har man talt lidt med dem, da opdager man snart, at der bag den raa Skal ligger en god Kjærne, et trofast Hjerte.

Efter Balle's sidste Ord blev der et Dieblit stille i „Brokkens Bod“.

De unge Søfolk blev lidt alvorlige ved den gamle Sømands Ord, der var gaaet dem til Hjertet.

Da greb en af dem et Glas og sagde:

— En Skaal for Palle Baadsmænd, en Skaal for at Danmark aldrig maa savne Mænd som ham, bramfri, munter, djærv og med et Hjerte saa bravt som nogen Dannemand, saaledes er han og saaledes vil vi ønske ham og hans Foretagende Held!

Et skingrende Hurra fulgte paa denne Tale og rungede gennem den lille Sal.

Frida sad i sit Værelse og syede, medens den foregaaende Aftens Begivenheder passerede hende for hendes Tanker.

Snart søgte hun at finde en eller anden Grund, der kunde undskylde Nanna og snart fandt hun det ganske rigtigt, at hun havde forstødt hende.

— Ja, sagde hun; jeg kunde ikke handle anderledes end jeg gjorde; efter et saadant Skridt maatte vi skilles. . . . Havde hun havt et daarligt Exempel for Die, da kunde jeg have tilgivet hende, men naar man som hende er opdragen i Dyd og Steenhed og dog saaledes kan forlade den rette Vej, da bør man ingen Medlidenhed have med hende. . . . Men hun er jo min Søster og maasse hun nu af

Fortvivlelse gjør en Ulykke paa sig selv! . . . O, Moder, raad og veiled Du mig; skal jeg opføre det vanartede Barn og søge at frelse hende eller skal jeg forstøde hende og maasse lade hende gaa tilgrunde?

Frida afbrødes i disse sine sørgmodige Betragtninger ved at der bankedes paa Døren.

Da hun gik hen og aabnede den traadte en ældre Mand ind.

Det var Herr Kemf, Eieren af Sangerindepavillonen, i hvilken Nanna var optraadt.

Han lod sine poliske Dine glide hen over det lille Bærelse og spurgte derpaa:

— Maa jeg spørge om det er Frøken Smith, jeg har den Fornøielse at hilse paa?

— Ja, svarede Frida forundret over dette uventede Besøg.

— De har en Søster . . . ?

— Ja.

— Der hedder Nanna?

— Ja.

— Saa er jeg altsaa paa det rette Sted. Jeg er nemlig kommen for at tale et Par Ord med Dem om Deres Søster.

Frida syntes ikke ret at kunne faae det over sine Læber, at hun havde forstødt sin Søster og Herr Kemf vedblev:

— Som De jo veed har Deres Søster solgt

Billetter ved Indgangen til min Sangerpavillon. Hun har imidlertid fra den første Dag hun fik Dinene op for det frie, ubundne Liv, som Sangerinderne føre, følt sig særdeles tiltalt deraf og bestormede mig med Umødning om at forsøge sin Lykke, og da jeg gjorde hende opmærksom paa, at de som oftest førte et — begrundet paa deres Stilling — temmelig letsindigt Liv, svarede hun mig meget frækt, om jeg ikke troede at en fattig forladt Sypige kjendte Letsindighed og havde søgt at glemme Sorg og Lidelse i Diebliffets berusende Nydelse. Der var kun en eneste Ting jeg maatte love hende, og det var, ikke at omtale dette Skridt, som hun vilde gjøre, for Dem, da De havde saa meget imod Sangerinderne. Hun vidste, at jaasnart De erfarede Noget derom, vilde De forstøde hende, hvilket hun dog nødig vilde have, især da hun var den, der bidrog det meste til deres fælles Underhold og saaledes udsatte Dem for Nød, naar De ikke mere havde hende at støtte Dem til. Men da dette Forhold ikke kunde holde i Længden, saa har jeg et Forslag at gjøre Dem: Vil De for en vis maanedlig Sum overlade mig Deres Søster og ikke paa nogen Maade søge at overtale hende til atter at forlade den Vej, som hun nu saa heldig har betraadt og hvori jeg, efter alle Tulemærker at dømme, troer at hun har en stor Fremtid for sig? — Nanna er ved sin første Optræden bleven

Herrernes erklærede Yndling, de have bestormet mig med Spørgsmaal om hendes Adresse, for at gjøre hende deres Opvartning!

Frida betragtede ham med et af Smerte fortruffet Ansigt.

— Hvad bliver De at byde mig! sagde hun med stolt Harm. Troer De at jeg sælger eller kjøbslaaer om min Søsters Ære? Men, nei, jeg kan ikke tro at min Søster har talt saaledes!

— Troer De virkelig, Jomfru Smith, at jeg kommer herop for at lyve for Dem? Jeg har kun tænkt at ville søge at erstatte Dem det Tab, som De maatte lide, hvis Deres Søster fik isinde at forlade Dem.

— Min Søster og jeg ere alt Uvenner; hun behøver ikke at forlade mig, thi jeg har forstødt hende, og ere Deres Ord virkelig Sandhed, da tør jeg næsten sige, at det glæder mig, at dette er skeet.

— Ja, saa kan jeg jo rolig gaa hjem igjen, thi saa er Nanna maaske alt vendt tilbage til mit Pæulun.

Med en dyb Kompliment vendte han om og forlod skyndsomt Bærelset.

Da han var kommen udenfor, mumlede han tilfreds:

— Det overgaaer endog mine dristigste Forventninger, uden at jeg behøver at offre en eneste Skilling derpaa.

Men da han kom tilbage til Sangerpavillonen, var Nanna ikke ankommen og forgæves ventede han hele Dagen efter hende.

Da Herr Kemf var gaaet, brast Frida i en frampagtig Graad, der dog lidt efter lidt sagtnede.

Neppe havde hun astørret Sporene af de hebe Taarer, da Døren, som var bleven staaende [paa Klem, gik op, og en Person kom ind ad samme.

Frida foer forstræffet op og saae en gammel Sømand, der tog sin Hue ærbødig af.

— Maa jeg ta'e mig den Dristighed at spørge, om jeg er i det rette Kjølvand, om Tomfru Smith boer her, og . . . undskyld at jeg tørnede ind ad Lugen uden at prikke paa den først, men jeg var bleven saa forpustet af at løbe saa høit tilveirs, at man ikke skulde tro jeg i mine unge Dage har været Topsgast.

Frida saae forundret paa ham.

— Ja nu kan jeg, spille mine Topseil, kjende Deres Masyn igjen, skjøndt De har stabt den stolte Reising. Roserne ere falmene paa Kinderne og

Gluggerne har tabt deres straalende Glands! . . .
 Naa, kjender De mig ikke?

— Nei, ikke det jeg veed.

— Mindes De ikke at have seet mit furpløiede
 Gefæs?

— Jeg kan ikke mindes hvor!

— Husker De den Morgen, da Deres Elskede
 tog Afsted, at der laa en gammel Spul i en Baad
 og ventede paa, at han skulde slippe los.

— O, nu husker jeg, Palle Baadsmand!

— Ja, der slap det ud! Og saa jeg er vel
 bleven lidt mere furet af Tidens Bølger . . .

— Fortæl mig noget om Christian, udbrød
 Frida. Har De været i hans Nærhed da han døde?

— Da han døde, siger De! . . . Nei, paa
 det Lag, han lever i bedste Velgaaende i Amerika.

— O, hvad siger De, bedrager De mig ikke?
 . . . Lever Christian? raabte Frida hurtig.

— Endnu har den gamle Baadsmand aldrig
 tonet falsk Flag, saa jeg ventede neppe at Frida
 ikke vilde tro en ærlig Sømand paa hans Ord.

— Det var Glæden der var saa overvældende
 at jeg ikke vilde tro paa den, stammede hun
 aandeløs.

Bludselig blev hun greben af en pinlig Tanke;
 hun bøiede Hovedet og sagde:

— Christian er maaste bleven mig utro, han

har maasse derovre fundet En, som han syntes var smukkere og bedre end mig?

— Atter styrer De efter galt Kompas, lille Jomfru Smith; men nu skal jeg fortælle Dem hele Historien.

Baadsmanden fortalte om Skibbrudet, om hans og Christians Redning og om hvorledes William havde bedraget dem og ført dem bag Lyset ved at aflægge falsk Ed.

Frida udbrød bevæget:

— Og han troede virkelig at jeg havde været ham utro?

— Ja, med Skam at tilstaa lod jeg mig ogsaa vildlede af et falskt Fyr.

— Før mig til Christian jo før jo heller, at jeg atter kan se hans elskelige Træk! . . . Han lever, han lever! udbrød hun, idet hun tog det lille Billede frem og kyssede det hæftigt.

— Tror jeg ikke at jeg faaer Vand i Blughullerne, mumlede Palle og borttørrede en Taare. Det vil da blive værre den Dag jeg seer, at I hviler i hinandens Favn.

— Skulde den Lykke virkelig forundes mig, skulde Haabets Morgen oprinde? Gode Gud, jeg takker Dig for al din Naade imod mig! hvistede hun og foldede bedende de smaa Hænder.

Baadsmanden lod imidlertid sit Blik glide om i det lille Værelse og mumlede halvlyst:

— Meget af Stykgods er der rigtignok ikke; men Alt er spolet og pudset, som Dækket Afstenen før en Helligaften.

— Jeg har netop tænkt paa at føre Dem over til hans lille Hytte, sagde Balle høit; og dersom De vil betro Deres hvide Haand i min barfede og begede Næve, skal jeg ikke svigte Dem, før Christian atter har taget Dem under sin Beskyttelse.

— O, Herren vil velsigne Dem for alt det Gode, De gjør imod os! Hvormed skal vi gjengælde det? Hvorved har vi fortjent det?

— Desformedelst at jeg elsker Christian som min Søn... Sortekjolen har ikke haft nogen Uleilighed med at splidse mig sammen med et Fruentimmer, derfor har jeg heller aldrig haft Børn, som jeg har kunnet lade ride Ranke paa mine Knæ, men jeg elsker Christian som om han var mit eget Blod og vil sætte hver en Klud og Seil til, for at se ham lykkelig ved Deres Side. Saasnart De er parat til den lange Reise, saasnart De har sagt Farvel til Deres Kjære, saa er jeg ogsaa klar til at lette; jeg driver saalænge om paa Landjorden for en Bitte Bind, og om det end bliver lidt tungt at vente efter Dem, især naar Stormen begynder at tude og om end min Længsel efter Søen bliver aldrig saa stor, skal jeg nok vide at slaa et Reb i Seilet, til De seiler med.

— Det kan ikke vare mange Dage, svarede

Frida; til mine Kjære har jeg snart sagt Farvel, thi min Moder er død . . .

— Og Deres Søster, den lille Bildfat?

Den unge Pige bøiede Hovedet, som for at skjule Stamrødmen over at hun løi og svarede med skælvende Stemme:

— Ogsaa hun er død!

— Er hun ogsaa kaldt bort, det lyshaarede Pigebarn? Naa ja, Storadmiralen skal ogsaa have Nogle af de Bedste. Fred være med dem da, og gid de vil bede om Medbør for os, saa at vi lykkelig slippe i Havn!

Det varede endnu en god Stund før den brave Baadsmand forlod Frida; hun havde saa meget at spørge ham om og tale med ham om.

Og en Straale af Lykke og Glæde spillede for første Gang i mange Aar paa hendes Ansigt; glemmende al sin Sorg og Lidelse saae hun kun sin Elskede og tænkte sig det lykkelige Gjensyn.

Stakkels Frida, Haabet er stundom kun en Lygtemand, der forsvinder naar vi kommer det nær.

Syrgetyvende Kapitel.

Frelst.

Aldrig havde nogen Formiddag forekommet Knud Benken saa lang, som den Dag, da han ventede paa Fridas Svar.

Han forsøgte at synge, men Sangen blev sidbende i Halsen, han forsøgte at arbejde, men Arbeidet gik stadigt istaa.

Aldrig havde Viserne paa hans Uhr dreiet sig saa langsomt som idag, aldrig havde hans Kammerater seet ham saa ordknap som idag.

Endelig lød Middagskloffen og Knud styrede til sit Hjem.

Men alt som han kom nærmere og nærmere, blev hans Gang jagtere og jagtere.

Han var nu kommet til et af de Dieblikke, der ofte indtræde i et Menneskes Liv, hvor et Ja eller Nei vil faae en afgjørende Indflydelse paa hele hans fremtidige Liv, hvor han om en søie Stund vilde betragte Alt belyst af Lykkens Solskin eller formørket af Sorgen.

Twivlen begyndte dog at bemægtige sig den skikkelige Mursvend; igaar syntes han kun at kunne erholde eet Svar og det var Ja, men idag begyndte han at ane, at hun jo ogsaa kunde give ham et Nei.

— Den Stillads er maaske for høi for Dig, Kund, mumlede han; thi naar Du dratter ned vanter der en fæl Skalle!

Han tørrede Sveden af sin Pande og vandrede langsomt op ad Trappen, idet han talte paa Trinene: Ja Nei, Ja Nei!

Det sidste Trin lød paa Ja.

Helt glad om Hjertet aabnede han Døren.

Smidlertid gif hans gamle Moder uroligt om i det lille Værelse.

Hun smilede af og til paa en hemmelighedsfuld Maade og skottede ned ad Gaden, om ikke hendes Søn kom.

Hun havde et Brev til ham og hun vidste godt hvad det indeholdt, skjøndt han ikke havde talt noget til hende derom.

Men en Moders Die feer skarpt og hun havde godt mærket at han gif i Friertanker. Hun vidste godt hvad det var der fik ham til at svare saa adspredt og forvirret.

Og nu havde hun Svaret til ham, der skulde gjøre ham saa lykkelig, thi den gode Kone havde den enfoldige Tro, at ingen Kvinde kunde give hendes kjære, iegode Søn en Kurv.

— Det vilde jo være at bedrøve ham, sagde hun, da hendes Tanker faldt paa, at Brevet jo ogsaa kunde indeholde et Nei; det kan Ingen nænne mod min rare Dreng!

Det var en Moder der talte, en Moder, der kun havde een Søn, hendes Stolthed og hendes Glæde.

Da traadte Knud ind ad Døren.

Han søgte at være rolig, men han formaede det ikke. En ængstelig Frygt stod at læse i hans ellers saa kjække Dine.

— Goddag, Moder, sagde han og kysede den gamle Kone.

— Goddag, min Søn!

— Har Du et Par rene Flipper til mig, vedblev han i en Tone, som han forgæves søgte at gjøre rolig.

— Skal Du til Stads, min Dreng?

— Ja, vi skal have Reisegilde idag.

— Ja saa. Jeg har forresten et glædeligt Budskab til Dig.

— Et glædeligt Budskab? gjentog han forundret.

— Det haaber jeg da; det er denne Billet, sagde Moderen og rakte ham Fridas Brev.

— Tak, svarede han og kastede et spørgende Blik derpaa.

Han vilde dog ikke aabne det i Moderens Nærværelse, men stak det i sin Lomme.

Saa snart hun var gaaet ud for at anrette Middagsmaden, brød Knud Brevet og læste det.

Den gamle Kone havde dog ladet Døren staa lidt paa Klem for at følge sin Søns Bevægelser.

Neppe havde han fastet et Blik derpaa, før hans Binde formørkedes, han knugede Brevet sammen og gik nogle Gange frem og tilbage paa Gulvet, fløitende en lystig Melodi.

Da Moderen kom tilbage stod han og trommede paa Nuden.

Mod Sædvane verlede de idag ikke mange Ord; hun vilde ikke spørge og han vilde ikke fortælle.

Knud tog Flipperne og Skødefrakken paa, jagde Farvel og gik; men da han kom ned paa Gaden opdagede han, at han gik i sin bedste Puds og med sin gamle fidede Raskæt paa.

Han maatte derfor tilbage igjen.

— Men hvad feiler Du dog, Knud? sagde Moderen ængstelig.

— Intet, Moder; jeg gik i Tanker over den Tale jeg skal holde ved Rejssegildet.

Men den gamle Moder tog Fligen af sit Forflæde og tørrede Dinene og da hun kom i Rjøfkenet gav hun sine Følelser Luft og spekulerede forgæves paa, hvad hun skulde gjøre for at bidrage til sin Søns Lykke. Men hun vidste jo ikke engang hvem der havde gjort ham ulykkelig.

Hun foldede Hænderne og sagde:

— Vorherre er en god Mand, ham vil jeg bede til for min stakkels Dreng, saa gaaer Alt til det Bedste.

Paa Bygningen, hvor Knud arbejdede, var der idag ganske rigtig Reifegilde.

Kransen, smykket med Blomster og Flag, vuggedes frem og tilbage af Vinden, Flagene vaiede ud af de fire Hjørner og et lille Musikkor blandede sine Toner med Haandværksfolkernes højrøstede Stemmer.

Nu skulde der tales for Bygmesteren og ønskes ham Held og Lykke. — Men hvor var Knud henne? Han traadte ikke frem med sit kjække Ansigt og sine bjærve, simple Ord; han stod bagest i Kredsen og undskyldte sig med at han havde Tandpine, idet han, for at bestyrke dem i denne Tro, havde bundet sig et Lommetørklæde for Munden.

Dg da nu en anden Mursvend traadte frem og sagde et Par Ord til Arbejdsgiveren, og de andre Haandværksvende svingede Huerne og istemmede et rungende Hurra, stod Knud og gabede, med et Ansigt som om han var falden ned fra Maanen og slet ikke hørte hjemme her.

Da Skaalerne vare endte begyndte Dandsen paa Loftet, det vil sige Kammerat med Kammerat; men idag aabnede Knud ikke de Dandsendes Række, han var selv gaaet bag af Dandsen.

Midt under Lystigheden sneg han sig bort. Han begav sig dog ikke hjem, men vilde først gaa sig en rigtig god Tur.

Han gik langs Bolden og indaandede med Begærlighed den friske Luft.

Denne Aften, som han havde haabet skulde blive den lykkeligste i hans Liv, den syntes snarere at skulde blive den ulykkeligste.

Han havde haabet, at der i aften skulde gaa En ved hans Side, i hvis Dine han henrykt stirrede ind, og nu gik han ene, ene med sine mørke Tanker.

Hans Blik gled ud over Stadsgraven, over hvilken Maanen sendte sine første blege Straaler, der gjød et Sølvskær paa de hoppende Smaabølger.

Tænkte han maaske paa, hvor nemt han her kunde faae Fred i Hjertet?

Han gjøs.

Maaske det var ved Tanken om, at han da om et Par Dage vilde hvile paa Træbænken i Druknehuset.

Da saae Knud pludselig et menneskeligt Legeme glide med Strømmen.

Han ilede strax derned og saae at det var en ung Dame.

Hun maatte alt i et Par Dage have ligget i Vandet.

Maanen faldt paa hendes Ansigt og viste et selv i Døden ualmindelig smukt Ansigt.

Hun var elegant klædt og Knud syntes næsten at hendes Sorg dog maatte have været langt større

end hans, naar hun kunde gjøre et saadant Skridt, som selv en stærk Mand kunde gysse tilbage for.

— Smuk maa hun have været og dog saa ulykkelig, mumlede han.

Han skyndte sig at tilkalde nogle Betjente, for at de kunde tage dem af Liget.

Den lille Niels Jensen, som var blandt disse, tog den Døde i Diesyn.

— Det seer ud til at være en mere velhavende Dame, sagde Knud.

— Byt sa'e Peer til Kongen, som der staaer i Biblen; nei, det er forgyldt Glendighed. Det er Laura! En ung Pige, der er gaaet tilgrunde og nu formodentlig har været kjed af at føre et vegeterende Liv i Guld og Glimmer, som ikke hører hende til. Staffels Laura, din Fader og jeg har tømt mere end et Glas sammen, medens Du legede Littit med mig, da tænkte jeg ikke paa, at jeg engang skulde trække Dig død op af Stadsgraven. Men en Anelse sagde mig det, dengang jeg hørte, at Du var forsvunden.

Det var virkelig den engang saa fagre Laura, der her havde søgt at finde Glemsel for sin Sorg og sin Skændsel.

Men da de havde fjernet dem med den Døde, stod Knud nogle Diebliske hensunken i dybe Tanker.

En Beslutning syntes lidt efter lidt at modnes

hos ham; hans Ansigt antog et Udtryk af Fasthed og Bestemtbed.

Han gik efter de Andre og naaede Ligsføreren, der just var ifærd med at lægge den Døde paa en Bogn.

Den lille Politimand var i største Aktivitet; som en General uddelte han Ordre til sine Undergivne, der skulde følge med til det stille Asyl ved Langebro, for dem der selv har søgt Døden.

Anud bad Politimanden, da de Andre havde fjernet sig, om at fortælle ham den unge Piges Historie.

— Den er saameen snart fortalt, svarede Niels Jensen, idet de gik ned ad Gaden; hendes Fader var Enkemand og en flittig, stræbsom Mand, hun var smuk, Pofkers smuk og vidste at pynte sig, saa hun saae dobbelt saa skøn ud. En Fætter til hende forlovede sig med hende og nu troede jeg hende velforvaret, thi en Politimand har og maa have et skarpt Øie og jeg havde alt opdaget, at hun var lidt løs paa Traaden. Men saa fik en fin Fyr Øie paa hende og gjorde Nar af hende, efter at de havde været forlovet saalænge, at hun forlængst havde vist Fætteren Vinterveien. Fætteren gik herunder, og Laura, der naturligvis var bleven forført af Skurken, kom til at høre til de unge Damer, der klæde dem en Tid lang i Silke og Fløil, men senere giver Gæsteroller paa „Gaarden“ eller i

Tugthuset; disse faldne Skjønheder nippe saalænge til den skummende Champagne, at de enere beruse sig i den danske Kornsoffen, Enden bliver som oftest bitter naar de ikke, som Laura, har Mod til selv at synge det sidste Vers . . . Hendes Fader døde af den flemme Halskyge, som De nok kjender, sluttede Politimanden med en betegnende Gestus.

— Og saameget Ondt kan et Menneſke forvolde? spurgte Knud.

— Ja, og mere til. Man hører nogle af den Slags Historier, naar man i 25 Mar har havt Messingskildtet paa Brystet og Politistokken i Haanden. Men nu maa jeg anbefale mig, jeg skal denne Bei og muligvis gjøre en god Fangst endnu iaften. Igaar snappede jeg en ung Gavtyv, men der er altid nok af den Slags Fyre.

Politimanden lettede paa Huen og forsvandt.

Knud gik i nogle Dieblikke hensunken i dybe Tanker.

Den Beslutning der tidligere havde gjæret i hans Bryst, kom nu til Udbrud.

Idet han hævede Hovedet, mumlede han:

— Ja, det var et skjønt og smukt Maal . . . Naar jeg først lægger Skilling paa Skilling, som jeg nu lægger Steen paa Steen, saa vil jeg nok naae det . . . Jeg bliver da en rig Mand og kan ogsaa blive en velgjørende Mand, en Støtte for de Svage og Lidende, en Ven for de Bærgeløse, en

hjælpende Haand for Enhver, der er sunken i Armod og Elendighed. Paa denne Maade vil jeg søge at glemme hende og paa denne Maade vil jeg selv finde Fred i rastløs Virksomhed Jeg har nu alt engang viist, at jeg har Hjerte for Andres Nød . . . var det ikke mig der var Nanna og Frida en Ven i Nøden? . . . Jo, Knud, det kan Du være stolt af! . . . Men at Du senere søgte at faae en saa høi Løn for din Gjerning, det var ikke smukt af Dig! . . . Nei, nu haaber jeg, at hun en Gang skal erfare, at det Svar som hun gav Knud, ikke har bragt ham i Fortvivlelse, men modnet en smukt og god Beslutning i hans Bryst.

Saa forunderlig er Livets Gjænge, at Laura, hvis Liv havde været saa forspildt og fortabt, ved sin Død havde vaft Tanker i Knuds Bryst, som havde bragt ham til at indse, at der var mange, mange, der paa Livets Bei havde Trang for en frelsende Haand.

Og alt som han nu gif, søgte han at udarbeide en Plan til at naae sit Maal.

Medens han saaledes gif, hensunken i sine Tanker, blev han revet ud deraf ved et stærkt Lysstær.

Denne stærke Lysning midt i Aftenens Mørke maatte hidrøre fra en Ildbrand.

Han naaede snart hen til dette Sted og han havde heller ikke taget feil; et lille Hus stod i lys

Lue og Flammerne slikkede op ad Murene, idet de slap ud af Binduerne.

Indenfor lød svage Skrig.

Rnud betænkte sig ikke mange Minutter, men forsøgte at rive Døren op; hvor der var Fare maatte han søge at frelse.

Døren fløi op ved hans kraftige Tag, men idet han vilde trænge ind, stødte han paa en ny Modstand.

Midt i Døren stod en gammel Mand, svingende en stor Brændegre.

Banvidet lyste ud af hans Dine og med frygtelig Stemme raabte han:

— Den Første, der kommer over min Dørtærstel, er dødsens!

— Tilbage, sagde Rnud; her er jo Noget, som raaber om Hjælp!

— Ingen kommer levende ind i mit Hus! raabte hans Modstander igjen, med Banvidets hele Raseri.

— Hjælp! Hjælp! lød det indenfor, men med svagere Stemme.

Den frembrydende Nat og Stedets affides Belliggenhed bevirkede, at ingen Andre end Rnud endnu havde naaet Stedet for denne Scene.

— Helvedes Luer omspænder mig! brølede den Gamle. Hu, hvor det brænder og varmer; men ene vil jeg ikke gaa i Skærsilden; nei, hun skal

følge mig . . . hun slipper ikke levende ud af denne Hytte!

Knud stod et Dieblif tvivlraadig, da den Affindiges Waaben ikke tillod ham at bane sig Vej.

Hurtig løb han dog om paa den anden Side af Huset, hvor Luerne endnu ikke var naaet, og slog en Kude ind.

Derefter aabnede han Vinduet og steg ind.

En tæt Røg slog ham imøde og truede med at kvæle ham.

Han befandt sig i et ubyggeligt Bærelse.

Midt paa Gulvet laa en ung Pige i Afmagt.

Igjennem Taagen funde han ved Luernes Skin se hende.

— Skulde der atter være en Ulykkelig, hvis Timeglas er udrundet og hvis Liv jeg er kommet for sent til at frelse? mumlede han.

Knud skyndte sig med at tage den unge Pige paa sine Arme.

Ilden udbredte sig mere og mere, Diebliffene vare kostbare.

Idet hans Blik faldt paa hende, som han skulde frelse, saae han at det var Søsteren til hende, der idag havde givet ham et Nei. Det var Nanna.

— Det er maaske hende, der har raadet og overtalt Frida, det er maaske hende, der har bidraget til min Sorg, tænkte han; men idetsamme udbrød han med Harm:

— Knud, Knud, opstaaer der nu igjen onde
Tanke hos Dig!

Han greb den unge Pige fastere om hendes
slanke Midie, da han til sin Skræk og Forfærdelse
opdagede, at hun var lænket.

Hvorledes var dette gaaet til og hvorledes
skulde han faae de svære Jernlænker op? Hvor
var Nøglen til disse?

Forgæves søgte han ved sin Kraft at rive
Lænkerne af.

Røgen begyndte alt at blive tættere og
tættere, besværte sig og indhyllede
Alt i sit uigjennemsigtige Slør.

Hvad skulde han gribe til?

Da trak han sin Kniv frem og søgte med den
at bryde Lænken.

Nanna vedblev at være bekvemt.

Da det ikke vilde lykkes for Knud at aabne
Lænkerne, søgte han at sprænge den fra Træ-
blokken.

Sveden perlede paa hans Pande, Dødens
Blegghed bedækkede hans Kinder, medens han gispede
efter Veiret.

Jo, nu begyndte Lænken at løsnes, nu vilde
hans Arbejde krones med Held.

Alt dette var foregaaet i faa. Minuter.

Da brast Knivsbladet.

Hvad skulde han nu gribe til? Lade den unge Pige tilbage og frelse sit eget Liv?

Nei, det vilde han ikke.

Men paa den anden Side vinkede hans Moder af ham og vilde vriste ham ud af Flammehavet.

Fortvivlet stirrede han efter et eller andet Hjælpemiddel.

Da skimtede han en Skikkelse i Binduet, af hvilket han var kommet ind.

Han antog det for at være en af Brandfolkene og raabte:

— Skynd Dem, for Himlens Skyld, skynd Dem!

Den Banvittiges Latter var det eneste Svar der lød. Grinende svingede han den svære Dre, som en Indianer sin Tomahavk.

— Bort, bort fra min skønne Fange! skreg han. Bort fra hende, der alt er viet til Døden!

Knud mærkede at Kræfterne begyndte at forlade ham, at Benene vakkede under ham, at han om faa Dieblikke maaske selv vilde ligge afmægtig ved den unge Piges Side.

Med en sidste Anstrengelse stønnede han:

— Skynd Dem at befri hende, eller hun dør.

Den Gale blev kun endnu mere rasende.

— Dø da, gjentog han; ja, hun skal dø, men langsomt, hun skal fultes ihjel, og Du skal ogsaa dø, men hurtigt.

Med disse Ord slyngede han Øren efter Knuds Hoved.

Nøgen trængte sig tættere og tættere om den ulykkelige Pige og hendes Frelser, der Begge syntes viet til Undergang, dersom ikke den brave Mursvend vilde prøve paa kun at frelse sit eget Liv.

Øren traf ham paa Foden, men dette ændrede han ikke; hurtig greb han den og med et Slag skilte han Lænnen fra Træblokken.

Det var alt paa høie Tid; Haar og Skjæg var svedent og idet han med sin Byrde steg ud af Vinduet, faldt endel af Bærelset ned og begravede Doktor Mustafa under sine Ruiner.

Samtidig kom flere Folk og Sprøiterne til, men det var forsilde, Flammerne hvirvlede om den lille Hytte og omspændte den med deres lange Arme.

En ryggende Grushob var snart det eneste Vidnesbyrd om det lille Hus's tidligere Existens.

Knuds Moder var saa urolig, saa angst og saa bange den Aften, da hendes Søn ikke var kommet hjem.

Hun havde saa ofte ventet længe efter ham, naar han var til Reisegilde, men nu stod Uhrviseren paa elleve og saalænge pleiede han aldrig at blive borte.

Især idag syntes hun at han maatte længes efter at komme bort fra sine støiende Venner, hjem og græde sin Sorg ud ved sin Moders Bryst.

Men naar han nu ikke kom mere?

Naar han nu ikke havde formaaet at bære sin Skæbne, naar han nu havde gjort Ende paa sit Liv?

Nei, nei, det kunde han ikke have gjort, det maatte han ikke have gjort, han vilde ikke bringe den Sorg over hende, dertil var han for mild og god.

Saaledes talte den gamle Kone, medens hendes Angst og Uro steg, alt som Uhrets Visere langsomt rykkede frem.

Da lød tunge Trin paa Trappen, nærmere og nærmere kom de til hendes Dør; en pinlig Frygt bemægtigede sig hende og tvang hende til at blive siddende, medens en Dødblegghed lagde sig over det gamle, rynkede Ansigt.

Nu standsede Trinene og nu bankedes der paa Døren.

Var det hendes Søns Lig de bragte, var det hans affjælede Legeme de bar paa?

Denne Tanke bragte den gamle Kone til at skælve og bæve; men hun fattede sig strax, traadte hen og aabnede Døren, forberedt paa at se det Bæreste.

Dog, idet hun lukkede Døren op, lød Knuds Stemme:

— Godaften, Moder!

— O, min Søn, min Søn! udbrød Madam Bentsen; jeg var saa angst og bange for Dig.

— Jeg har ogsaa været i Fare, men nu er jeg, Gud være lovet, frelst og bringer her en Gæst, en stakkels Ulykkelig, som jeg har revet ud af Dødens Favn.

Med disse Ord lagde han sin Byrde paa Sofaen og hans Moder saae nu den unge Pige.

Det skønne Ansigt var dødblegt, hun var endnu iført den hvide Kjole, i hvilken hun var optraadt som Sangerinde; de gule Lokker hang ned over Panden.

Hun lignede en slumrende Engel.

Med saa Ord meddelte Knud sin Moder, at han under en Ildbrand havde frelst denne unge Piges Liv.

Efter lidt Anstrængelse kom Nanna til sig selv og hun fortalte nu sin sørgelige Historie, fortalte, hvorledes hun var bleven Sangerinde, hvorledes hendes Søster havde misforstaaet hendes Handling og forstødt hende.

Hun fortalte det paa sin barnlige, naive Maade, som tydeligt røbede, at hvert Ord hun talte var Sandhed.

Hun sluttede med de Ord:

— Men nu veed jeg ikke hvorhen jeg skal vende mig, Alle har forstødt mig!

— Bliv hos os, mit Barn! sagde den gamle

Kone. Ikke sandt, Knud, vi kan nok skaffe den lille vildfløine Fugl Læ til den atter kan komme tilbage til sin Rede?

— Ja, Moder, det er ogsaa mit Ønske. Bliv hos os, imidlertid skal jeg gaa til Frida og forklare hende, hvorledes hun har feilet i sine Anskuelser om Dem.

— Men naar hun nu ikke vil tro Dem, hun tvivlede jo om sin egen Søsters Ord?

— Bliv da hos mig saalænge De selv vil; Knud Bentsen har altid en hjælpsom Haand til Enhver, der har Brug for den.

— O, Tak, jeg har jo alt tidligere seet Beviser derpaa.

— Moder, denne unge Pige er den ene af de to Syjomfruer, som jeg har talt til Dig om.

Den gamle Kone gjentog: „Ja saa“, „ja saa“, ret som om hun vidste mere end hun vilde sige.

— Men nu er det nok paa Tiden at vi komme til Ro; imorgen kunne vi tale nærmere om vor nye Gæst, sagde Knud.

Og skjøndt Mo'er Bentsen ikke var forberedt paa denne Legen „Komme Fremmede“, fik hun dog snart tilberedt et Leie for Nanna, efter at hun først havde tvunget hende til at nyde noget Hvedebrød og samtidig kunde den gamle, skikkelige Kone ikke lade være at fortabe sig i harmfulde Udbrud over Doktor Mustafas forunderlige Idee, at vilde sulte den unge Pige ihjel.

Snart blev der tyst i det lille Værelse; enhver af de tre Beboere sov, eller lod i det mindste som om de sov.

Men Sønnens Gud vilde ikke lufte deres Dienlaag.

Den gamle Kone tænkte paa sin Søns Lykke og hvorledes hun skulde bidrage til at hans Kjærlighed kunde blive besvaret. Knud tænkte paa denne Dags forunderlige verlende Begivenheder og Nanna tænkte paa sin Frelse, sine Lidelser og — Albert.

Paa denne Tid læste man i flere kjøbenhavnstke Blade:

— For faa Dage siden optraadte en ung Sangerinde for første Gang i en herværende Pavillon og vakte almindelig Beundring ved den Ynde og Elskværdighed, der var udbredt over hende. Der var et poetisk Skjær, en idyllisk Fred i hendes Ansigt og tillige en vis Hemmelighedsfuldhed ved hende. Ingen vidste hvorfra hun kom og hvorfra hun stammede.

Men ligesaa mærkelig som hendes Optræden, var hendes snarlige Forsvinden, idet hun ikke

har ladet sig se efter hin Aften, og der er al Marsag til at formode, at hun ikke mere vender tilbage. Nogle fortælle, at hun er flygtet bort med en polsk Greve, der saae hende og blev saa indtagen i hende, at han tilbød hende sin Haand og sit Hjerte; Andre mene, at det var en meget fornem Dame, der har villet følge et Lunes Indskydelse og forsøge, om hun gjorde Lykke som en af Sanggudens Præstinder. Det mere sandsynlige og som ogsaa bedst stemmer overens med den sørgmodige Glands, der stod præget i hendes smukke Dine, er, at det var en ung Pige, der havde gjort et hendes Familie uvidende Feiltrin og som derfor har gjort Ende paa sit Liv, hvilket bliver bekræftet derved, at der i disse Dage er fundet Liget af en ung, smuk Kvinde, der selv har overskåret Livstraaden ved at styrte sig i Fæstningsgraven.

Denne Beretning kom ikke Knud eller Nanna for Die, men derimod Frida.

Hun læste den og læste den atter.

Skulde hendes Søster være død, skulde hun selv have endt sit Liv, af Sorg over Fridas Haardhed imod hende?

— Hun har selv valgt sin Skæbne og maa altsaa ogsaa tage Følgerne deraf, sagde Frida med taarefuldt Stemme; men naar hun har bedraget

mig saameget som der fortælles og som jeg jo ogsaa selv har seet, da maatte hun have dybere Bevæggrunde. Maaske han, som havde slynget sin Arm om hendes Liv og kysede hende, maaske han ogsaa har for . . .

Hun formaede ikke at sige Ordet; Graaden kvalte hendes Stemme.

Lidt efter lidt fattede hun sig og udbrød med fast Stemme:

— Jeg vil og maa glemme hende, for mig var hun alt død da hun levede; lad hende da ikke mere leve hvis hun er død! Moder, tilgiv mig min Haardhed mod min Søster, men, ikke sandt, hun har fortjent det.

Frida søgte da at tænke paa Christian og Tanken om det snarlige Gjensyn fyldte hende med saamange Tanker, at hun kun havde saare lidt Tid til at tænke paa sin Søster og Mindet om hende traadte mere og mere i Baggrunden, alt som Dagen nærmede sig, da hun og Palle forlod Kjøbenhavn for at opsjøge hendes Elskede.

Enogfyrgetyvende Kapitel.

Mødet.

Foraarssolen havde loffet Blomsterfloret frem af Jordens Skjød, og det fløilsbløde Græstæppe bredte sig hen over Markerne.

Foraar var det i Naturen og Foraar var det i Sindet. Frihedens Sol var for kort siden oprunden over Danmark og havde vaft de ringere Klasfers Selvbevidsthed og nedrevet flere end een Mur, der tidligere skilte den Fornemme fra den Simple.

I Søndermarken, som før kun havde været forbeholdt Kongen selv, bevægede sig nu Folk af alle Stænder og alle Klasfer.

Paa den saakaldte „Smørrebrødsplæne“ ved Foden af Bakken, der førte op til Slottet, kunde man især iagttage det brogede Folkeliv.

Side om Side laa Familier, frydende sig over det skjønne Foraar sveir og nydende de medbragte Fødevarer.

Spøg, Skæmt og Latter lød fra de talrige Grupper.

En eiendommelig Kontrast til disse dannede en mørkudseende Mand, der gik omkring mellem Klyngerne, som han opmærksomt betragtede.

Det var, som om han iblandt disse talrige smilende Fysiognomier ledte efter et, som han vilde udkaare til sit Offer.

Der laa noget mørkt og uhyggeligt i denne Mand's Ansigt, noget der mindede om Fængslet og dets skumle Mure.

Han standsede i nogen Frastand fra en lille Familie, der havde leiret sig noget affides fra de Dvrige.

Det var en gammel Kone, en ung Mand og en deilig ung Pige.

Hendes Paaklædning var simpel, men smagfuld, og en vemodig Glædes stød præget i de store blaa Dine.

Det var Nanna.

Forgæves var Anud gaaet til Fridas Bopæl for at tale med hende, hun var pludselig flyttet, ingen af Huset's Beboere vidste hvorhen og det var ikke lykkedes ham endnu, trods flere Anstrengelser, at opdage hendes Opholdssted.

I dag havde man efter Madam Bentzens Ønske foretaget denne lille Udflugt.

Den gamle Kone havde faaet den unge Pige meget kjær og søgte paa enhver Maade at faae hende til at glemme de haarde Lidelser, hun havde gennemgaaet.

Nanna søgte da ogsaa at være munter, for at

glæde den gamle, skikkelige Kone; men naar hun var i Enrum, da græd hun.

Knud sad hensunken i Tanker og grundede over, at Verden i Grunden er en løierlig Indretning, thi hvorledes vilde det ikke have glædet ham, hvis det havde været Frida han havde frelst, Frida han havde styrtet sig i Luerne for, Frida han havde bragt til sit Hjem — men nu var det hendes Søster, og hende kunde han ikke elske.

Den Fremmede havde imidlertid med sit skumle Blik i nogen Tid betragtet den lille Gruppe.

Han mumlede:

— Saaledes har jeg tænkt mig hende, saaledes har min Fantasi asmalet hende og nu har jeg alt flere Gange truffet dette skjønne Billede; er det maaske virkelig hende? Dine, klare og blaa som Himmelhvælvingen, Ansigtet mildt som Madonna selv, Lokker gule som Markens Neg, der sveies hid og did af Vinden. . . . Djævlene, eller hvad de onde Helgene hedde, der ledsage mig, synes ikke rigtig at billige mit Forehavende, idet de ikke staa mig bi. Først haabede jeg at plukke Baronnen eller Grosserereren og saa viser Skæbnen mig ligestrax, at de alt har skrinlagt ham. . . . Nu staaer der altsaa kun den unge Pige tilbage, som jeg skal støve efter, forgæves har jeg søgt Gade op og ned, figget i alle Kroge og Hjørner, spurgt Enhver jeg har kunnet komme ilag med, efter Frida Smith;

skulde jeg da vende tilbage med uforrettet Sag, vende tilbage uden Bytte? Nei, nei, hun maa kunne findes i et Musehul som Kjøbenhavn; lad mig da prøve paa, om jeg ikke er paa Bildspor igjen!

Han vilde nærme sig de tre Personer, da han standsede ved at høre den gamle Kone tale til Nanna.

— Naa, mit Barn, sagde hun; se nu ikke saa bedrøvet ud, fryd Dig over den gjenopvaagnende Natur, se hvor Folk rundt om Dig ere muntre og glade, hør hvor Fuglene synge fornøiet imellem Træernes Grene.

— Jeg kan ikke gjøre for det, svarede Nanna, idet hun søgte at tilbagetrænge Taarerne; en mørk Anelse griber mig, hvergang jeg tænker paa min Søster.

— Deres Søster vil vi nok finde, Jomfru Smith, tog Knud Ordet; jeg troer alt jeg veed hvor hun boer.

— O, nu narrer De mig, som De alt tidligere har gjort, for at stille mig tilfreds, udbrød hun bedrøvet.

Inden Knud kunde faae Tid til at svare, traadte den Fremmede hen til ham, og idet han rakte ham Haanden sagde han i en Tone, der røbede at han ikke var født i Danmark:

— Goddag, min gamle Ven!

Knud saae forbausset paa Moses.

— Min Herre, det berøer sikkert paa en Feiltagelse, udbrød han; jeg mindes ikke at have seet Dem før.

— Skulde det da kun være en paafaldende Lighed med en af mine tidligere Venner! udbrød Moses tilsyneladende forbausset.

Moses havde vundet spillet; han havde foresat sig at gjøre Knuds Bekjendtskab og dette lykkes ham fuldstændig. Da hans daarlige Udtalelse af det danske Sprog gjorde det let begribeligt for Mursvenden at det var en Udlænding, bød han ham at deltage i deres tarvelige Maaltid, idet han bemærkede, at vare de ikke Venner, kunne de jo blive det.

Da de senere vandrede tilbage til Byen, den gamle Kone og Nanna forrest, Knud og Moses Arm i Arm bagefter, forklarede den Sidste Mursvenden endel om Forholdene i Udlandet, især Arbeiderens, hvilket syntes at interessere denne meget.

Bludselig sagde Moses, idet han afbrød den Talende:

— Hedder den unge Pige, der gaaer foran, ikke Jomfru Smith?

— Jo, ganske rigtig; kjender De hende maaske?

— Har hun en Søster? spurgte den Fremmede, uden at besvare Spørgsmaalet.

— Ja!

— Og hun hedder?

— Frida!

— Det er ganske som det skal være, mumlede Moses. Tak, hellige Moder, Du har dog ledet mig paa det rette Spor!

— Hvor er da denne Søster? spurgte han høit.

— Det veed hverken hun eller jeg; men vi haabe at det ikke skal vare længe førend vi have opdaget hendes Tilflugtssted. hvis ikke . . .

— Hvad mener De? spurgte han, da Knud standsede.

— Hvis hun ikke har gjort Ende paa sin Tilværelse.

— Na, nu veed jeg hvad De mener, her er nok et Sted man kalder for Beblingesøen, hvor man saare nemt kan faae et Pas til Evigheden?

— Ja; maasse hun ikke er mere.

— Har de to Pigers Fader ikke været Grosserer?

— Han har ialtsald været Rjøbmand.

— Det passer ogsaa. Veed De ikke hvor han er født?

— I den lille By X. i Tydskland, nær ved den danske Grændse.

— Altsaa er det Skurkens Datter? sagde Moses med dump Stemme.

— Skurkens Datter! gjentog Knud. Efter hvad jeg har hørt, skulde deres Fader være en

brav og hæderlig Mand, men der synes at hvile en Ulykkestjerne over den Familie.

— Nei, deres Fader har været en ægte Nidding, en lumpen Skurk, der har styrtet adskillige Mennesker i Ulykken.

Og han fortalte nu flere Træk af Grosferer Dams Liv; hverken Knud eller Moses anede dog, at det ikke var de to unge Pigers Fader, men deres Onkel, der var Tale om, og at den stakkels Nanna skulde undgjælde for de Niddingstreger som hendes Faders Broder havde begaaet.

Da Moses havde forladt Knud, efter at denne havde indviteret ham til atter at besøge dem, hvis han forblev her i Byen, mumlede han:

— Det er da lykkeligvis mig at faae opsporet en Datter af denne Skurk, men det er rigtignok ikke Frida. Jeg troer dog, at jeg vil føre hende hjem med mig, da det er bedre at vende tilbage med Søsteren, end at komme med tomme Hænder. Det er ganske vist paa en daarlig Maade at jeg opfylder min Ed, naar jeg kommer tilbage uden

Baron Søderborg, eller hvad jeg nu skal kalde ham, og med en Stedfortræder for Pigebarnet. . . . Dog . . . det behøver jeg jo slet ikke at tale om til den gamle Greve . . . hun er ung, smuk og hvad vil han forlange mere. Nu kommer det først an paa at lægge en Plan til hendes Bortførelse.

Moses havde imidlertid naaet sit Logis paa en Gæstgivergaard.

Idet han vilde aabne Døren, hørte han en Skikkelse bevæge sig derinde.

Da han traadte indensfor fik han Die paa en Mand, der var isærd med at hænge sig.

— Hvad gjør De, Ulykkelige? udbrød Moses, idet han hævede sin Stof.

Den Tiltalte viste sig nu at være en ældre Fyr, med et skummelt Fysiognomi, og han syntes at have fignget temmelig dybt i Flasken.

— Jeg har isinde at himle, svarede han i en raa Tone.

— Men hvorfor benytter De mit Værelse til flige Indfald?

— Naa, er jeg gaaet feil i Byen, jeg troede jeg var i mit eget Lufaf.

— Hvorfor vil De da hænge Dem? spurgte Moses.

— Egentlig kunde jeg svare Dem, at det ikke kom Dem ved. Men kan det more Dem, skal jeg

fortelig forklare Dem, at da Lykken ikke vilde hænge ved mig, har jeg besluttet at hænge ved Løkken.

Han udstødte en uhyggelig Latter og idet han ganske rolig tog Touget i Lommen, vedblev han:

— Har De Lyst til at erfare mit Navn, er det Jb, og min Stilling her i Samfundet er Bandit, Jeg har været med til mere end en Gavtyvestreg, saa jeg gjerne kunde kalde mig for Djævelens Repræsentant her paa Jorden.

Moses, som gjerne vilde have en Kammerat, der ikke var bange for en eller anden Spidsbubestreg, spurgte:

— Hvor kan det da være, at De er kommen saaledes tilagters, at De vil tage Udgangsbillet?

— Na, jeg syntes nu jeg havde levet længe nok, saa jeg fik isinde, at kigge op i Helvede, især da jeg var saa sulten, at jeg kunde høre Tarmene skrige og ikke kunde komme afsted med at redde Noget. Og dette er ingen behagelig Stilling for en Mand, der for et halvt Aar siden sad ved det grønne Bord i New-York med en Stabel Guldmønter paa Bordet foran sig. . . . Jeg har prøvet meget, jeg har været Falskmøntner og Falskspiller; men som Ordsproget siger: Krukken gaaer saalænge tilvands, at den tilsidst kommer hankeløs hjem! Jeg snød Andre saalænge til de igjen snød mig og jeg en Dag stod nøgen som Adam i Paradiset. Senere fik jeg skrabet saameget sammen, at jeg kunde vende

Næsen hjemefter, da jeg følte Lyst til at se det Land, hvor min Bugge stod, hvis mine Forældre forresten har haft en saadan til mig, thi jeg troer snarere at det var et Deigtrug jeg sang min første Sang i.

Moses var gaaet nogle Gange frem og tilbage paa Gulvet og syntes at overveie en Sag.

— Har De Lyst til at hjælpe mig med at bortføre en ung Pige? sagde han, idet han fæstede Blikket lurende paa ham.

— Jeg er parat til Alt, forudsat at der er Guld at tjene, thi Sølv sætter jeg ikke stor Pris paa, lød Svaret.

— Ja, naturligvis. Enhver Arbeider er sin Løn værd. Vi kan jo tale om Sagen.

— Jeg har forresten en Gang før været med til en lignende Forretning, sagde Ib; dengang var det ogsaa en ung smuk Pige, jeg fik loffet ind til en Skurk i en Dandseskod; det gik meget villigt, da jeg fik hende til at bide paa Krogen ved at forklare hende, at hendes Forlovede var kommen i Tidtesadlet derinde. Tro mig, Ib er en lun Fyr, det maatte Frida Smith bekjende!

— Frida Smith? gjentog Moses.

— Ja, saaledes hed hun.

Moses blev meget forbauset over, at Skæbnen var ham saa gunstig stemt; han havde neppe tænkt sig at søge efter en Kammerat, da denne kom til ham.

De to Mænd talte da nærmere om deres Plan og det blev bestemt, at Ib skulde have sit Ophold og Føden hos Moses, indtil Nanna, ved List eller Magt var paa Veien til Frankrig og da skulde han ved Afreisen have en større Sum Penge.

En af de følgende Dage kom en gammel Kone i Besøg hos Madam Bentsen; det var en af disse trivelige Matroner, hvis Hjem er Bartov, hvis Trøst er Kaffekanden og hvis største Fryd er at fortælle Alt, Gammelt og Nyt, Løst og Fast. Kom Munden først igang paa hende, da gif den som Kværnen i et Møllehjul.

I dag gif det især ivrigt for hende med at fortælle Historier, thi hun havde i det mindste een, som nok var værd at høre og det var om den Grosferer, der boede ovenover den Familie, hvor hendes Datterdatter tjente. Det var en Skandale, en gruelig Skandale; men det var fine Folk og saa skulde Sagen naturligvis dyles ned. Dog, det skulde den ikke, saadant hun hed Madam Svendsen!

Den unge Grosferers Kone var bleven sin Mand utro, han var nemlig uventet kommen hjem

fra Udlandet og havde truffet hende i en øm Samtale med en af hans Venner; han havde da pryglet dem Begge, men senere havde de dog seet Reilighed til at flygte. Det Sørkeligste af det Hele var, at en ung Digter, der kom der i Huset, var bleven mistænkt og arresteret for at have stjaalet en større Sum Penge, skjøndt det var et af de mest iegode og fredsfommelige Mennesker, hun kjendte, der ikke vilde gjøre den mindste Uret og efter hvad man sagde, var der slet ikke stjaalet Noget, det var kun for at dække nogle større Bedragerier, som Grossererens Svigerfader før sin Fallit og Død havde begaaet; thi Albert Jul havde saamæn Intet gjort, det kunde hun trøstlig aflægge sin Ed paa. Stakkels unge Mand! Nys slog hans Forlovede op med ham, Gud maa vide hvorfor; hun syntes maasse at han var altfor skikkelig; thi det var det Eneste man kunde bebreide ham; men flittig var han, han skrev snart baade Dag og Nat.

Dg nu sad den unge Digter i Arresten, ene og forladt!

Manna, der sad og syede, bøiede sig ned over Sytpøiet, for at skjule sine Taarer.

Hun havde selv følt hvad det vil sige at være forladt af Alle.

Ham, hun elskede over Alt i Verden, ham, som hun altid tænkte paa, skjøndt Baandet imellem dem var brudt, han sad nu bag Fængslets Mur;

uskkyldig var han, det vidste Ingen bedre end hun; thi han kunde intet Ondt begaa, han sad nu imellem Udfkuddet af Menneskeheden, under Tag med Bundfaldet af Samfundet.

Nu maatte hun vise, at hun elskede ham, nu maatte hun søge at staa ved hans Side og lindre hans Lidelser.

Men naar de dømte ham „skyldig“, naar Ulykken havde ladet hans Dommere finde Grunde, som de antog for gyldige, hvad skulde hun da gjøre?

Den ene Idee krydsede den anden og blev igjen forkastet; hun blev ved at grunde paa at frelse ham, paa at hjælpe ham i Modgangens Time.

Men naar han nu kom ud, naar han nu blev frikjendt, hvad skulde hun da gjøre?

Saa vilde hun vende tilbage til sit nye Hjem og glæde sig over, at han var undsluppen den truende Fare.

— O, Albert, Albert, jeg burde ikke elske Dig og dog kan jeg ikke Andet! udbrød hun med taarekvalt Stemme.

Doogfyrgetyvende Kapitel.

Bag Fængslets Mur.

Albert Jul var altsaa arresteret.

Fire nøgne Bægge, en Træbænk, en Brix, et Blughul høit oppe i Muren, gjennem hvis Jernstænger man skimtede en Stribe af Himlens Blaa, et Glimt af Solens Lys, var alt det hans Die kunde naae.

Udenfor var det lyst og klart, men i Fængslet var det mørkt og trist.

Det var dog ikke blot hans Omgivelser, der vare saa mørke, men ogsaa i hans Sind var der udbredt en dyb Fortvivlelse.

Han sad med Hovedet støttet i Haanden og stirrede ud i Rummet.

Hvormange bittre Tanker, der end i dette Dieblif rugede i hans Hjerte, var der dog en, der var den mest knugende, den mest pinefulde.

Hvilken Glæde og Stolthed betager ikke et Menneske, naar han med Tilfredshed kan kaste et Blik tilbage ad den Vej han har vandret og han da kan udbryde: Du har været din egen Lykkes Smed! Men hvilken Smerte og Kummer maa det ikke være, naar man veed at man selv er Skyld i sin Ulykke.

Og det vidste Albert.

Han havde selv stødt sin Lykke fra sig. Hvorledes havde han ikke forladt sin Nanna og kastet sig i Armene paa Alice! Nu indsaae han først hvilken Forskiel der var mellem de to Kvinder.

Fangevogteren havde idag vexlet nogle Ord med ham, og deraf havde han erfaret, at hans Sag var bleven mere indviklet ved at man atter i en anonym Skrivelse var bleven underrettet om, at Grosfereren var død paa en mystisk Maade i Udlandet paa samme Tid som Albert opholdt sig der.

Han blev altsaa ikke alene mistænkt for at være en Tyv, men ogsaa en Morder.

En Morder!

En Gysen gjennemfoer ham ved at høre dette Ord.

Han havde ogsaa erfaret, at Alice var bleven greben, da hun forsøgte at flygte bort med Joan, og at hun dog senere havde gjort dette.

Nu forstod han klart baade hans og hendes Opførsel imod ham i den senere Tid.

Begge havde de bedraget ham og skilt ham fra den Gæst han havde kjær.

Hvor lang, lang Tid ville der maaske hengaa inden han hørte Ordet: „Ugyldig“ udtalt. Vilde det nogensinde blive udtalt eller vilde det maaske være saa længe, at Fængselsluften havde fortæret al hans Ungdomsfind og Tanke?

Dg naar han nu flap fri igjen, hvem vilde da fjendes ved ham?

Ingen!

Hvem vilde ræffe ham Haanden?

Ingen!

Han havde jo været i Fængsel og det vilde være tilstrækkelig til at faae hans Venner til at lade som om de ikke kjendte ham.

Disse Tanker bevægede sig hos ham, medens Tiden gled saa uendelig langsomt.

Han kunde skimte Solen, der varmede og oplivede, men ind til den fortvivlede Fange sendte den ikke sine Straaler.

Han kunde høre Stemmer nede paa Gaden, han kunde høre Livet, der rørte sig derude, og fra hvilket han var adskilt ved en uoverfligelig Mur.

Tyv! Morder! syntes enhver Krog i dette uhyggelige Opholdssted at hviske til ham.

Han kunde høre Drengene, der jublende kom fra Skole, og Tankerne ledtes tilbage til hans egen Barndom og gennemgik de mange Omstiftelser i hans unge Liv, der havde ført ham snart til Lykkens Tinde og snart til Afgrundens Rand.

Da faldt hans Tanker paa hans Fader; skulde det være muligt hvad den Ulykkelige paa Daareanstalten havde fortalt ham, at hans Fader sad i Lugthuset?

Maaske han ogsaa blev dømt derind, ogsaa han kom maaske til at bære Lænke om Benet.

Da vilde Fader og Søn mødes, mødes i Skændselens Klædebon.

Maatte han da nu bøde for sin Faders Misgjerning, maatte han bøde uskyldig, fordi hans Fader havde været en Skurk? — Nei, nei, sin Ulykke var han selv Skyld i og den maatte han selv redde sig ud af, hvis dette var muligt; men det vilde falde ham besværligt, thi Beviserne mod ham vare altfor haandgribelige, han var greben ifærd med at bryde ind i Grosferer Falz' Veilighed.

Han afbrødes i disse mørke Betragtninger ved at Nøglen dreiedes i Laasen.

Fangevogteren traadte ind.

— Der er en Mand, der vil tale med Dem, sagde han.

Hvem kunde det være? Hvem tænkte paa ham i hans Ulykke?

Da de kom til det Bærelse, hvor den Fremmede ventede, gik denne hen imod Albert og sagde, idet han gjorde en dyb Kompliment:

— Jeg gratulerer!

Albert saae forbausset paa ham, thi enten maatte det jo bero paa en Feiltagelse eller ogsaa gjorde Manden Nar af ham.

— Ah, De kjender mig maaske ikke? Jeg er Deres Lotterikollektor.

Digteren forstod ham endnu ikke.

— Fru Fortuna har jo Ord for at være en lunefuld Kvinde! Samtidig som Fængslets Dør lukkedes efter Dem, aabnede hun sit Overflødigheds-horn for Dem. Deres Numer i Lotteriet er igaar udfommet med 5000 Rigsdaler.

Digteren mindedes nu, at han for kort Tid siden havde kjøbt en Lotteriseddel.

— Benge har nu ingen Bærd for mig, behold det usle Mammon, skjænk det til de Fattige eller anvend det, som De selv har Lyst, sagde han med bitter Stemme.

— Ikke saa hidsig, unge Mand, sæt at jeg tog Dem paa Ordet, da vilde der maaske snart komme en Dag, da De atter indaander en bedre Luft end den, der bag Fængslets Mur drypper Gift i Blodet, og da vil De vist fortryde, at De har været saa rundhaandet. Jeg er derimod kommet for at høre Deres Mening om, hvorledes jeg paa bedste Maade skulde bestyre disse Benge eller anbringe dem til høieste Rente, indtil De selv kan tage dem under Deres Baretægt.

— Jeg gjentager min Udtalelse: anvend dem til hvad De vil og giv dem til hvem De vil. Benge formaaer ikke at gjøre mig lykkelig!

— Saaledes taler De nu, men De forandrer nok Anskuelse til jeg kommer tilbage.

Med disse Ord buffede den fortørnede Lotterifollektor og gif.

Albert vendte tilbage til sit skumle Fangehul.

Hans Tanker bleve endnu mere mørke end før; denne Ironi af Skæbnen, denne Haan i Ulykken, som det forekom ham at være, gjorde ham endnu mere fortvivlet.

Han var paa det Punkt, hvor alt Haab glipper, hvor Alt kun synes at blive mørkere og tungere.

Han blev fort efter ført i Forhør.

Man spurgte og han svarede; de gamle Skrivere og Dommeren skrev i deres Protokoller og bladede i deres Arkiver; Alberts Tanker vare langt fra Forhørsalen og han svarede, uden ret at vide hvorpaa han svarede.

Ansigterne vare mørke, Dommeren rystede paa Hovedet. Alt syntes at ville faae et meget uheldigt Udfald.

Omsider var dog Sagen endt for idag og Albert blev ført tilbage gjennem den lange Gang, hvor der til hver Side var smaa Døre, der førte ind til en eller anden Ulykkelig, der havde forbrudt sig mod Samfundet.

Paa Gangen gif et Par af de Fanger, man mest stolede paa, og hjalp Fangevogteren med at feie Trapper. Deres sky, mørke Ansigter kontrasterede stærkt mod Digterens ædle, skønne Ansyn, der dog var paatrykt Fortvivlelsens Stempel.

Med Ro og Fasthed skred han hen til sit Fængsel og først da han var ene, da Fangevogterens Skridt fjernede sig, gav han sin Smerte Luft.

Da sank han paa Knæ og bad en Bøn og da han reiste sig, stod en fortviolet Fasthed præget i hans Ansyn.

Han gik hen, tog Pen og Blæk, som det var ham tilladt at benytte, løsne sit Silkehalstørklæde og satte sig dernæst til at skrive følgende Linier:

„Uskyldig er jeg og kun Fortvivlelse over
 „at have styrtet mig selv i Ulykken ved et Feil-
 „trin, men ingen Brøde, har ledet mig til at
 „blive en Selvmorder. Hos Lotterikollektør
 „Abrahams i Borgergade henligger 5000 Rigsdaler,
 „som tilhøre mig. Halvparten deraf skal uddeles
 „imellem de Fattige og Resten tilstilles Søstrene
 „Smith, boende i St. Pederstræde Nr. —, paa
 „en Maade at de maa antage at Pengene
 „komme som Arv fra en fjern Slægtning, saa de
 „ikke have nogen Anelse om, hvem de skylde
 „Takken for denne Gave.

„Dette er min sidste Villie.

Albert Jul.”

Idet han kastede Pennen, udbrød han:

— Det er ikke uretsfærdigt erhvervet Gods jeg nu skænker dem, som dengang da Gnieren var

død; det er min egen Formue og Gud give at den maa bringe dem Glæde, Lykke og Belsignelse.

Da foldede han atter sine Hænder og bad om Tilgivelse for det Skridt, han stod i Begreb med at begaa.

Dernæst tænkte han paa Døden, paa at han om faa Dieblikke vilde staa bag det Slør, der dækker for Evighedens uudgrundsfelige Gaade.

Han vilde have overskredet den Grændse, der skiller Livet fra Døden.

Endnu engang kastede han Blikket op mod Sollyset, der spillede mod Fængslets Jernstænger.

Han tænkte paa hende, der havde været Sollyset paa hans Bei, paa hende, der, da han var syg, havde været saa omhyggelig og kjærlig imod ham og som han saa daarlig havde lønnet for sin Trofasthed.

Selvbebreidelse og Smerte tyngede hans Bryst, idet han reiste sig, for at fuldbyrde sit fortvivlede Skridt.

Da løb atter Trin udenfor Fængslet.

Albert skyndte sig at skjule sit Forehavende.

Døren aabnedes og Fangevogterens Stemme lød:

— Følg mig!

— Skal jeg atter i Forhør, skal jeg atter pines?

— Nei, der er igjen Noget, der ønsker at tale med Dem.

— Hvem er det?

— En Dame!

— En Dame? gjentog Albert og en Haabets
Stjerne tændtes i hans Bryst.

Skulde det være hende, hende, der kom til
ham i hans Fængsel.

Nei, det var umuligt, hende kunde det dog
ikke være.

Men hvem var det da?

De kom ind i Salen. Midt i samme stod en
ung Kvinde.

Albert vilde ikke tro sine egne Dine, han antog
det for et Drømmesyn.

Solens Straaler faldt paa hendes Ansyn.

Det var Nanna!

Uvilkaarligt udstrakte han sine Arme og ligeledes,
som om det skete ubevidst, sank hun i hans Favn.

Begge græd.

Det var et Dieblif saa høitideligt og stille, at
man kunde høre en Flue summe i Sollyset.

Selv Fangevogteren stod som en Billedstøtte
ved dette Syn og skjøndt det stred mod Fængsels-
reglementet, trak han sig saa langt tilbage som
muligt.

Albert tog hende i sine Arme og saae hende
ind i det skjønnne Ansyn.

Det var ikke blegt og lidende, som dengang
han sidst saae hende; hendes Dine vare atter lyse

og klare, selv om Bemod stod præget deri. Hendes Rinder vare farvede med et rødtligt Skær, som Himlen kort før Solens Dpgang, de gyldne Lokker ombølgede det skjønnede Hoved, der skjulte sig ved Fangens Bryst, medens han bedækkede den lille Rosenmund med sine hede Kys.

Hun hvilede i hans Arme, hun som han havde forladt og offret, hun som han aldrig mere havde haabet at skue ind i de himmelblaa Dine, hun, der trods Alt hvad der var skeet, var hans eneste Haab, den Eneste, der kunde bringe ham Lykke og Glæde.

Bludselig erindrede han sig Stedet for dette Gjensyn og idet de nu stod med hinanden i Haanden og borttørrede Glædens og Sorgens Taarer — Glædens over Gjensynet, Sorgens over hans ulykkelige Skæbne — syntes de Begge lidt forlegne.

Det var som om de skammede dem over at deres Følelser saaledes vare løbne af med dem.

Han brød først Tausheden.

— Er det ingen Drøm, men Virkelighed, at Du, min Manna, min Kjærlighed, hvem jeg saa haardt har forurettet, kommer og trøster mig paa dette Sted, hvor Alle har forladt mig? sagde han bevæget. O, hver Dag har jeg bedet til Gud, at det maatte blive mig forundt, fncælende at bede om din Tilgivelse, og nu da jeg har fattet hvor høit

jeg elskede Dig, da kommer Du selv til mig, trofaste, eiegode Kvinde.

— Jeg har maaske gjort et Skridt, som jeg ikke burde have foretaget, sagde Nanna med bevæget Stemme; men jeg vidste at hun, der maaske var Dig dyrebarere end mig, hende, til hvem Du søgte, da Du glemte mig, dog ikke elskede Dig saa høit som jeg; hun vilde ikke komme paa dette Sted for at trøste Dig.

Hun sagde ikke dette paa en bitter eller saarende Maade, hun sagde det med sin barnlige Naivitet, med den Aabenhjertighed, der klædte hende saa skjønt.

Albert foer sig med Haanden over Panden, som om han vilde forjage den mørke Sky, der ved disse Ord havde leiret sig paa denne.

— Hvem mener Du? Hvem taler Du om? sagde han med sittrende Stemme, som om han frygtede for hendes Svar.

— Husker Du den Dag, da Du fortalte Fru Falz at Du var forlovet, kan Du huske de Ord Du udtalte om mig? Dengang stod jeg udenfor Døren og hørte hvert Ord.

— Har Du hørt dem, har Du lyttet til disse haanlige Talemaader? O, jeg udtalte dem i letsindig Raadhed, uden Overlæg og uden at mene det saa slemt som jeg sagde; men jeg udtalte dem dog og det i dit Raahør, og dog kommer Du som en frelsende Engel og bringer Lys i Fængslets mørke Nat.

Manna saae paa ham med et kjærligt og ømt Blik og sagde:

— Lad os ikke tale mere derom. Det var jo mig selv, der brød Baandet, det var mig, der fandt at vi ikke mere passede sammen, thi jeg hængede din Fremadstræben; men her, hvor Modgangen har banket paa din Skulder, her kunde jeg ikke andet end staa ved din Side, her kunde jeg ikke skjule, at jeg elsker Dig!

— Tak for dette Ord! Tak for dette Dieblik! Intet i Verden skal mere skille os ad, naar kun Du kan tilgive mig! Ak, vedblev han i en sørgmodig Tone; Fængslets Mur skiller os fra hinanden.

I det samme gjorde Fangevogteren en Bevægelse med Nøglerne, der bragte dem til at rasle og som mindede Albert om, at han satte Vogterens Taalmodighed paa Prøve.

— Nu maa vi skilles, Manna, sagde han; men snart sees vi igjen, thi længe kan jeg vel ikke forblive her, længe kan de vel ikke holde mig fangen her, thi jeg sværger ved den evige Gud, at jeg er uskyldig!

— Behøver Du at forsikre mig om det? Troer Du jeg vilde have besøgt Dig paa dette Sted, hvis jeg havde tvivlet om din Uskyldighed?

Den overbevisende Sikkerhed, der lød i disse Ord; gjorde Albert saa godt.

Der opstod en lille Pause, hvori han atter stod med hendes Hænder i sine og stirrede hende ind i det skønne Ansigt.

Manna tog atter Ordet:

— Det har kostet mig en haard Kamp med mig selv, før jeg besluttede at komme til Dig; en Stemme fraraadede mig det, men Tanken om dine Lidelser og din Smerte lod mig, som jeg alt har sagt, glemme Alt.

— Ja, Du gjorde Ret og velsignet være Du derfor! Jeg var troløs, men Du, min elskede Manna, Du var trofast.

Endnu en lang Stund talte de sammen; nu forstod de saa godt hinanden og mere end en Gang maatte Fangevogteren give sin Utaalmodighed tilkjende, skjøndt han ikke ligesrem vilde gjøre Albert opmærksom paa, at den Tid forlængst var udløbet, der var tilladt de Fangne at underholde sig med Noget.

Atter trykkede Digteren sin Elskede til sit Bryst og atter bedækkede han hende med hede Kys.

Hvad de havde talt om, havde atter bragt Haab og Tillid i Alberts Hjerte.

— Farvel, min Manna, paa et glædeligt Gjenstyn! sagde han bevæget.

— Farvel, min Elskede! hviskede Manna.

Da han gik tilbage, var det bleven langt lysere for ham inde i det mørke Fængsel.

Han syntes, at der nu ingen Tvivl kunde være om, at de maatte fritjende ham, hvormeget end Beviserne talte imod ham.

Albert sønderred det skrevne Papir; nu tænkte han ikke paa, at berøbe sig selv Livet; nu tænkte han paa at leve, leve i Kjærlighed og Glæde.

Hvor findes en Kløft saa dyb, at Kjærligheden ikke kan udfylde den? Hvor findes en Mur saa høi, at Kjærligheden ikke kan nedbryde den, og hvor findes et Mørke saa dybt, at ikke Kjærlighedens Solstraale kan bryde derigjennem og oplyse det?

Ende paa første Del.

